

Tiểu Sủng Phi Của Nhiếp Chính Vương

Contents

Tiểu Sủng Phi Của Nhiếp Chính Vương	2
1. Chương 1: Hiện Tượng Sốt Kỳ Lạ.	2
2. Chương 2: Kỳ Tài Ngần Năm Có Một.	5
3. Chương 3: Đi Hàn Trì Sơn.	8
4. Chương 4: Lân Đầu Gặp Gỡ.	10
5. Chương 5: Hoa Khắp Tuyết, Ta Thích Gọi Người Là A Noãn.	12
6. Chương 6: Mạnh Hơn So Với Nàng, Để Có Thể Bảo Vệ Nàng.	15
7. Chương 7: Mộ Lương Khuynh Hướng Thích Ngược.	17
8. Chương 8: A Noãn, Phải Nhớ Ta.	20
9. Chương 9: Xuống Núi Trước Thời Hạn.	22
10. Chương 10: Gặp Phiền Toái Trong Phòng Thuốc.	25
11. Chương 11: Làm Cho Người Phải “xin Lỗi”	27
12. Chương 12: Một Năm Không Gặp, Vẫn Yêu Nghiệt Như Cũ.	30
13. Chương 13: Mộ Lương, Ta Thích Người.	32
14. Chương 14: Nữ, Sống.	36
15. Chương 15: Dạy A Noãn, Phải Tuỳ Năng Lực Của Nàng Mà Dạy.	38
16. Chương 16: Hơi Dầm.	40
17. Chương 17: Ngự Trù? Nàng Đã Hết Hy Vọng!	43
18. Chương 18: Mộ Lê.	46
19. Chương 19: Món Ăn Ngon Chân Chính.	49
20. Chương 20: Hoàng Thẩm, Vạn Tuế! Hoàng Thẩm, Ta Yêu Thẩm!	51
21. Chương 21: Ban Đêm Đến Thăm Chu Phú.	54
22. Chương 22: Sự Trừng Phạt Nho Nhỏ.	57
23. Chương 23: Hồi Cung.	59
24. Chương 24: Không Được? Có Thể Trị.	61
25. Chương 25: Ngay Từ Đầu Đã Phát Hiện Âm Mưu.	64
26. Chương 26: Vấn Đề Y Phục.	66
27. Chương 27: Khiêu Khích.	68
28. Chương 28: Chương 28.	71
29. Chương 28: Người Của Ta, Ai Cũng Không Cho Phép Động Đến (canh Hai).	71
30. Chương 29: Chương 29.	74
31. Chương 29: Bạch Thánh Vũ Dụng Phải Họng Súng.	74
32. Chương 30: Chương 30.	76
33. Chương 30: Hoa Khắp Tuyết Đói Bụng Thân Thể Không Thoải Mái (canh Hai).	76
34. Chương 31: Chương 31.	79
35. Chương 31: Một Vị Muối Tiêu Kết Làm Thân Giao.	79
36. Chương 32: Chương 32.	82
37. Chương 32: Nữ Nhân Mơ Ước Tới Mộ Lương (Hai).	82
38. Chương 33: Mộ Lương, Ta Yêu Chàng (Hoa Khắp Tuyết Thỏ Lộ).	84
39. Chương 34: Một Nụ Hôn.	89
40. Chương 35: Chương 35.	92
41. Chương 35: Đông Phương Vũ.	92

42. Chương 36: Chương 36	95
43. Chương 36: Ra Oai Phủ Đầu	95
44. Chương 37: Chương 37	97
45. Chương 37: Miệng Lưỡi Hoa Khấp Tuyết Ngoan Độc	97
46. Chương 38: Chương 38	100
47. Chương 38: Kích Thích	100
48. Chương 39: Chương 39	103
49. Chương 39: Diện Mạo Nam Nhân	103
50. Chương 40: Hoa Khấp Tuyết, Mộ Lương Là Cửa Ta.	105
51. Chương 41: Không Vui	108
52. Chương 42: Thằng Thẩn	110
53. Chương 43: Không Thuần Khiết (ngọt Ngào Hạ)	113
54. Chương 44: Chương 44	116
55. Chương 44: Bộc Lộ Bản Lĩnh	119
56. Chương 45: Chương 45	121
57. Chương 45: Vương Phi	124
58. Chương 46: Chương 46	126
59. Chương 46: Đào Hoa = Ruồi Bọ	129
60. Chương 47: Chương 47	131
61. Chương 47: Hoa Khấp Tuyết Ghen Tuông (phần Hai)	134
62. Chương 48: Chương 48	136
63. Chương 48: Đông Phương Vũ Khiêu Khích	139
64. Chương 49: Chương 49	141
65. Chương 49: Hạ Hoả	145
66. Chương 50: Chương 50	148
67. Chương 50: Không Biết Sống Chết	151

Tiểu Sủng Phi Của Nhiếp Chính Vương

Giới thiệu

Phúc hắc với tảng băng, yêu nghiệt với độc miệng! Mộ Lương, Nhiếp Chính Vương trẻ tuổi nhất Mộ C

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tieu-sung-phi-cua-nhiiep-chinh-vuong>

1. Chương 1: Hiện Tượng Sốt Kỳ Lạ.

Vân Huyền đại lục gồm ba nước tạo thành thế hình chân vạc, Nước Mộ là nước mạnh nhất, đứng thứ hai là Nước Tước, hai nước đều là nước nằm trên lục địa, còn Phong Quốc là nước toạ lạc trên biển, ba nước hàng năm ngoài mặt duy trì hoà bình, nhưng bên trong lại âm thầm đối địch nhau rất khốc liệt.

Mộ quốc, trong Linh Vệ cung.

“Phế vật, tất cả đều phế vật, đều lòi xuống chém cho trầm, tất cả đều là lang băm!”

Một nam nhân bốn mươi tuổi, khuôn mặt đầy tức giận chỉ tay về phía đám quan viên rổng to, ngũ quan anh tuấn không bị hao mòn qua thời gian, ngược lại càng có thêm vẻ ổn trọng của một đại nam nhân.

“Hoàng thượng tha mạng, xin hoàng thượng tha mạng....”

Đám người phía dưới là bảy người có y thuật cao nhất Thái Y viện của Mộ quốc, lúc này không còn vẻ mặt cao ngạo như trước kia, cùng nhau quỳ rạp xuống đất, hướng về phía thân kim bào mà dập đầu, nam tử mặc áo bào vàng này chính là Hoàng đế Mộ quốc – Mộ Phong Việt.

“Nếu Lương nhi xảy ra chuyện gì không hay, trầm sẽ cho các người chôn theo cùng!”

Mộ Phong Việt trừng to mắt, ánh mắt càng ngày càng tức giận, phất tay áo xoay người, đi đến bên giường—ddlqd@aries—, lo lắng nhìn tiểu nhi tử khuôn mặt như ngọc điêu khắc đang nằm trên giường, ngày thường hai mắt trong suốt sáng ngời giờ đây lại khổ sở nhắm mắt, khuôn mặt trở nên đỏ ửng vì sốt cao, đôi môi trắng bệch, phát ra tiếng rên rỉ nhẹ.

Mộ Phong Việt nhìn thấy tiểu nhi tử bị ốm đau hành hạ càng thêm đau lòng, mày càng ngày càng nhíu lại, đây là nhi tử của người con gái hắn yêu nhất sinh ra, Lương phi bởi vì sanh khó mà chết, chỉ để lại cho hắn một huyết mạch này, gọi là Lương, cũng vì tưởng niệm mẫu phi của hắn.

Đứa nhỏ này từ nhỏ đã thông minh, nên đem tất cả tình yêu của mình dành cho Lương phi đem đặt trên người hắn, cuộc sống ăn uống hàng ngày điều do hắn dù là hoàng đế cũng một mình chăm lo, từ nhỏ đến bảy tuổi không trải qua bất kỳ bệnh nặng nào, nhưng hôm nay lại sốt cao hai ngày còn chưa bớt, còn nguy hiểm đến tánh mạng, đều này làm sao mà hắn không lo lắng cho được.

“Hoàng thượng, hoàng tử bệnh kỳ quái, căn bản không tra ra nguyên nhân bệnh, bọn thần thật sự bất lực ạ...”

Nói chuyện là Triệu Niên thái y giỏi nhất Thái y viện, trán hắn đọng đến rách, máu theo hai má chảy xuống.

Mộ Phong Việt nghe vậy, hít thật sâu, áp chế cơn giận trong lòng, lạnh lùng nhìn hắn, trong mắt đang nổi lên sát ý, bất lực? Đám thái y kia bình thường bên ngoài khoe khoang người này so với người kia càng lợi hại hơn, lúc cần dùng đến họ lại nói bất lực!

Triệu Niên bị hoàng đế nhìn đến phát run, hắn dường như cảm nhận được mình rất gần cái chết.

“Tốt, tốt cho câu bất lực, người tới! Lôi Triệu niên đi xuống...”

Mộ Phong Việt cười lạnh, mở miệng nói.

“Xin Hoàng Thượng khoan đã!”

Một vị thái y đột nhiên lên tiếng, đi đến bên người Mộ Phong Việt.

“Lưu thái y người đi muốn cùng với hắn?”

Mộ Phong Việt lạnh lùng liếc nhìn Lưu Vĩnh, hắn là người nhiều tuổi nhất thái y viện, hắn muốn xem ông ta nói ra sao.—ddlqd@aries—

“Hoàng thượng, cự thần học nghệ không cao, không cứu được hoàng tử, nhưng cự thần biết một người nhất định cứu được.”

Lưu Vĩnh ánh mắt mang vẻ già yếu, nhìn Mộ Phong Việt.

“Hắn là ai, nói mau!”

Mộ Phong Việt đáy mắt liền thấy hy vọng, kéo Lưu Vĩnh từ trên đất dậy.

“Là, là Vô Cực lão nhân!”

Thân thể Lưu Vĩnh run lên, nhanh chóng đáp.

“Vô Cực...”

Mộ Phong Việt ném Lưu Vĩnh xuống đất, nhỏ giọng nói, Vô Cực lão nhân.... Đỉnh Mang sơn, rất tôn sùng Vô Cực.... —ddlqd@aries— Vô Cực lão nhân y thuật cao minh, nhưng tính tình cổ quái, nhìn không vừa ý người thì không bao giờ cứu....

“Người đâu, chuẩn bị ngựa, trăm tự mình mang hoàng tử đi Mang sơn!”

Mộ Phong Việt nhanh chóng hạ lệnh, Vô Cực lão nhân là người duy nhất có thể cứu Lương nhi, vô luận thế nào, hắn cũng phải thử một lần!

“Đạ!”

Thị vệ trưởng khẩu đầu lui ra.

Mộ Phong Việt lạnh lùng nhìn đám thái y quý bên dưới, hừ lạnh một tiếng, ôm lấy đứa bé trên giường, xoay người ra khỏi cung Linh Vệ.

Triệu Niên ngậy người nhìn theo bóng lưng hoàng đế, mạng này của hắn, xem như đã được nhặt lại.

Mang Sơn.

“Vô Cực lão nhân, ta là hoàng đế Mộ Phong Việt, hôm nay tới đây quấy rầy, chỉ muốn lão nhân có thể cứu ái tử một mạng!”

Mộ Phong Việt một mình cưỡi ngựa lên Mang sơn, bốn phía sương trắng mịt mờ, chim hót mùi hoa thoang thoang xung quanh, quả nhiên là tiên cảnh, nhưng bây giờ hắn không có tâm tình thưởng thức phong cảnh, bởi vì sương mù quá dày, căn bản không tìm thấy đường, chỉ có thể đứng giữa sương mù la lớn, hy vọng Vô Cực lão nhân có thể nghe thấy, tại Mang sơn này, hắn không dám xưng là “Trẫm”, chỉ có thể xưng là “Ta”, chỉ sợ thái độ của mình không đủ thành khẩn làm cho Vô Cực lão nhân chán ghét.

“Chà chà, hoàng đế thật đúng là yêu thương người nhi tử này.”

Trên đỉnh Mang sơn, một ông lão tóc bạc trắng ngồi trên khối đá lớn, vuốt râu bạc trắng của mình, nhàn nhã cắn trái cây, nghe thấy âm thanh của Mộ Thanh Càng, chỉ hừ nhẹ.

“Ông già, có cứu hay không?”

Một tiểu nam hài tám tuổi từ sau tảng đá đi ra, mở to mắt nhìn ông già trên tảng đá.

“Cái gì mà ông già! Hoa Thủy Thủy người nhớ kỹ cho ta, ta là sư phụ của người!”

Lão nhân kia trừng mắt, ném đi trái cây trong tay, chỉ vào tiểu tử kia mắng to.

“Không được gọi ta là Hoa Thủy Thủy! Ta là Hoa Trẫm!” Tiểu nam hài mắt tròn, ngũ quan xinh xắn trở nên nhăn nhó, rõ ràng đối với cách nói lão già làm hắn rất bất mãn.

“Cất!” lão nhân khinh thường hừ nhẹ, lấy tay hất nước lên người hắn.

“Người!” Hoa Trẫm Lãng tròn mắt, lại nghe Mộ Phong Việt hô to, không khỏi cao mào, “Lão già người rốt cuộc có cứu hay không, nếu không có bản lĩnh cứu được, thì nhanh đuổi bọn hắn đi, ồn ào quá.”

“Người hoài nghi y thuật của ta! Ta hôm nay sẽ cứu người đó cho người xem!” lão già này chính là chủ nhân của Mang sơn — Vô Cực lão nhân trong lời đồn, tiểu nam tử kia chính là đại đệ tử của hắn.

Hoa Trẫm Lãng trừng mắt, xoay người nhảy xuống sông, lười quan tâm lão già ngậy thơ này.

Hoa Liên Phong thấy thái độ hắn kém như vậy, tức đến râu vãnh ngược, vung tay áo xoay người rời đi.

Đợi Hoa Liên Phong đi, Hoa Trẫm Lãng mới từ trong nước ngói đầu lên, giẫm cột nhìn hướng hắn đi mất, phép khích tướng dùng để đối phó với lão già, thật sự là trăm lần mắc bẫy a.

Kỳ thật không phải Trẫm Lãng có tâm địa lương thiện mà giúp đỡ Mộ Phong Việt, hắn chính là cảm nhận được vị hoàng đế kia thật sự yêu thương nhi tử của hắn, —ddlqd@aries— hắn là một cô nhi, bảy năm trước được sư phụ mang về Mang sơn, trong lòng hắn luôn có khát vọng tình thân.

Nghĩ đến đó, Hoa Trăm Lãng trên khuôn mặt nhỏ hiện đầy vẻ u sầu.

Vô Cực lão nhân y thuật cao minh, một thân có thể xuất thần nhập quỷ y thuật khó lường cũng là nguyên nhân làm cho thế nhân tôn kính, Vân Huyền lục địa, là người rất được tôn kính.

“Tiểu hoàng đế, người đưa nhi tử của người cho ta.”

Hoa Liên Phong đột nhiên xuất hiện trước mặt Mộ Phong Việt, bữu môi hừ nhẹ.

“Ngài, Ngài là Vô Cực lão nhân?”

Mộ Phong Việt thấy hấn gật đầu một cái, trong mắt hiện lên kích động, Lương nhi của hấn quả thật không tuyệt mệnh!

“Đưa đây, có muốn cứu hấn hay không hả?”

Hoa Liên Phong không có kiên nhẫn, lập tức cau mày, tức giận nhìn hấn.

Mộ Phong Việt nghe vậy, cẩn thận đặt Mộ Lương vào tay Vô Cực lão nhân, định nói gì đó, lại bị hấn cắt đứt.

“Người đi nhanh đi, ta sẽ cứu con trai của người, nửa năm sau trở lại đón.”

Hoa Liên Phong chỉ cần nhìn thoáng qua, thì đã biết tiểu quỷ này bị hạ độc, muốn giải cũng rất phiền phức.

“Nhưng....”

Mộ Phong Việt có chút không yên tâm, đứa bé lớn như vậy, cho tới bây giờ chưa rời xa phụ hoàng này.

Hoa Liên Phong mặt tối sầm, nhẹ nhàng vung tay về phía hấn, làm cho hấn bay lên trời, kia rớt xuống là đã ra ngoài Mang sơn.

Mộ Phong Việt chặt vật đứng dậy, đối thân thủ lão nhân kia thật bất tư nghị, hấn dù gì cũng đã tu luyện đến tầng thứ 8, nhưng lại bị hấn nhẹ nhàng đánh bay như vậy...

Nghĩ đến đây, thái độ uy nghiêm của Hoàng đế đổi thành nụ cười y hệt một đứa bé, Vô Cực lão nhân là người cường đại như thế, Lương nhi của hấn sẽ không chết a!

2. Chương 2: Kỳ Tài Ngàn Năm Có Một.

Hoa Liên Phong nhìn hoàng đế trước mắt đã biến mất, hừ nhẹ một tiếng, cúi đầu cẩn thận đánh giá tiểu quỷ trong ngực, vừa nhìn thấy cả người liền cả kinh.

“Kỳ tài ngàn năm.”

Hoa Liên Phong mở to hai mắt nhìn, không thể tin được nhìn khuôn mặt đồ bưng của Mộ Lương đang nằm trong lòng, có như thế nào hấn cũng không dám tin trong đời hấn có thể may mắn ôm được kỳ tài ngàn năm khó gặp trên tay, nhưng người trên tay hấn phát ra khí chất trong suốt như đang nhắc nhở với hấn, hấn! Không! Xem! Sai!

“Ha ha ha ha, ta muốn thu đồ đệ, thu đồ đệ, tiểu tử này phải làm đồ đệ của ta, lão nhân ta có đi đâu cũng có thể đắc chí.”

Hoa Liên Phong cười lớn, xoay người, lập tức biến mất.

“Đứa nhỏ này đẹp như một cô nương?” Hoa Trăm Lãng nhìn Mộ Lương đang nằm trên giường, riu rít tán thưởng, “Thật đẹp!”

Hấn luôn nghĩ mình đáng kiếp của mình đã rất hoàn hảo rồi, nhưng không nghĩ rằng thế gian này còn có một nam tử đẹp như vậy. ngũ quan thật hoàn mỹ... Thật sự là ông trời quả sùng ái đứa nhỏ này.

“Người đừng có đắm như vậy, đây là bảo bối của sư phụ, hấn là kỳ tài võ học ngàn năm khó gặp, chọc phá hứ hấn người có bồi thường?”

Hoa Liên Phong ôm một đồng bình được vào phòng, tức giận lấy ngón tay đồ đệ chọt trên mặt Mộ Lương ra.

“Chắc chắc, hần còn sống không phải là chộc tức chúng ta sao?” Hoa Trảm Lãng khinh thường hừ nhẹ, cũng không ghét Mộ Lương, sờ sờ đầu hần, cảm nhận nhiệt độ trên người hần, chân mày không tự chủ nhíu lại, “Lão già, hần thế nào? Chỉ bị phát sốt thôi sao?”

“Làm sao chỉ bị phát sốt?” Hoa Liên Phong trợn mắt, “Hần đây là bị trúng độc –Liệt Quyết.”

“Người nào hạ? Ác độc như vậy?” Hoa Trảm Lãng không thể tin được, độc Liệt Quyết này hần biết, đây là một loại được cực độc, sau khi uống vào sẽ có triệu chứng như phát sốt, đợi sau khi lang trung phát hiện đây không phải là phát sốt, thì lúc này ngũ tạng của người trúng độc đã sớm bị thiêu đốt, rồi chết!

“Nhất định là trong cung có phi tử không ưa hần chứ sao.” Hoa Liên Phong khinh thường hừ nhẹ, “Cho nên ta nói tiểu tử này có căn cốt cực kỳ tốt, trúng độc này đã mấy ngày, trừ phát sốt ra những hiện tượng khác điều không có.”

Hoa Trảm Lãng gật gật đầu, nhìn Mộ Lương đang thở gấp mà bội phục, “Nếu là ta, sớm đã chết rồi....”

“Người cũng không chết được, ta đã điều chỉnh thể chất của người, tiểu độc này mà lấy được mạng của người, ta đây cũng không thể lãng lộn rồi!” Hoa Liên Phong đẩy hần ra, đem những bình thuốc bày lên giường, liền tiếp rót chúng vào miệng Mộ Lương.

Thuốc này phản ứng quá mạnh, làm cho đứa trẻ trên giường không tự chủ nhăn mày lại.

Hoa Trảm Lãng bị lão già đẩy ra như vậy, té xuống đất, mặt nhất thời đen lại.

Hôm sau.

Hoa Liên Phong ôm một đồng bình được, nằm bên người Mộ Lương, Hoa Trảm Lãng ôm chân Hoa Liên Phong, không hề hình tượng dựa vào mép giường ngủ say.

Trên giường Mộ Lương mắt đang nhắm chặt nhẹ nhàng giật giật, tiếng rên từ trong miệng hần nhỏ nhẹ phát ra.

Hoa Liên Phong vốn ngủ không sâu, vừa nghe tiếng động, liền mở mắt, nhào người về phía Mộ Lương, trực tiếp đem Hoa Trảm Lãng quăng ra ngoài.

“Ôi, lão già ngươi làm ngã chết ta a!” Hoa Trảm Lãng xoa đầu mình, tức giận trừng mắt nhìn hần.

“Tiểu tử, ngươi đã tỉnh?” Hoa Liên Phong hiềm khi không cùng hần âm ỹ, vỗ nhẹ khuôn mặt nhỏ nhắn Mộ Lương, mỉm cười nhìn hần.

Mộ Lương cảm giác có người vỗ mặt mình, khó chịu nhíu mày, chậm rãi mở mắt, có thể do chưa thích ứng với ánh sáng bên ngoài, nên chỉ có thể hơi hé mắt.

“Người là ai? Ta đang ở đâu?” Mộ Lương nhìn về phía lão ta, trên mặt đầy nghi ngờ, động động thân mình, liền cảm thấy toàn thân vô cùng khó chịu.

Hoa Liên Phong thấy hần thực sự tỉnh lại, liền cười lớn.

Hoa Trảm Lãng giựt giựt khoé miệng, đẩy hần ra, đến ngồi bên cạnh Mộ Lương, cười thật tươi, “Ta là Hoa Trảm Lãng, hần là Hoa Liên Phong, chính là người các ngươi hay gọi là Vô Cực lão nhân, nơi này là đỉnh Mang sơn”

Mộ Lương môi tái nhợt, thản nhiên nhìn Hoa Trảm Lãng, mặc dù còn suy yếu cực hạn, nhưng ánh mắt không che giấu được phần tôn quý, “Nói cho ta biết, đã xảy ra chuyện gì.” Giọng nói nhẹ nhàng, giọng nói có phần yếu ớt, nhưng lại đi kèm một sự uy nghiêm trong đó, làm cho người ta phải nghe theo.

Hoa Liên Phong thu hồi nụ cười, yên lặng nhìn hần, một lúc lâu sau, cuối cùng lại bật cười, đem sự tình đã xảy ra nói cho Mộ Lương nghe.

Có đôi khi, một người muốn làm người khác nghe theo hần, kỳ thật chỉ cần dùng ánh mắt, đôi khi có thể không chế khí thế của người khác, nhiều năm sau, Hoa Trảm Lãng vất vả vì Mộ Lương, lại nghĩ tới lúc này,

về mặt đầy bi thống –hắn lúc trước thế nào mà không có chí khí như vậy, Mộ Lương cả người suy yếu như thế, mà có thể làm cho hắn nghe theo! Lúc hắn yếu nhất sao không đánh hắn bất tỉnh, hiện tại hắn chẳng cần nghe theo như vậy?

Hoa Liên Phong đứng trong phòng, lặng lẽ nhìn thấy cảnh này, trong mắt hiện lên ý cười.

“Hoa tiên sinh.” Mộ Lương cười nhưng trên mặt vẫn thản nhiên như cũ, chỉ là ánh mắt nhìn Hoa Liên Phong chứa đầy vẻ biết ơn, tánh mạng của hắn, là Vô Cực lão nhân cứu trở về.

“Ha ha, được gọi là tiên sinh thật là không quen, nếu không thì kêu giống Hoa Thuỷ Thuỷ kêu là sư phụ đi, thấy thế nào?” Hoa Liên Phong cười to, râu trắng đều run lên, ánh mắt loé sáng nhìn về phía Mộ Lương, tiểu tử thiên tài này nhất định phải là đồ đệ của hắn!

Mộ Lương chỉ cười không nói gì, không cần nói cũng biết ý tứ, muốn nhận hắn làm đồ đệ? Nhìn Hoa Trảm Lãng một cái, nhưng hắn thật sự không muốn làm sư đệ của người ta....

“Hừ!” Hoa Liên Phong nhìn ra hắn không vui, hừ nhẹ hai tiếng, giọng mong chờ nói tiếp, “Khi làm đồ đệ của ta, ngươi có thể trở thành người mạnh nhất Vân Huyền đại lục!”

Hắn dụ dỗ đều này cũng không nhỏ, không tin tiểu tử này không mắc câu!

“Lão già, da mặt ngươi thật dày, tuy nhiên ta không để ý mình có thêm một sư đệ...” Hoa Trảm Lãng khinh bỉ nhìn sư phụ hắn, sau đó đắc chí hướng về Mộ Lương.

“Hoa gia gia, mặc dù ta không làm đồ đệ của ngươi, ngươi cũng có thể dạy ta, không phải sao?” Mộ Lương yếu ớt cười, nhưng trong mắt loé sáng làm cho người ta không thể khinh thường.

Gia gia? Được kêu như vậy mặt Hoa Liên Phong liền thay đổi, khuôn mặt già nua liền hiện lên ý cười, tán thưởng nhìn Mộ Lương, “Tiểu tử nhà ngươi, quả nhiên giỏi hoạt, nhanh như vậy liền nhận thân thích, gia gia ta làm sao có thể không dạy?”

“Ngươi là ước gì người khác chịu học võ công của ngươi đi, còn giả bộ cái gì?” Hoa Trảm Lãng đánh gãy lời già, không lưu cho lão ta một chút thể diện nào.

“Tiểu tử thú vị, mấy ngày không đánh, liền muốn nhảy lên đầu ta, ngươi muốn bị đánh đúng không?” Hoa Liên Phong trừng mắt nhìn hắn, chống nạnh rống Hoa Trảm Lãng.

Hoa Trảm Lãng sớm đã quen, nhanh như chớp leo lên giường nhỏ của Mộ Lương, hừ nhẹ, “Ta không sợ!” Ngay sau đó từ trong ngực lấy ra một viên thuốc trắng muốt.

“Ngươi!” Hoa Liên Phong phùng má trợn mắt nhìn hắn, ba bước thành hai bước vọt tới, đưa tay muốn đánh hắn, lại thấy viên thuốc trên tay hắn, liền dừng người.

Mộ Lương buồn cười nhìn hai người, thân thể lại nổi lên khó chịu, nhẹ nhàng kho khan, nhìn viên thuốc trên tay Hoa Trảm Lãng, khó hiểu nhíu mày.

“Trảm Lãng, đây là gì?”

“Đây là Tẩy Tuỷ đan.” Hoa Trảm Lãng đắc ý cười, “Ngươi muốn học võ công của lão già này, trước mắt phải uống cái này đã.”

Mộ Lương lại ho khan, lập tức gật đầu cười, cầm lấy Thuỷ Tẩy đan, bỏ vào trong miệng, một lúc sau cảm nhận được mùi trái cây tràn ngập trong miệng.

Hoa Trảm Lãng thấy hắn tin tưởng bản thân mình như vậy, không hỏi tiếng nào liền cho vào miệng, liền cười lớn.

“Ngươi lại trộm thuốc của ta!?” Hoa Liên Phong thấy hắn lấy ra Tẩy Tuỷ đan, trừng lớn mắt.

“Khụ khụ, sư phụ, thuốc này ăn thật ngon...” Hoa Trảm Lãng xấu hổ cười, khó có khi hắn kêu được tiếng “Sư phụ”.

“A a a, tiểu tử thôi nhà ngươi, gây ra chuyện liền dụ ngọt lão phu, hôm nay không đánh ngươi, ta không phải họ Hoa!”

Vô Cực lão nhân đầu bạc trắng nhanh chóng vọt tới, Hoa Trảm Lăng thân thủ cực nhanh nhảy khỏi giường, chạy ra khỏi phòng.

“Tiểu tử, ngươi an tâm nghỉ ngơi, chờ năm canh giờ sau được liệu sẽ có tác dụng, lúc đó ta sẽ mang ngươi đi Hàn Trì...”

“A a a a, Mộ Lương, cứu ta!”

Trảm Lăng, người tự bảo trọng, Mộ Lương cười nhẹ, chậm rãi nằm xuống, chờ ta thân thể tốt lên, nhất định ở trước mộ của ngươi cúng cho ngươi một lọ Tẩy Tuỷ Đan....

3. Chương 3: Đi Hàn Trì Sơn.

“Ôi a, Lão già, không được đánh mặt ta, làm mặt ta hết đẹp trai thì sao!” Hoa Trảm Lăng vừa chạy vào trong rừng, vừa né những đòn đánh Hoa Liên Phong.

“Mặt ngươi xấu đi càng tốt, nghĩ mình đẹp lắm sao?” Hoa Liên Phong hừ lạnh, dám trộm bảo bối của hắn còn coi như kẹo để ăn, đúng là phí của trời a! Càng nghĩ càng giận, chưởng đánh ra càng ác liệt hơn, đánh ngã cả cây đại thụ.

“Ngừng lại ngừng lại, lão già, trước tiên chúng ta đừng đánh nữa! Ta có chuyện quan trọng muốn hỏi ông!” Hoa Trảm Lăng kêu to, nhanh chóng tránh khỏi cây đại thụ đang ngã, nhanh nhẹ đến trước mặt Hoa Liên Phong, khoanh hai tay để trước ngực.

“Người mà có chính sự gì mà nói?” Hoa Liên vẻ mặt chế giễu nhìn hắn, giống như nghe thấy chuyện cười lớn trong thiên hạ.

Hoa Trảm Lăng liền đen mặt lại, hừ một tiếng, hắng giọng một cái, “Lão già, ngươi thật sự đưa hắn đến Hàn Trì?”

“Uhm? Không vào Hàn Trì làm sao cải tạo thể chất cho hắn?” Hoa Liên Phong nhìn hắn như nhìn một người điên, Tẩy Tuỷ đan của hắn khi uống phải ở trong môi trường thật lạnh như Hàn Trì, mới có thể phát huy hết hiệu quả Tẩy Tuỷ đan, làm cho cơ thể hoàn toàn không còn tạp chất.

“Hắn... Có thể chịu nổi sao?” Hoa Trảm Lăng ngồi xuống đất, ngửa đầu nhìn sư phụ của hắn, có chút lo lắng.

“Người làm như người nào cũng như người sao, cho người ở lại đây mười ngày, người lại chỉ ở chưa tới năm ngày liền chạy ra!” Hoa Liên Phong một lần nữa tức giận, mỗi lần nghĩ tới chuyện này, hắn liền giận đến bốc hỏa, tiểu tử Hoa Thuỷ Thuỷ này thể chất rất tốt, nhưng không chịu được cực khổ trong đó, liền viện một đồng lý do liền chạy ra ngoài.

“Khụ khụ, chuyện cũ đã qua, lão già, ta đang nói về chuyện Mộ Lương.” Hoa Trảm Lăng xấu hổ cười, muốn nói sang chuyện khác.

“Hừ!” Hoa Liên Phong tức giận nhìn hắn, “Mười ngày, hắn có thể chịu đựng được.”

“Chắc chắn, ở bên trong Hàn Trì thật sự rất thống khổ, ta vì thật Mộ Lương mà lo lắng.” Hoa Trảm Lăng nhìn lên trời thở dài, ở đó lạnh thấu xương, mặc dù đã qua ba năm, hắn vẫn cảm thấy như mới xảy ra.

“Tuyệt nha đầu là người rất có tiền đồ, nếu không ta mà chỉ có một đệ tử như ngươi, thế nào cũng sẽ tức chết!” Hoa Liên Phong tới ngồi kế bên cạnh hắn, trừng mắt nhìn hắn một cái, cảm thán.

Vô Cực lão nhân có hai người đệ tử, ngoại trừ Hoa Trảm Lăng ra, còn có một người nữa là Hoa Khấp Tuyết, nhắc tới Hoa Khấp Tuyết, đó là một đứa nhỏ dũng cảm, mới gần bốn tuổi liền ở Hàn Trì chống đỡ mười lăm ngày, sau một năm vô cũng cũng tăng mạnh, mới đây võ công đã vượt qua tầng thứ bảy.

“Đúng vậy, như thế nào Tuyết nha đầu còn chưa trở lại?” Hoa Trầm Lãng chống cằm, vị tiểu sư muội của hắn tuy lúc nào mặt cũng lạnh như băng, còn có khi lời nói ra lời nói rất ác độc làm cho hắn nghĩ đến muốn phát khóc, những mấy ngày nay lại không thấy, liền thấy nhớ.

“Phỏng chừng hai ngày này đi nghiên cứu những món ăn dân dã rồi nghỉ ngơi trong động luôn rồi.” Hoa Liên Phong nói, khuôn mặt cười khổ, đồ đệ bảo bối này ngoại trừ có một thân võ công kỳ tài, còn có một tay nghề nấu nướng làm cho Hoa Thủy Thủy cùng hắn không thể không nhớ tới được!

Khuôn mặt nhỏ của Hoa Trầm Lãng hiện lên đau khổ, mấy ngày nay ăn bánh bao, hắn sắp điên lên rồi, thật nhớ đến tài nấu ăn của sư muội, nhớ đến những món ăn dân dã của nàng....

Một già một trẻ ai oán hồi lâu, cuối cùng lại cũng phải lấp đầy bụng bằng bánh bao, thời gian trôi qua thật dài.

Bên trong Hàn Trì toả ra luồng sương trắng, Hoa Trầm Lãng cùng Mộ Lương chỉ đứng ở bên ngoài, cũng cảm nhận được bên trong đó lạnh thấu xương.

Hoa Trầm Lãng cả người run lên, chán ghét nhìn Hàn Trì, đồng tình nhìn Mộ Lương, “Mộ Lương, chút nữa người toạ thiền trong đó, năm ngày sau ta sẽ mang thức ăn cho người ăn.” đầu tiên trong tẩy tủy là năm ngày phải tuyệt thực....

“Uhm.” Mộ Lương bình thản cười, khí lạnh bốn phía vây quanh hình như không làm cho hắn e ngại gì.

“Vậy mau đi đi, ta cầu phúc cho người!” Hoa Trầm Lãng cười ngượng hai tiếng, xoa xoa bàn tay với nhau, xoay người chạy đi.

Mộ Lương thấy vậy, đáy mắt hiện lên ý cười, chậm rãi xoay người đi vào bên trong Hàn Trì, Tẩy Tủy Đan đang dần phát huy được tính, trong người hắn hiện giờ đều là lửa nóng.

Vừa mới xuống nước lạnh, người bình tĩnh như Mộ Lương, cũng không nhịn được rung mình một cái, một hồi sau khí lạnh từ giữa hai chân lên đến toàn thân làm cho thân thể điều phát run, cùng với luồng khí trong cơ thể xung đột với nhau, thật là một cảm giác rất khó chịu.

Mộ Lương nhíu mày, cắn răng ngồi xuống, cả người run lên, liền không cử động, hít thở thật sâu vài cái, bình ổn huyết khí đang tán loạn trong cơ thể lại, chậm rãi nhắm mắt, trên mặt mang theo ý chí kiên cường mà người đồng tuổi không thể có được.

Hoàng cung, là nơi đứng đầu về chuyên rèn luyện con người, nếu không đủ mạnh mẽ, nếu không biết dùng nụ cười để nguy trang, thì không biết hắn đã chết bao nhiêu lần, nhưng ở trong hoàn cảnh đó, cũng không thể lấy đi tính mạng của hắn, cho nên, hắn phải mạnh mẽ lên, dù hiện tại phải ngâm mình dưới hồ nước lạnh giá này có đau khổ hơn trước kia gấp ngàn lần, hắn cũng nguyện ý trả giá!

Năm ngày sau.

“Ha ha, Tuyết nha đầu, người cuối cùng cũng trở lại, sư phụ rất nhớ người nha....” Hoa Liên Phong nhìn bóng người màu trắng ở trước nhà, cười thật tươi, râu bạc cũng run theo.

“Ôi, Tuyết nha đầu, để sư huynh cầm đồ đạc cho, người đi lâu như vậy, chắc cũng mệt lắm rồi.” Hoa Trầm Lãng cùng đi theo ra, vẻ mặt tươi cười nhận lấy con thỏ rừng trên tay nàng, đầy quan tâm nói, nhưng ánh mắt hắn nhìn nàng thể hiện thật lòng hắn như sói đói lâu ngày sắp được ăn ngon.

Bóng dáng màu trắng kia chính là Hoa Khấp Tuyết, trên khuôn mặt non nớt không biểu cảm gì, biểu cảm lạnh lẽo như ngọn núi tuyết ngàn năm, nhưng nếu người tinh mắt để ý, thì tiểu nha đầu này khi lớn lên sẽ đẹp đến khuyh nước khuyh thành.

“Sư phụ, ta xuống phòng bếp.” Hoa Khấp Tuyết lạnh lùng nhìn Hoa Trầm Lãng, không cần nghĩ cũng biết những lời quan tâm đó đều là giả dối, còn không phải hắn đang muốn ăn thức ăn của nàng nấu.

“Tuyết nha đầu muốn xuống bếp sao!” Hoa Liên Phong ánh mắt liền sáng lên, lẽ ra hắn sống đến từng tuổi này rồi, có cái gì mà chưa thấy qua, lại bị mê hoặc bởi tài nấu nướng của đứa nhỏ này, ngấm lại cũng thật là kỳ lạ.

“Có khách tới đây!” Hoa Khấp Tuyết cũng lười quan tâm đến hai thầy trò dở hơi này, ngửi ngửi mũi, ngửi được những mùi hương sen nhàn nhạt.

“Chắc chắc, sư muội, lực quan sát của ngươi thật tinh tường...” Hoa Trảm Lãng luôn luôn rất bội phục sư muội hần trong lĩnh vực này, trông mắt xoay chuyển, chợt cười trộm, “Sư muội, người khách này là một nam nhân nha!”

Hoa Khấp Tuyết thản nhiên liếc nhìn hần, giọng nói lạnh lùng, “Thuỷ Thuỷ, người thích nam nhân!” lời này không phải là nghi vấn, mà là khẳng định!

Hoa Trảm Lãng lập tức tối mặt, ném con thỏ về phía nàng, run chỉ tay về phía nàng, nói không ra lời, hần tại sao lại quên tâm địa cô gái nhỏ này ác độc đến mức nào, miệng nhỏ này đầy ác độc!

Hoa Trảm Lãng thì chán nản, Hoa Liên Phong lại rất vui vẻ, mỉm cười cầm con thỏ trên tay Hoa Khấp Tuyết, vừa hát vừa xách vào bếp, năm năm trước hần gặp được bảo bối này, nhìn đi nhìn đi, tư chất cùng tài nấu nướng không phải cần nói, còn có thể giúp hần thu thập tiểu tử thúy Hoa Thuỷ Thuỷ này, lão già này sống trên thế gian này đã quá viên mãn rồi!

Hoa Khấp Tuyết nhìn Lão già dồi dào sức lực vào trong bếp, mắt chợt loé, nếu như nàng nhớ không lầm, sư phụ đã hơn chín mươi tuổi, mà động tác lớn như vậy, cũng không sợ trát eo....

“Tuyệt Tuyệt, mau vào bếp đi!” Hoa Trảm Lãng rất nhanh nổi nóng, cũng rất nhanh trở lại bình thường, gặp Hoa Liên Phong vọt vào bếp, hai trông mắt liền dấy lên ánh mắt sói đói lâu ngày.

Hoa Khấp Tuyết lạnh lùng liếc hần, không nói một câu, xoay người chậm rãi đi vào bếp.

4. Chương 4: Lần Đầu Gặp Gỡ.

“A..... Được ăn những món ăn như thế này, trượng phu còn gì mong cầu....”

Hoa Liên Phong cũng Hoa Trảm Lãng cũng ngồi ăn trên ghế, mặt tràn đầy thoả mãn, xương ném ra liên tục dưới đất.

Hoa Khấp Tuyết nhìn một đồng xương thỏ dưới đất, cũng lười nhìn hai người, hơi híp mắt, “Ta đã nấu ăn, các ngươi phải dọn dẹp.”

“Tuyệt Tuyệt....” Hoa Trảm Lãng uỷ khuất nhìn nàng, “Huynh mới ăn xong.....” Cần phải nghỉ ngơi.

“Sau khi ăn xong nên vận động, giúp tiêu hoá.” Hoa Khấp Tuyết dựa vào ghế, nhắm mắt dưỡng thần, giọng điệu nhẹ nhàng nhưng lạnh lùng, lại mơ hồ kèm theo ý tứ nguy hiểm.

Khí thể Hoa Khấp Tuyết rất rõ ràng làm cho Hoa Trảm Lãng nhanh chóng đứng dậy, ai oán nhìn nàng một cái, liền nghe theo dọn dẹp cái bàn, tiểu muội này của hần mà ra tay còn nặng hơn lão già kia, hần thật không dám lấy thân ra mà thử nghiệm.

Hoa Liên Phong đặc ý Hoa Trảm Lãng , cố tình cảm thán cuộc sống vui vẻ thoải mái, làm cho Hoa Trảm Lãng giận đến nắm chặt tay kêu lên “rắc rắc”.

“Tuyệt Tuyệt, ngươi mang thức ăn đến Hàn Trì cho tiểu tử kia đi.” Hoa Trảm Lãng đưa đến một hộp thức ăn, đem những miếng thịt thỏ còn lại để vào, quay sang đưa cho Hoa Khấp Tuyết.

“Ngươi không có chân.” Hoa Khấp Tuyết cũng không mở mắt, trên mặt liền lạnh lùng.

“Ha ha, tiểu sư muội a, huynh đây chính là tạo cơ hội cho ngươi mà, đây chính là một mỹ nam nha” mặc dù hần còn nhỏ.

Hoa Khấp Tuyết không thèm quan tâm ánh mắt gian trá của Hoa Trảm Lãng, lạnh lùng nhìn hần, “Ngươi quả nhiên thích hần.”

Hoa Trảm Lăng lần nữa nổi nóng, mặt đen đến có thể nhỏ ra mực.

Hoa Khấp Tuyết chậm rãi đứng dậy, lấy hộp đựng thức ăn trong tay hắn, khi đi đến ngoài cửa.

“Lão già, người có thể hay không dừng ra về mặt hưởng thụ như vậy, ta nhìn thật muốn đánh.” Hoa Trảm Lăng oán hận nhìn Hoa Liên Phong, hận không thể xé nát mặt mo đang cười híp mắt kia ra.

“Ai yêu, là người tại người chọc Tuyết nha đầu, sao có thể trách ta?” Hoa Liên Phong cười híp mắt nhìn hắn, không thèm quan tâm hắn đang giận chó đánh mèo.

“Hừ! Ta có dự cảm, Tuyết Tuyết nhất định sẽ bị Mộ Lương mê hoặc, sau đó chuyện gì cũng sẽ nghe hắn, Mộ Lương thì nghe theo ta, liền sau đó ta không cần phải nghe theo Tuyết Tuyết nữa....”

Hoa Trảm Lăng càng nói càng kích động, giống như chuyện hắn nghĩ đã xảy, trên mặt cười tràng đầy vui sướng.

“Người yên tĩnh chút, thật là mất mặt.” Hoa Liên Phong khinh bỉ nhìn hắn, xoay người đi vào phòng của mình.

Hoa Trảm Lăng liếc hắn một cái, tiếp tục cường đại ý nghĩ của hắn, nhưng hắn thể nào cũng không ngờ trước được, diễn biến hoàn cảnh hắn đang nghĩ đều theo hướng ngược lại đây?

Bên bờ Hàn Trì.

Hoa Khấp Tuyết lạnh lùng nhìn nam hài đang nhắm mắt giữa Hàn Trì, không thể không thừa nhận lời Hoa Thuỷ Thuỷ nói, người này quả thật được ông trời quá sủng ái, sau khi lớn lên không biết chọc biết bao nhiêu hoa đào đây.

Chậm rãi đi đến bên cạnh hắn, để hộp đựng thức ăn xuống, đưa tay sờ sờ cổ hắn, xác định hắn vẫn còn sống đang định rút tay về, lại bị một bàn tay lạnh lẽo nắm lấy.

Hoa Khấp Tuyết mắt chợt loé, trong bụng nghĩ thầm, tốc độ nhanh thật, nhưng mà trên mặt nàng không biểu hiện gì, “Buông ra.” m thanh so với trước kia lạnh lùng hơn.

Mộ Lương nghe được giọng nói non nớt nhưng lạnh lùng khác thường của một nữ nhân, nhấp nháy môi tái nhợt, chậm rãi mở mắt, vừa chống lại ánh mắt lạnh lùng của Hoa Khấp Tuyết, đôi mắt đen nhánh nhìn thật sâu, không xoay chuyển.

“Buông ra.” Hoa Khấp Tuyết mặt không đổi sắc, thử rút tay ra, hắn nắm quá chắc, làm cổ tay nàng rất đau.

Mộ Lương hơi nhíu mày, tâm tình liền buông xuống, trong mắt thoáng đùa giỡn, không có ý định buông tay, ngược lại mỉm cười, mặt dù còn mang theo vẻ trẻ con, nhưng vẻ tao nhã đều bộc lộ ra, mà hắn ở trong Hàn Trì quá lâu, trên tay đã không còn cảm giác, không biết rằng tay mình ra tay có chút nặng.

“Người tên gì?” tay của nàng thật ấm, đây là nhiệt độ mấy ngày nay ngâm trong Hàn Trì ngày ngày mong đợi, hắn không nỡ buông ra.

Hoa Khấp Tuyết mất kiên nhẫn, nguy hiểm híp mắt, duỗi chân một cái, dùng hết đá hắn ngã vào Hàn Trì, đồng thời đem tay mình giải cứu, nhẹ nhàng xoa mắng da hơi ửng đỏ trên tay.

“Đông” một tiếng, Mộ Lương rớt vào trong nước, hắn vốn không có phòng bị, căn bản không né kịp, uống một ngụm to nước lạnh vào miệng, mới có thể nổi lên mặt nước.

Mộ Lương bơi vào bờ, ho nhẹ, đầu tóc ướt nhẹp, giọt nước theo hai má mà chảy xuống, sắc mặt tái nhợt, nhìn thật sự rất chật vật, từ nhỏ đến lớn, Mộ Lương là người luôn được cưng chiều, chật vật như vậy thật sự chưa bao giờ xảy ra.

Hoa Khấp Tuyết nhàn nhạt nhìn hắn, giọng vẫn lạnh lùng như cũ, giống như người đem người khác đá xuống nước không phải là nàng, “Đứng lên, ăn cơm.”

Mộ Lương hơi thở nhẹ nhàng, buồn cười nhìn nàng, cẩn thận đánh giá tiểu nha đầu trước mắt, khuôn mặt trắng hồng như ngọc điêu khắc, nhưng còn thiếu vẻ biểu cảm, nhưng rất có khí thế, đem người ta đạp xuống nước mà mặt không hề đỏ hay gấp gáp, không một chút chột dạ, thật là thú vị!.

Không thể không nói, tiểu nha đầu này thật đặc biệt, làm cho hắn cảm thấy rất hứng thú.

“Hoa gia gia nói, ta không thể ra khỏi Hàn Trì.” Mộ Lương tựa lưng vào bờ hồ, khẽ mỉm cười, chậm rãi mới miêng.

“.....” Hoa Khấp Tuyết lạnh lùng nhìn hắn, đem hộp thức ăn đẩy tới bên bờ hồ, chuẩn bị rời đi.

“Đút ta, có được hay không?” Mộ Lương nhìn thẳng vào nàng, khẽ mỉm cười, rất có hương vị “Bệnh mĩ nhân”, hắn còn cố ý phát ra âm thanh mềm mại, giọng nói này nếu người khác nghe được, đoán chừng ngay cả xương tủy cũng sẽ run lên, nhưng lúc này người hắn gặp không phải là người khác.....

Năm nay Hoa Khấp Tuyết năm tuổi, nhưng tính tình của nàng có thể so với hàn sơn, lạnh nhạt, trong trẻo nhưng lạnh lùng, thản nhiên nhìn người đó đang giảm bộ làm nũng, “Người chết đói, Thuỷ Thuỷ sẽ vớt người lên.” Dứt lời, không thể cảm thấy khó hiểu, nàng bình thường sẽ không cùng người lạ nói chuyện, hôm nay nói nhiều như vậy có chút khác thường rồi.

Mộ Lương sững người, ngay sau đó cười to lên, âm thanh làm vang dội cả sơn động, ánh mắt sáng rõ.

Hoa Khấp Tuyết thản nhiên nhìn hắn, tim hơi loạn nhịp, tên này quả thực là yêu nghiệt.

Sau khi Mộ Lương cười xong, khuôn mặt tái nhợt cũng trở nên hồng hào, ánh mắt trở nên dịu dàng, khẽ mỉm cười, mơ hồ lộ ra tác phong không đúng đắn, “Đút ta, được không?” giọng nói dịu dàng, giống như lông chim nhẹ nhàng vẩy lên tim người khác.

Hoa Khấp Tuyết chống lại ánh mắt dịu dàng của hắn, hít thật sâu, chậm rãi ngồi xuống, yên lặng mở hộp thức ăn ra, đùa nghịch thịt thỏ bên trong, lần đầu tiên trong đời, nàng không nở nhãn tâm từ chối một người.

Mộ Lương thấy vậy, liền tươi cười thắng lợi, ngoan ngoãn hé miệng, cắn miếng thịt thỏ trước miệng, tinh tế thưởng thức, hương thơm lượn quanh trong miệng, mĩ vị làm so với ngự trù trong cung còn tinh tế hơn, nuốt thức ăn trong miệng xuống, thoả mãn thở dài, thật ngon.....

Hoa Khấp Tuyết yên lặng nhìn hắn, phát hiện bộ dáng hắn ăn rất đẹp mắt, không giống sư phụ cũng như Hoa Thuỷ Thuỷ, trên người đầy thức ăn, thấy trên khoé miệng hắn có dính chút thức ăn, theo bản năng muốn đưa tay lên lau cho hắn, nhưng giữa chừng liền ngừng lại, trong lòng có chút kinh ngạc, hôm nay nàng thật sự rất không bình thường.

Mộ Lương không cho nàng có cơ hội thu tay lại, nhanh chóng nắm lấy tay của nàng, nắm chặt trong tay, khuôn mặt ngây ngô khó có được nhìn Hoa Khấp Tuyết, phát hiện dầu dính trên môi, chậm rãi dùng lưỡi liếm đi mỡ còn dính trên miệng.

Vì thế, lần đầu tiên trên đời Hoa đại cô nương bị đỏ mặt, bắt đầu từ hai bên tai, đến khi khuôn mặt điều trở nên hồng hào, khuôn mặt đỏ như quả đào chín, thật đáng yêu đến mê người.

“Ha ha ha....” người nào đó vô lương tâm lại thoải mái cười to.

Yêu nghiệt, đúng là yêu nghiệt! Khuôn mặt Hoa Khấp Tuyết khi trở nên bình thường, một lần nữa khẳng định lại nhận định của mình về hắn.

5. Chương 5: Hoa Khấp Tuyết, Ta Thích Gọi Người Là A Noãn

“A, nhìn đẹp không?” Mộ Lương cảm thấy bàn tay được ấm lên, vừa lòng nhìn khuôn mặt đang đỏ của Hoa Khấp Tuyết, hắn phát hiện mình trở thành xấu tính, thích vẽ khoé hài của vị cô nương này.

“Mặt rất đẹp.” Hoa Khấp Tuyết bình tĩnh trở lại, mặt chỉ còn sự lạnh lùng, thản nhiên nhìn hắn, gật gật đầu, nhìn hắn cười thật là muốn đánh, lại tặng thêm một câu. “Trách không được Thuỷ Thuỷ yêu người như thế.”

Mộ Lương nghe vậy, liền đen mặt, khoé miệng co lại.

“Ăn xong rồi, ta đi đây.” Hoa Khấp Tuyết muốn rút tay ra, nhưng rút không được, thẳng nhãi này nắm thật chặt.

“Lại nói chuyện với ta một chút đi, một mình ta ở đây thật nhàm chán....” Mộ Lương là đứa nhỏ lớn lên ở trong cung, thay đổi sắc mặt nhanh một cách phi thường, thấy nàng còn muốn đi, rất nhanh liền lấy cười lấy lòng, giống như chú chó nhỏ muốn được chủ nhân yêu thương.... Ấc Tiểu Cầu.

Hoa Khấp Tuyết lạnh lùng nhìn hắn, không nói gì, nhưng Mộ Lương biết là nàng đã thoả hiệp, lập tức cười rạng rỡ.

“Cho ta biết tên của nàng.” Mộ Lương cảm thụ bàn tay nhỏ bé của nàng, nắm đầu ngón tay mịn màng, trơn bóng như ngọc, xinh xắn đáng yêu, nắm vào trong tay hắn cảm giác thật tốt, ánh mắt liền trở nên như hoà, trong đầu chợt nghĩ thật muốn nắm tay nàng cả đời.

Hoa Khấp Tuyết không nói gì, khuôn mặt nhỏ lạnh như băng.

“Không nói cho ta biết?” Mộ Lương không giận, như chợt nghĩ tới chuyện gì liền mỉm cười, liền dịu dàng nói, “Vậy gọi nàng là A Noãn được không?”

Bên bờ Hàn Trì, là nàng cho ta cảm giác ấm áp nhất.

“Hoa Khấp Tuyết.” Hoa Khấp Tuyết thản nhiên nhìn hắn.

“ Hoa - Khấp - Tuyết-” Mộ Lương cười dịu dàng, cảm thấy tên của nàng thật là đẹp, người cũng như tên, lạnh như băng, “A Noãn, ta tên là Mộ Lương.”

“Hoa Khấp Tuyết.” Hoa Khấp Tuyết khẽ nhún mày, lặp lại lần nữa.

“Nhưng ta thích gọi nàng là A Noãn.” Mộ Lương cười híp mắt, nàng là A Noãn của hắn.

Hoa Khấp Tuyết yên lặng nhìn hắn, cuối cùng nhẹ thở dài, lần nữa thoả hiệp, vì thế gặp được người tên Mộ Lương này, nàng học được từ —thoả hiệp.

“Ta đi đây.” Rút tay của mình về, thu thập đồ xong Hoa Khấp Tuyết liền xoay người đi ra ngoài.

Mộ Lương nhìn theo bóng lưng của nàng, lòng bàn tay còn lưu lại nhiệt độ ấm áp của nàng, đáy mắt hiện lên sự nhu hoà, Hoa Khấp Tuyết cũng được, A Noãn cũng được, người đều là của ta, chạy không thoát.

Chậm rãi nhắm hai mắt lại, làm cho cả người chìm vào trong hàn trì lạnh như băng, nhưng lúc này hắn không cô đơn, trong đầu Mộ Lương không ngừng hiện lên một bóng dáng.

Hoa Khấp Tuyết trở lại phòng nhỏ, Hoa Trảm Lăng liền nhả thảo dược trong miệng ra, vội vàng chạy tới.

“Như thế nào? Có đẹp hay không? Có động lòng hay không?” mắt Hoa Trảm Lăng tràn đầy tò mò.

“Đẹp.” Hoa Khấp Tuyết lạnh nhạt nhìn hắn, “Khó trách người dù biết hắn là nam cũng không nhịn được yêu hắn.”

“Ta thích là nữ nhân! Ta không có thích nam nhân!” Hoa Trảm Lăng nổi giận, nhìn chằm chằm Hoa Khấp Tuyết liền động thủ.

Hoa Khấp Tuyết đỡ tay hắn ra, hừ nhẹ, “Vậy người thích ta.”

Hoa Trảm Lăng nghe vậy, liền hoá đá đứng ngay tại chỗ, thích nàng? Liền chăm chú nhìn nàng từ trên xuống đánh giá một lần, sợ hãi nhảy ra sau một bước, liều mạng lắc đầu: “Ta không thích người!” Buồn cười, nha đầu này tuy rất thông minh đáng yêu, nhưng nàng tỏ ra khí chất lạnh lùng còn có thân thủ siêu phàm làm cho hắn sợ muốn chết....

“Ta là nữ.” Hoa Khấp Tuyết nhún vai, “Thấy chưa, người vẫn là không thích nữ nhân.” Lạnh lùng liếc hắn một cái, rồi xoay người đi về phòng mình.

Hoa Trảm Lăng bật cười, Tuyết Tuyết à, trên thế gian này không phải chỉ một mình người là nữ a..... Hoa Trảm Lăng thật khóc không ra nước mắt, hắn làm sao mới có thể chứng minh rằng hắn là một người bình thường đây? Còn có, cô nương này thật sự mới năm tuổi sao?

“Tuyết nha đầu, Tiểu tử kia ăn chưa?” Hoa Liên Phong không biết từ lúc nào chạy tới, không thèm quan tâm Hoa Trảm Lăng đang bị chọc tức, chạy đến trước mặt Hoa Khấp Tuyết.

“Uhm.” Hoa Khấp Tuyết nhẹ giọng đáp, liền đưa tay giơ hộp thức ăn lên, cầm nó giao cho sư phụ,

“Hắn có khoẻ không?” Hoa Liên Phong nhận lấy hộp đựng thức ăn, liền hỏi.

“Uhm.” Hoa Khấp Tuyết nhẹ giọng đáp, trong đầu hiện lên khuôn mặt tươi cười của hắn, trong mắt liền hiện lên chán nản.

Hoa Liên Phong cũng không bỏ qua ánh mắt chột chán nản của nàng, trong mắt hiện lên hứng thú, tiểu nha đầu này tính tình lạnh lùng, rất ít khi thể hiện cảm xúc, xem ra nàng cùng tên tiểu tử Mộ Lương kia ở Hàn Trì đã xảy ra chuyện gì rồi.....

“Hắn có khen thức ăn người nấu rất ngon không?” Hoa Liên Phong vẽ mặt như không có gì bắt đầu dò hỏi.

“Uhm” Hoa Khấp Tuyết nghĩ đến khuôn mặt thoả mãn lúc hắn ăn thịt thỏ, thể hiện như vậy coi như là ăn ngon đi?

“Nga...” Hoa Liên Phong cười hàm ý.

Hoa Khấp Tuyết lạnh lùng nhìn hắn, cảm thấy hắn có điểm không bình thường, nhưng nghĩ lại hắn không bình thường mới bình thường, liền hướng hắn gật đầu, “Sư phụ, ta đi nghỉ đây.” Vội vàng bên ngoài mấy ngày, thân thử có cao cường thì nàng cũng thấy mệt mỏi.

“Đi đi, đi đi!” Hoa Liên Phong cười híp mắt vỗ nhẹ đầu nàng.

Hoa Khấp Tuyết gật đầu một cái, xoay người đi vào phòng.

Hoa Liên Phong thấy nàng đã vào phòng, liền xoay người lôi Hoa Trảm Lãng ra ngoài.

“Á á á! Lão già, người làm gì vậy!” Hoa Trảm Lãng uốn éo người giãy giụa, thật không biết lão già này lại muốn làm gì.

Hoa Liên Phong trừng hắn một cái, thấy khoảng cách đã rất xa nhà, lúc này mới ném hắn vào xuống tuyết.

Hoa Trảm Lãng vì không phòng bị, miệng gặm đầy tuyết, lập tức nhảy lên, tức giận trừng mắt nhìn lão già trước mặt, “Người định làm gì!”

“Ai yêu, ngã một chút sẽ không chết, người đâu có mảnh mai vậy.” Hoa Liên Phong vỗ vỗ tuyết trên người hắn, lôi hắn ngồi xuống.

“Lão già.” Hoa Trảm Lãng kỳ quái nhìn hắn, đoán hắn kéo ra đây là có mục đích, “Người không phải là muốn lên dạy cho ta phương pháp tu luyện thật nhanh?”

“Người biến đi, cả ngày chỉ biết lừa bịp.” Hoa Liên Phong trừng hắn hận rên sứt không thành thép, thuận tiện hung hăng gõ đầu hắn một cái.

“Ôi! Làm gì đánh ta!” Hoa Trảm nhe răng trợn mắt xoa đầu.

“Tiểu tử Mộ Lương kia khen Tuyết nha đầu nấu ăn ngon nha.” Hoa Liên Phong cười thật mờ ám rất không phù hợp với độ tuổi của hắn.

“Tuyết Tuyết tay nghề đương nhiên ngon, người có lấy những thức ăn trong hoàng cung ra cũng nấu không ngon hơn so với nàng.” Hoa Trảm Lãng đồng ý gật đầu, nghĩ đến thức ăn ngon, không nhịn được chép miệng.

“Ai nói chuyện ăn uống với người! Đồ tham ăn!” Hoa Liên Phong trợn mắt xuy một cái.

“.....” Hoa Trảm Lãng đen mặt, đây không phải là cũng nói người sao?

“Người không nghe nói, muốn giữ được một nam nhân, trước hết phải giữ được dạ dày của nam nhân đó?” Hoa Liên Phong chà chà tay, cười rạng rỡ khác thường?

“Hả?” Hoa Trảm Lãng nhíu mày không hiểu, nhưng nói thế nào hắn cũng là người thông minh, liền tưởng lại mọi chuyện, trong lòng liền sáng tỏ, “Lão già, ý người là, Tuyết Tuyết cùng Mộ Lương...”

“Uhm, người cuối cùng cũng thông minh được một lần!” Hoa Liên Phong kích động vỗ đùi Hoa Trảm Lãng một cái.

“Mẹ nó! Đau quá!” Hoa Trảm Lãng không kịp tránh, bị đau điếng một trận.

Hoa Liên Phong quan tâm người bên cạnh đang tức giận đến trợn mắt, mắt híp lại, vừa cười vừa vuốt râu bạc của mình, tựa như đang suy nghĩ chuyện gì đó.

“Ta nói nghe nè, Lão già à, ngươi nghĩ là mình vuốt râu như vậy mà tưởng mình là thần tiên nha? Coi chừng rụng râu hết đó!” Hoa Trảm Lãng cũng không cho sự phụ hấn tâm trạng tốt hơn hấn, lập tức liền làm tổn thương người.

“Xú tiểu tử lại tìm chết!” Hoa Liên Phong sừng sốt, tức giận trừng hấn.

“Còn chưa sống đủ nha, ta còn muốn trưởng thành để đi tán gái!” Hoa Trảm Lãng hừ nhẹ, toàn thân liền động, né những đòn sự phụ hấn đánh tới.

“Tiểu tử thú! Ngươi còn dám chạy với ta!” Hoa Liên Phong tức muốn học máu, nhìn tên đồ đệ đang đùa giỡn trước mặt, thực hối hận lúc trước đã cứu hấn.

“Không chạy chẳng lẽ chờ người đánh ta? Ta cũng không ngu như vậy!” Hoa Trảm Lãng thích nhìn sự phụ hấn tức giận đến vểnh râu trềng mắt.

“Rầm” Hoa Trảm Lãng nhảy nhanh, vừa rồi bên cạnh hai cây đại thụ bị đánh gãy.

Hoa Trảm Lãng xoa xoa hai tay, trong lòng thầm mắng, lão già này ra tay thật nặng a.

Nhìn thấy bóng đen đang tới gần mình, Hoa Trảm Lãng liền bỏ chạy....

6. Chương 6: Mạnh Hơn So Với Nàng, Để Có Thẻ Bảo Vệ Nàng

“Ha ha, Lương tiểu tử, thể chất của ngươi so với Tuyết nha đầu còn thích hợp luyện võ công hơn, thật đúng là kỳ tài ngàn năm có một a.” Mười ngày sau đó, Hoa Liên Phong nhanh đến Hàn Trì mang Mộ Lương ra, nghiên cứu từ trên xuống dưới, đưa ra kết luận.

“Hoa gia gia quá khen rồi.” Mộ Lương cười nhẹ, thái độ không kêu ngạo không tự ti.

Mười ngày thử thách trong nước lạnh băng, hấn sớm thay đổi da thịt, nếu ban đầu hấn là hoàng tử quý giá của hoàng gia, thì hôm nay hấn đã hoàn toàn thoát đi thể chất thể tục kia, toàn thân điều toả ra sự phóng khoáng.

Hoa Liên Phong thấy vậy, liên tục gật đầu, đứa nhỏ hoàng gia này quả nhiên không kém, khí thể này ngay cả hấn cũng không bằng, nhưng tính hấn tùy tiện, luôn luôn không có phong độ.

“Đi thôi, thời gian nửa năm cũng không dài, ngươi phải nắm bắt thời gian thật tốt.” Hoa Liên Phong vuốt vuốt râu bạc, cười nói.

“Vâng.” Mộ Lương vẫn cười, gật gật đầu.

Hoa Liên Phong vung tay lên, nắm cánh tay hấn lên, nhúng người nhảy, bay đi.

“Tuyết Tuyết, hấn đã trở về, vậy mà vẫn còn sống ah!” Hoa Trảm Lãng ngồi trên tảng đá, tùy tiện ngắt một bông hoa đại lên ngắm, nhìn phía chân trời hai bóng đen đang bay tới.

“....” Hoa Khấp Tuyết lạnh lùng nhìn hấn, nếu người không quá lười, người cũng có thể chống đỡ ở đó, sự phụ đưa vào Hàn Trì, không để người không có khả năng vào đó..

“Hoa Thuỷ Thuỷ, Tuyết nha đầu, ta về rồi!” Hoa Liên Phong bay tới trước mặt hai người, đá một mảng tuyết lớn lên, những mảng tuyết liền bay về phía hai người.

“Khụ khụ, Lão già, người làm gì vậy!” Hoa Trảm Lãng nhất thời không phòng bị, liền trúng tuyết bay tới, toàn thân điều trắng xoá, rất chật vật.

“Ta nói người đúng là đầu heo, học võ công dùng để làm gì?” Hoa Liên Phong chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, nhìn Tuyết nha đầu đầy bình tĩnh, thấy tuyết vung tới liền tránh sang một bên, tiểu tử thúi mầy lớn hơn người ta ba tuổi, vậy mà ngược lại không biết tránh đi là sao chứ?

“Ta đã nói rồi, ta học võ thuật, vì để sau này anh hùng cứu mỹ nhân, cứu rồi liền ôm mỹ nhân về, sao có thể dùng để tránh tuyết chứ?”

Hoa Trảm Lăng phủ tuyết trên người xuống, quệt miệng nói, với bộ dạng đầy đắc chí.

Hoa Liên Phong lần nữa tức đến đến hộc máu, tay giơ lên rồi để xuống, thật muốn giết hắn, nhưng lại kiềm nén nhịn xuống.

“Trảm Lăng, nếu người ngay cả mạng cũng không có, sao có thể làm anh hùng cứu mỹ nhân?” Mộ Lương thản nhiên lên tiếng, nhìn hắn cười nhạt.

“Hoa Trảm Lăng nghe vậy sửng sốt, ngơ ngác nghe những lời khuyên sáng suốt của Mộ Lương, cẩn thận suy nghĩ lời của hắn nói, cuối cùng đồng ý gật đầu, “Mộ Lương, người quả nhiên thích hợp dạy người ta hơn so với lão già kia....”

“Cút đi!” Hoa Liên Phong buông cánh tay Mộ Lương ra, hướng Hoa Trảm Lăng vọt tới, Hoa Trảm Lăng nhanh chóng nhảy lên tảng đá trốn, vắt chân lên cổ bỏ chạy.

“Ha ha.” Mộ Lương nhìn thấy màn này, liền cười khê, ánh mắt trở lại trên người Hoa Khấp Tuyết, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng vẫn lạnh lùng như cũ, trong ngực tràn đầy ầm ập, ngâm mình ở trong Hàn Trì, chỉ có thể ở giữ khoảng thời gian ăn cơm một lần,

năm ngày này, nàng làm cho hắn cảm thấy rất.... nhớ.

“Vào nhà.” Hoa Khấp Tuyết lạnh nhạt nhìn hắn, xoay người vào nhà.

Mộ Lương khê cười, đi the nàng vào phòng.

“A Noãn, năm ngày không gặp, có hay không nghĩ tới ta?” Mộ Lương ngồi bên cạnh Hoa Khấp Tuyết, tự nhiên cầm tay nàng, cười dịu dàng.

“Buông ra.” Hoa Khấp Tuyết rút tay ra, rốt cuộc vẫn giống như lần trước, rút không được.

“A Noãn, Ta nhớ ngươi.” Mộ Lương cong miệng, giọng nói mềm nhũn, đáng thương nhìn Hoa Khấp Tuyết.

“... ..” Hoa Khấp Tuyết ngược nhìn hắn, trong lòng cảm thấy bất đắc dĩ, không rút lại tay nữa.

Mộ Lương thấy vậy, cười thoả mãn đứng lên, lông mi thật dài che đi ánh mắt gian xảo của hắn.

Tỉ mỉ vuốt bàn tay nhỏ trong tay mình, càng cảm thấy nó thật dễ thương, trắng nõn mềm mại không nói, còn rất ầm ập, “A Noãn, ta thích nắm tay của nàng.”

Mộ Lương ngược nhìn gò má trắng nõn của nàng, đáy mắt dịu dàng tựa như dòng nước, kỳ thật hắn muốn nói với nàng, rất thích nàng hơn....

“Kỳ lạ.” Hoa Khấp Tuyết mặt không đổi sắc, mặc hắn vuốt vuốt tay mình, cũng không cảm thấy chỗ nào không thích hợp, nàng nghe sư phụ nói, những đứa bé con nhà giàu thương có điểm cổ quái.

“A Noãn....” Mộ Lương cười, cười rất bất đắc dĩ, cô nương này tại sao lại không hiểu phong tình như vậy?

“Người so với ta thích hợp luyện võ công hơn.” Hoa Khấp Tuyết hướng về phía hắn đánh ra một luồng nội lực, phát hiện lời sư phụ nói rất tốt đúng căn cốt của hắn quả thực rất tốt.

“Ha ha, ta nhất định sẽ mạnh hơn so với nàng....” âm thanh Mộ Lương nói ra vẫn rất dịu dàng, lúc này hắn đem bàn tay nhỏ của Hoa Khấp Tuyết đặt trên người mình, mỉm cười nhìn nàng.

“....” Hoa Khấp Tuyết nghe vậy, cuối cùng cũng xoay đầu lại, khê nhú mầy, mặt liền trở nên lạnh lẽo hơn, hắn cứ như vậy muốn hơn nàng? Muốn đánh bại nàng?

“Như vậy ta mới có thể bảo vệ được A Noãn.” Mộ Lương yên lặng nhìn nàng, trên mặt đầy nghiêm túc.

“Ta có thể tự bảo vệ mình.” Hoa Khấp Tuyết thản nhiên nhìn hấn, võ công của nàng mặc dù không thể luyện cao hơn so với Mộ Lương, nhưng đối phó với những người khác vẫn dư sức, ví dụ như sư huynh nàng, Hoa Thuỷ Thuỷ.

Mặt Mộ Lương liền cứng đờ, liền rất bất đắc dĩ, cô nương này thật rất không hiểu phong tình, không biết lãng mạn!

“Oa.” Hoa Trảm Lãng bị Hoa Liên Phong nắm cổ đi vào, liền nhìn thấy hai người Mộ Lương cùng Hoa Khấp Tuyết nắm tay nhau, lập tức há hốc miệng, dùng sức giãy khỏi sự khống chế của lão già, vọt tới trước mặt hai người.

Hảo hảo đánh giá vẻ mặt của hai người, một người cười nhẹ, vẻ mặt tự nhiên, một người lạnh lùng, cũng bình thường không có gì khác biệt. Tại sao hai người lại nắm tay, cũng không phải là giả, lập tức liền tắc lưỡi cười, “A nha nha, huynh đệ, nhanh như vậy đã cùng với tiểu sư muội?”

Mộ Lương cười nhưng không trả lời, cũng không biết giải thích như thế nào, kỳ thật hấn căn bản không định giải thích, hi vọng mọi chuyện sẽ tiến triển như vậy.

Hoa Khấp Tuyết lạnh nhạt nhìn hấn một cái, nhẹ nhàng rút tay nhỏ ra, cũng không nói nhiều.

“Kỳ thật nhìn như vậy, thật là trai tài gái sắc, Tuyết Tuyết a, đừng thẹn thùng, rút tay về làm gì?” Hoa Trảm Lãng cười đến không thấy mắt, đột nhiên thấy nàng rút tay về, có chút ngớ ngẩn.

“Thuỷ thuỷ, hôm nay ta chỉ định làm cơm cho ba người ăn.” Hoa Khấp Tuyết nhắm mắt dưỡng thần, lạnh nhạt nói.

“Ba người ăn?” Hoa Trảm Lãng sững sờ, cúi đầu tính toán một chút, Tuyết Tuyết, Lão già, Mộ Lương.... Đó không phải là không tính phần hấn>

“Tuyết Tuyết người cái gì cũng không có nói, tại sao có thể thẹn quá hoá giận!” Hoa Trảm Lãng trừng nàng.

“Về sau cũng chỉ làm ba phần.” Hoa Khấp Tuyết hừ nhẹ.

“Tuyết Tuyết.” Hoa Trảm Lãng mặt đầy hối hận, giọng nói thành khẩn, “Ta sai rồi.”

Hoa Khấp Tuyết hơi nhướng mắt, lạnh lùng nhìn hấn, đến khi Hoa Trảm Lãng lưng run lên, cuối cùng cũng gật đầu.

Hoa Trảm Lãng thở dài nhẹ nhõm, khi biết hấn sau này còn có thể được ăn thức ăn ngon.

“Ha ha...” Mộ Lương lần đầu tiên được thấy hai huynh muội bọn họ đấu nhau, cười vui vẻ/

“Câm miệng.” Hoa Khấp Tuyết lạnh lùng liếc Mộ Lương một cái, Mộ Lương ngay lập tức, cố gắng nhịn cười, nhưng trong mắt vẫn không thể nào bình tĩnh nổi, nhưng trong nụ cười hiện lên sự cứng chiều trong đó, làm cho Hoa Khấp Tuyết mềm lòng.

“Tuyết nha đầu, người làm sư phụ thật kêu ngạo!” Hoa Liên Phong cười hả hê, vừa rồi hấn nhìn thấy, tiểu nha đầu thật không tệ, lập tức khắc chế được hai người, hơn nữa hai người này hấn không quản được, một mình hấn không thể trông nom nổi, tất cả đồ đệ hấn điều bị tiểu sư muội chế ngự, hấn thật vui mừng a, cảm thấy cuộc sống tràn đầy hạnh phúc.

“Sư phụ, xem trò vui có thể no bụng hay không?” giọng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng của Hoa Khấp Tuyết lại vang lên, nụ cười trên khuôn mặt già nua của Hoa Liên Phong liền cứng lại.

Hoa Khấp Tuyết nhàn nhạt nhìn hấn, thành công chặn lại người thứ ba, còn là một Lão Ngoan Đồng!

7. Chương 7: Mộ Lương Khuynh Hướng Thích Ngược.

(ở đây mình sẽ sửa nội lực = huyền lực, cho đúng theo cách nói của tác giả..... tại mình sợ từ nội lực sẽ không bao quát hết võ công của nhân vật.)

“Lương tiểu tử, ta đã tẩy tủy cho ngươi, hôm nay ngươi phải nghe theo phương pháp luyện công ta đưa cho, tu luyện Huyền Lực, Tuyết nha đầu, Thủy Tiểu tử, các ngươi bình thường cũng phải tập luyện như bình thường là được.”

Hoa Liên Phong đứng trên tảng đá lớn, nhìn ba tiểu hài tử đứng trên tuyết, mặt cười hiền lành, gió thổi qua, làm cho râu và áo trắng của hắn bay phất phới, nhìn rất có bóng dáng của một vị thần tiên.

“Dạ, Hoa gia gia.” Mộ Lương nhẹ giọng đáp, khẽ mỉm cười.

Hoa Khấp Tuyết lạnh nhạt liếc hắn một cái, cũng không nói gì, tùy tiện ngồi xuống tuyết, chậm rãi nhắm mắt lại, những bông tuyết trắng bay về phía nàng, tất cả như bị chặn lại, như có một bức tường ngăn cách, tuyết không thể rơi vào khu vực bên trong nàng chỉ có thể rơi xung quanh.

Mộ Lương mỉm cười khi thấy nàng chuyên tâm tu luyện, khẽ cười, chậm rãi ngồi xuống đất, vận chuyển khí trong cơ thể, chuyên tâm tu luyện, rất nhanh quên mất cảnh vật hỗn loạn xung quanh.

“Xú tiểu tử, ngươi xem đi Mộ Lương tiểu tử cùng Tuyết nha đầu, rất chuyên tâm, tại sao ngươi cứ ngủ gà ngủ gật vậy?” Hoa Liên Phong bộ dáng thần tiên chỉ duy trì được trong chốc lát, liền biến mất, thay vào đó là vẻ mặt đầy giận dữ.

“Gấp gì chứ, ta đâu có mong cầu cao, chỉ cần vô công đủ tự bảo vệ mình...” Hoa Trảm Lãng ách xì một cái, nhìn vẻ mặt lão già đang giận dữ, ho nhẹ một tiếng, cũng bắt đầu tu luyện, hắn cũng không muốn để lão ta đuổi đánh.

Hoa Liên Phong vừa muốn mắng lại, đã thấy hắn ngoan ngoãn nhắm mắt tu luyện, cũng không muốn đi quấy rầy hắn, lập tức bị nghẹn ở cổ, kiềm nén đến mức khuôn mặt đỏ bừng, ở giữ tuyết trắng đành phải đi ra chỗ khác, trong lòng thầm mắng vô số lần, nghiệt đồ, nghiệt đồ a....

Tu tập một thời gian, khi đạt được thành quả cao nhất, thì lúc đó sẽ tiến mình vào cảnh giới, quên mất cảnh vật hỗn tạp bên cạnh, tại thế giới bên trong mình, thời gian trôi qua rất nhanh, mà trên Mang sơn đỉnh linh khí vốn dày đặc, có thể hỗ trợ cho việc tu luyện của bọn hắn.

Mà tu tập huyền lực phải hiểu rõ tu luyện phải có chừng mực, mỗi ngày đạt tới giới hạn cao nhất của mình, phải tự giác thu hồi lực, không thể tham hơn, nhằm tránh bị tẩu hỏa nhập ma.

Tư chất của Hoa Trảm Lãng trong ba người là kém nhất, cho nên mở mắt sớm nhất, lúc này còn chưa đến giữa trưa, nhìn thấy Lão Già đang cầm quả đại nhàn nhã ăn, liền cười gian, chạy đến trước mặt hắn, cướp trái cây bên người hắn.

“Cút!” Hoa Liên Phong vốn đang phơi nắng, rất nhàn nhã, đột nhiên bên cạnh lại xuất hiện một tên chướng mắt, liền tức giận, trong lòng thầm mắng tư chất đứa nhỏ này kém quá, sớm như vậy đã luyện xong.

Hoa Trảm Lãng không thèm nhìn hắn, liền nắm song song hắn mà phơi nắng, phơi nắng đến khi mặt trời lên cao.

Nhắc tới Hoa Trảm Lãng, kỳ thật tư chất của hắn cũng là cực phẩm, nhưng so với hai người đang ngồi trên tuyết kia, vẫn kém xa, hoặc nói là... Căn bản không thể sánh bằng.

Đã giữa trưa, nhưng do trên núi toàn là tuyết nên nhiệt độ không nóng lên, vẫn không nóng không lạnh như cũ.

“Lão Già, Tuyết Tuyết như thế nào mà chưa tỉnh?” Hoa Trảm Lãng vừa mới đi xuống bờ sông câu được hai con cá Tuyết rất to, vui mừng cầm trở lại, lại nhìn thấy Hoa Khấp Tuyết còn đang tu luyện, lập tức cúi đầu, hắn đói bụng a....

Hoa Liên Phong vốn định cười nhạo hắn một phen, nhưng bụng hắn bây giờ cũng không chịu thua kém kêu lên, xầu hổ khụ khụ, “Ta cũng muốn nàng mau tu luyện xong a....” Mỗi lần như thế này, hắn cũng thấy oán hận, tại sao nha đầu này tư chất lại tốt đến như vậy?

“Hai thầy trò chúng ta cũng có khi cùng có chung suy nghĩ a....” Hoa Trảm Lãng buồn bã ngồi xuống cạnh Hoa Liên Phong, hai mắt nhìn chăm chăm vào con cá Tuyết đang nhảy loạn đến mất hồn.

Đợi đến khi con cá mất đi mười phần sức sống không còn hơi sức để nhảy, Hoa Khấp Tuyết rút cuộc tỉnh, ngồi trên đá một già một trẻ liền vui mừng.

“Tuyết Tuyết... người cuối cùng cũng tu luyện xong.” Hoa Trảm Lãng trong giọng nói đầy than thở, rất ai oán.

“Đi vào bếp!” Hoa Liên Phong trợn mắt nhìn Hoa Trảm Lãng, thẳng mắng hần thật ẻo lả.

“Sư Phụ, các người đi làm cá đi.” Hoa Khấp Tuyết duỗi lưng một cái, giọng nói trong trẻo lạnh lùng như mọi khi, nhưng lại có hương vị lưỡi biếng, hôm nay huyền lực của nàng tiến lên một bước trong tầng thứ bảy võ công, hiện tại trong người nàng cảm giác rất là thoải mái.

“Được được!” Hai người già trẻ đang đối diện choáng váng cùng kêu lên, già xách nhỏ, nhỏ xách hai con cá, nhanh chóng chạy xuống nhà bếp.

Hoa Khấp Tuyết nhìn theo bóng dáng hai người, hiện nụ cười ít khi thấy được, khuôn mặt nàng nhu hoà nhạt đi một phần lạnh lùng, hiện lên sự linh hoạt, cũng chỉ khi có bước tiến lên các tầng của Huyền Lực, cả người rất thoải mái, nàng mới nở nụ cười như vậy.

“A Noãn.” Mộ Lương không biết đứng dậy từ lúc nào, chậm rãi đi đến trước mặt nàng, chăm chú nhìn nụ cười của nàng, dịu dàng gọi.

“Hả?” Hoa Khấp Tuyết thu hồi nụ cười, nhíu mày nhìn hần.

“Nàng nên cười nhiều lên, nhìn rất đẹp.” Mộ Lương nhìn nụ cười trên mặt nàng biến mất, có chút tiếc nuối, trẻ con bĩu môi.

“Trở về nhà.” Hoa Khấp Tuyết chỉ lạnh nhạt liếc hần một cái.

Nhưng Mộ Lương là ai, chớ nhìn hần mỗi ngày để cười nhạt, nhưng tận trong xương tuỷ tràn đầy tính bá đạo cùng cố chấp, dùng hết thủ đoạn để đạt được điều muốn làm.

“A Noãn...” Mộ Lương thấy nàng xoay người muốn đi, liền nhanh tay giữ nàng lại, lời tay nàng nhẹ nhàng lắc lắc, mắt phượng khẽ nheo, giọng mềm mại liền trở nên vô lại, “Không được đi, trừ khi nàng cười một cái.”

Hoa Khấp Tuyết lạnh lùng nhìn hành động của hần, khẽ nheo mắt, tay dùng hết sức lực, muốn nhanh chóng rút ra.

“A Noãn...” Mộ Lương bĩu môi, đáng thương nhìn nàng, “Chỉ cười một cái...” Ngũ Hoàng Tử ngày thường vốn đẹp, lại giả bộ đáng thương, bộ dáng kia người thấy dĩ nhiên vừa thấy đã thương.

Hoa Khấp Tuyết ngay từ lúc gặp ở trong Hàn Trì đã biết tên tiểu tử này rất vô lại, nhẹ nhàng mấp máy môi, lạnh lùng nhìn hần, “Mộ Lương, đừng ép ta phải ra tay.”

“A Noãn sẽ không nỡ đánh ta....” Mộ Lương thấy mặt nàng lạnh xuống, trong lòng biết không thể đem nàng chọc nữa, khôi phục lại giọng nói trong trẻo, chậm rãi mỉm cười, vẻ mặt tràn đầy tự tin.

Hoa Khấp Tuyết kỳ lạ nhìn hần, không biết hần lấy đâu ra tự tin như vậy, tuy nói mình không phải là Tiểu Ma Đầu giết người không chớp mắt, nhưng tối thiểu cũng không phải là dạng người lương thiện.

“A Noãn, ta chỉ thích nhìn nàng cười.” Mộ Lương nhất định không tha, khoé miệng khẽ cong lên, trên mặt trẻ con ẩn hiện sự gian xảo.

Không thể không nói Mộ Lương rất hiểu bản thân mình, biết vận dụng biểu cảm thoải đáng.

Hoa Khấp Tuyết có chút phản ứng không kịp, trên mặt có chút ngơ ngẩn, nàng là người thông minh, tính tình lạnh nhạt, nhưng cuối cùng cũng chỉ là một đứa trẻ năm tuổi, làm sao đấu nổi tiểu hồ ly chuyên môn lừa gạt người khác mà lớn lên?

Mộ Lương nhìn thấy nàng như vậy liền cười, trong sự gian xảo mang theo dịu dàng chăm sóc, bá đạo nhưng mang theo điểm cưng chiều.

Nhưng Hoa Khấp Tuyết dù sao cũng rất thông minh hiểu biết, chỉ hơi ngẩn người liền kịp thời hiểu được mình bị tiểu nam nhân này tính kế, mà mình chút nữa đã bị hắn tính kế thành công, trong lòng có chút tức giận, mất đi sự lạnh nhạt hàng ngày, nguy hiểm híp mắt, trong tay vận Huyền Lực, tiện tay đánh tới, liền đẩy hắn vào trong tuyết, hừ nhẹ một tiếng rồi xoay người đi.

Mộ Lương ngơ ngác nhìn theo bóng lưng nàng rời đi, không cảm giác được mình đang ngồi trên tuyết, rốt cuộc cũng biết được cảm giác thất bại, cho đến khi tuyết tan vào trong quần áo, mới nhanh nhẹ đứng lên.

Vẫn cho tiểu băng sơn chỉ là thỉnh thoảng nói ra lời nói ác độc, hắn lại không nghĩ mình chỉ mới biết được một chút ít tính cách của nàng, tốt, tốt lắm, hắn rất vừa lòng đều mình mới phát hiện ra, trực giác nói cho hắn biết, cô gái nhỏ này sẽ còn cho hắn thấy rất nhiều điều bất ngờ.

Vận khí hong khô quần áo trên người, Mộ Lương lại trở lại khuôn mặt mỉm cười thản nhiên, nhìn về phía nhà gỗ trong mắt hiện lên những tình thế bị ngược, đầu tiên là Hàn Trì, sau là dưới tuyết, A Noãn, nàng làm vậy sao ta có thể buông tay ra được đây?

8. Chương 8: A Noãn, Phải Nhớ Ta.

Thời gian nửa năm không dài, nhưng cũng không ngắn, nửa năm kỳ hạn đã qua, Mộ Phong Việt mang theo đại đội nhân mã đến Mang sơn đón Mộ Lương.

“Xuống núi đi.” Hoa Liên Phong vượt vượt râu, nhìn Mộ Lương cười, bất quá thời gian nửa năm, đứa nhỏ này đã gần như tu luyện võ công lên tầng thứ bảy, chỉ cần cố gắng thêm chút nữa là có thể lên tầng thứ tám của võ học, hơn nữa hắn còn theo mình học tất cả các bản lĩnh của mình, đặc biệt là y thuật.

“Dạ.” Mộ Lương nhàn nhạt đáp, nhưng lại mắt không tự chủ liếc về phía A Noãn đứng kế bên, nhìn không thể nào rời đi được, hắn rất muốn đem nàng trở về cùng, nhưng hắn biết hắn bây giờ còn không có năng lực bảo vệ an toàn cho chính mình, nên hắn chỉ có thể nhẫn.

Hoa Trảm Lăng trông mắt xoay chuyển, cười không thiện ý, “Mộ Lương a, có phải không hay không luyện tiếu Tuyết Tuyết a?” Nửa năm qua, hắn luôn thấy rõ, tình cảm của Mộ Lương đối với Tuyết Tuyết rất rõ ràng, đôi mắt luôn dịu dàng, lại chu đáo quan tâm kịp thời, mọi chuyện làm rất cẩn mẫn, cộng thêm thỉnh thoảng đùa giỡn bị đánh đến thê thảm, chặc chặc....

Bất quá Tuyết Tuyết tính tình cũng bớt lạnh nhạt, hơn nữa nàng chỉ là tiểu cô nương mới năm tuổi mà thôi, biết cái gì gọi là yêu a? Có thể đối với nàng tốt, nhưng để nàng lập tức yêu hắn đến chết đi sống lại, vậy thì rất khó!

“A Noãn, ta phải đi!” Mộ Lương như ngày thường kéo tay nhỏ của nàng, nhưng nụ cười lại mang theo chút khổ sở.

“Ừ.” Hoa Khấp Tuyết nhẹ nhàng đáp bầy tỏ nàng đã biết.

“Người đúng là không có một lương tâm, nhất định phải nhớ đến ta biết không?” Mộ Lương nhìn phản ứng của nàng, trong nhất thời không biết nên khóc hay nên cười, chỉ có thể bá đạo làm cho nàng phải nhớ kỹ hắn

“.....” Hoa Khấp Tuyết thản nhiên nhìn hắn, cảm thấy hắn rất bá đạo.

Mộ Lương đối với tính cách lạnh như băng của nàng vừa yêu lại vừa hận, liền cắn chặt môi trường mắt nhìn nàng, vốn nghĩ sẽ nghe nàng nói “Ta sẽ nhớ ngươi.”, nhưng đối tượng là cô gái này, thật sự rất khó xảy ra.

“Khụ khụ, Lương tiểu tử, thời gian không còn sớm, cha của ngươi đang chờ rất sốt ruột.” Hoa Liên Phong nhìn nhìn sắc trời, lên tiếng đánh gãy lời đối thoại của đôi tiểu uyên ương.

Mộ Lương khẽ gật đầu, nhưng không đi nửa bước, chỉ nhìn chằm chằm vào tiểu cô nương trước mặt.

Hoa Liên Phong có chút bất đắc dĩ, suy nghĩ một chút liền quyết định cho tiểu tử này một cơ hội, “Về sau hàng năm, cho phép ngươi lên Mang sơn năm ngày.”

Mộ Lương nghe vậy, mặt liền vui mừng, quy củ của Mang sơn hắn biết, hắn một khi ra khỏi Mang sơn này, đó chính là không thể quay trở lại (mặc dù hắn nhất định tìm được cách để lên đây), mà đệ tử của Mang sơn muốn xuống núi du ngoạn thì phải trên mười sáu tuổi, vậy là A Noãn này của hắn muốn xuống núi phải ở đây từ 5 tuổi đến mười 16 tuổi, còn phải mất mười một năm hắn không thể gặp nàng.

Mộ Lương cảm kích nhìn Hoa Liên Phong, hắn trước sau chỉ nhún nhúng vai, quy củ hắn có thể thay đổi được, còn những chuyện khác, tiểu tử này phải tự mình giải quyết .

“Lương Nhi...”

Đột nhiên, dưới chân núi truyền đến tiếng la của Mộ Phong Việt.

Mộ Lương mấp máy môi, nhẹ thở dài, quay về phía Hoa Liên Phong và Hoa Trảm Lãng nói tiếng hẹn gặp lại, rồi quay lại mắt nhìn chăm chăm Tiểu Tuyết đang đứng bên cạnh không hề phản ứng, cuối cùng tâm đầy kiên quyết, định buông tay của nàng trong nắm tay của hắn ra để rời đi.

Hoa Khấp Tuyết thấy hắn muốn rút tay về, theo bản năng nắm chặt nó lại.

Trong mắt Mộ Lương liền vui mừng, quay đầu vui vẻ nhìn nàng, “A Noãn sẽ nhớ ta có đúng không?”

Hoa Khấp Tuyết ngược nhìn ánh mắt vui mừng rạng rỡ của hắn, khẽ gật đầu, được rồi, nàng lại mềm lòng.

Mộ Lương thấy vậy, rất vui vẻ, sự ưu nhã thường ngày vứt bỏ, dùng sức ôm lấy Hoa Khấp Tuyết lên xoay thành vòng tròn, đến khi nàng chuẩn bị ra tay đánh hắn, liền xoay người rời đi.

“A Noãn, chờ ta....”

Đợi khi bóng dáng hoàn toàn không thấy nữa, Hoa Trảm Lãng mới lặng lẽ đi đến bên cạnh Hoa Khấp Tuyết, làm bộ than thở, “Ai... chúng ta chăm sóc tiểu tử này nửa năm, sao mà hắn chỉ nhớ có mỗi mình người? không có lương tâm đúng là đồ không lương tâm.”

Hoa Khấp Tuyết nhìn Mộ Lương đã đi, trong lòng có chút mất mát không giải thích được, liếc Hoa Trảm Lãng một cái, hừ lạnh, “Không phải bất cứ nam nhân nào, cũng đều thích nam nhân.”

Hoa Trảm Lãng mặt liền tối sầm, cắn môi nhìn Hoa Khấp Tuyết, lần thứ vô số muốn đem nha đầu này đánh đến người khác không nhận ra, nhưng hắn lại đánh không lại nàng.

Hoa Liên Phong nhìn Hoa Trảm Lãng trợn mắt, liền cười lớn, nắm cổ hắn lôi vào nhà, “Người đi rồi, chúng ta vẫn phải tiếp tục sống qua ngày, Tuyết nha đầu! Nấu cơm!”

Hoa Khấp Tuyết nhìn một mảng tuyết trắng trước mắt, thời gian sẽ vẫn trôi qua....

Dưới chân Mang sơn.

“Lương Nhi!” Mộ Phong Việt kích động ôm Mộ Lương ở trước mặt, thanh âm phát ra không tự chủ có chút run run, tuy biết hắn nhất định sẽ bình an, nhưng khi gặp được, trong lòng vẫn kích động không thể khống chế được.

“Chúc mừng Ngũ Hoàng Tử bình an trở về!” Toàn bộ cấm vệ quân đều quỳ xuống đất.

“Miễn lễ.” Mộ Lương cười nhạt nhìn những người quỳ trên đất, lần nữa gặp lại họ, thật cảm giác đã qua mấy đời.

“Phụ Hoàng, nhi thần, đã trở lại.” Mộ Lương mỉm cười nhìn phụ hoàng của mình, trong lòng thật ấm áp, trong hoàng cung lạnh lùng kia, chỉ có phụ hoàng là thật tâm yêu thương hắn.

“Tốt, tốt, trở về là tốt rồi.” hốc mắt Mộ Phong Việt đều đỏ lên, không hề còn sự uy nghiêm của hoàng đế, lúc này hắn chân chính là một người cha già thấy nhi tử của mình trở về.

“Nửa năm không gặp, Vô Cực tiên sinh thật rất chiều cổ Lương nhi a....” nhìn thấy hắn toàn thân khí chất, so với trước càng ổn trọng hơn.

“Gió lớn, Phụ hoàng chúng ta vào trong xe thôi.” Mộ Lương kéo tay hắn đi, quay về phía xe ngựa đi đến.

Mộ Phong Việt vui vẻ gật đầu, đứa nhỏ, thật hiểu chuyện....

Xe ngựa bắt đầu khởi hành, Mộ Lương vén màn lên nhìn Mang sơn một lần nữa, trong đầu hấn bóng dáng màu trắng nhỏ bé hoàn toàn xâm chiếm đầu óc hấn., A Noãn....

Lúc đầu Mộ Lương không phải phát sốt, mà là trúng độc, Mộ Phong Việt sau khi biết được rất giận dữ, sau khi phái người đi điều tra, chuyện này làm cho toàn bộ Mộ Quốc bị chấn động rất lớn, cuối cùng cũng tra ra người đứng sau hạ thuốc chính là hoàng hậu, Hoàng đế tức giận, liền đem đầy vào lãnh cung, phế bỏ thái tử Mộ Hi Đông, hoàng vị Thái tử hiện tại đang bỏ trống.

Mộ Lương đứng ở Liên Lương cung, nhìn hoa Thuỷ Tiên trên hồ, thản nhiên cười, nhưng trong lòng con người đen bóng phát ra ánh sáng, Đại Hoàng huynh đã là thái tử, mà hoàng hậu còn muốn trừ khử hấn, cũng không sợ cổ kị gì, chỉ sợ chuyện này, không đơn giản như vậy....

“Ngũ đệ, yến hội sắp bắt đầu, phụ hoàng kêu ta tới gọi người.” bên bờ Liên Trì có thân người màu xanh nhạt chậm rãi đi vào, rất nhàn nhã tự tại, trong tay còn nắm một tiểu hài tử.

“Tứ ca.” Mộ Lương thu hồi ánh mắt, mỉm cười xoay người lại, “Cũng nên đi thôi.”

Mộ Phong Việt có năm người con, đại hoàng tử Mộ Hi Đông do hoàng hậu sinh, Nhị hoàng tử Mộ Tích Nam do Trần phi sinh, Tam hoàng tử Mộ Tích Tây là con của Dương phi, Tứ hoàng tử Mộ Tích Bắc là do Hiền Phi hạ sinh. Mộ Tích Tây ba năm trước đã tử trận ở sa trường, lưu lại một người con, gọi là Mộ Lê, giao cho Mộ Tích Bắc chiếu cố.

“Hoàng Thúc.” một âm thanh thanh thúy non nớt vang lên, Mộ Tích Bắc liền đưa đứa bé đang dắt cho Mộ Lương.

“Mộ Lê.” Mộ Lương ôm lấy người hấn, tiểu tử này tuy mới bốn tuổi, nhưng cũng rất nặng, không khỏi cười vui vẻ “Người gần đây ăn hơi nhiều rồi nha.”

“Ha ha, người không ở đây không ai quản được hấn.” Mộ Tích Bắc cười to.

“Tứ Hoàng Thúc!” Mộ Lê dung mạo đáng yêu, khuôn mặt mập mạp của hấn có thể vo thành một nắm, đối với lời nói của hấn rất bất mãn.

“Đi thôi, dạ tiệc gần bắt đầu, còn không đi, phụ hoàng sẽ sốt ruột.” Mộ Lương mỉm cười, ôm Mộ Lê đi về phía cung điện.

“Ta cảm thấy từ khi người hồi cung thay đổi không ít.” Mộ Tích Bắc nhún nhún vai, nhìn bóng lưng của hấn, như suy nghĩ ra điều gì đó, “Có khí chất hơn người bình thường.”

Tiểu tử này bình thường cười nhưng không nóng không lạnh, xinh đẹp như tiểu oa nhi, nhưng sau khi từ Mang sơn trở về liền không giống như trước, hay là Mang sơn thật có linh khí, hấn sẽ phải điều tra lại coi sao.

“Thật không?” Mộ Lương đang đi liền dừng lại một chút, trong mắt hiện lên dịu dàng, trước kia hấn, không có mong muốn gì, tự nhiên đối với chuyện gì cũng không để ý, nhưng nay, hấn đã có đối tượng muốn bảo hộ....

9. Chương 9: Xuống Núi Trước Thời Hạn.

Mười một năm sau, trên đỉnh Mang sơn.

“A a a a, xú nha đầu, người cút xuống núi cho ta!”

Hoa Liên Phong cầm trên tay một đoá Tuyết Liên, nhìn vào thân bạch y trong phòng thuốc rộng lớn, nét mặt già nua đều hiện lên đau lòng sâu sắc, đây là phòng thuốc của hấn, tất cả bên trong đều là bảo bối của hấn tận tâm khổ khổ thu thập được, nhưng hôm nay tất cả bảo bối này đều nằm rải rác trên đất, kêu làm sao hấn không đau lòng!

“Sư phụ, còn ba ngày nữa ta mới qua mười sáu tuổi.” nữ tử toàn thân trắng cầm hai lọ thuốc đứng dậy, vỗ vỗ y phục trên người, khuôn mặt vẫn như trước kia, con người rất trong trẻo và lạnh như băng.

“Còn muốn ở lại ba ngày!? Bảo bối của ta sẽ không còn lại nhiều! Tuyết nha đầu, Sư phụ xin người, xuống núi đi!” Hoa Liên Phong nhảy dựng lên, xông lên phía trước đẩy nữ tử bạch y đi ra, trên tay ôm một đồng thảo dược, đau lòng rống to.

Hoa Trảm Lăng từ ba năm trước đây đã xuống núi du ngoạn, vì thế chỉ còn lại Hoa Khấp Tuyết làm bạn với Vô Cực lão nhân này.

Nói đến Hoa Khấp Tuyết, nàng ở lại đây võ công cùng trù nghệ đã luyện đến người đời khó bằng! Cứ nhìn một thân võ học của nàng đã vượt qua tầng thứ chín thì sẽ rõ.

Nhưng đối với y thuật, nàng lại hoàn toàn không thể thông thuộc, hoàn toàn không có ngộ tính! Nhưng nha đầu này lại cố chấp với chính mình, không luyện được không cam tâm, chuyện này thật không tốt đối với phòng thuốc của Hoa Liên Phong.

Mỗi ngày đều thấy nàng cầm cuốn y thuật đi vào bên trong phòng thuốc, làm cho bảo bối của Hoa Liên Phong bay đầy đất, mỗi lần như vậy làm cho tâm của hắn thật đau.

Hoa Khấp Tuyết thản nhiên nhìn hắn, một bộ mặt nạ che đi khuôn mặt nhỏ nhắn tuyệt đẹp của nàng, nhưng không thể ngăn lại hơi thở lạnh băng.

“Sư phụ người đuổi ta đi.” Hoa Khấp Tuyết không biểu tình nhìn hắn, không nhúc nhích.

“Vô nghĩa, nếu không đuổi người đi bảo bối của ta sẽ xong đời!” Hoa Liên Phong cũng không cho cô nường kia mặt mũi, râu trắng vênh ngược lên.

“Được liệu là chết, ta là sống.” Hoa Khấp Tuyết giải thích sự thật, ý là nàng không đi.

“... ..” Hoa Liên Phong bị lời của nàng ngăn lại, làm không biết không nói thế nào, khổ não vô trán, đột nhiên giống như tới chuyện gì, cười híp mắt nhìn Hoa Khấp Tuyết.

“Tuyết nha đầu, xuống núi đi, đi tìm Lương tiểu tử, Thánh Vương phủ của hắn thảo dược hắn có so với ta ở đây cũng không kém!” Hoa Liên Phong thu thập thuốc dưới đất, vô cùng “Thành khẩn” cười với nàng.

Mộ Lương? Hoa Khấp Tuyết nghe đến tên này, trong lòng khẽ nóng lên, mấy năm qua, hắn hằng năm sẽ lên núi thăm bọn hắn, ba năm trở lại đây mang cho nàng một con cạp con, nói là cho nàng giải buồn....

“Thật như vậy?” Hoa Khấp Tuyết không thể không ngoài nghi sư phụ của mình có phải hay không vì bảo vệ dược liệu của mình mà lừa gạt mình.

“Nói nhảm! Hắn đường đường là Nhiếp Chính Vương tôn quý nhất của Mộ quốc, trong vương phủ của hắn cái gì mà không có chứ! Đi nhanh đi!” Hoa Liên Phong nhảy dựng lên, đối với đệ tử không tính nhiệm mình như vậy rất bất mãn!

“Hơn nữa, y thuật của hắn so với ta cũng không kém hơn, người không hiểu gì cũng có thể hỏi.” Hơn nữa đối với người có hỏi liền đối đáp, hắn tin tưởng, chỉ cần đối tượng là Tuyết nha đầu, tiểu tử kia nhất định sẽ phi thường kiên nhẫn.

“Vậy ta đi đây.” Hoa Khấp Tuyết mắt chợt loé, thân hình liên bay lên, rời đi, thuận tay còn mang đi một bình ngọc màu trắng.

Hoa Liên Phong híp mắt cười nhìn bóng lưng nàng bay đi, đi lại vuốt ve đầu Bạch hổ, lời nói hết mục đích, “Đại Hoa ah, Tuyết nha đầu cuối cùng cũng đã đi a....”

“A ô...” Đại Hoa Bạch hổ gầm nhẹ, mắt đầy buồn bực, chủ tử lại không nói tiếng nào lại bỏ hắn đi mất.

Hoa Liên Phong không thèm quan tâm nó nghĩ gì, thỉnh được tôn Phật đi rồi, hắn có thể nhàn nhã một thời gian, xoay người bắt đầu dọn dẹp dược liệu để vào tủ thuốc, lại quay đầu nhìn đến chỗ trống rỗng trên bàn thì hoàn toàn tức giận.

“Hoa - Khấp - Tuyết- Tẩy tẩy đan của ta a-a”

Không sai, lọ bạch ngọc trên bàn bị lấy đi chính là Tẩy Tủy Đan, Tuyết cô nương của chúng ta cũng rất ưa thích Tẩy Tủy Đan như sư huynh Hoa Trảm Lăng, cầm theo Tẩy Tủy Đan để làm kẹo ăn.

Kinh Thành Mộ Quốc, trong thành Dương Thiên.

Hoa Khấp Tuyết chậm rãi đi trên đường lớn, mặt không chút thay đổi nhìn bốn phía náo nhiệt, tìm người hỏi thăm Thánh Vương phủ ở đâu, tìm đi tới.

Khi đang đi bên đường, nàng nghe nói rất nhiều chuyện kể có liên quan đến Mộ Lương.

Mười một năm trước, Ngũ hoàng tử vừa mới hồi cung, Hoàng thượng liền hạ chỉ tra cho ra chuyện Hoàng tử bị hạ độc, liên lụy quá nhiều người.... Nguyên lai là mười một năm trước có người mưu hại hắn.

Bảy năm trước, Hoàng đế phong cho Ngũ Hoàng tử làm thái tử, lại bị hắn từ chối, ngược lại lập con của Tam hoàng tử Mộ Lê lên làm Thái tử, phong Ngũ Hoàng tử làm Thánh Vương, tôn quý phía sau Hoàng đế... nguyên nhân bảy năm trước hắn hỏi mình có thích hoàng vị hay không là vì chuyện này.

Bốn năm trước, Tước quốc chỉ huy quân hướng về phía đông, đội tấn công Mộ Quốc, chiếm lĩnh năm thành trì của Mộ quốc, Ngũ hoàng tử vẫn còn trẻ nhưng lĩnh ấn soái, dẫn dắt đại quân kỵ binh đến Kim Than cùng Tước quốc giao chiến, tuy còn nhỏ nhưng dụng binh như thần, đánh quân địch liên tiếp bại trận lui quân, đến cuối cùng thiết kế cạm bẫy một mình tiến vào trong quân doanh của địch, liền bắt được đại nguyên soái của địch, lập được nhiều chiến công hiển hách, Thiên tử cực kỳ vui mừng, ban cho hắn Hổ phù, thống lĩnh một phần ba quân đội của Mộ nước.... thì ra là bốn năm trước hắn không lên Mang sơn, là vì hắn phải đi đánh giặc.

Ba năm trước đây. Phong quốc phái sứ thần đến Mộ quốc, mang đến rất nhiều trân bảo, còn có một con hổ trắng đầy ma tính, Ngũ hoàng tử cầu xin Hoàng đế ban cho con Hổ Trắng này, mất rất nhiều công sức để trừ đi ma tính của Bạch Hổ đó.... Thì ra là, hai năm trước hắn mang cho nàng con Hổ Trắng kia đó chính là con Ma Hổ.

.....

Hoa Khấp Tuyết chậm rãi đi trên đường, trong tai nghe rất nhiều chuyện kể về Mộ Lương, họ trực tiếp tôn Mộ Lương thành thần thánh, thật ra thì hắn rất thích chiếm tiện nghi cho chính mình, thật vô lại....

Bất tri bất giác đi đến Thánh Vương phủ, Hoa Khấp Tuyết ngược mắt nhìn cửa chính đầy trang trọng và cao quý, trước cửa có hai con sư tử làm bằng ngọc thạch thượng hạng, trong bụng thầm oán, thật là xa xỉ.

Lấy ra từ trong ngực một miếng ngọc bội, cả miếng trắng trong suốt, cầm cảm giác rất tốt, mặc dù Hoa Khấp Tuyết là người ngoài nghề, cũng biết đây là một bảo vật, đây là Mộ Lương cho nàng, khi nào nàng đến tìm hắn, cứ đưa ra vật này là được.

Nhẹ gõ cửa, rất nhanh có một gia đình ra mở cửa.

“Cô nương, xin hỏi người tìm ai?” Gia đình đánh giá Hoa Khấp Tuyết từ trên xuống dưới, thấy nàng ăn mặc mộc mạc, cũng không khinh thường, nhẹ nhàng hỏi, người hầu bên dưới Mộ Lương cũng không phải là người bình thường, nên phải có nhãn lực, mặc dù Hoa Khấp Tuyết ăn mặc mộc mạc, nhưng toàn thân phát khí thế bất phàm làm cho gia đình vẫn cảm nhận được.

“Mộ Lương.” Hoa Khấp Tuyết thản nhiên nhìn hắn, đưa ngọc bội đưa cho hắn.

Gia đình ngạc nhiên cầm lấy ngọc bội, khó tin nhìn Hoa Khấp Tuyết, liền cung kính cúi mình vái chào, đưa Hoa Khấp Tuyết vào vương phủ, “Xin mời Tiểu thư.”

Hoa Khấp Tuyết gật đầu một cái, theo hắn vào vương phủ, trên mặt không biểu cảm gì.

Hoa Khấp Tuyết lạnh nhạt nhìn đặt sảnh, tất cả đều là đồ do gỗ tử đàn thượng hạng chế thành, thợ làm tinh xảo, những đồ dùng làm bằng ngọc, nhẵn nhụi sáng bóng....

“Xa xỉ.” Hoa Khấp Tuyết chậm rãi ngồi xuống, tao nhã bưng ly trà lên, chậm rãi nói.

Một vài tỳ nữ đứng bên nghe thấy, sắc mặt cứng đờ, không biết nên phản ứng ra sao.

“Khụ, khụ.” Một gã hắc y nhân mới vừa vào cửa liền nghe thấy, xấu hổ ho khan, “Ngài chính là Tuyết cô nương.” Vương gia đã nói, ba ngày sau sẽ có một vị Tuyết cô nương tới, người mặc đồ trắng, mặt lạnh như băng, người này thật giống lời mô tả, như thế nào mà đến sớm như vậy?

Hoa Khấp Tuyết lạnh lùng nhìn hắn, mày kiếm mắt sáng, cũng là một nam tử tuấn tú, nghe nói liền gật đầu, nhấp một miếng trà.

“Tại hạ là quản gia của Vương phủ, Cảnh Duệ.” Cảnh Duệ tiến lên phía trước, không dấu vết đánh giá Hoa Khấp Tuyết, hắn là một trong những tâm phúc của Mộ Lương, là quản gia của Thánh Vương Phủ, cũng là thống lĩnh của cấm vệ quân của Thành Dương Thiên.

Hoa Khấp Tuyết không thích người khác nhìn nàng chăm chăm, lập tức lạnh lùng nhìn lại Cảnh Duệ, đến khi làm cho hắn lạnh cả người.

Cảnh Duệ cả kinh, liền thu hồi ánh mắt của mình, âm thầm cảm thấy bội phục khí thế của cô nương này, đã sớm nghe Vương gia thường xuyên nhắc tới cô nương này, hôm nay vừa thấy, quả nhiên không giống người bình thường.

“Vương gia đi Linh Thành có công vụ, lệnh cho thuộc hạ tiếp đãi cô nương thật tốt, cô nương đi đường xa đã mệt mỏi, mời đi cùng thuộc hạ đến...” Cảnh Duệ có thể thành tâm phúc của Mộ Lương, tự nhiên sẽ là kẻ hơn người bình thường, lập tức thu liễm tốt cảm xúc, liền hành lễ tươi cười.

Hoa Khấp Tuyết gật đầu, chậm rãi đứng dậy, không sai, từ tại hạ biến thành thuộc hạ, xem như đã biết thân phận của mình.

Phía sau bọn nha hoàn cùng sai vặt thấy quản gia đối với nàng khách khí như vậy, cả đám liền kinh ngạc, nữ tử Bạch y này, rốt cuộc có thân phận gì?

10. Chương 10: Gặp Phiền Toái Trong Phòng Thuốc.

Xuyên qua sân, lại qua một cây cầu bằng đá đến một toà nhà tinh xảo, Cảnh Duệ dừng bước.

“Tuyết cô nương, nơi này là do Vương gia vì ngài mà thiết kế ra Noãn Các.” Cảnh Duệ giới thiệu với Hoa Khấp Tuyết, ban đầu khi Vương gia lệnh hắn làm Noãn các này, hắn dựa trên cách bố trí nơi này tưởng tượng chủ nhân của Noãn Các này như thế nào, lại không nghĩ rằng vị chủ nhân nơi này là người lạnh lẽo như Tuyết cô nương.

“Ừ.” Hoa Khấp Tuyết lạnh lùng đáp, không có bất cứ phản ứng nào, nhìn Noãn Các trước mắt toả ra hơi thở đầy ảm áp, ánh mắt chột lóe.

Cảnh Duệ thấy nàng vẫn lạnh nhạt như bình thường, cảm thấy thật bội phục, nữ nhân bình thường khi biết Vương gia vì nàng mà kiến tạo ra Noãn các tinh xảo như thế này, không thể không vui mừng, mang ơn, làm sao có thể lạnh nhạt như không chuyện gì xảy ra như vị Tuyết cô nương này?

“Cô nương mời vào.” Cảnh Duệ mời nàng vào trong Các, nhưng hắn chỉ đứng ngoài cửa nhìn vào, “Vương gia không cho những nam nhân khác đi vào, làm phiền cô nương chính mình tự đi tham quan, nếu có chuyện gì, xin ngài cứ việc phân phó một tiếng, có nô tỳ đứng hầu bên ngoài.”

Hoa Khấp Tuyết nghe vậy, cũng chỉ lạnh nhạt cười, gật đầu với Cảnh Duệ, xoay người vào phòng.

Bên trong Noãn các toàn bộ do Mộ Lương cẩn thận chuẩn bị, đơn giản nhưng không mất đi sự tao nhã, ảm áp cũng không mất đi yên tĩnh, giống như hình ảnh Hoa Khấp Tuyết trong lòng hắn.

Hoa Khấp Tuyết đi vào phong ngủ, liền thấy trên tường treo rất nhiều bức tranh, toàn bộ những bức tranh đó đều là vẽ nàng, từ lúc năm tuổi đến năm mười lăm tuổi, linh hoạt sinh động, xin đẹp động lòng người....

Hoa Khấp Tuyết ngồi trên Nhuyễn Tháp, nhẹ nhàng bóp bóp bắp vai của mình, nhìn bức tranh đã được cuộn lại trong tay, có chút hoảng hốt, Mộ Lương đúng là thật là giỏi về tâm kế, bất tri bất giác hoà nhập cuộc sống của nàng, chờ khi phát hiện ra, đã không thể quên được.

Mộ Lương... Nàng cho đến bây giờ cũng không nói rằng mình thích hắn..... Tuy rằng hắn luôn nói rất thích chính mình.

Tay vuốt tấm chăn mềm, Hoa Khấp Tuyết nhẹ nhàng nằm lên, đáy lòng tràn đầy ấm áp, bất tri bất giác ngủ đi,

“Tuyết cô nương!”

Hoa Khấp Tuyết bị một giọng nói trong trẻo đánh thức, ngẩng đầu nhìn sắc trời, phát hiện mình đã ngủ thật lâu, nghe thấy bên ngoài cửa có người gọi nàng, liền nhẹ nhàng trả lời, “Chuyện gì?”

“Tuyết cô nương, đã đến giờ dùng bữa, Cảnh đại nhân phân phó nô tỳ mang bữa tối cho nàng.” Ngoài cửa tỳ nữ cẩn thận trả lời, hạ nhân bọn họ đều kêu Cảnh Duệ là đại nhân, dù sao hắn cũng có thân phận cao hơn so với các quản gia khác.

“Vào đi.” Hoa Khấp Tuyết chậm rãi đứng dậy, ngồi dựa vào thành giường, đầu óc còn chút choáng váng.

“Dạ.” người nọ đẩy cửa vào, là một tiểu cô nương gọn gàng thanh tú, nàng đem đồ ăn đặt lên bàn, liền không nhúc nhích.

“Lui ra đi.” Hoa Khấp Tuyết ách xì một cái, gật đầu với nàng.

“Dạ, Tuyết cô nương...” nha hoàn kia liền phúc thân, chậm rãi lui về phía sau, nhưng lại không nhìn được ngẩng đầu quan sát Hoa Khấp Tuyết.

Hoa Khấp Tuyết cảm nhận được ánh mắt nàng nhìn nàng, chậm rãi ngẩng đầu, lạnh lùng liếc nàng một cái.

Nha Hoàn kia thân thể liền run lên, nhan chóng lui ra ngoài, chân suýt nữa vấp phải bật thềm, cô nương này đáng đáng nhìn bình thường, tại sao lại có ánh mắt lạnh lùng như vậy?

Hoa Khấp Tuyết thấy nàng đã rời đi, mới xuống giường, đi đến bên cạnh bàn, ngồi được hương thơm thức ăn bay đến, cảm thấy chính mình cũng đang đói bụng, đã trên một ngày nàng không ăn gì, dù võ công nàng có cao cường đi nữa, thì cũng phải ăn cơm đúng không?

Trước tiên dùng dưa gấp miếng rau xanh, bỏ vào miệng chậm rãi ăn, sau khi nuốt xuống, liền nhắm mi lại, “Khó ăn.”

Thật ra, đồ ăn này trông mắt người khác, tuyệt đối là mỹ vị đặc biệt, nhưng so với tay nghề của Hoa Khấp Tuyết, cũng là kém xa vạn dặm, không thể trách tại sao nàng ghét bỏ.

Nhưng do phẩm chất tốt đẹp của nàng là không lãng phí thức ăn, Hoa đại cô nương vẫn từng dưa ăn hết thức ăn trên bàn, vì vậy khi hạ nhân đến thu thập bát đĩa trở về, liền lên tiếng khen ngợi, “Ngự trù trong Hoàng Cung thật lợi hại, nhìn vị Tuyết cô nương ăn hết tất cả thức ăn rồi, thì sẽ biết!”

Cảnh Duệ viết tốt một mật thư, cột vào chân một con bồ câu, hướng lên trời nện đi, bồ câu đưa tin liền vỗ cánh bay về phía Thiên Không, Tuyết cô nương đã đến đây, hẳn nghĩ nếu hắn mà không nói cho Vương gia, khi Vương gia trở về, chính mình sẽ bị chém thành hai mảnh.

Hoa Khấp Tuyết ăn uống no đủ, lưỡi biếng nằm trên giường, rất nhanh liền ngủ mất.

Một đêm ngon giấc, ngày hôm sau, Hoa Khấp Tuyết thức dậy rất sớm.

“Tuyết cô nương, hôm nay dậy thật sớm!” Cảnh Duệ đang tuần tra trong phủ, nhìn thấy Hoa Khấp Tuyết đang từ Noãn các đi ra, mỉm cười đi đến chào hỏi.

Hoa Khấp Tuyết liền gật đầu, đột nhiên cảm thấy Cảnh Duệ cùng Mộ Lương rất giống nhau, đều rất thành thực, nàng mới đến đây một ngày, liền có thể nói chuyện cùng nàng với giọng điệu như rất quen thuộc.

Cảnh Duệ đối với sự lạnh lùng của nàng không hề để ý, nụ cười trên mặt không hề tắt, “Tuyết cô nương, thuộc hạ đã kêu người chuẩn bị điểm tâm cho Tuyết cô nương...”

“Không cần.” Hoa Khấp Tuyết nghĩ đến thức ăn tối qua, không có chút khẩu vị nào, lạnh lùng đánh gãy lời hắn, “Phòng thuốc của Thánh Vương phủ nằm ở đâu?”

“Dạ?” Cảnh Duệ không kịp phản ứng, đến khi thấy được ánh mắt của nàng nhìn mình càng ngày càng lạnh lùng liền hoàn hồn, “Đi về phía trước, quẹo bên phải, nơi có một tiểu viện.”

“Đa tạ.” Hoa Khấp Tuyết gật đầu một cái liền định bước đi.

“Tuyệt cô nương, phòng thuốc này có 2 tầng, tầng một là đựng dược liệu thông thường, chỉ cần người có chút quan hệ với Vương gia đều có thể đến đó, tầng thứ 2 là những dược liệu quý giá, không thể đi vào, nhưng nếu Tuyệt cô nương muốn thì cũng có thể, ngọc bội trong tay của nàng chính là chìa khoá...” Cảnh Duệ vội báo cáo tình huống với nàng.

“Ừ.” Hoa Khấp Tuyệt lạnh nhạt đáp, chậm rãi đi về phía trước, bước đi không nhanh không chậm, có chút giống khí thế của Mộ Lương.

Cảnh Duệ thấy nàng rời đi liền thở ra một hơi, ở chung một chỗ với Tuyệt cô nương, áp lực thật sự quá lớn, mặc dù nàng không có biểu hiện gì, nhưng toàn thân hơi thở lạnh lẽo, làm cho người ta cảm thấy lạnh người.

Hoa Khấp Tuyệt thấy không có ai, liền nhảy người một cái, rất nhanh tới phòng dược, nhìn lên bảng hiệu trên đầu, xác định không đến sai chỗ, liền bước vào.

Quả nhiên như Cảnh Duệ nói, gồm có hai tầng.

Đi vào phòng dược, liền nhìn thấy tầng thứ nhất có hai tiểu cô nương đang ở quầy nghiên cứu gì đó, một người mặc đồ màu xanh, một người mặc quần áo bằng lụa màu đỏ,

Hoa Khấp Tuyệt liếc ngang qua tầng thứ nhất, sau đó hướng đi lên tầng thứ hai, mới vừa đi được nửa cầu thang, chợt nghe được giọng nữ bên nhón nói tới.

“Này, nha đầu kia ngươi là ai, có biết hay không tầng trên kia không phải người nào cũng có thể tiến vào?”

Hoa Khấp Tuyệt nghe vậy liền quay lại, nhìn thấy người mặc áo đỏ này đúng là một mỹ nữ, đang chống nạnh nhìn mình, vẻ mặt đầy phách lối và khinh thường.

“Đúng vậy, vị cô nương này, lầu hai này không thể tiến vào, dù ngươi có đi lên, cũng không có chìa khoá để mở cái cửa kia.” Cô gái mặc đồ xanh ngược lại rất dịu dàng, lông mày khẽ chau lại, làm cho người ta có cảm giác muốn yêu thương.

“Song nhi! Ngươi khách khí với nàng ta làm gì, cũng không biết đâu ra ả người làm không hiểu quy củ này, chúng ta sẽ giúp Vương gia giáo huấn một chút!” Nữ nhân mặt hồng y kia rất khinh miệt Hoa Khấp Tuyệt, lúc nào thì vương phủ lại có người hầu xấu xí như vậy chứ?

“Lệ Liễu, ngươi không được nói như vậy...” cô gái mặc áo xanh kia cau mày, không đồng ý nhìn về phía nàng, nàng chính là nữ nhi của thái y đương triều Triệu Niên năm xưa, Triệu Song nhi, còn nữ nhân mặc áo hồng còn lại, chính là nữ nhi của Lễ bộ thượng thư đương triều Chu Lệ Liễu.

“Này, ngươi còn không xuống đây?” Chu Lệ Liễu phách lối quát, mặc dù biết đây là Thánh Vương Phủ, nhưng cũng không định thu liễm chút nào.

Hoa Khấp Tuyệt lạnh lùng nhìn hai người, đối với hai người đều không có hảo cảm, cô gái áo đỏ rực rỡ kia phách lối nàng không thích, còn cô gái mặc áo xanh kia thì làm bộ làm tịch, nàng cũng không thích.

Không muốn nói nhiều, từ trong bàn tay lấy ra ngọc bội đưa ra, ngọc bội trong suốt trơn bóng nằm trên năm ngón tay mảnh khảnh mịn màng của Hoa Khấp Tuyệt, làm nên khung cảnh thật đẹp mắt.

11. Chương 11: Làm Cho Người Phải “xin Lỗi”

Chu Lệ Liễu cùng Triệu Song nhi nhìn thấy ngọc bội, lập tức liền sợ đến ngất người, ở Dương Thành này ai không biết Thánh Vương luôn có một đôi ngọc bội tùy thân, đó là ngọc bội do tiên hoàng ban tặng, tại phòng dược của Thánh Vương phủ này làm hai cái chìa khoá, nhưng tại sao nữ nhân này có thể có được?

“Ngược lại với suy nghĩ của ta đây là một hạ nhân, thì ra đây còn là một tiểu tặc, tiểu tiện nhân! Ngươi nói đi, làm sao ngươi trộm được khối ngọc bội này!” Chu Lệ Liễu trừng mắt tức giận nhìn ngọc bội trong tay Hoa Khấp Tuyệt, thanh âm bên nhón khiến Hoa Khấp Tuyệt khẽ nhíu mày.

“Lệ Liễu ngơ ngác trước mắt đừng kích động, có lẽ ngọc bội này không phải là nàng trộm....” Triệu Song nhí hạ mi mắt, vì Hoa Khấp Tuyết giải thích.

“Không phải nàng trộm, chẳng lẽ Vương gia cho!” Chu Lệ Liễu theo bản năng liền nói, lời này vừa nói ra, sắc mặt hai người đều trắng bệch, hoài nghi nhìn về phía Hoa Khấp Tuyết, chẳng lẽ ngọc bội này thật do Vương Gia cho?

“Mộ Lương đưa.” Hoa Khấp Tuyết chẳng thèm dây dưa, xoay người muốn đi.

Chu Lệ Liễu nghe vậy, mặt hiện đầy ghen tỵ, mặc dù nghĩ Vương Gia sẽ chướng mắt nữ nhân xấu xí này, nhưng khi nghe nàng nói, lòng ghen tỵ đến muốn giết người, lập tức lấy roi da mang theo người ra, vung về phía Hoa Khấp Tuyết.

Triệu Song nhí trên mặt vẫn ra vẻ đáng thương, nhưng trong mắt hiện lên ganh tỵ đã bán đứng tâm tư nàng, Vương gia là người rất lợi hại, ngọc bội này muốn trộm liền trộm được sao? Khả năng duy nhất chính là Vương gia đã đưa ngọc bội cho nữ nhân này.

Nghĩ đến điều này, Triệu Song nhí dịu dàng tiến lên giữ chặt Chu Lệ Liễu, nhằm bảo vệ Hoa Khấp Tuyết, “Nếu ngọc bội này do Vương gia cho nàng, thì nàng nhất định là nữ nhân Vương gia để ý, Lệ Liễu người không nên như vậy...”

Chu Lệ Liễu nghe vậy, cặp mắt hiện lên ganh tỵ cực độ, đẩy Triệu Song Nhí ra, vút roi về phía Hoa Khấp Tuyết.

Triệu Song Nhí hoảng sợ la lên, ngã nhào xuống đất, cũng không tiến lên ngăn cản nữa.

Hoa Khấp Tuyết nhìn thấy màn này, mắt hiện lên châm chọc, cô gái mặc áo xanh kia quả nhiên tâm cơ rất sâu, có cơ hội liền lợi dụng người khác, có điều một khi có người ganh tỵ với người khác, tự nhiên liền bị người ta lừa.

Dễ dàng né đường rồi Chu Lệ Liễu đánh tới, Hoa Khấp Tuyết hừ lạnh, bất quá chỉ là nằm ở tầng thứ 3 sơ cấp, cũng dám kêu ngạo như vậy! Nhưng Hoa đại cô nương chúng ta căn bản không biết, ở Huyền lục địa này rất coi trọng võ học, nhưng nữ tử dù sao cũng không bằng nam tử, có thể luyện tới tầng ba võ học đã rất cao....

Chu Lệ Liễu thấy nàng dễ dàng né như thế, liền thẹn quá hoá giận, hung hăng giẫm chân, lần nữa vung roi về phía nàng.

Hoa Khấp Tuyết thoáng nhìn, không biết nên nói gì, nàng đây là đang làm nũng sao? còn dậm chân....

Chu Lệ Liễu vung roi ngày càng hăng say, người Hoa Khấp Tuyết ngày càng uyển chuyển, đây là Thánh Vương phủ, nàng tự nhiên cho Mộ Lương mặt mũi, cũng không có ý định đánh lại, nhưng không đại biểu là nàng dễ dàng tha cho những người chọc giận nàng.

Hoa Khấp Tuyết cố ý ở hiệu thuốc bay tới bay lui, vì vậy làm cho Chu Lệ Liễu vút roi trúng được hiệu bay khắp phòng, chờ khi có người đến đây, bị kích khăng định không phải là nàng, nàng là người vô tội, không hề xuất thủ.

Lại nói Hoa Khấp Tuyết tính tình lạnh như băng, ít nói đến đáng thương, nhưng mà là người có thù tất báo, người nào chọc tức nàng, nàng sẽ khiến cho kẻ đó sống không hề dễ dàng.

Nhìn xem, phòng thuốc ban đầu gọn gàng sạch sẽ, cầu thang lên lầu lại tinh xảo, tất cả đều bị làm hỏng.

Chu Lệ Liễu thở hồng hộc nhìn mặt không hề đỏ của Hoa Khấp Tuyết, tức giận đến công tâm, liền xuất ra toàn bộ nội lực, vút roi về phía trước.

Hoa Khấp Tuyết hừ nhẹ, lại nghe thấy có người đang chạy lại, ánh mắt chợt loé, không giống như này giờ tránh né nữa, ngược lại đưa tay lên chắn roi, bàn tay trắng nhu ngọc liền lưu lại một vết đỏ.

Cảnh Duệ cảm giác, cảm thấy lo lắng, liền nghĩ đi đến phòng thuốc xem thử, nhìn thấy cảnh tượng bên trong, lập tức liền tức giận: “Dừng tay!” Phòng thuốc này so với bị phá huỷ không sai biệt lắm....

Chu Lệ Liễu cả người run lên, không dám tiếp tục công kích, nhìn Cảnh Duệ trước mặt, không còn sự kêu ngạo vừa rồi nữa.

“Chu tiểu thư, ngài có giải thích cho tại hạ biết đã xảy ra chuyện gì không?” Cảnh Duệ trên mặt cười như không cười nhìn nàng, trên mặt lộ ra vẻ uy nghiêm, thủ lĩnh cấm vệ quân, cũng không phải người bình thường có thể làm, lúc này đang rất tức giận, cũng rất dọa người.

“Cảnh đại nhân, sự tình là như vậy, Lệ Liễu nghi ngờ vị cô nương kia trộm ngọc bội của Vương gia....” Triệu Song Nhi vừa từ trên đất đứng dậy, bộ dạng ra vẻ nhu nhược, giống như chính nàng là người chịu uất ức.

“Đúng! Ta là giúp Vương gia dọn dẹp tiểu tặc này!” Chu Lệ Liễu nghe vậy, giống như tìm được cái cớ chính đáng cho mình, liền khôi phục lại vẻ phách lối ban đầu.

Cảnh Duệ hừ lạnh, dạy dỗ tiểu tặc? Tại sao không nói người ghen tỵ Tuyết cô nương có ngọc bội? Vừa nghĩ đến Tuyết cô nương, Cảnh Duệ liền xoay người, khấn trương nhìn Hoa Khấp Tuyết, “Tuyết cô nương, ngày không sao chứ?”

“Không sao.” Hoa Khấp Tuyết lạnh lùng nhìn hắn, đem tay bị thương để ra sau lưng.

Cảnh Duệ thấy nàng thật sự không có gì đáng ngại, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, cô nãi nãi này mà có xảy ra chuyện gì, Vương gia trở lại không thể nào không lộ da hân.

“Tiểu tặc này là ai, Cảnh Duệ đại nhân làm gì khách khí với nàng như vậy!” Chu Lệ Liễu căm tức nhìn Hoa Khấp Tuyết, bất mãn việc Cảnh Duệ có thái độ cung kính như vậy, thái độ hân đối với mình thật không có một điểm tôn kính như vậy.

“Tuyết cô nương là khách quý của Vương gia.” Cảnh Duệ lạnh lùng lên tiếng, lạnh lùng nhìn hai người.

“Cái gì!?” Chu Lệ Liễu không thể tin được, mặt Triệu Song Nhi cũng trắng bệch, quả nhiên ngọc bội của nàng là do Vương gia đưa cho, rốt cuộc nàng quan hệ vương gia có quan hệ gì....

Triệu Song Nhi ngược mặt lên, âm thầm đánh giá nữ tử bình thường này, không nghĩ rằng mới định đánh giá liền có một ánh mắt lạnh như băng nhìn nàng, làm cho nàng thấy toàn thân lạnh đến thấu xương, lập tức thu hồi ánh mắt không dám nhìn nữa.

“Này, ta nói thế nào cũng là nữ nhi của Lễ bộ thượng thư, nàng đối với ta không tôn kính như vậy, không thể trách ta không ra tay đánh người!” Chu Lệ Liễu chợt nghĩ đến phụ thân mình, lần nữa lớn lối, trợn mắt nhìn Cảnh Duệ.

“Chu tiểu thư nên có chừng mực.” Cảnh Duệ bị nàng chọc lửa giận nổi lên, nữ nhân này thật không biết sống chết.

“Có chừng mực!?” Chu Lệ Liễu giống như nghe được chuyện cười động trời, phát ra tiếng nói chói tai, “Nàng nếu nguyện ý xin lỗi ta, ta liền có chừng mực!”

“Lệ Liễu....” Triệu Song Nhi tiến lên khuyên nàng, nhưng trong lòng lại hi vọng các nàng càng cãi nhau càng kịch liệt càng tốt.

“Tuyết cô nương, ngài đi nơi khác một chút, nơi này giao cho thuộc hạ giải quyết.” Cảnh Duệ kìm nén cơn bực bội, xoay người khuyên Hoa Khấp Tuyết rời đi.

“Không cần, ta đồng ý xin lỗi!” Hoa Khấp Tuyết lạnh lùng nhìn Chu Lệ Liễu, làm cho ba người kinh ngạc.

“Tuyết cô nương?” Cảnh Duệ kinh ngạc, đang định nói gì đó, lại thấy nàng phát tay, lập tức không dám nhiều lời, lui về phía sau hai bước.

Hoa Khấp Tuyết lạnh lùng nhìn Chu Lệ Liễu, khí thế này làm cho nàng ta có cảm giác không thở nổi, nhưng vẫn cố gắng trừng mắt chậm rãi đi về phía Hoa Khấp Tuyết, “Đồng ý nói xin lỗi, được, nhanh lên một chút đi!”

Hoa Khấp Tuyết hừ lạnh, không ai nhìn thấy nàng ra tay ra sao, chỉ biết trên bộ mặt đẹp đẽ Chu Lệ Liễu tự nhiên có một vết thương, máu dọc theo khuôn mặt chảy xuống.

“Thật xin lỗi, đã làm người bị thương.” Hoa Khấp Tuyết lui về phía sau hai bước, nhàn nhạt nói xin lỗi, thế nhưng trong giọng nói không hề có một chút ái náy nào.

Cảnh Duệ há hốc mồm, ngay sau đó nhìn về Hoa Khấp Tuyết đầy tán thưởng, cô gái này quả nhiên bất phàm, không thất lễ, cũng không chịu thua thiệt, ta không làm gì có lỗi với người, người muốn ta xin lỗi, ta liền làm cho chuyện có lỗi với người, rồi ta xin lỗi người, chiêu này, hay thật!

Nếu không phải hiện tại đang trong hoàn cảnh này, Cảnh Duệ thật sự sẽ vỗ tay khen hay.

Triệu Song Nhi đã sớm tròn mắt, nhìn vết thương trên mặt Chu Lệ Liễu, mắt đầy khiếp sợ.

Chu Lệ Liễu bị đau đớn trên mặt làm bừng tỉnh, giơ tay sờ mặt mình, nhìn trong lòng bàn tay một mảnh đỏ tươi, liền hét chói tai, “A! Mặt của ta! Người là tiểu tiện nhân! Ta muốn giết chết người!”

Cảnh Duệ nhướng mày, dự định đưa đại tiểu thư này đi, lại nghe bên ngoài cửa có một giọng nam lạnh lùng truyền đến.

“Vương phủ này của Bồn vương, hôm nay thật náo nhiệt a.....”

12. Chương 12: Một Năm Không Gặp, Vẫn Yêu Nghiệt Như Cũ.

“Vương phủ của bốn vương, hôm nay cực kỳ náo nhiệt”

Giọng nói lười biếng, như rượu ngon lâu năm, hương thơm mê người, lại như dòng suối trên đỉnh núi, trong suốt sạch sẽ, không xen lẫn bất kỳ dơ bẩn nào, rõ ràng là hai phong cách mâu thuẫn nhau, lại hoàn mỹ kết hợp lại, giọng nói như có cộng lông vũ nhẹ vuốt qua trái tim, làm mê hoặc lòng người nghe.

Cùng theo giọng nói đến, là một bóng người màu tím lạnh như băng, đôi lông mày như được lựa chọn, không phải sắc bén như gươm, cũng không nhu nhược như lá liễu, mắt phượng híp lại, lại không giấu được vẻ thâm tuý, mũi cao thẳng giống như lão thiên gia tỉ mỉ tạo hình, hoàn mỹ không tỳ vết, môi mỏng mỉm cười, lại làm cho ta cảm thấy lạnh lẽo.

Hình dáng như liên, diện mạo lại thẳng liên, một thân thanh thảo, lại làm cho người ta cảm giác lạnh lùng, lại làm cho người ta cảm giác rất yêu nghiệt nói không nên lời. (mình không biết dịch đoạn này sao luôn, sao liên tưởng mộ lương như hoa sen ta.....)

“Vương gia.” Cảnh Duệ cung kính hành lễ, trong lòng âm thầm thở dài nhẹ nhõm, cuối cùng cũng về tới.

“Đứng lên đi.” Mộ Lương lười biếng nói, lạnh nhạt liếc hắt, sau đó ánh mắt liền bị khoá trên người mặc đồ trắng trước mặt, mới luyến tiếc dời đi.

Hoa Khấp Tuyết chỉ cảm thấy có một mùi hương như hoa sen đưa tới, đến khi bóng dáng màu tím lạnh như băng kia đứng trước mặt mình, khẽ ngược đầu, quan sát nam nhân đã một năm không gặp, khẽ bĩu môi, một năm không gặp, vẫn yêu nghiệt như cũ.

“A Ấm, nàng đã đến rồi.” m thanh nhàn nhạt, lại xen lẫn sự vui sướng không thể nói hết, Mộ Lương nhìn Hoa Khấp Tuyết, trong mắt tràn đầy nhu tình.

“Ừ.” Hoa Khấp Tuyết nhàn nhạt đáp, giọng nói trong trẻo lạnh lùng giống như bình thường.

Cảnh Duệ thấy vậy, không khỏi sờ mũi, Vương Gia nhà hắc luôn được các cô nương hoan nghênh, sợ đây là lần đầu tiên bị lạnh nhạt như vậy, nhưng mà Vương gia nhà hắc cũng không thể bây giờ cùng người ta ôn chuyện a, chuyện phiền toái bên này còn chưa giải quyết nha.

Triệu Song Nhi thấy vẻ nhu tình trên khuôn mặt Mộ Lương, khuôn mặt liền trắng bệch, ánh mắt đầy ghen tỵ, trong lòng liền rõ, Vương gia nhất định rất thích nữ nhân này! Vương gia tuy rằng đối với mọi người đều mỉm cười, nhưng sẽ không đối với ai quá dịu dàng, nhưng khi ở trước mặt nữ nhân này.....

Chu Lệ Liễu nhìn thấy Mộ Lương, bị vẻ đẹp của hắn làm ngẩn ngơ, không để ý đến thái độ của hắn đối với Hoa Khấp Tuyết, đưa vết thương trên mặt ra, nghĩ rằng Vương gia nhất định sẽ cho nàng một công đạo, lập tức che miệng, khóc lớn lên: “Vương gia, ngài cần phải làm chủ cho ta a, tiểu tiện nhân này làm khuôn mặt ta bị thương....”

Triệu Song Nhi thấy thế, kéo Chu Lệ Liễu lại, dịu dàng an ủi nàng, ngay sau đó quay về phía Mộ Lương dịu dàng cười, “Vương gia, Lệ Liễu chỉ vì bị cô nương kia làm bị thương, bị uất ức, nên giờ mới vô lễ như vậy, Vương gia không nên trách tội nàng.” Bộ dáng kia, giống như chính mình là nữ chủ nhân của Vương phủ này, đang cùng với nam chủ nhân của vương phủ nói chuyện.

Triệu Song Nhi biết Vương gia đối với cô gái này có tình cảm không bình thường, nhưng vẫn muốn dò xét thử coi sao.

Thật gian xảo..... Hoa Khấp Tuyết lạnh nhạt nhìn nàng, trong lòng thầm oán.

Mộ Lương nghe đến Chu Lệ Liễu mắng Hoa Khấp Tuyết liền mắt lạnh như băng, lại nghe lời nói của Triệu Song Nhi, trong lòng liền không còn kiên nhẫn, liếc Cảnh Duệ một cái.

Cảnh Duệ hiểu ý, hắng giọng một cái, nhanh chóng đem chuyện đã xảy ra kể lại.

Chu Lệ Liễu tức giận, oán hận nhìn chằm chằm Hoa Khấp Tuyết, hừ, một hồi nữa xem Vương gia sẽ thu thập người như thế nào!

Mộ Lương nghe vậy, hơi híp mắt, lạnh lùng nhìn Chu Lệ Liễu cùng Triệu Song Nhi, hai người liền thấy nhiệt độ xung quanh như lạnh xuống, trong lòng liền bất an.

Mộ Lương thu hồi ánh nhìn, môi khẽ mỉm cười, cuối đầu nhìn Hoa Khấp Tuyết, dịu dàng hỏi: “A Noãn, nàng làm nàng ta bị thương?” Rõ ràng nên phải trách, nhưng khi lời hắn lại mang theo hàm ý dung túng trong đó.

Chu Lệ Liễu nhìn Mộ Lương tràn đầy ái mộ, cảm thấy Vương gia ngày càng càng tuấn mỹ, mặt liền đỏ lên, làm động vết thương, một trận đau đớn ập tới, lập tức hung hăng nhìn Hoa Khấp Tuyết, hừ, Vương gia sẽ trừng trị người! (cô nàng này hình như không có đầu óc thì phải)

Nhưng Triệu Song Nhi không ngu như vậy, Vương gia giọng điệu nói ra thập phần dịu dàng, chẳng lẽ hắn thật sự muốn bảo vệ nữ nhân này? Phải biết rằng phụ thân Chu Lệ Liễu là Lễ Bộ Thượng Thư đương triều, địa vị Vương gia mặc dù cao, nhưng cũng không thể không quan hệ tốt cùng các đại thần trong triều....

Hoa Khấp Tuyết thản nhiên nhìn Mộ Lương, không nói gì, liền đưa bàn tay đang bị thương ngoài sau lưng ra trước mặt Mộ Lương, quay vết thương ra, bàn tay trắng như ngọc hiện lên vết thương màu đỏ hiện rõ ràng trên đó.

Mộ Lương thấy vậy, khoé miệng liền mím chặt, phượng mâu nhíu chặt lại, nhẹ nhàng cầm tay nàng, yên lặng nhìn nàng, trong mắt đầy tức giận, cô nàng này lại dám làm mình bị thương! Nàng tuyệt đối là cố tình!

Hoa Khấp Tuyết thản nhiên nhìn lại hắn, không để ý hắn tức giận, hừ lạnh, “Là nàng ta làm ta bị thương trước.”

Chu Lệ Liễu không thể tin được trừng mắt nhìn nàng, làm sao có thể, nàng né nhanh như vậy, làm sao nàng có khả năng làm nàng ta bị thương chứ?

Nghe vậy, mặt Mộ Lương liền lạnh xuống, lạnh lùng nhìn Chu Lệ Liễu, trong mắt đầy sát ý.

Chu Lệ Liễu thấy vậy, hai đầu gối đều mềm nhũn, quỳ rạp xuống đất, môi run lấy lấy, giọng nói đầy hoảng hốt sợ hãi, Thánh Vương như vậy là lần đầu tiên nàng nhìn thấy, nhưng đời này nàng cũng không muốn gặp lại lần nữa, quá đáng sợ

“Vương gia.... Ta.... Ta thật sự là không.... không biết....”

Mộ Lương vốn luôn mang một khí uy nghiêm, một ánh mắt có thể làm cho người ta quy phục, lại bốn năm trước rửa máu tươi trên chiến trường, loại khí thế đó liền mang đầy huyết khí, Chu Lệ Liễu là một thiên

kim tiểu thư không ra khỏi cổng chưa từng trải thì làm sao có thể chịu được, cho dù là cha nàng đi nữa, chỉ sợ cũng không chịu được.

Ngắn gọn nói một câu, liền thay đổi tình thế, Cảnh Duệ ngoài bội phục ra, sống lưng cũng toát ra mồ hôi lạnh, Tuyết cô nương này bị thương, Vương gia có thể lột da hắn? Nghĩ đến đây, trên mặt liền lo lắng.

“Vương gia, Lệ Liễu chỉ là nhất thời hồ đồ, đều do ta không ngăn nàng lại, Vương gia, ngài muốn trách thì xin trách ta!” Triệu Song Nhi cũng quỳ xuống theo, hai hàng nước mắt trong suốt chảy xuống, bộ dạng rất vô tội cùng đáng thương.

Chu Lệ Liễu cảm kích nhìn Triệu Song Nhi, nàng ta thật là tỷ muội tốt của mình, dưới tình huống như vậy mà cũng giúp mình.

Nhưng nàng nào biết, Triệu Song Nhi làm như vậy, chỉ nhằm để Mộ Lương lưu lại ấn tượng thật tốt về nàng, cùng cho hắn biết rằng tất cả chuyện này nàng hoàn toàn không có quan hệ gì.

Mộ Lương lạnh lùng nhìn Triệu Song Nhi, trong mắt thoáng hiện tia chán ghét, ngay sau đó kéo Hoa Khấp Tuyết vào ngực mình.

“Cảnh Duệ, tiễn khách, từ bây giờ được phòng đóng cửa, người ngoài không được vào.”

“Dạ.” Cảnh Duệ vội vàng đáp ứng, xoay người nhìn Triệu Song Nhi cùng Chu Lệ Liễu, “Hai vị tiểu thư, mời ra ngoài.”

“Vương, Vương gia...” Chu Lệ Liễu cảm thấy uất ức, nhưng lại không dám nhiều lời.

“Cút.” Mộ Lương không còn kiên nhẫn, lạnh lùng quát, phất tay xuất ra bộ huyền lực, đem hai người đánh bay ra ngoài, cũng không quản họ có bị thương hai không, nắm tay Hoa Khấp Tuyết rời đi.

Cảnh Duệ lắc đầu bất đắc dĩ, liền theo ra ngoài coi hai người phiền toái kia ra sao.

Chu Lệ Liễu phun ra một ngụm máu tươi, trong mắt toàn là khiếp sợ, nàng rốt cuộc cũng thấy được bộ mặt Thanh Vương máu lạnh vô tình rồi, bây giờ thật hối hận, rồi.... Nhắm mắt lại, hôn mê bất tỉnh.

Triệu Song Nhi dù núp sau lưng Chu Lệ Liễu, nhưng cũng bị thương không nhẹ, bụng cô rút đau đớn, mồ hôi lớn như hạt đậu từ trên trán nhỏ xuống, khuôn mặt xinh đẹp liền trở nên trắng bệch.

Triệu Song Nhi run rẩy thân thể, đưa tay sờ bụng mình, một cổ đau nhói đến thấu tim truyền đến, trong nháy mắt sắc mặt liền tái nhợt, mắt hiện lên nỗi tuyệt vọng, phụ thân của nàng là thái y, nhỏ nàng đã theo học hỏi, mưa dầm thấm đất, học được không ít, thương thế này.... sợ là nàng về sau không thể mang thai được!

Ở thời đại này, cô gái không thể mang thai được, sẽ thống khổ đến cực nào.

Ánh mắt Triệu Song đầy tuyệt vọng cùng đau khổ, cuối cùng hiện lên sự thống hận, tất cả đều do nữ nhân kia, Vương gia mới đối xử mình như vậy, tất cả là tại nàng!

Khuôn mặt trắng bệch bị sự thù hận làm vằn vện, toàn thân phát ra hận ý, lại không chịu nổi cơn đau đớn dưới bụng truyền tới, mặt bỗng tối sầm, hôn mê bất tỉnh.

Cảnh Duệ vừa ra tới, nhìn thấy hai người ngã xuống đất ngất đi, hai người từng người mặt đều trắng bệch, không khỏi âm thầm chắc lưỡi, Vương gia thật sự đang rất tức giận a...

Bữa rồi, mỗi tay Cảnh Duệ nâng một người mang các nàng về nhà của mình.

13. Chương 13: Mộ Lương, Ta Thích Người.

Trong Noãn các.

“Hoa Khấp Tuyết.” Mộ Lương đứng tựa người bên giường, nhìn người ngồi trên giường đang vui vẻ như biết được chuyện vui nhất trên thiên hạ, nụ cười dịu dàng trên mặt có thể làm chết người.

“ n.” Hoa Khấp Tuyết ngược mắt nhìn hấn, thản nhiên đáp, cười rất đắc ý, nhưng trong lòng nàng cũng hiểu được, Mộ Lương hiện đang rất tức giận.

“Người có muốn nói gì với ta không?” Mộ Lương cười lạnh, khom lưng lấy tay nâng cằm của nàng lên, hai mắt chăm chú nhìn nàng, như muốn nhìn vào tận sâu trong lòng nàng.

“Không có.” Hoa Khấp Tuyết rũ mắt xuống, che lại sự chột dạ.

“Được lắm, vậy hiện tại ta hỏi nàng!” Mộ Lương gật gật đầu, giận quá hoá cười, “Vì sao lại không né?”

“.....” Hoa Khấp Tuyết lựa chọn im lặng, nàng mà né, thì lấy gì để hãm hại nữ nhân kia? Giương mắt nhìn sắc mặt càng ngày càng khó coi của hấn, cảm thấy nếu nàng không nói lời nào, hấn nhất định sẽ ăn tươi nuốt sống nàng.

“Vết thương nhỏ mà thôi.”

Mộ Lương nhắm nhăm mắt, thiếu chút nữa hấn thật tức giận đến hộc máu đầy mặt, vết thương nhỏ mà thôi? Lời nói của cô nàng này phát ra càng làm người ta tức giận.

Hơi thở ẩm áp phà vào mặt Hoa Khấp Tuyết, làm cho tim nàng trề hai nhịp, híp mắt lại mặt không chút thay đổi nhìn nam nhân đang cách rất gần, yên lặng nhìn lông mi thật dài của hấn, trên mặt hơi nóng lên.

“Giết nàng, người sẽ bị phiền toái.” Hoa Khấp Tuyết rũ mắt xuống, giận cái rắm, không phải nàng vì hấn mà suy nghĩ sao?

Mộ Lương nghe vậy liền sững sốt, tức giận trong mắt liền biến thành vui sướng, khoé miệng không tự giác câu lên, thử hỏi, “A Noãn.....là do lo lắng cho ta?”

“... ..” Hoa Khấp Tuyết không trả lời, vẫn duy trì tư thế cúi mặt như hồi nãy, trên mặt không hiện ra cảm xúc nào.

Mộ Lương thấy vậy, cười càng ngày càng tươi, mắt hiện đầy trêu tức, “A Noãn, nàng then thùng.” Không phải là câu hỏi, mà là câu nói khẳng định.

“... ..” Hoa Khấp Tuyết tiếp tục trầm mặc.

Mộ Lương cười xấu xa, đưa tay ôm lấy nàng, đem nàng áp lên trên giường, đầu vùi vào ngách cổ của nàng, giọng nói nhẹ nhàng và mềm mại, “A Noãn, thừa nhận đi, nàng đã thích ta...”

Hoa Khấp Tuyết hơi híp mắt, khuôn mặt vô tình khẽ mỉm cười, cảm thụ hơi thở ẩm áp trên cổ, nhẹ nhàng động nhưng thân nàng bị ép xuống làm cho không thoải mái, “Buông.”

“Không muốn....” Mộ Lương cọ cọ cổ của nàng, giọng nói đầy buồn bã, thật giống như đứa nhỏ không đòi được kẹo.

Hoa Khấp Tuyết không nói gì, một đại nam nhân, giờ lại muốn làm nũng!

“Mộ Lương, ta thích người.” hiểu rõ tính của hấn không đạt được mục đích là không chịu từ bỏ qua, Hoa Khấp Tuyết cũng lười tốn sức với hấn, dù sao chính mình vốn đã thích hấn, không cần thiết phải che giấu hay không thừa nhận.

Mộ Lương nghe vậy chậm rãi ngấn đầu, khuôn mặt tuấn tú tràn đầy ý cười, trêu ghẹo nói: “Đã chịu thừa nhận, ta tưởng nàng thật lâu lắm nữa mới thừa nhận.”

“Chàng không hỏi.” Hoa Khấp Tuyết thản nhiên nhìn hấn, thẳng thắn nói (vì thấy Hoa Khấp Tuyết đã thừa nhận nên mình đối xứng hô nha! ^_^)

“Hoa Khấp Tuyết” khuôn mặt Mộ Lương liền ảo não, khuôn mặt đẹp đẽ gất gao mím môi, hấn không dám hỏi, sợ bị cự tuyệt, nàng không thể chủ động nói sao, “Lúc trêu tức người khác sao nàng không tiếc lời nói, mà chuyện này lại một chữ quý như vàng!?”

“... ..” Hoa Khấp Tuyết tiếp tục trầm mặc, nàng cũng chỉ đối với vài người không tiếc một chữ tựa như vàng.

“A Noãn, nàng có bao nhiêu thích ta?” Mộ Lương cũng nghĩ tới cá tính của nàng, liền thở dài, lại nhìn xuống, dịu dàng nhìn nàng, khẽ sờ mặt nàng, giọng điệu làm người ta chán ngấy.

“Không có nhiều như chàng thích ta.” Hoa Khấp Tuyết thấy hắn nhìn xuống, liền rũ mắt.

“Lời nói của nàng thật làm cho người ta đau đớn.....” Mộ Lương uỷ khuất bĩu môi.

“Người có năng lực chịu đựng được.” Hoa Khấp Tuyết lúc này mới nâng mắt lên nhìn thẳng hắn, lại giả bộ đáng thương.

Mộ Lương hơi hơi híp mắt, quyết định không cùng nàng thảo luận đề tài này nữa, hắn sợ chính mình sẽ bị tức chết, dù sao nàng cũng đã nói thích mình, để nàng yêu chính mình, cũng là chuyện sớm muộn.

“Có ta che chở, nàng có thể đem tất cả mọi người đùa giỡn trong tay, cho dù muốn thiên hạ này, ta cũng có thể biến thành đồ chơi cho nàng chơi, nhưng nàng duy nhất không thể làm, chính là tổn thương chính mình.”

Mộ Lương lại nằm xuống ngạnh cổ nàng, ngửi mùi hương thoang thoảng trên người nàng, giọng nói dịu dàng, nhưng cũng đầy kiên định.

Mộ Lương hắn không sợ phiền toái, đặc biệt người đã chọc bảo bối của hắn.

“Ừ” Hoa Khấp Tuyết nhàn nhạt đáp lời, nhưng lời này không để trong lòng, nàng là người không lương tâm như vậy sao?

“Nói cho có lẽ.” Mộ Lương hừ nhẹ, biết nàng tuyệt đối không đem lời mình để trong lòng, bàn tay dò xuống hông của nàng, muốn bấm xuống để trừng phạt nàng.

Hoa Khấp Tuyết thân thể run lên, gờ tay đẩy hắn ra, “Mộ Lương, buông ta ra.”

“Hừ.” Mộ Lương hừ lạnh, chậm rãi đứng dậy, từ trên cao nhìn xuống người đang nằm trên giường, không muốn chọc giận nàng đến xù lông, tuy là khi như vậy nhìn nàng rất đáng yêu.

“Ta không phải người ngu.” Hoa Khấp Tuyết cứ nằm như vậy mà nhìn hắn, khẽ thở dài, “Mộ Lương, tay bị đau.”

“Người thật ngốc!” Mộ Lương tức giận nhìn nàng, đưa tay cầm lấy tay đang bị thương của nàng, từ trong ngực lấy ra lọ thuốc chậm rãi bôi lên, lực đạo nhẹ nhàng, sợ làm mạnh sẽ đã thương nàng, trong mắt đầy đau lòng.

Hoa Khấp Tuyết nhìn vẻ mặt của hắn, không nhịn được khẽ mỉm cười, tâm tình tự nhiên rất tốt.

“Chưa thấy qua người nào bị thương mà vui vẻ như vậy!” Mộ Lương làm sao bỏ qua vẻ mặt tươi cười của nàng, lạnh nhạt liếc nàng, khẽ hừ.

“Nàng ta có thân phận gì?” Hoa Khấp Tuyết không để ý đến sự châm chọc của hắn, nghĩ đến Chu Lệ Liễu, mắt liền hiện lên lãnh ý.

“Nữ nhi của Lễ bộ thượng thư đương triều, Chu Lệ Liễu.” Mộ Lương ngoéo môi, “Như thế nào? Muốn trả thù?”

“Nàng chọc gây sự với ta.” Hoa Khấp Tuyết thản nhiên nhìn hắn, không có ai chọc đến nàng mà có thể sống yên bình.

“Như vậy mới không sai biệt lắm!” Mộ Lương hài lòng cười, cương chiều ngắt mũi của nàng, “Nữ nhân của Mộ Lương ta phải như vậy, không ai có thể khi dễ.” Dĩ nhiên, phạm vi “người nào” đó không bao gồm chính hắn.

Hắn nhớ rõ khi còn bé, có một con rắn thừa dịp nàng đang ngủ mà cắn nàng, chờ sau khi nàng bị đau mà tỉnh, không nói hai lời, đi khắp núi tìm con rắn kia, cuối cùng thật bị băm nát dưới dao của nàng, bộ dáng đại thù tất báo kia, đến bây giờ hắn nhớ tới còn rất thích.

“Ta không phải là nữ nhân của ngươi.” Hoa Khấp Tuyết không nói gì, không muốn hắn tiến thêm nhiều bước nữa.

“Hiện tại ta không ngại liền biến nàng thành nữ nhân của ta.” Mộ Lương bôi thuốc cho nàng xong, cúi người, mập mờ cười, bàn tay thuận thế đưa lên, khẽ nắm lấy cánh tay của nàng.

“Ta để ý.” Hoa Khấp Tuyết xê dịch sống lưng, đưa tay đẩy hắn trở ra, chính mình cũng ngồi dậy.

“Tâm thật độc ác.” Mộ Lương hừ nhẹ, nhưng lời tay nàng không buông ra, tỉ mỉ vuốt bàn tay nhỏ bé như ngọc của nàng, trên nổi lên ánh sáng nhu hoà, hắn rốt cuộc cũng đợi được nàng xuống núi.

Hoa Khấp Tuyết liếc hắn một cái, mặc hắn thưởng thức tay mình, nhiều năm như vậy, tính tình cổ quái không thay đổi, nàng cũng không biết tay nàng có gì mà đẹp chứ?

“A Noãn, tại sao xuống núi sớm như vậy, vốn dĩ ta tưởng là hai ngày nữa nên tính đem mọi chuyện giải quyết hết, tự mình đi đón nàng.” Mộ Lương đem nàng kéo vào lòng, cầm để lên đỉnh đầu nàng, dịu dàng cười.

“Bị Sư Phụ đuổi.” Hoa Khấp Tuyết ngoan ngoãn dựa vào người hắn, thoải mái nhắm mắt lại.

“Hả?” Mộ Lương trợn mắt kinh ngạc, giọng nói tràn đầy nghi ngờ, “Làm sao có thể? Không phải Hoa gia gia rất thích thức ăn nàng nấu?”

“Hắn thích được liệu bảo bối của hắn hơn.” Hoa Khấp Tuyết bĩu môi, nàng là vậy sống mà so ra còn kém hơn vật chết kia của sư phụ.

Mộ Lương nghe vậy, nhíu mày, được liệu?

“A Noãn, có phải nàng hứng thú đối với y thuật?” Hắn nhớ rõ khi hắn theo Hoa gia gia học y thuật, cô nàng này liếc mắt một cái liền bỏ đi, không có hứng thú học.

“Đột nhiên muốn học.” Hoa Khấp Tuyết mở to mắt nhìn nơi hai bàn tay đang giao nhau, cảm thấy nhìn rất đẹp mắt.

“ n, lâu hai của phòng được liệu cần gì có đó, nàng muốn chơi thế nào cũng được.” Mộ Lương cười nói, A Noãn nhà hắn muốn chơi, vậy thì tùy nàng đi, dù sao đi nữa nói này của hắn được liệu gì cũng không thiếu, nếu thật không có, hắn liền tìm về cho nàng là được.

Hoa Khấp Tuyết gạt đầu một cái, ngẩng đầu nhàn nhạt nhìn hắn, “Mộ Lương, trời tối rồi, ta muốn đi ngủ.” Bất tri bất giác, cùng với hắn ở trong phòng thật lâu rồi.

“Được.” Mộ Lương cười híp mắt nhìn nàng, còn thân mật đặt nàng lên giường, kéo chăn lại.

“Chàng nên đi.” Hoa Khấp Tuyết bắt đầu đuổi người.

“Không có gì, ta coi chừng cho nàng, không cần ngưng ngừng.” nụ cười của Mộ Lương ngày càng đậm, giúp nàng cởi giày rồi đắp kín mềm, rất thân thiết, ngay sao đó nghĩ đến chuyện gì đó, không đứng đắn cười, cúi người xuống bên tai nàng ngửi lấy hương thơm của nàng, cúi đầu giọng nói nặng nề, lại nghe rất mê người, “Hoa cô nương, tiểu sinh muốn cùng nàng trải qua một đêm xuân, để giải tương tư được không?”

“Cút.” Hoa Khấp Tuyết hơi híp mắt, tên này ngày càng lưu manh càng vô sỉ.

“A Noãn, ta rất nhớ nàng.....” Mộ Lương nhượng mày, lại tính giả bộ đáng thương, khi nàng không nghe theo mình thì mình liền giả bộ đáng thương một chút, hiệu quả cũng rất tốt.

Nhưng lúc này Hoa Khấp Tuyết trực liền nhắm mắt lại, không thèm để ý hành động của hắn, liền vận khí, trực tiếp đánh hắn bay ra ngoài cửa, thuận tiện đem cửa đóng lại.

“A a a, Hoa Khấp Tuyết! Nàng mưu sát chồng!” Mộ Lương ảo não đứng lên, quần áo nhìn rất hỗn loạn, rất chật vật, oán hận nhìn chằm chằm cánh cửa đang đóng chặt, hận không thể chọc thủng cánh cửa đó.

Trong phòng, Hoa Khấp Tuyết chậm rãi nhắm mắt, khuôn mặt nở nụ cười tràn đầy vui vẻ.

14. Chương 14: Nữ, Sống.

A Noãn:

Ta vào triều sớm, quần áo đã sớm chuẩn bị cho nàng, nếu nàng nhàm chán có thể tham quan quanh phủ, hoặc tới phòng được, có chuyện gì tìm Cảnh Duệ, không cho phép làm mình bị thương!

Hoa Khấp Tuyết nhìn tờ giấy trên bàn, khe bĩu môi, nàng không phải là tiểu hài tử.... Sờ lên quần áo đã được chuẩn bị thật mềm mại, tay cảm giác thật mịn màng có thể biết được đây là hàng thượng phẩm, mặc ở trên người rất thoải mái, không khỏi cảm thán cuộc sống sa hoa thật không tệ.

Ra khỏi Noãn các, Hoa Khấp Tuyết hít một hơi không khí mát mẻ vào lồng ngực, vừa vận dụng phải Cảnh Duệ.

“Tuyệt cô nương!” Cảnh Duệ mỉm cười chào hỏi, đây chính là tâm can của Vương gia, hẳn phải hảo hảo chiêu đãi.

“Cảnh đại nhân!” Hoa Khấp Tuyết gật đầu, lạnh nhạt nhìn hắn.

“Tuyệt cô nương không cần khách khí như thế, gọi ta là Cảnh Duệ là được rồi!” Cảnh Duệ ngược ngùng cười cười, “Đúng rồi, Tuyệt cô nương, Vương gia phân phó ta tìm nô tỳ cho người, không biết ngày muốn người như thế nào?”

“Không cần.” Hoa Khấp Tuyết hơi híp mắt, mở miệng cự tuyệt, ở Mang sơn nhiều năm như vậy, nàng đều tự mình xử lý, không cần bắt chước một đại tiểu thư luôn mang nha hoàn theo người.

“Khụ khụ, nhưng Vương gia” Cảnh Duệ khó xử nhìn Hoa Khấp Tuyết, thầm nghĩ nếu mình không hoàn thành nhiệm vụ Vương gia giao cho, cuộc sống tươi đẹp của hắn sẽ chấm dứt.

Hoa Khấp Tuyết lạnh nhạt nhìn hắn một cái, mắt không biểu hiện gì xoay người đi.

Cảnh Duệ thấy nàng cứ như vậy liền đi như vậy, mặt liền sụp xuống, một bên là Vương gia lão tổ tông, còn bên này Tuyệt cô nương chính là tiểu tổ tông, không thể hầu hạ tốt nổi, hẳn đây là đã tạo nghiệt gì a!

“Nữ, sống.....”

Ngay lúc Cảnh Duệ đã sẵn sàng nghe Mộ Lương trách tội, Hoa Khấp Tuyết từ xa truyền đến một câu, thành công làm cho hắn bị chấn động như đụng phải quả địa lôi....

Nữ.....Sống.....

Khoẻ miệng Cảnh Duệ không ngừng co rút, nữ nhân được Vương gia coi trọng, quả thật là không tầm thường.....hắn tìm cho nàng tỳ nữ, chẳng lẽ còn có thể tìm cho nàng một tức nhi hay sao? (tức nhi: con trai, nam nhân...)

Hoa Khấp Tuyết đi đến phòng thuốc, phát hiện dấu vết ngày hôm qua đánh nhau hoàn toàn không nhìn thấy, toàn bộ phòng thuốc đã trở lại như cũ, sạch sẽ sáng ngời, nhú mày xoay người lên lầu hai, Mộ Lương này làm việc, hiệu suất cũng không tệ lắm.

Nàng không biết là, ngày hôm qua khi Mộ Lương biết ngày hôm nay nàng sẽ đến đây, suốt đêm triệu tập toàn bộ ám vệ Thánh Vương quay trở về, chỉ vì sửa chữa phòng thuốc này, nếu ảnh vệ biết Hoa Khấp Tuyết đối với chuyện họ cả đêm “Đại tài tiểu dụng.” lại được đánh giá “Cũng không tệ lắm”, phỏng chừng sẽ tức giận đến học máu....

Cắm ngọc bội vào ổ khoá để vào bên trong, cánh cửa gỗ từ từ mở ra, một mùi hương thơm ngát liền bay tới, Hoa Khấp Tuyết ngửi ngửi, thoải mái nhắm mắt, tuy rằng nàng không học được y thuật, nhưng đối ưu khuyết điểm của dược liệu nàng vẫn có thể phân biệt được, dược liệu có thể phát ra hương thơm làm người ta thanh thần tận đáy lòng như thế này, nhất định không phải là vật tầm thường.

Đưa tay đóng cửa lại, đánh giá trên dưới phòng thuốc này, cùng với phòng thuốc bình thường khác không khác biệt gì, chai lọ đặt rất chỉnh tề, đi về phía trước vài bước, lại nhìn thấy một cánh cửa nhỏ, trên cửa viết “Dành riêng cho A Noãn”

Hoa Khấp Tuyết nhú mào, dành riêng cho nàng? Trong lòng có chút tò mò, nhẹ nhàng đẩy cánh cửa nhỏ ra, bên trong là một cái bàn cùng hai quầy thuốc thật to.

Hoa Khấp Tuyết cầm những hoa Tuyết Liên để đầy bàn lên, nhin không được nhỏ giọng nói, “Lãng phí.” những hoa này đều là Băng Tuyết Liên, mỗi đoá đều là cực phẩm khó có được, Mộ Lương lại không cất giữ cho tốt, ngược lại tùy ý để trên bàn, nếu nói ra đều này không phải làm cho mọi người kinh sợ đến rớt cằm?

Bên trái bàn gỗ là quầy thuốc để đầy bình ngọc, mỗi bình ngọc đều làm bằng bạch ngọc tốt nhất, nhìn qua Hoa Khấp Tuyết liên tắc lưỡi, xa xỉ, xa xỉ....

Cầm hộp ngọc kế bên lên, Hoa Khấp Tuyết đưa tay mở nắp đây ra, một hương thơm nồng đậm bay tới, làm cho mắt nàng toả sáng, giờ tay lấy một miếng trong đó ra, làm cho nàng phải mở miệng cười, đây là khô bò!

Bỏ vào miệng, hương vị ngon tuyệt làm cho Hoa Khấp Tuyết hí mắt, nàng là người lạnh nhạt, nhưng yêu thích duy nhất chính là đồ ăn, có thể ăn được thức ăn mỹ vị, nó sẽ làm cho tâm tình nàng tốt lên trong một thời gian rất lâu.

Nàng yêu thích nhất chính là Tẩy Tuỷ Đan cùng với khô bò này, nàng đã dạy Mộ Lương cách để chế biến và làm khô bò này, nhưng nàng không nghĩ tới hẳn thật sự học được, còn có xu thế làm trò làm ngon hơn thầy như thế....

Nhin không được bỏ miếng khô bò thứ hai vào miệng, đặt hộp xuống, cầm bình nhỏ bên cạnh lên, xoay người đi đến một ngăn tủ trước mặt, toàn bộ ngăn tủ đều để bình ngọc, mở nắp ra ngửi thử, lại cúi đầu nhìn vết thương do roi đánh đã biến thành một đường hồng nhạt, liền biết được đều này là nhờ Đường Nhan Dược.

Hoa Khấp Tuyết đi ra khỏi phòng, khoá cửa lại, chậm rãi lại nhuyển tháp nằm xuống, lâu lâu đưa khô bò vào miệng, hai mắt xinh đẹp hí lại, che lại nét nhu hoà trong đáy mắt, trong phòng kia sợ là toàn bộ đều do Mộ Lương chuẩn bị, bản thân hẳn địa vị cao, lại luôn thuỷ chung nhớ nàng, nàng sẽ giữ gìn nam nhân tốt này.

Hưởng thụ ánh nắng chiếu vào, Hoa Khấp Tuyết có chút buồn ngủ, trong lòng ôm hộp ngọc, đã quên đi mục đích ban đầu khi đến phòng thuốc của mình, đột nhiên nàng mở mắt, hai mắt lạnh như băng, lạnh lùng nhìn về bốn phía, đáy mắt lãnh ý liền hạ xuống.

“Đi ra.”

Giọng nói Hoa Khấp Tuyết lạnh lùng, cầm miếng khô bò bỏ vào miệng, mắt hơi nheo lại.

Bốn phía đột nhiên phát ra tiếng động nhẹ, tám Hắc y nhân nháy mắt liền xuất hiện trong phòng thuốc, tám người đều quỳ xuống trước mặt Hoa Khấp Tuyết nói, “Tuyết cô nương.”

Thánh Vương có lệnh, gặp Tuyết cô nương như gặp được chính thân ngài.

Hoa Khấp Tuyết quét mắt nhìn bọn họ, trên mặt không biểu tình gì, chỉ hừ lạnh, “Còn một người nữa, đi ra.”

Lời này vừa nói ra, làm cho tám người đang quỳ bên dưới ngẩng đầu lên, vẻ mặt tuy bị miếng vải đen che lại, nhưng hai đôi mắt đều hiện lên khiếp sợ, Tiểu cô nương này không chỉ nhận ra tám người bọn họ, mà còn nhận ra cả thủ lĩnh của bọn họ!

“Tuyết cô nương.” Một nam nhân mặc áo xanh từ phía sau nàng chậm rãi đi ra, trên mặt cười tự nhiên, đôi mắt sắc bén lúc này tràn đầy tán thưởng cùng bội phục, ở Huyền đại lục này người có thể phát hiện ra hẳn đang ẩn nấp có thể đếm trên đầu ngón tay, không hổ là nữ nhân Vương gia thích.

Hoa Khấp Tuyết lạnh nhạt liếc hẳn một cái, rồi nhắm mắt lại, “Nói với Mộ Lương, ta không cần người bảo vệ.”

“Cô nương như vậy liền khẳng định chúng ta là thuộc hạ của Vương gia?” nam tử mặc áo xanh có chút kinh ngạc, có thể nhận ra sự tồn tại của họ, chỉ có thể chứng minh cô nương này võ công cao hơn họ, nhưng trên người bọn họ cũng không hiện ra thiện ý, nàng thế nào lại xác định bọn họ là người của Vương gia?

“Ảnh vệ.” Hoa Khấp Tuyết không mở mắt, mặt lạnh nhạt... không có chút biểu tình gì, thân người như ảnh, im hơi lặng tiếng, có thể làm được như vậy, trừ bỏ nàng cùng Mộ Lương có thể cao hơn Ảnh vệ, không có người nào khác.

“Nhân lực của cô nương thật tốt.” lúc này nam nhân mặc áo xanh hoàng toàn bội phục, qua nhiều năm như vậy, có thể làm hấn bội phục, người thứ nhất là Vương gia, và Tuyết cô nương chính người thứ hai.

“Đa tạ khen ngợi.” Hoa Khấp Tuyết lạnh nhạt đáp, không nóng nảy, nhưng lại không nhin được đuổi người, nàng không thích cùng người xa lạ ở chung một chỗ.

Nam nhân mặc đồ xanh có thể trong Thánh Vương phủ rộng lớn này làm thủ lĩnh Ảnh Vệ, tự nhiên sẽ có năng lực nhìn sắc mặt người khác, tuy hấn không rõ Tuyết cô nương trong lòng đang nghĩ gì, tuy nàng không biểu cảm gì, nhưng ánh mắt xa cách đã làm cho hấn hiểu nàng đang mất kiên nhẫn.

Mắt chợt loé, nam nhân áo xanh liền cúi người hành lễ với Hoa Khấp Tuyết sau đó phát tay với tám người phía sau, chín người trong nháy mắt biến mất.

Thẳng đến khi không còn nghe hơi thở của họ, Hoa Khấp Tuyết mới chậm rãi mở mắt, lạnh nhạt nhìn bốn phía, buông hộp ngọc trên tay xuống.

15. Chương 15: Dạy A Noãn, Phải Tuỳ Năng Lực Của Nàng Mà Dạy.

Một người nhàn nhã, thời gian liền trôi qua rất nhanh, Hoa Khấp Tuyết nhìn sắc trời ngoài cửa sổ, cũng gần trưa, không khỏi khẽ lắc đầu, từ trong ngực lấy ra quyển sách y thuật mang từ trên núi xuống, tỉ mỉ đứng lên nghiên cứu.

“Tuyết sâm..... Tàn Thảo.....”

Hoa Khấp Tuyết so sánh dược liệu với trong sách, nhìn đồng dược liệu trên bàn liền phát sầu, những cây này nhìn đều giống nhau, làm sao phân biệt được a, học y thuật thật là phiền toái, mà không học thì cuộc sống lại rất nhàm chán.

“A, Tiểu thiên tài chúng ta như thế nào mà đối với dược liệu không thể phân biệt được?” Mộ Lương không biết phòng thuốc này khi nào, dựa vào cửa trêu chọc nhìn Hoa Khấp Tuyết.

Hoa Khấp Tuyết vốn vì không phân biệt được các dược liệu đã mất kiên nhẫn, lại nghe lời ấy, càng thêm buồn bực, trong tay đang cầm một bông hoa nhỏ màu trắng không biết là hoa gì liền ném thẳng về phía Mộ Lương.

Mộ Lương bật cười, cả người liền né qua một bên, nhìn Môn Lan thượng đẳng nằm ngoài cửa, khẽ nhíu mi, cô nàng này thật sự đang tức giận.

“A Noãn.” Mộ Lương mỉm cười đi vào bên trong, nhìn bộ dáng nàng trừng mắt với đám thảo dược trên bàn thật đáng yêu, dễ thương vô cùng, liền giơ tay lên, đem nàng ôm vào trong lòng.

“Cút.” Hoa Khấp Tuyết lạnh lùng nhìn hấn, tính tình nàng lạnh nhạt không có nghĩa nàng không tức giận!

“A Noãn, vừa rồi ta chỉ nói giỡn.....” Mộ Lương cười lấy lòng, đem củ sâm trên tay nàng vứt xuống, “Tự học rất phiền phức, ta sẽ dạy cho nàng.”

Hoa Khấp Tuyết nghe hấn nói vậy, gương mặt đánh giá hấn nửa ngày, xác định hấn không phải đang châm chọc nàng, nhẹ nhàng gật đầu.

Mộ Lương thấy nàng đồng ý, trong mắt ý cười càng sâu, trên khuôn mặt tuấn mỹ hiện lên ánh sáng nhu hoà, ôm nàng ngồi xuống, cầm lên tay một đoá Bạch Liên, nhẹ nhàng đưa tới.

“A Noãn, biết đây là cái gì hay không?” Mộ Lương đưa Bạch Liên đến trước mặt nàng quơ quơ.

“Tuyệt Liên....” Hoa Khấp Tuyết không chắc chắn mở miệng, nhìn hoa sen trước mắt dù so với hoa sen bình thường lớn hơn thì vẫn là Tuyệt Liên, lại cảm giác có gì đó không đúng lắm.

Tay Mộ Lương liền cứng đờ, ho nhẹ, mới mở miệng giải thích, “ Cái này Thiên Biện Liên, nó nhìn giống Tuyệt Liên, nhưng so với Tuyệt Liên thì lớn hơn, đoá hoa cũng nhiều mật hơn.” Dứt lời, liền để lại trên bàn, sau đó liền đưa tới đoá bạch liên khác.

“Này, đây là Tuyệt Liên.” Mộ Lương đem Tuyệt Liên đến trước mặt nàng quơ quơ.

Hoa Khấp Tuyết thở dài thất bại, tinh tế quan sát, xác định đúng như lời Mộ Lương nói, Tuyệt Liên này nhỏ hơn rất nhiều.

“A Noãn, nhận biết được Tuyệt Sâm không?” Mộ Lương thấy nàng thất vọng, không đành lòng, lại hỏi được liệu đầu tiên trong cuốn y thuật, xác định nàng đã nghiên cứu qua trang này, mới mở miệng hỏi.

“Được..... là cái này?” Hoa Khấp Tuyết hai mắt nhìn thảo dược trên bàn, lấy ra một cây nhân sâm.

Mộ Lương thấy vậy, khoe miệng khe co rút, có chút khó xử, “A Noãn, khụ khụ, đây là Lão Sâm, còn Tuyệt Sâm toàn thân sẽ bị bao phủ bởi một lớp màu trắng...”

Hoa Khấp Tuyết thở dài, buông Già Sâm trong tay xuống, mặt đầy thất vọng.

Mộ Lương thất vọng như vậy, đau lòng muốn chết, quay mặt nàng lại, dịu dàng nhìn nàng, “A Noãn, chúng ta không học được không, y thuật của ta cũng tạm được, có ta ở đây, người không cần phải học.”

Hoa Khấp Tuyết không nói lời nào, nhẹ nhàng gật đầu, tuy đã thu lại sự mất mát, nhưng Mộ Lương vẫn cảm nhận được nỗi khó chịu trong lòng nàng, đầu đột nhiên hiện lên một tia sáng, lập tức nở nụ cười.

Cúi đầu nhìn nữ nhân trước mặt không biết hiện tại đang suy nghĩ gì, tùy ý hỏi, “A Noãn, người còn nhớ rõ thời gian trước người cho gì vào hầm thịt dê cách thủy cho ta ăn không, khi đó người thêm gì vào? Mùi vị rất...”

“Táo đỏ cùng đương quy.” Hoa Khấp Tuyết nhìn hẩn một cái, suy nghĩ một chút mới nói.

“A, là đương quy, cái đó có tác dụng gì?” Mộ Lương gật gật đầu, ngay sau đó lại hỏi.

“Ôn bổ.” Hoa Khấp Tuyết thản nhiên đáp, “Như thế nào, muốn ăn?”

Mộ Lương chỉ cười nhưng không nói, chỉ như vậy nhìn nàng, cũng không nói gì.

“Hả?” Hoa Khấp Tuyết bị hẩn nhìn trong lòng lo lắng.

“A Noãn, nàng không phải không nhớ được liệu cùng được tính.” chẳng qua đối với y thuật không hứng thú, chỉ khi nào cùng ẩm thực có liên quan... Mộ Lương mím môi, hẩn đã biết phải dạy nàng như thế nào.

Hoa Khấp Tuyết có chút ngạc nhiên, thấy Mộ Lương như vậy, đưa tay vỗ vỗ môi Mộ Lương.

Hoa Khấp Tuyết hơi híp mắt, rút tay về, “Mộ Lương, chàng nói rõ ràng ra một chút.” Ngữ khí thản nhiên lại lạnh lùng, cùng mang theo ý cảnh cáo.

“A Noãn, nàng có thể làm được thiện a..” cảnh cáo của Hoa Khấp Tuyết như đánh vào bông, không có bao nhiêu tác dụng, Mộ Lương một khắc sau liền cầm lấy tay nàng, híp mắt nhìn nàng cười.

Hoa Khấp Tuyết nghe được từ được thiện này, liền cảm thấy không tệ, mình thích ăn, cũng thích nấu ăn, làm thuốc thiện có thể bồi bổ thân thể... nghĩ đi nghĩ lại, lại quên rút tay về.

Mắt Mộ Lương liền hiện lên tia gian xảo, thừa dịp nàng không chú ý, cúi đầu nhẹ nhàng hôn lên mặt nàng, sau đó lui về chỗ cũ, làm động tác liếm liếm môi, trên mặt cười đầy thoả mãn, như được nếm được cực phẩm nhân gian.

Hoa Khấp Tuyết hồi phục lại tinh thần, hai tai hơi phấp phồng, trên mặt nếu không phải đang mang mặt nạ, thì chắc cũng hồng như vậy, xấu hổ trừng người nào đó, “Mộ Lương, chàng không được quá phận.”

“A Noãn, tại sao nàng lại mang mặt nạ?” Mộ Lương nhìn hai bên tai hồng hồng của nàng, như Hồng Mã Nãi, trong lòng rất thích, nhưng nhìn đến khuôn mặt tái nhợt của nàng, trong lòng liền tiếc nuối vừa rồi sao không tháo mặt nạ của nàng xuống.

Hoa Khấp Tuyết nhắm nhắm mắt, lạnh lùng nhìn Mộ Lương, trong mắt giận đầy giận dữ.

Mộ Lương thấy vậy, liền biết nàng thẹn quá hoá giận, thu hồi vẻ mặt vui đùa, ho nhẹ một tiếng, “A Noãn....để chút nữa, ta viết thực đơn làm được thiện cho nàng, sau đó cho người chuẩn bị được liệu sẵn, được không?”

Hoa Khấp Tuyết nhìn hẩn rõ ràng đang lấy lòng, hừ một tiếng liền thu lại vẻ mặt, đẩy hẩn đi ra cửa, “Đôi bụng.”

Nhớ lại xúc cảm vừa rồi trên mặt, trong mắt chợt loé, nàng cũng không phải thật sự tức giận, chỉ là cảm thấy quá đột ngột mà thôi, mặc dù hẩn thường ôm ấp mình, nhưng hôn như vậy thì chưa từng có....

Mộ Lương khẽ cười, vội vàng đi theo, rất tự nhiên dắt tay nhỏ bé của nàng, “A Noãn, buổi trưa muốn ăn gì? Ta mang ngự trù đặc biệt nấu cho hoàng đế ra đây cho nàng, mặc dù so với tài nấu nướng của nàng kém hơn, nhưng mùi vị cũng không tệ.”

“Thử một chút.”

Hoa Khấp Tuyết biết mấy ngày nay thức ăn nàng ăn đều của Ngự Thiện Phòng chuẩn bị, đối với đầu bếp này nàng cũng không ôm hy vọng gì, nhưng hẩn là do Mộ Lương đặc biệt chuẩn bị cho nàng, nàng cũng không nỡ cự tuyệt.

Mộ Lương cúi đầu nhìn nàng đầy cứng chiều, nàng là bảo bối của hẩn, tự nhiên những gì tốt nhất mới xứng với nàng, nghe nói đầu bếp này đứng đầu trong hoàng cung, nhưng hẩn không tin ai có thể vượt qua tay nghề A Noãn của hẩn, dù sao cái miệng nhỏ của A Noãn cũng rất khó chiều, mà tay nghề đầu bếp kia, hẩn đã nghe qua, cũng không còn hứng thú đi thử....

“Nếu khó ăn, ta sẽ không cho hẩn mặt mũi.” đang đi xuống lầu, Hoa Khấp Tuyết đột nhiên ngừng lại, nàng không định sẽ uỷ khuất dạ dày của mình.

“Được.” Mộ Lương sờ sờ mũi, cứng chịu sủng nịnh cười, “A Noãn muốn giữ lại thì giữ, không cần cố kỵ mặt mũi người khác.”

“ n.” Hoa Khấp Tuyết gạt đầu, trong lòng yên lặng vì mình mà tính toán thực đơn hôm nay, người đầu bếp này... nàng cũng không có bất kỳ hy vọng nào....

16. Chương 16: Hơi Dám

“Cảnh Duệ....”

Mộ Lương nhìn Cảnh Duệ dẫn theo một tiểu cô nương đang đi phía trước, lười biếng cười.

“A, Vương gia, người như thế nào trở lại sớm như vậy?” Cảnh Duệ nghe gọi liền xoay người lại, ngạc nhiên nhìn hẩn, không chỉ trở lại sớm, mà còn không đi vào bằng cửa chính....

“Có ý kiến?” Mộ Lương nắm tay Hoa Khấp Tuyết đến trước mặt hẩn, giương mắt đánh giá nha hoàn bên cạnh hẩn.

“Không, không dám, tiểu nhân nào dám ý kiến với ngài.” Cảnh Duệ cười lấy lòng, phát hiện Vương gia bữa nay tâm tình rất tốt, giương mắt lên nhìn bạch y nữ bên cạnh, liền hiểu rõ.

“Hừ.” Mộ Lương hừ nhẹ, “Đây là nha hoàn người tìm cho A Noãn?” liếc nhìn cô gái mặc áo hồng phấn bên cạnh hẩn.

“Dạ phải.” Cảnh Duệ gạt đầu, “Tiểu Thuý, ngẩng đầu lên cho Tuyết cô nương nhìn một chút!”

Hoa Khấp Tuyết vừa nghe tên là “Tiểu Thuý”, huyết thái dương liền co lại, tên thật trẻ con....

Tiểu Thuý chậm rãi ngẩng đầu lên, nhìn cũng không tệ lắm, mắt to trong veo như nước, khuôn mặt nhìn cũng được, nàng nhìn Mộ Lương một cái, tựa như bị vẻ tuấn mỹ của hắn làm kinh ngạc, hơi sững sốt một chút, nhưng rất nhanh liền quay đầu đi, lại nhìn qua bạch y nữ bên cạnh hắn.

Hai mắt to chuyển vòng vòng, cảm thấy cô nương này tuy mặt lạnh như băng, nhưng cũng không như những thiên kim tiểu thư trước kia nàng từng hầu hạ, trên người họ luôn mang tính khí được nuông chiều, cảm thấy mừng thầm cho chính mình sẽ không thường bị đánh như trước kia nữa....

Mộ Lương thấy nàng ta không bị vẻ đẹp mình mê hoặc lâu, mắt liền hiện lên suy nghĩ sâu xa, hắn trông như thế nào tự hắn biết, cho dù là tiểu thư nhà quan, nhìn thấy hắn cũng sẽ mất hồn thật lâu, vậy mà tiểu nha đầu này.... Nàng ta không phải tâm cơ quá sâu, thì chính là thần kinh quá thô....

“Cô Nương! Ngài sẽ không đánh ta chứ?” ánh mắt Tiểu Thuý sáng ngời nhìn Hoa Khấp Tuyết, mang theo khát vọng, cùng lo lắng.

Cảnh Duệ vừa nghe, đầu nổ to, oán hận nhìn Tiểu Thuý, thật muốn đem nha hoàn này ném đi chỗ khác, chọn nàng chính là vì nhìn nàng còn nhỏ nhưng nhu thuận, nói sao hắn cũng không nghĩ nàng ta sẽ nói như vậy, câu đầu tiên nàng hỏi lại là câu này!

Lo lắng nhìn Vương Gia nhà mình, thấy hắn không phản ứng gì, âm thầm thở phào nhẹ nhõm, chuẩn bị mang Tiểu Thuý chạy lấy người, phỏng chừng Tuyết cô nương sẽ không lưu tiểu cô nương này lại....

Hoa Khấp Tuyết chút nữa đã bật cười, trong mắt hiện lên hứng thú, tiểu cô nương này thật thú vị, nhưng vừa nghĩ tới câu đầu tiên nàng mở miệng nói là câu này, chắc trước kia đã bị người ta làm cho chịu không ít khổ, liền lắc đầu, “Sẽ không.”

Mộ Lương cũng kinh ngạc, A Noãn của hắn từ khi nào lại đối với người lạ tốt như vậy, bình thường không phải sẽ dùng ánh mắt lạnh lùng đem người đuổi về?

Đánh giá Tiểu Thuý một cái, nhìn bộ dáng của nàng thật ngốc, thần kinh đơn giản, nếu đối với A Noãn không uy hiếp gì, vậy thì có thể lưu lại.

“Phù, thật tốt quá!” Tiểu Thuý nghe Hoa Khấp Tuyết trả lời, thở dài nhẹ nhõm, miệng khẽ cười, lộ ra chiếc răng khểnh bộ dáng thật đáng yêu.

Hoa Khấp Tuyết trong mắt hiện lên ý cười, tiểu nha đầu này tính tình thật là quái lạ, “Đi theo ta.”

“Dạ được!” Tiểu Thuý dùng sức gật đầu một cái, vui mừng chạy đến bên cạnh Hoa Khấp Tuyết, “Cô Nương!”

“Ta là Hoa Khấp Tuyết.” Hoa Khấp Tuyết nhíu mày, cô nương cô nương, nghe thật không tự nhiên.

Tiểu Thuý khó xử nhìn nàng, suy nghĩ nửa ngày, cắn môi nhìn Hoa Khấp Tuyết, “Tiểu thư!”

Hoa Khấp Tuyết nhíu mày, trừng mắt nhìn, xem như đồng ý, nhìn nàng toàn thân quần áo thô ráp, nhìn sang vẻ mặt Cảnh Duệ đang đại ra: “Mang nàng ta đi thay một bộ đồ thật tốt.”

Cảnh Duệ ngẩng người, lập tức gật gật đầu, mắt nhìn Hoa Khấp Tuyết có chút kỳ quái, vị luôn lạnh như băng này tại sao lại đối với tiểu nha đầu này với “Vẻ mặt ôn hoà” như vậy?

Một lần nữa đánh giá Tiểu Thuý, vẫn cảm thấy nàng ta không có ưu điểm gì....

“Tiểu thư, ta lui xuống trước, lập tức sẽ quay lại.” Tiểu Thuý cười tủm tỉm, vẫy vẫy tay với Hoa Khấp Tuyết, liền theo Cảnh Duệ đi xuống.

“A, Đúng rồi.” Hoa Khấp Tuyết nghĩ đến tên của nàng, liền nhíu mày, “Về sau, người gọi là

“Hoa Lưu Nguyệt.”

Cảnh Duệ ngạc nhiên, ánh mắt bất đồng nhìn về phía Tiểu Thuý, nha đầu này đối với Tuyết cô nương mà nói, sao không giống như người khác như vậy.

Tiểu Thuý cả thân cứng đờ, xoay nhanh người lại, gật gật đầu với Hoa Khấp Tuyết, trong mắt nổi lên nước mắt, “Tiểu thư, về sau gọi ta là Lưu Nguyệt!:

“Được.” Hoa Khấp Tuyết thản nhiên đáp, ý bảo nàng lui xuống.

Chờ sau khi Cảnh Duệ mang Lưu Nguyệt đi, Hoa Khấp Tuyết xoay người định rời đi.

“A Noãn....”

Mộ Lương nắm chặt tay nàng, trên mặt đầy ai oán, nhìn nàng thật sâu, thập phần giống như bị ruồng bỏ, khụ khụ, là khí phú.

“Làm sao vậy?”

Hoa Khấp Tuyết quay đầu nhìn hần, cảm thấy kỳ quái, hần u oán chuyện gì?

“Người không quan tâm ta....”

Mộ Lương rũ hai mắt xuống, khe bĩu môi, ánh mắt u buồn, hợp với ngũ quan tuyệt mỹ của hần, có một chút uể oải nhìn rất mê hoặc.

“... ..” mắt Hoa Khấp Tuyết chợt loé, nhìn hần không biết nói gì, nàng thế nào mà không quan tâm hần?

“Nàng cùng tiểu nha đầu kia nói chuyện, đều không để ý đến ta....” Mộ Lương ôm Hoa Khấp Tuyết vào lòng, nhẹ nhàng ôm nàng, trên mặt đầy yếu ớt.

Hoa Khấp Tuyết toát mồ hôi lạnh, nàng chẳng qua cùng Lưu Nguyệt nói có mấy câu....

“Nàng cười với nha đầu kia.....” Mộ Lương thấy nàng không nói lời nào, yếu ớt nhìn nàng, hần hao rất nhiều công sức mới có thể làm cho A Noãn cười với hần một cái, dựa vào đâu mà nha đầu kia mới gặp chỉ có một chút mà đã làm cho A Noãn của hần cười chứ?

“... ..” Hoa Khấp Tuyết tiếp tục toát mồ hôi lạnh, nàng chẳng qua chỉ muốn cười, cũng đâu có cười đâu!

“A Noãn còn kêu người ta mang nàng đi thay quần áo thật tốt..... Tại sao Nàng đó giờ không hề quan tâm chuyện của ta như ăn gì, mặc gì, ở đâu, hay đi đâu?” Mộ Lương vùi đầu vào ngực nàng, chôn thật lâu ở đó, giọng điệu càng ngày càng buồn tủi.

“... ..” Hoa Khấp Tuyết cảm thụ nhiệt độ ở cổ ngày càng tăng, không cách nào đẩy ra, hần là Thánh Vương gia tôn quý, chỉ cần nháy mũi một cái là có một đám người lo sốt vó, ăn mặc ngủ nghỉ đều có người lo cho, nàng cần gì phải quan tâm mấy chuyện kia của hần?

“A Noãn... Nàng thương nàng ta, không thương ta....” Mộ Lương nâng mặt lên, ưu buồn cau mày.

“Đừng quá đáng!” Hoa Khấp Tuyết lạnh nhạt nhìn hần, cái gì thương với không thương, tính chất nàng bình thường, đối với đồng tính không hứng thú!

“....” Mộ Lương thấy giọng điệu nàng không tốt, mắt nhắm mở, liền che giấu đi chua xót hồi nãy mặt liền tươi cười, giọng điệu nói ra đầy cẩn thận, “A Noãn đừng tức giận, vừa rồi là do ta không phân rõ phải trái....”

Hoa Khấp Tuyết hít sâu một hơi, trừng mắt nhìn chằm chằm vào nam nhân trước mặt, biết rõ hần rõ bộ, nhưng vẫn không đành lòng không để tâm đến, khe thở dài, nàng liền chủ động nắm tay hần....

“Mộ Lương, ta đối với nàng ta chỉ đơn giản là sinh cảm giác thân thiết kỳ lạ!” Hoa Khấp Tuyết thản nhiên nhìn hần.

“n.” Mộ Lương nhẹ nhàng đáp, đầu cúi xuống, dưới đáy mắt chợt loé lên tia nguy hiểm, cảm giác thân thiết? Nếu giữ lại nha đầu này bên cạnh A Noãn tuyệt đối sẽ ảnh hưởng đến địa vị của hần! Không thể lưu lại!

“Mộ Lương, ta thích chàng hơn.” Hoa Khấp Tuyết nheo nheo tay hần, hơi nheo mắt, lời muốn nghe đều đã nói, hần còn muốn giả bộ cái gì nữa?

“Ta biết ngay A Noãn rất thích ta mà.....” Mộ Lương ngẩng đầu lên, cười dịu dàng, “A Noãn, nàng sẽ chỉ thích một mình ta phải không?”

Xem đi đây gọi là được một chút liền được voi đòi tiên! chính là như vậy! Hoa Khấp Tuyết lạnh nhạt nhìn hắn, muốn thu tay lại, lại bị hắn nắm chặt.

“Có được hay không” Mộ Lương khịt khịt mũi, lại muốn cúi đầu.

“Được.”

Hoa Khấp Tuyết lại thoả hiệp, đối mặt với Mộ Lương, nàng cho tới bây giờ luôn thoả hiệp nhiều lần.

Đưa vòng tay ra ôm hông rắn chắc của hắn, dán mặt vào ngực hắn, “Mộ Lương, ta chỉ thích một mình chàng.”

m thanh rất trong trẻo, nghe vào trong tai làm cho lòng Mộ Lương như nở hoa, chợt ngừng đầu, hắn mừng rỡ nhìn Hoa Khấp Tuyết, tối tăm trên mặt đều bị quét sạch, cười tủm tỉm ôm nàng lên, ngay tại chỗ xoay hai vòng, mới để nàng xuống.

“A Noãn, nàng là đại bảo bối của ta.”

Hoa Khấp Tuyết nhú mày nhìn hắn, hừ lạnh, “Vui vẻ?”

“ n.” mắt Mộ Lương sáng ngời khi thực hiện được âm mưu, bảo bối nhà hắn đã nói chỉ thích một mình hắn, sao có thể không vui?

“Vừa lòng ?” Hoa Khấp Tuyết tiếp tục hừ lạnh.

“ n.” Mộ Lương cười càng ngày càng sâu, vừa lòng rất vừa lòng, hắn cực kỳ vừa lòng.

“Không diễn nữa?” Hoa Khấp Tuyết đẩy hắn ra.

Mộ Lương khê hừ, lại ôm chầm lấy nàng, cười đầy yêu nghiệt, “Đó gọi là biểu lộ chân tình!”

“Thật không?” Hoa Khấp Tuyết hừ nhẹ, “ Mộ Lương, chàng thật có kỹ thuật diễn, nếu lên sân diễn, sao không thể không kiếm được nhiều tiền?”

“A Noãn yên tâm, ta không cần làm người diễn tuồng, cũng có thể nuôi sống nàng!” Mộ Lương mập mờ nháy mắt, nhà của ta nhiều nhất chính là tiền, nàng cứ vui vẻ làm vợ ta, tất cả đều là của nàng!

“Mộ Lương.” Hoa Khấp Tuyết chớp chớp mắt.

“Tiểu bảo bối! Ta đây!” Mộ Lương mỉm cười cuối đầu nhìn nàng, “Nàng muốn thưởng cho ta một nụ hôn sao?”

Hoa Khấp Tuyết giơ tay vỗ trán, một tay khác xuất ra một huyền lực, Mộ Lương đột ngột bị đánh nên không kịp ứng phó, cũng không kịp phòng bị liền ngã xuống mặt đất.

“A, A Noãn.....” Mộ Lương ngồi dưới đất, trong nhất thời quên cả đứng dậy, với vừa rồi không phải rất tốt sao? như thế nào lại....

“Cây nó cũng phải nhờ tầng da che chở, chàng là một đại nam nhân mà sao da mặt dày không biết xấu hổ như vậy!” Hoa Khấp Tuyết hung hăng trừng mắt.

Mộ Lương nghe vậy, tao nhã đứng dậy, cười quỷ dị nhìn Hoa Khấp Tuyết, đôi môi hoàn mỹ nhẹ mở ra.

“A Noãn, muốn cưới được vợ, để ý mặt mũi, sẽ là vô dụng.....”

17. Chương 17: Ngự Trù? Nàng Đã Hết Hy Vọng!

Lúc Lưu Nguyệt đến nhà ăn, Hoa Khấp Tuyết đang ngồi ung dung uống trà, thấy nàng đến, nhẹ gật đầu với nàng, ý bảo nàng ngồi kế bên mình.

“Không cần, không cần, ta là hạ nhân, không thể cùng chủ tử ngồi chung một chỗ.” Lưu Nguyệt xua tay, đi đến đứng cạnh Hoa Khấp Tuyết.

“Ngồi.” Hoa Khấp Tuyết lạnh lùng nhìn nàng, nàng cũng không cảm thấy mình và người khác có gì khác nhau.

Lưu Nguyệt thấy nàng tức giận, vội vàng ngồi xuống, “Tiểu thư xin đừng tức giận, ta liền ngồi xuống!”

“Người không phải hạ nhân.” Hoa Khấp Tuyết uống ngụm trà, thản nhiên nhìn nàng.

Chỉ một câu nói nhẹ nhàng, làm cho Lưu Nguyệt hốc mắt đỏ lên, trong lòng liền bị nàng bắt làm tù binh, chưa có từng có người chủ tử nào đối xử nàng như vậy, tiểu thư tuy lạnh lùng như băng, nhưng đối với nàng, là thật tâm! Nàng đời này sống là người của nàng, chết làm quỷ cũng của nàng!

Hoa Khấp Tuyết không biết, một câu nói của nàng liền làm cho một người nguyện trung thành, nàng cũng không biết, hôm nay chỉ vì một hành động nhỏ của nàng, lại làm cho con đường phía sau của mình, càng ngày càng thuận lợi.

Mộ Lương đã thay quần áo tiến vào, liền thấy Lưu Nguyệt khóc sướt mướt, bộ dáng cảm động muốn chết, tức giận liếc nàng một cái, sau đó mỉm cười đi đến bên cạnh Hoa Khấp Tuyết.

“A Noãn, Uống trà à?”

Hoa Khấp Tuyết lạnh nhạt nhìn hắn, chỉ cần nhìn qua mọi người đều biết nàng uống trà.

Mộ Lương thấy nàng không phản ứng, cũng không tức giận, theo thói quen ngồi bên cạnh nàng, nắm lấy bàn tay nhỏ bé của nàng, “Cơm trưa sẽ nhanh làm xong, A Noãn đói bụng rồi phải không,”

“ ừ.” Hoa Khấp Tuyết nhẹ giọng đáp, nhìn Lưu Nguyệt một cái.

Lưu Nguyệt thông minh hiểu ý nhanh chóng trót cho Mộ Lương một ly trà, cung kính đưa đến trước mặt hắn, “Vương gia, mời uống trà.”

Mộ Lương nhú mày, phản ứng rất nhanh, điểm này cũng được.

“A Noãn...” Mộ Lương néo néo tay Hoa Khấp Tuyết, trà này do nàng phân phó tiểu nha đầu kia rót, đều này làm cho hắn cảm thấy rất vui vẻ.

“Uống trà đi, chàng chắc đã khát rồi.” Hoa Khấp Tuyết lạnh nhạt nhìn hắn.

“Tốt! Tốt!” Mộ Lương cười liền uống một ngụm trà, ánh mắt không rời Hoa Khấp Tuyết, không nghĩ tới sẽ bị sắc, liền không ngừng ho khan.

Hoa Khấp Tuyết hoàn toàn hết chỗ nói, nhiều người, nuốt nước miếng cũng bị sắc, buông khăn trong tay ra, nhẹ nhàng vỗ lưng cho hắn, thấy hắn ho lợi hại, hơi hơi nhíu mày, “Về sau cẩn thận một chút.”

“Ngoài ý muốn.” Mộ Lương bị sắc nước, thấy thật mất mặt, mặc dù được giai nhân quan tâm, nhưng cũng rất xấu hổ, gượng tay lên miệng ho hai cái, che dấu đi xấu hổ.

Lưu Nguyệt ở bên nhìn, không nhịn được che miệng cười khế, nàng có gốc cũng nhìn ra Vương gia cùng tiểu thư quan hệ ra sao, nàng nghe nói Thánh vương gia là tôn quý nhất, tào nhĩ nhất, lại không nghĩ tới hắn ở trước mặt tiểu thư không khác gì nam tử bình thường, đây chỉ sợ là thực sự động tâm.

Mắt nhìn tiểu thư, thầm chúc phúc cho nàng, bắt qua bộ dáng của Vương gia rất “Trêu hoa ghẹo nguyệt.”, nàng sẽ thay tiểu thư nhìn kỹ, nếu nữ nhân nào có tâm tư đúng đắn, Lưu Nguyệt nàng là người đầu tiên đứng ra đánh nàng!

Hoa Khấp Tuyết dĩ nhiên không biết suy nghĩ bá đạo của Lưu Nguyệt, giúp Mộ Lương thuận khí, xong liền nhàn nhạt nhìn hắn, rồi rút tay về.

“Vương gia, Tuyết cô nương, bữa ăn trưa đã chuẩn bị xong.”

Cảnh Duệ phe phẩy quạt đi vào, không khách khí tìm chỗ ngồi xuống, hắn tuy là thuộc hạ của Vương gia, nhưng Vương gia không có quan niệm về đẳng cấp, nên hắn rất tự do tự tại.

“ n.” Mộ Lương gật đầu, dịu dàng nhìn Hoa Khấp Tuyết, “A Noãn, ngồi bên cạnh ta.”

Hoa Khấp Tuyết gật đầu, liền ngồi xuống kế bên Mộ Lương, vẫy tay với Lưu Nguyệt, “Lưu Nguyệt, lại đây.”

Lưu Nguyệt mỉm cười nghe lời đi lại, ngồi xuống vốn định ngồi bên cạnh Hoa Khấp Tuyết, nhưng bị ánh mắt Mộ Lương làm nàng lạnh cả lưng, vì thế ngoan ngoãn ngồi cách ra hai ghế.

Cảnh Duệ ngạc nhiên nhìn Lưu Nguyệt, tiểu cô nương này như thế nào, nhanh như vậy đã thu phục được Tuyết cô nương rồi?

Lưu Nguyệt cảm nhận ánh mắt kinh ngạc của Cảnh Duệ nhìn mình, không chịu yếu thế trừng mắt nhìn lại, nhìn cái gì vậy, chưa từng thấy qua cô nương à!

Cảnh Duệ nhú mày, cô nương này, mới đây đã có bản lĩnh, lá gan cũng to ra, trong mắt hiện lên tia hứng thú, ngay chính hần cũng không phát hiện ra.

Hoa Khấp Tuyết chú ý đến động tĩnh của Lưu Nguyệt bên kia, nhìn hai người đấu với nhau, mắt chột sáng, Cảnh Duệ sẽ không khi dễ Lưu Nguyệt, liền yên tâm.

“A Noãn, người nàng chú ý nên là ta!” Mộ Lương nhỏ giọng nói, trên mặt đầy ghen tức.

Hoa Khấp Tuyết lạnh lùng nhìn hần, trong lòng đột nhiên có một suy nghĩ thật muốn bóp chết hần! Trong người hần không phải là máu, là bình dấm chua!

Đầu bếp đã làm tốt bữa trưa, bọn hạ nhân từng người bưng lên, đồ ăn tinh xảo ngon miệng, làm cho người ta thật động lòng.

Cảnh Duệ luôn là người không kén chọn, ở vương phủ cùng trong cung bốn ba nửa ngày, cũng đã đói bụng đến dán lưng vào ngực, liền cầm đũa lên ăn, cũng không hề khách khí.

“Tiểu thư, dùng bữa.” Lưu Nguyệt dùng đũa gấp thức ăn vào chén Hoa Khấp Tuyết, nhưng khoảng cách của hai người qua xa, nên hậm hực thu tay về, nhưng cũng không quên nhắc nàng dùng bữa.

Hoa Khấp Tuyết gật đầu, ý bảo chính nàng ta nên ăn đi, đừng để ý đến nàng.

Mộ Lương lạnh lùng liếc Lưu Nguyệt, gấp một miếng tôm, lấy tay lột ra, sau khi lột xong đưa trước miệng Hoa Khấp Tuyết, dịu dàng cười, “A Noãn, há miệng.”

Hoa Khấp Tuyết gật đầu, chậm rãi mở miệng.

Mộ Lương hí mắt cười đưa miếng tôm vào miệng nàng, dứt xong liền lột con tôm tiếp theo.

Người làm bốn phía thấy vậy, con người đều muốn rút xuống, tình huống này là như thế nào! Vương gia tôn quý của bọn họ lại phục vụ người khác, còn là nữ nhân nhìn rất bình thường!

Cảnh Duệ thấy vậy, liền sững sờ, cơm trong miệng cũng rơi ra ngoài, Vương gia mặc dù không để ý đến địa vị, nhưng nhiều năm như vậy chuyện gì cũng có người khác phục vụ cho, huống chi là phục vụ người khác!

“Thật ghê tởm!” Lưu Nguyệt thấy Vương gia đối xử tốt với tiểu thư như vậy, trong lòng rất vui vẻ, quay qua liền thấy cơm trong Cảnh Duệ rơi ra ngoài, ghét bỏ nhú mày.

“Câm miệng!” Cảnh Duệ lấy lại tinh thần, lau cơm dính trên miệng, có chút xấu hổ, oán hận trừng mắt nhìn Lưu Nguyệt, cúi đầu tiếp tục ăn cơm.

Lưu Nguyệt lè lưỡi, tiếp tục ăn.

“Thế nào?” Mộ Lương cũng không chú ý đến tình huống xung quanh mình, chuyên tâm vào việc lột tôm, ngược mắt nhìn Hoa Khấp Tuyết, thấy nàng nhú mày, liền dừng động tác.

“Khó ăn.” Hoa Khấp Tuyết nuốt thức ăn trong miệng xuống, nàng thật sự đối với “Ngự trù” này cho hai chữ là hết hy vọng.

“Khó ăn?” Mộ Lương nhú mày, liền cầm miếng tôm đang cầm đưa vào miệng mình, thường thường, không nhận được bùi môi, đúng là không thể so sánh được với tay nghề của A Noãn.

“Khẩu vị của tiểu tử Mộ Lê kia thật sự không tin tưởng được.”

Hoàng đế Mộ quốc bọn họ nổi tiếng kén ăn, ngự trù đầu bếp chuyên của hần tự nhiên sẽ không kém cỏi, mùi vị tô m này, cũng không tệ lắm mà?

Kỳ quái nhìn qua Hoa Khấp Tuyết, Cảnh Duệ yếu ớt nghĩ, miệng của cô nương này, không thể so với Hoàng đế còn kén chọn thôi....

“Khụ, khụ, Vương gia, Hoàng Thượng rất là kén chọn trong ăn uống.” Cảnh Duệ không nhịn được nói giúp Mộ Lê, cũng chính là hoàng đế đương triều giải thích một chút.

“Hừ! Hần ăn thì có lợi ích gì, không nhìn thấy A Noãn không thích sao?” Mộ Lương lạnh nhạt nói, lau miệng cho Hoa Khấp Tuyết, “A Noãn, đói bụng không, nếu đói thì ăn khô bò đỡ chút đi, ta tìm đầu bếp khác cho nàng.”

“Không cần.” Hoa Khấp Tuyết nhẹ giọng cự tuyệt, “Ta tự mình nấu.” thanh âm rất nhẹ, chỉ đủ hai người họ nghe được.

“Như vậy không phải sẽ mệt sao?” Mộ Lương có chút không đồng ý, bảo bối nhà hần đã đến đây, làm sao hần có thể để cho nàng mệt mỗi chứ?

“Không có gì.” Hoa Khấp Tuyết hơi híp mắt, “Ta chỉ nấu cho hai người ăn.”

Mộ Lương vừa nghe thấy, liền đấu tranh lý trí, cuối cùng cười thật tươi, trên mặt toả sáng, A Noãn muốn xuống bếp nấu ăn a.... hần sẽ được ăn thức ăn ngon!

Cảnh Duệ không biết họ đang nói gì, chỉ nhìn thấy Vương gia trên mặt cười ngây ngô, nhìn không được chà chà tay, Vương gia, ngài có biết không hiện tại ngài cười như vậy.... thật đáng khinh!

18. Chương 18: Mộ Lê

Hoa Khóc Tuyết đang muốn đứng dậy, bỗng nhiên thấy một bóng dáng màu vàng từ ngoài cửa vọt vào.

“Hoàng thúc! Người trả đầu bếp lại cho ta!” Người đến là một tiểu thiếu niên cỡ 15- 16 tuổi, ngũ quan tuần mỹ , trên mặt có chút non nớt nhưng lại thần nhiên toát ra khí thế vương giả uy nghiêm, trên người một thân long bào hoàng sắc đã nói rõ thân phận của hần —— hoàng đế đương triều, Mộ Lê.

“Hoàng thượng, người không trầm ổn rồi.” Cảnh Duệ lau miệng, nhú mày nhìn hần, hần biết nếu hoàng thượng biết được đầu bếp của mình bị Vương Gia cướp đi, nhất định sẽ chạy tới cửa đòi lại, nhưng hần làm sao biết được, đầu bếp mà hần xem như vật báu lại bị Tuyết cô nương chê!

“Trầm ổn cái gì mà trầm ổn hả! Mạng của ta đều đã bị hoàng thúc cướp đi rồi!” Mộ Lê nhăn mặt, quệt mồ hôi trán Cảnh Duệ, nhìn hần cười đến thật là đáng đánh đòn, cẩn thận ta chém đầu ngươi!

“Phốc!” Đang ăn canh ở một bên Lưu Nguyệt liền phun một ngụm canh ra ngoài, cái gì mà sinh mạng. . . Nhưng nghĩ tới hần là hoàng thượng, trên mặt lập tức trắng bệch, vội vàng quỳ xuống, âm thanh mang theo lo sợ khẩn cầu: “Hoàng thượng tha mạng, nô tỳ không phải cố ý.”

Mộ Lê đang đói bụng, đâu có còn thời gian rỗi rảnh để ý tới một tiểu nha đầu như nàng, mở miệng nghĩ muốn kêu nàng đứng lên, lại không nghĩ rằng bị một âm thanh trong trẻo nhưng lạnh lùng đoạt trước.

“Lưu Nguyệt là người của ta, không cần phải quỳ xuống đối với người khác.”

Hoa Khóc Tuyết uống một ngụm trà rồi súc súc miệng, bàn tay trắng nõn nâng lên, đỡ nàng từ trên mặt đất đứng dậy.

Lưu Nguyệt cảm động nhìn tiểu thư nhà mình, tiểu thư thật tốt, vì mình mà tiểu thư dám đối nghịch với hoàng thượng, nhưng rồi lại không nhịn được mà lo lắng, như vậy có thể hại tiểu thư hay không đây?

Vừa nghe lời này Mộ Lê liền nổi giận, hắn là Hoàng đế, người khác quỳ trước hắn thì thế nào? Lập tức híp mắt nhìn về phía Hoa Khóc Tuyết, không nhìn thấy nàng ngồi ở bên cạnh hoàng thúc, chỉ chú ý đến một thân bạch y của Hoa Khóc Tuyết, hừ lạnh.

“Này, người làm sao dám nói chuyện như thế! Trẫm là Hoàng đế!”

Hoa Khóc Tuyết lạnh lùng nhìn hắn, tuổi tuy còn nhỏ nhưng dáng vẻ lại kiêu ngạo, hung hăng càn quấy, quả nhiên là đứa cháu tốt của Mộ Lương, cùng một đức hạnh!

Bản tính Hoa Khóc Tuyết vốn là lạnh lùng, hơn nữa quanh năm sống ở trên núi nên khí chất toàn thân dường như cũng thanh lạnh như tuyết trắng, bình thường chính là lạnh nhạt, nhưng ánh mắt lúc này lại thực lạnh lẽo, so với Hàn Trì là giống nhau.

Mộ Lê bị nàng nhìn đến xương cốt cũng rét lạnh rồi, nhưng hắn là hoàng giả uy nghiêm, nên hắn phải chống đỡ áp lực đối diện với Hoa Khóc Tuyết, chỉ là trên trán đã toát ra mồ hôi lạnh.

Hoa Khóc Tuyết thấy vậy, hừ nhẹ một tiếng, hàn ý trong mắt tăng lên, dần dần Mộ Lê có chút kiên trì không nổi, mà không khí xung quanh cũng ngưng kết đến đóng băng.

Cảnh Duệ không nhìn được xoa xoa cánh tay, bội phục nhìn Hoa Khóc Tuyết, đối với tên tiểu hoàng đế này cũng có chút bội phục, đối lại là hắn đoán chừng sẽ không chống đỡ được lâu như vậy.

Lưu Nguyệt lại không có chuyện gì, không phải nàng cường đại, mà là thần kinh của nàng đã vững vàng, nàng trực tiếp không nhìn đến ánh mắt của tiểu thư, không thể không nói, như vậy sẽ sống được lâu hơn.

Mộ Lương cười nhạt nhìn Mộ Lê, trong mắt hiện lên sự tán thưởng, tiểu tử này không tệ, rèn luyện mấy năm khí thế càng ngày càng mạnh, ánh mắt A Noãn tỏa ra hàn ý đến hắn cũng có điểm chống đỡ không được, tiểu tử này và nàng đối diện với nhau lâu như vậy còn chưa có ngã xuống, cũng xem như không tệ.

Thấy hắn càng ngày càng chặt vật, lúc này mới khẽ cười ôm lấy Hoa Khóc Tuyết, dịu dàng nhìn nàng nói: “A Noãn, hắn là cháu của ta, nàng đừng dọa hắn sợ.”

Hoa Khóc Tuyết thu hồi tầm mắt, thản nhiên liếc mắt qua nhìn hắn một cái, gật đầu.

“Mộ Lê, làm người đừng tự cho mình là đúng rồi trở nên kiêu ngạo, vẫn có người người không thể trêu vào, người phải học được cách khiêm tốn, biết không?” Mộ Lương nắm bàn tay nhỏ bé của Hoa Khóc Tuyết, cười có chút tà khí.

Không có ánh mắt áp lực của Hoa Khóc Tuyết, Mộ Lê liền thở phào nhẹ nhõm, nghe thấy tiếng của hoàng thúc, lúc này mới giương mắt nhìn về phía hắn, thấy hắn ôm lấy nữ nhân kia, có chút kinh ngạc.

“Hoàng thúc, nàng là ai?” Oa! hoàng thúc không gần nữ sắc của hắn lại đang ôm nữ nhân! Chuyện vừa rồi Mộ Lê quên mất không còn một mảnh, bây giờ trong mắt hắn chỉ có một chuyện này, ánh mắt toát ra tia sáng.

Cảnh Duệ âm thầm mà lắc đầu, hoàng đế này ở phương diện nào đó cùng Lưu Nguyệt khác thường là giống nhau.

“Hoa Khóc Tuyết.” Mộ Lương ngoắc ngoắc môi, trong mắt xẹt qua đắc ý.

“Là hoàng thẩm?” Mộ Lê suy nghĩ một chút, vỗ mạnh đầu kích động đến kêu to ra tiếng, cái bộ dạng kinh ngạc đó, không giống như dáng vẻ của một hoàng đế!

Chỉ là cũng khó trách hắn sẽ kích động “Hoa Khóc Tuyết” này thế nhưng là người mà hoàng thúc thường xuyên nhắc ở bên tai nha, hôm nay gặp mặt, mặc dù bề ngoài xấu xí, nhưng mới vừa rồi lại ra đòn phủ đầu với hắn đã đủ chứng minh cô gái này không tầm thường!

“Ừ.” Không đợi Hoa Khóc Tuyết phản bác, Mộ Lương đã cười híp mắt đồng ý, “Hoàng thẩm” cách xưng hô này từ trong miệng Mộ Lê nói ra, hắn nghe rất xuôi tai!

Hoa Khóc Tuyết lạnh lùng nhìn hắn một cái, cũng không tính toán ngay tại chỗ làm cho hắn khó chịu nhưng mà trong lòng thì âm thầm ghi cho hắn một khoản nợ, giữ lại về sau từ từ tính.

“Ha ha, hoàng thúc giành lấy đầu bếp của ta, chính là vì nấu cơm cho hoàng thẩm đi!” Mộ Lê cười tủm tỉm tiến tới bên cạnh Mộ Lương.

“Ừ.” Mộ Lương gạt đầu một cái xong liền nói: “Nhưng lát nữa người có thể dẫn hần đi rồi.”

“Cái gì?” Mộ Lê bất khả tư nghị nhỏ giọng hô lên: “Hoàng thúc người đối tính, biết thông cảm cho ta, biết ta rời khỏi hần liền sống không nổi nữa? không có hần sẽ không có thức ăn ngon miệng, không có thức ăn ngon miệng, cảm giác kia thật đúng là sống không bằng chết...”

Trong mắt Mộ Lê toát ra ưu thương, gấp lên một đĩa rau xanh bỏ vào trong miệng, ánh sáng trên mặt tái hiện, sau đó nuốt xuống miệng, nhỏ giọng cảm khái: “Mỹ vị!”

Mộ Lương hơi híp mắt lại nói: “Cảnh Duệ, ném hần ra ngoài.”

“Dạ, khụ khụ.” Cảnh Duệ lúng túng ho khan một tiếng, cũng không tính đứng dậy, hần biết Vương Gia không phải muốn ném hoàng thượng đi thật, chuyện như vậy không phải là lần đầu tiên.

“Thùng cơm.” Hoa Khóc Tuyết lạnh lạnh nhìn Mộ Lê liếc mắt một cái.

Mộ Lương vừa nghe, không khỏi bật cười, tán thưởng hướng nhìn Hoa Khóc Tuyết lập lại: “Thùng cơm!” Cái từ này mà dùng là hình tượng!

Mộ Lê vốn đang đắm chìm trong thế giới mỹ thực của hần, chợt nghe hai chữ “Thùng cơm” này còn chưa có tỉnh hồn lại, sững sờ chỉ chỉ chính mình hỏi: “Ta?”

“” Hoa Khóc Tuyết im lặng, trong mắt không giấu khinh bỉ.

Mộ Lê nổi giận rồi, vọt đứng lên, nhìn chăm chăm Hoa Khóc Tuyết nói: “Hoàng thẩm, lời này nhưng là không thể nói như vậy! Dân Dĩ Thực Vi Thiên, ta thích ăn thì thế nào?”

“Thưởng thức quá thấp.” Hoa Khóc Tuyết dứt khoát nhắm mắt lại, chẳng thèm nhìn tên tiểu tử đang xù lông này, mặc dù trên người hần có khí thế vương giả nhưng là còn quá non, quá nóng nảy rồi.

“Cái gì?” Mộ Lê trừng lớn mắt, một đôi mắt phượng bị hần trừng thành mắt hạnh hứng thú hỏi lại: “Ta thưởng thức quá thấp? Ắn, mặc của ta mặc dù không phải thứ quý nhất nhưng đều là ưu nhã nhất!”

” Nhưng hoàng thượng, tay nghề của người đầu bếp bảo bối kia, bị người chê.” Cảnh Duệ sâu kín nói một câu như vậy, khuôn mặt hài hước, rõ ràng là một bộ dạng muốn xem kịch vui.

Lưu Nguyệt hung hăng trừng mắt nhìn Cảnh Duệ liếc mắt một cái, hần đây không phải là cố ý tìm phiền toái đến cho tiểu thư sao?

Cảnh Duệ nhận thấy tầm mắt của nàng, nhú mày nhìn lại nàng, nếu tiểu thư nhà các người muốn đến hoàng đế cũng đâu không lại đâu, nếu không như thế nào lại đang cùng Vương Gia ở chung một chỗ?

Lưu Nguyệt làm sao mà không biết nhưng hiểu được ý tứ của hần, liền tức giận cực kỳ cũng không rãnh phản ứng lại hần, chỉ lo lắng nhìn tiểu thư nhà mình.

“Cái gì?” Mộ Lê bên kia rút cuộc phản ứng lại, hung hăng vỗ bàn quát: “Ai dám ghét bỏ, đầu lưỡi của hần là không có mùi vị phải không?”

“Đầu lưỡi A noãn rất bình thường, Mộ Lê, người thật sự không biết thưởng thức.” Mộ Lương híp mắt, lạnh lạnh nhìn hần, không vui khi nghe người khác nói nửa điểm không phải về A noãn nhà hần.

“Là đầu lưỡi hần có vấn đề! Đừng để cho ta nhìn thấy hần, bằng không ta thế nào cũng phải đánh hần tới răng rơi đầy đất!” Mộ Lê bình thường là kính sợ người hoàng thúc này, nói chuyện với hần cũng không dám lớn tiếng, nhưng vừa đụng phải cái gì có liên quan đến thức ăn, thì kiên cường nóng nảy lên.

Ánh mắt Mộ Lương trở nên nguy hiểm, trong con ngươi thâm thúy lộ ra ý lạnh, Mộ Lê rụt cổ lại, khí diễm toàn bộ tiêu tán, theo bản năng nuốt nước miếng, hoàng thúc làm sao lại tức giận, hần hình như không có nói gì. . .

Nhưng lại không cam lòng đầu bếp quý giá nhất của mình bị người khi dễ, càng không chịu phục phẩm vị của mình bị người chất vấn, Mộ Lê vẫn là nhịn không được yếu ớt hỏi một câu: “Cái đó, hoàng thúc, ai là A Noãn?”

“Ta.”

Mộ Lương hừ lạnh một tiếng, lười phản ứng lại hần, lại nghe thấy cô gái bên cạnh nhàn nhạt mở miệng, một đôi mắt trong trẻo lạnh lùng chậm rãi mở ra.

19. Chương 19: Món Ăn Ngon Chân Chính

“Hoàng thẩm?” Mộ Lê không thể tin nổi trợn mắt lên, thế nào cũng không nhớ đến người mà chất vấn thường thức của hần là hoàng thẩm, không trách được ánh mắt hoàng thúc vừa rồi lại kinh khủng như vậy.

...

Oán hận nhìn Cảnh Duệ một cái, Cảnh Duệ ta sẽ nhớ kỹ ngươi, tiểu tử ngươi hãm hại ta!

Cảnh Duệ vô tội cười cười, tự giác xoay đầu đi, hần không phải cố ý. Được rồi, là hần cố ý.

“Mộ Lê, chỉ một lần này thôi không có lần sau nữa, ở trong lòng ta A noãn là có vị trí gì, ngươi nên biết.” Mộ Lương thần nhiên nhìn hần, nhưng cẩn thận nghe một chút thì bên trong có mang ý cảnh cáo.

“Đúng, đúng!” Mộ Lê chân chó mà cười, lui về phía sau hai bước, ngồi xuống, còn rất biết chuyện vỗ vỗ ngực, bộ dạng đó nghĩ lại mà sợ.

Hoa Khấp Tuyết thần nhiên nhìn hần nhưng trong lòng thật ra là kỳ quái, theo lẽ thường người lớn lên ở trong hoàng gia, đều có rất ít người sẽ đơn thuần như vậy, nhưng mà người Hoàng đế có địa vị cao này, ngược lại có thể ở trước mặt bọn họ lộ ra một mặt đũa nhỏ tức giận này.

Quay đầu nhìn Mộ Lương một chút cười nhạt, đột nhiên lại hiểu rõ, sợ không phải người hoàng thúc này bảo vệ hần thật quá tốt, nên hần thật sự nguyện ý ở trước mặt Mộ Lương để xuống lớp nguy trang.

Mộ Lương đột nhiên quay đầu lại, đối mặt với ánh mắt của Hoa Khấp Tuyết, trong mắt tà khí chợt lóe, đưa đầu tới gần, mập mờ mà cười nói: “A noãn. . . Có phải hay không cảm thấy thoáng một cái không nhìn thấy ta, liền muốn hoảng sợ đây? Hử?”

Hoa Khấp Tuyết nhắm lại mắt, bình tĩnh đẩy đầu hần ra, thu hồi ánh mắt, lạnh lùng nhìn mà nhìn tên không biết điều ở phía trước, trên mặt có chút cứng ngắc, còn “Hử?” Hần đây là tới thời kỳ động dục. . .

Mộ Lê lặng lẽ ăn đồ ăn thừa, vẫn cảm thấy món rau xanh này rất ngon, không phục cần chiếc đũa nhìn về phía Hoa Khấp Tuyết hỏi: “Hoàng thẩm, người nói đầu bếp này nấu không thể ăn nhưng hần làm ăn rất ngon nha?”

“Ta.”

Hoa Khấp Tuyết là một người sẽ không biết khiêm tốn, nghe hỏi, đáp lại, một chút cũng không cảm thấy lời này của mình nói ra sẽ dọa người cỡ nào.

“Cái gì?” Mộ Lê trợn mắt nói: “Hoàng thẩm cuộc sống của người không phải là trừ bỏ tu luyện, tu luyện, tu luyện vẫn là tu luyện sao? Người biết nấu ăn thật sao?”

Hoa Khấp Tuyết vừa nghe, ánh mắt lạnh buốt liếc nhìn về phía Mộ Lương, thì ra là hần giới thiệu về nàng như vậy.

Mộ Lương còn đang uống trà, một hơi không thuận liền bị sặc, ho khan một cái nhờ vào đó che giấu lúng túng, hần chỉ là oán trách A noãn chỉ chăm lo tu luyện không để ý đến hần mà thôi, không ngờ bị Mộ Lê biến đổi thành như vậy rồi !

Lạnh lùng mà nhìn hần một cái, hần lập tức lấy lòng nhìn Hoa Khấp Tuyết nói: “A noãn, hần nói lung tung thôi...”

“Ta đói rồi.” Hoa Khấp Tuyết hừ nhẹ, chậm rãi đứng dậy, không nhìn hắn nhiều hơn một cái, đi thẳng đi ra ngoài.

Mộ Lương nhíu mày, tao nhã thả chiếc đũa xuống, mọi người chỉ cảm thấy có một trận gió thổi qua, người đã không thấy.

“A noãn, chờ ta với, nàng không biết phòng bếp ở đâu. . . .”

Cảnh Duệ lập tức liền cười phá lên trong đáy mắt còn lộ ra sự vui mừng thần nhiên, hắn đi theo Vương Gia đã lâu rồi, chưa từng gặp qua một mặt như vậy của Vương Gia, chỉ có Tuyết cô nương này là thích hợp nhất với Vương Gia thôi. . . .

Lưu Nguyệt buông chén đũa xuống muốn chạy theo, lại bị Cảnh Duệ cản lại, tức giận trừng hắn nói: “Người muốn làm gì! Phòng bếp nhiều bụi bẩn lại bừa bộn! Ta phải đi giúp tiểu thư!”

“Người làm ở Vương phủ đều là đồ vứt đi sao?” Cảnh Duệ có chút dở khóc dở cười, ở Thánh Vương phủ, cho dù là phòng bếp, cũng rất là sạch sẽ! Không đúng, mấu chốt của sự việc không phải là cái này. . . .

“Người mà đi, Vương Gia sẽ giết người. . . .”

Mức độ ghen của Vương gia ngày hôm qua hắn trốn trong rừng đã len lén thấy được. . . . Hiện tại hắn vẫn còn. . . . Hoảng sợ và buồn nôn. . . .

Lưu Nguyệt cũng là người cơ trí, lập tức liền hiểu, lúng túng ho khan một tiếng, chỉ chỉ cánh tay bị Cảnh Duệ bắt được.

“Khụ khụ.” Cảnh Duệ giống như chạm phải lửa nhanh chóng rút tay trở về, như không có việc gì quay đầu đi, nhìn cây đại thụ bên ngoài, lỗ tai có chút ửng hồng. . . .

Lưu Nguyệt không chú ý tới nhiều như vậy, xốc váy nhỏ lên liền chạy ra ngoài, phòng bếp không cần hỗ trợ thì nàng đi giúp tiểu thư dọn dẹp phòng ở!

Trong nhà ăn bọn hạ nhân cũng cảm thấy cười đã nhưng do thân phận hạn chế, dù thế nào cũng ghen trở về, trong nhà ăn không khí vẫn rất thoải mái, duy chỉ có. . . . Một người. . . .

Mộ Lê vẻ mặt đưa đám chơi đùa với đồ ăn trong chén, lần đầu tiên đối mặt với tay nghề của đầu bếp này mà đi mất khẩu vị. Mới vừa rồi hoàng thúc nói. . . . Sau này sẽ không giúp hắn phê duyệt tấu chương nữa.

Hoa Khấp Tuyết tay chân rất nhanh nhẹn, thời gian không bao lâu liền làm tốt phần thức ăn dành cho ba người, Lưu Nguyệt cùng Cảnh Duệ đã ăn no, vậy thì không có phần cho bọn họ .

Mộ Lương bưng cái mâm đi theo phía sau nàng ,thời điểm bước vào nhà ăn mùi thơm nức của món ăn nhẹ nhàng đi vào theo, mọi người tại đây không nhịn được nuốt nước miếng.

“Hoàng, hoàng thẩm.” Mộ Lê sững sờ nhìn trên bàn bày bốn cái đĩa đồ ăn đầy đủ sắc hương, chìa tay gấp một miếng bỏ vào trong miệng, nhất thời miệng đầy mùi hương, dư vị vô cùng, mất phương thỏa mãn nheo lại.

Hắn đã khâm phục, là thưởng thức của hắn chưa đủ! Đầu bếp này sao có thể cùng so tay nghề với hoàng thẩm.

“Hoàng thẩm, về sau. Mỗi bữa ăn đều xuống bếp sao?” Mộ Lê liều mạng đưa món ăn vào trong miệng, không rõ ràng hỏi.

“Nghĩ khá lắm.” Mộ Lương lạnh lùng quét mắt nhìn hắn một cái nói: “Hôm nay là ngoại lệ, về sau A noãn chỉ làm phần cho hai người, làm nhiều như vậy nàng mệt mỏi còn ta thì đau lòng.”

Hoa Khấp Tuyết nhíu mày, nhìn hắn một cái, từ chối cho ý kiến, biết trong lòng hắn thương mình sợ mình mệt, trong lòng có chút cảm động.

Kỳ thật nàng không biết, Mộ Lương không chỉ là sợ nàng mệt mỏi, mà điểm quan trọng nhất là sự ham muốn độc quyền chiếm giữ của nam nhân đang tác quái.

“Cái gì?” Mộ Lê nuốt xuống đồ ăn trong miệng hỏi: “Hoàng thúc, người không cho hoàng thẩm làm cơm, vậy ta ăn cái gì?”

“Không phải để cho người mang dầu bếp về sao?” Mộ Lương lựa xương cá, đưa thịt cá vào trong miệng Hoa Khấp Tuyết, dứt cho nàng ăn cơm, đến nhìn cũng lười nhìn Mộ Lê.

“Hắn không có nấu ăn ngon như hoàng thẩm được! Hoàng thúc, người không thể như vậy” Hoàng thẩm đâu chỉ là nấu ăn tốt thôi đâu, quả thật là không phải cùng một cấp bậc! “Ta không thể chuyện gì?” Mộ Lương nhú nhú mày, lạnh lạnh nhìn hắn liếc mắt một cái.

“Là thức dụ dỗ ta ăn món ăn hoàng thẩm làm, như thế nào có thể bội tình bạc nghĩa như thế, hiện tại lại mặc kệ ta!” Mộ Lê ủy khuất bĩu môi, nhưng miệng vẫn như cũ khê động.

“Mộ Lê, biết thức thời, ăn thật ngon bữa cơm này rồi hồi cung phê duyệt tấu chương, nếu không biết thức thời. . . .” Mộ Lương cười lạnh nói: “Cảnh Duệ, ném hắn ra ngoài.”

Cảnh Duệ tuân lệnh đứng dậy, biết Vương Gia lúc này là thật muốn đem hoàng thượng ném ra ngoài, cũng không dám chậm trễ

“Đừng, đừng, đừng. Ta ăn vẫn không được sao?” Mộ Lê vội vàng khoát tay, bảo vệ chén của mình, tranh thủ quyền lợi cũng phải chờ ăn no bụng lại nói.

“Hừ.” Mộ Lương hừ lạnh, đưa thịt gà trong tay đến miệng Hoa Khấp Tuyết, cười đến dịu dàng nói: “A noãn há miệng, đây là thịt gà.”

“Thịt gà không có xương.” Cho nên người không cần phải lựa.

“Không có chuyện gì, vì A noãn mà phục vụ là hạnh phúc của ta.” Mộ Lương không để ý cười cười.

Hoa Khấp Tuyết im lặng thở dài, mở miệng, hiện tại ăn cơm cũng phải có người dứt, nàng đoán chừng không lâu là có thể sinh ra đồ lười biếng Mộ Lương, hắn cố ý.

Cảnh Duệ thấy bọn họ ăn uống rất vui vẻ, lại ngửi được mùi thơm này, trong lòng khê động, len lén tiến lên gấp một miếng thịt gà bỏ vào trong miệng, mất nhất thời liền sáng, mỹ vị mỹ vị! Thịt gà mới mẻ trơn mềm, ngon miệng thỏa đáng Đến đầu bếp trong cung cũng không làm ra được cái mùi vị này!

Muốn tiếp tục ăn, lại phát hiện bụng đã no căng, vẻ mặt không khỏi đau khổ, sớm biết vậy thì vừa rồi sẽ ăn ít đi một chút . . .

Mộ Lê thấy Cảnh Duệ tới ăn vụng, hung hăng đá văng hắn la lên: “Tránh ra! Người ăn no rồi còn tới giành với ta!”

“Ngài là hoàng thượng, phải trang nghiêm” Cảnh Duệ thản nhiên chế nhạo, phỉ nhổ bụi trên người, lực chú ý còn ở trên hai cái bàn đồ ăn kia.

“Vương Gia Tuyết cô nương thật không thể xuống phòng bếp nấu ăn nữa hả?” Cảnh Duệ yếu ớt liếc mắt nhìn Vương Gia nhà mình một cái, liều chết kêu: “Yết kiến”.

“Cảnh Duệ, gần đây biên quan có chút rối loạn, người làm thống lĩnh cấm vệ quân có tài lớn lại dùng vào việc nhỏ, ngày khác điều người đi, để người có thể phát huy năng lực.”

Mộ Lương tận tình hầu hạ Hoa Khấp Tuyết ăn, không nhanh không chậm mở miệng.

Cảnh Duệ thân thể cứng đờ, vẻ mặt lập tức liền đau khổ khẩn cầu: “Vương Gia, đừng cho ta đi, ta không ăn không phải được rồi sao. . . .”

20. Chương 20: Hoàng Thẩm, Vạn Tuế! Hoàng Thẩm, Ta Yêu Thẩm!

Editor: Mộc Du

“Cứ cách bảy ngày, ta sẽ xuống bếp.” Hoa Khấp Tuyết lau miệng, thản nhiên liếc nhìn bọn họ, cũng chỉ là nấu cơm, hai người một phần với bốn người một phần cũng không có gì khác biệt.

“Hoàng thẩm vạn tuế!” Mộ Lê vỗ vỗ cái bụng no căng, ánh mắt sáng lên nhìn Hoa Khấp Tuyết, trên mặt tất cả đều là kích động, mặc dù đồ ăn sẽ ít đi một chút nhưng được ăn là tốt lắm rồi!

Cảnh Duệ cũng âm thầm vỗ tay tán thưởng, nhưng nhìn sắc mặt của Vương Gia không tốt chút nào, vẫn là đình chỉ nụ cười.

Mộ Lương sâu kín nhìn Hoa Khấp Tuyết nói: “A noãn, nàng sẽ mệt mỏi.”

“Sẽ không.” Hoa Khấp Tuyết muốn đứng lên, ăn uống no đủ rồi nàng nhất định phải đi tản bộ, đây là nàng ở mang sơn đã dưỡng thành thói quen.

“Được rồi.” Mộ Lương không dám đem bất mãn biểu hiện ra rõ ràng, nếu như bị A noãn phát giác tâm tư này của hắn, đoán chừng sẽ gặp phiền toái.

“Hoàng thẩm muốn đi tản bộ sao? Ta đi cùng thẩm!” Mộ Lê vui tươi hơn hử đứng lên, ném hoàng bào xuống dưới đất, hạ nhân tiếp nhận đưa thường phục tới, khoác lên người.

“Ừ.” Hoa Khấp Tuyết gật đầu.

Mộ Lương lạnh lùng nhìn Mộ Lê liếc mắt một cái, dặt tay của Hoa Khấp Tuyết đi ra ngoài trước, âm trầm để lại một câu.

“Mộ Lê, nàng là vợ ta.”

Mộ Lê sững sờ, trên mặt một trận quái dị, thiếu chút nữa cười ra tiếng, thì ra hoàng thúc là một bình dấm chua!

Cảnh Duệ vỗ vỗ vai hắn, ý bảo hắn không nên quá đắc ý, Mộ Lê hiểu ý, ho nhẹ hai tiếng, vẻ mặt nghiêm túc, đi theo Mộ Lương ra ngoài.

Vườn hoa của Thánh Vương phủ ngoại trừ có cái tên đẹp ra, thì cái loài hoa quý hiếm gì đều có, loài hoa khó sống hơn nữa cũng có thể trồng sống.

Bốn người đi vào vườn hoa, tìm chỗ râm mát ngồi xuống.

“A noãn, nóng sao?” Mộ Lương quạt cho nàng, suy nghĩ muốn trở về lấy một khối băng tới, miễn cho nàng bị cảm nắng.

“Không nóng.” Hoa Khấp Tuyết ngăn động tác của hắn lại, nhẹ nhàng lắc đầu.

“Hoàng thẩm sẽ tự phát ra lãnh khí, hoàng thúc, người lo lắng nhiều rồi!” Đặc biệt là ánh mắt kia của hoàng thẩm, hắn hiện tại nghĩ tới còn có chút sợ đây.

“Người không nói chuyện, sẽ đáng yêu hơn.” Mộ Lương lạnh lùng nhìn hắn một cái, giúp hắn “Hạ nhiệt độ”.

Mộ Lê rụt bả vai lại, ngoan ngoãn cầm miệng.

“Vương Gia, hầm băng của Vương phủ còn rất nhiều khối băng, buổi tối có cần chuyển đến Noãn các và Lương các một chút không?” Cảnh Duệ phẩy phẩy gió, cũng cảm thấy thời tiết nóng đến thái quá.

“Ừ.” Mộ Lương gật đầu một cái, trong mắt thoáng qua tán thưởng, không tệ, càng ngày càng biết làm việc, không giống trước kia, chỉ biết luyện binh.

“Hoàng thúc, chuyện lần trước kia, người suy tính như thế nào?” Mộ Lê nhận lấy dưa hấu tỳ nữ đưa tới, bỏ một miếng vào miệng, thoải mái thở dài.

“Tự lực cánh sinh.” Mộ Lương nằm trên ghế trúc, Hoa Khấp Tuyết nằm ở một cái ghế trúc khác.

“Hoàng thúc. Người huyền thuật cường đại, ta không so được.” Mộ Lê ủy khuất bĩu môi.

Hoa Khấp Tuyết mở ra mí mắt nhìn hắn một cái, suy nghĩ công phu làm nũng này là có di truyền.

“Tự mình nghĩ biện pháp.”

Mộ Lương câu môi, rõ ràng là tâm trạng đùa giỡn.

“Hoàng thúc. . . .” Mộ Lê để chén đĩa hầu xuống, chuyển đến bên cạnh Mộ Lương nói: “Lúc này người thực sự người phải giúp ta! Nếu không, người cho ta mượn Ảnh Vệ dùng một chút cũng được a!”

“Chẳng qua là trộm này nọ thôi, cũng cần dùng đến bọn họ?” Mộ Lương nhú mày nhìn hắn nói: “Mặc dù thủ vệ trong Chu phủ nhiều, nhưng cũng đâu có khó khăn như vậy?”

“Nhưng lão hồ ly Chu Khôn đó giấu vật kia rất kĩ, hẳn lại rất ít khi rời khỏi phòng của mình. . . .” Mộ Lê cau mày nói: “Lần trước ta đã cho người của ta đi một chuyến, kết quả bị phát hiện rồi, hiện tại phòng thủ càng nghiêm ngặt hơn, hoàng thúc, lần này người thực sự phải giúp ta!”

“Người là Hoàng đế hay ta là Hoàng đế? Chuyện gì cũng nhờ ta?” Mộ Lương đẩy bàn tay muốn bắt lấy mình của hắn ra, hừ lạnh.

“Nếu không phải là người không làm, cũng đâu đến phiên ta ở nơi này chịu khổ. . . .” Mộ Lê ủy khuất vuốt tay đến đỏ lên, đột nhiên cười giả hoạt nói: “Hoàng thúc, nếu không, ngài lấy thanh Trảm Long kiếm kia ra, phết ta đi!”

Năm đó tiên hoàng là chọn trúng Mộ Lương làm hoàng đế, nhưng bị hắn cự tuyệt, còn chỉ rõ là để cho Mộ Lê làm, lúc ấy Mộ Lê muốn phản đối kịch liệt lại bị Mộ Lương che miệng, y y nha nha cái gì đều không nói ra được.

Vốn trông cậy vào tiên hoàng có thể nói một lời công đạo, thật không nghĩ đến hắn chỉ là cười ha hả, nói một câu liên thay đổi cuộc sống hạnh phúc nhân nhĩ của Mộ Lê: “Tốt lắm nay trẫm, liền truyền ngôi cho Mộ Lê, Lương Nhi a, người coi như Nhiếp Chính vương đi, hãy giúp đỡ hắn thật tốt.”

Mộ Lê cả đời sẽ không quên được, lúc ấy hoàng thúc quỳ xuống tạ ơn thì vẻ mặt rất khoái trá. Nhưng hắn lại không cười được, Hoàng đế a.

“Lê nhi.” Mộ Lương sâu kín nhìn hắn.

Mộ Lê sinh lòng cảnh giác, mỗi lần hoàng thúc gọi hắn như vậy chính xác là không có chuyện gì tốt lành!

” Thiên kim Chu phủ bộ dạng cũng khá lắm, nếu không, ta đưa cho người làm phong phú thêm hậu cung. Cũng thuận tiện cho người tra án.” Mộ Lương câu môi, trong mắt hiện lên tính toán.

“” Mặt Mộ Lê nhất thời đen lại, mấp máy môi, nhưng cái gì đều nói không được, nữ nhân. Hắn đời này ghét nhất chính là nữ nhân! Suốt ngày dính người nũng nịu: “Hoàng thượng” a “Hoàng thượng”, họ cũng không cảm thấy buồn nôn?

“Chu Lệ Liễu?” Hoa Khấp Tuyết đột nhiên mở mắt, hình như là còn chưa thích ứng được với ánh nắng mãnh liệt, khẽ nheo mắt lại.

“Đúng.” Mộ Lương gật đầu, lập tức nghiêng người tay nâng cằm lên cười khẽ hỏi: “A noãn, nàng cảm thấy đề nghị của ta như thế nào?”

“Nàng không xứng với Mộ Lê.” Hoa Khấp Tuyết híp híp mắt, nhìn Mộ Lê liếc mắt một cái, Nhân Trung Long Phụng, Mộ Lương lấy Chu Lệ Liễu ra để đùa giỡn, thật rất có lỗi với Mộ Lê.

“Hoàng thượng, ta rốt cuộc cũng tìm được người hiểu mình nhất rồi! Ta yêu thượng!” Mộ Lê trên mặt một mảnh cảm động, khoa trương hô to, giang hai cánh tay liền muốn nhào lên.

Cảnh Duệ vỗ trán, âm thầm cầu nguyện cho hắn, Tuyết cô nương này là tâm can bảo bối của Vương gia, hẳn làm sao dám. Phạt tổ, phù hộ hoàng thượng đi.

Mộ Lương mặt trầm xuống, gơ tay lên chính là một đạo phong nhận đánh úp về phía Mộ Lê.

Mộ Lê giật mình một cái, nhanh chóng tránh ra, nhìn cây gỗ lâu năm ở một bên ngã xuống, một trận sợ hãi, sống lưng toát ra mồ hôi lạnh.

“Mộ Lê, nhớ kỹ thân phận người.” Sắc mặt Mộ Lương rất khó coi, Mộ Lê là đứa cháu hắn thương yêu nhất nhưng cái này cũng không đại biểu cho việc hắn có thể động đến nữ nhân của mình, nói giỡn cũng không thể được.

“Hoàng thúc, người đại nhân đại lượng, tha thứ cho ta!” Mộ Lê còn kém dập đầu xuống, hấn đây không phải là thoáng cái liền quên sao.

“Mộ Lương.” Hoa Khấp Tuyết thần nhiên nhìn hấn một cái, kéo tay của hấn nói: “Chàng cười lên rất xinh đẹp.”

Mộ Lương sững sờ, bốt giận hơn phân nửa, bắt đắ dĩ nhìn Hoa Khấp Tuyết, nói cái gì, nam nhân sao có thể sử dụng xinh đẹp để hình dung?

Mộ Lê thấy Hoa Khấp Tuyết giải vây giúp hấn, lập tức thở phào nhẹ nhõm, lặng lẽ ngồi trở lại vị trí, lẩm nhẩm, không thể gần gũi hoàng thất quá, không thể gần gũi hoàng thất quá.

“Mộ Lê, ngươi đang lên nghĩ cái gì?” Hoa Khấp Tuyết thần nhiên nhìn hấn.

“Một phong thư mật.” Mộ Lê chấn chỉnh vẻ mặt, trong mắt xẹt qua sắc bén nói: “Là chứng cứ xác thực hấn thông gian bán nước.”

Sự sắc bén trong mắt của hấn Hoa Khấp Tuyết không có bỏ qua, ngoài mặt thì thần nhiên, nhưng trong lòng đã có dự tính, tiểu Hoàng đế này, cũng không phải là một người đơn giản.

“Mộ Lương, theo giúp ta đi.” Hoa Khấp Tuyết nhìn về phía Mộ Lương, chọc đến người của nàng cũng dừng nghĩ sẽ yên ổn, Chu Lệ Liễu là nữ nhi của Chu Khôn, có cơ hội tốt thế này, nàng sao lại không đi?

“Được.” Mộ Lương biết nàng đang suy nghĩ gì, cười híp mắt gật đầu một cái, A noãn muốn đi báo thù, hấn giờ hai tay đồng ý, chỉ là việc này cũng tiện nghi cho tiểu tử Mộ Lê kia.

“Hoàng thất vạn tuế! Ngài thật là phúc tinh của ta!” Trên mặt Mộ Lê tất cả đều là kích động, trong mắt tất cả đều là kính nể, hấn cầu xin hoàng thất thế nào cũng không được, hoàng thất chỉ nói một câu liền giải quyết xong. Đến lúc này, địa vị của Hoa Khấp Tuyết ở trong lòng Mộ Lê lại cao lên không ít, đánh cùng Mộ Lương là không phân thắng bại, trở thành tiểu hoàng đế rất kính ngưỡng hai người.

“Nghỉ ngơi một tháng.” Mộ Lương lạnh lạnh mà nhìn hấn, hài lòng khi thấy người kia sắc mặt đại biến.

“Một tháng? Hoàng thúc! Một tháng người không giúp ta...ta sẽ mệt chết đấy!” Mộ Lê lại nhảy lên.

“Hừm?” Mộ Lương chậm rãi nhắm hai mắt lại, âm thanh lạnh lùng, vốn có chút lười biếng, cũng thần nhiên mang theo uy nghiêm, cả người có chút không giống , nhưng hình như, đây mới là diện mạo vốn có của hấn.

Mộ Lê chu mỏ, thở dài một cái, cuối cùng sa sút tinh thần gật đầu, mệt liền mệt đi, hấn đã tập thành thói quen. . . .

Mộ Lương lúc này mới hài lòng cười, nhưng khí thế trên người vẫn không yếu nửa phần.

Hoa Khấp Tuyết lần đầu tiên nhìn thấy Mộ Lương như vậy, trong mắt xẹt qua tia sáng không rõ.

21. Chương 21: Ban Đêm Đến Thăm Chu Phủ

Editor: Mộc Du

Chu phủ.

“Các người lại dám ngủ gật! Mau đứng lên cho lão tử, đi tuần tra đi!”

Một người nam tử mặc trang phục thị vệ trưởng hùng hùng hổ hổ đạp hai người đang tựa trên cây ngủ gật mỗi người một cước.

“Oái! Người nào quấy nhiễu giấc mộng của lão tử!” Hai người đang ngủ thiếp chợt nhảy dựng lên, nổi giận dùng dưng hét lên nhưng thấy sắc mặt âm trầm của thị vệ trưởng ở trước mặt mình, mặt lập tức không còn chút máu.

“Đại nhân, chúng ta. . . . Chúng ta không dám tái phạm.” Hai người kia quỳ xuống khúm núm nhận lỗi, khác với dáng vẻ phách lối vừa rồi.

“Lăn đi tuần tra, nếu để cho lão tử nhìn thấy một lần nữa, lão tử phế các ngươi đi!” Thị vệ trưởng hừ lạnh, lườm bọn họ một cái, mang theo thị vệ sau lưng giữ áo rời đi.

Đợi sau khi hần đi, hai thị vệ này mới ngã ngồi trên mặt đất, vỗ ngực thăm than nguy hiểm thật.

Một người trong đó nhìn nhìn sắc trời, vội vã lôi người kia dậy nói: “Nhanh đi tuần tra!”

“Được, được. . . .” Người nọ theo lực của hần đứng lên, thuận thuận khí, từ viện môn đi ra ngoài, bọn họ nếu ở lại nữa, bị thị vệ trưởng phát hiện, vậy thì thật thảm!

Bọn người đi hết, trong viện liên yên tĩnh trở lại, ánh trăng trong veo chiếu vào trong viện trên lầu các tinh xảo, lưu lại rất nhiều bóng mờ.

“Tổ chất của hạ nhân trong phủ này, cũng không phải cao nha.” Mộ Lương từ cái bóng ở giữa đi ra ngoài, hai tay chấp sau lưng, một bộ dạng nhàn nhã, tóc đơn giản dùng một cây trâm bạch ngọc quấn lên, tùy ý lại không mất phong độ.

“Chu Lệ Liễu ở đâu?” Sau đó Hoa Khấp Tuyết cũng từ trong cái bóng kia đi ra, thản nhiên nhìn Mộ Lương một cái, quan sát bốn phía.

Cũng chỉ là một tòa tiểu viện không người ở lại làm cho tinh xảo như vậy, trong vườn hoa lại có rất nhiều hoa đều là trân phẩm. . . . Chu khôn này cũng thật có tiền.

“A noãn không muốn cùng ta tản bộ, thưởng phong cảnh sao?” Mộ Lương vô hạn u oán nhìn nàng, trong mắt chợt lóe qua giảo hoạt.

“Thánh Vương phủ nhìn rất đẹp.” Hoa Khấp Tuyết lạnh lùng quét mắt nhìn hần một cái, xoay người đi đến hướng viện môn.

Mộ Lương cười tủm tỉm nhìn bóng lưng lạnh lùng, trong trẻo của nàng lắc mình đuổi theo hỏi: “Vậy chúng ta trở về phủ thưởng thức không tốt sao?”

Hoa Khấp Tuyết nhắm lại mắt, áp chế sự kích động muốn đánh người, mỗi chân điểm một cái, nhẹ nhàng dừng trên nóc nhà, ở trên cao nhìn xuống lạnh lùng liếc xéo hần nói: “Mộ Lương, dẫn đường.”

Mộ Lương bĩu môi, triển khai thân hình nhảy đến bên cạnh Hoa Khấp Tuyết, nhún vai một cái nói: “Làm sao nàng lại nghĩ ta biết nàng ta ở đâu? Ta cũng không phải là hái hoa tặc, trái tim của ta đều đặt trên người của cô nương. . . .”

Hoa Khấp Tuyết vừa nghe, trên mặt lạnh xuống mấy phần.

“Hay là A noãn hi vọng ta làm hái hoa tặc đây?” Mộ Lương cười mờ ám, nhẹ nhàng ôm Hoa Khấp Tuyết, bàn tay to lớn ở sau lưng nàng bắt đầu lộn xộn.

“Ngao!” Đột nhiên, sắc mặt Mộ Lương tái đi, ôm bụng thống khổ ngồi xổm xuống, ủy khuất nhìn Hoa Khấp Tuyết tố cáo: “Nàng đánh ta! Còn dùng đến bốn phần sức lực!”

“Hay là chàng hi vọng ta thiến chàng.” Hoa Khấp Tuyết hừ lạnh, nghiêng đầu sang chỗ khác không nhìn hần, tránh cho mình mềm lòng, nàng xuống tay nặng bao nhiêu nàng tự biết, chính là muốn để cho hần đau, bằng không hần sẽ không nhớ được giáo huấn.

Mộ Lương vuốt vuốt bụng đau, nghe nói như thế, gương mặt xinh đẹp trong nháy mắt đen lại có thể được chảy ra nước, thiến hần? Cô gái nhỏ này không cần “Hạnh” phúc hắc!

Hoa Khấp Tuyết cúi đầu liếc hần một cái, dứt khoát nhảy lên một chỗ trên nóc nhà, hần không dẫn đường, thì nàng sẽ không tìm được sao?

Mộ Lương thấy nàng cứ đi như thế, giận đến sắp học máu, lắc mình đuổi theo, lôi kéo tay của nàng hướng về một hướng bay đi, cô gái nhỏ, nàng tốt nhất đừng để cho ta bắt được chuyện gì, nếu không sẽ giày vò chết nàng!

Nhưng nguyện vọng này thủy chung cũng chỉ là nguyện vọng, hẳn là không nhẫn tâm ép buộc người nào đó, dĩ nhiên, trừ bỏ. Phương diện kia.

“Ồ đây?” Hoa Khấp Tuyết nhíu mày, ngồi ở trên nóc nhà, nhìn thị vệ ở phía dưới đi qua đi lại.

“Chu phủ có hai nơi có hộ vệ nhiều nhất, một là ở viện của Chu Khôn, một là ở viện của Chu Lệ Liễu, hẳn đời này chỉ có một nữ nhi này thôi, cưng chiều đến không có giới hạn.” Mộ Lương hừ lạnh, nghĩ đến nữ nhân được nuông chiều này đã thương A noãn của hắn, đáy mắt nhiễm ý tàn nhẫn.

“Thị vệ nhiều. . . .” Hoa Khấp Tuyết như nghĩ tới cái gì quét nhìn luồng sóng thị vệ ở phía dưới, trong mắt nổi lên tinh quang nói: “Rất tốt.”

Mộ Lương nhướng mày nhìn nàng, khe câu môi, bộ dạng tính kế người khác của cô nàng này, hẳn thích!

Hoa Khấp Tuyết dõ lên mấy mảnh gối, dời đi, nhìn thấy hết thấy ở phía dưới, thời điểm Mộ Lương đưa đầu tới liền đẩy hắn ra.

“A noãn!” Mộ Lương bất mãn nhìn nàng, làm sao lại đẩy hắn ra?

“Chàng muốn nhìn nữ nhân khác tầm?” Hoa Khấp Tuyết không có nhìn hắn, lại sâu kín nói một câu như vậy, trong lời nói chứa tình cảm không rõ đến chính nàng cũng không phát hiện ra.

Mộ Lương sững sờ, ngay sau đó liền cười đến híp cả mắt, nha đầu này đã có ham vọng độc chiếm rồi, không tệ không tệ, hẳn cũng không tiến lên nữa, chỉ là ngồi tại chỗ cười ngây ngô.

Hoa Khấp Tuyết không có phản ứng lại hắn, cúi người nhìn tình cảnh bên trong phòng rõ ràng thêm chút.

“Ngu xuẩn!” Một giọng nữ bén nhọn phát ra từ trong mặt nước, âm thanh truyền vào trong lỗ tai Hoa Khấp Tuyết, để cho nàng không thể nhận ra nhíu nhíu mày.

“Tiểu thư, tiểu thư nô tỳ không phải cố ý!” Một nha hoàn thân thể run rẩy quỳ trên mặt đất, nhặt lên khăn lông trên đất.

“Nước này lạnh như vậy, ta tắm thế nào được, người muốn ta bị đông chết à! Còn nữa, hoa này là vật gì đây! Khô thành như vậy! Tiện nha đầu nhà ngươi sao một chút tiền đồ cũng không có?”

Chu Lệ Liễu ngồi ở trong thùng gỗ, bộ mặt tức giận chỉ vào tỳ nữ đang quỳ dưới đất mắng to, vết thương trên mặt còn chưa khô, phỉếm đỏ, làm cho cả người nàng càng lộ vẻ dữ tợn.

“Tiểu thư, nô tỳ đổi nước cho người, đổi mới cánh hoa này!” Âm thanh tỳ nữ mang theo nước bọt, dùng sức đập đầu, đại tiểu thư Chu gia này điều ngoa tùy hứng, cố tình lại được Chu lão gia cưng chiều, xui xẻo cũng chỉ có hạ nhân bọn họ, trong khoảng thời gian này tính tình đại tiểu thư lại đặc biệt kém, khổ nhất chính là tỳ nữ cận thân của nàng.

“Còn không mau đi!” Chu Lệ Liễu vỗ mặt nước, nước văng lên ướt hết quần áo của nha hoàn kia, giờ tay lên đánh đổ một rổ cánh hoa, thở phì phò xoay người.

“Đúng, đúng tiểu thư, nô tỳ sẽ đi ngay.” Nha đầu kia hốt ha hốt hoảng đứng lên, cũng không để ý chính mình nhếch nhác liền muốn mở cửa chạy ra ngoài.

“Vội vàng hấp tấp làm gì, người là cận thân nha hoàn của Chu Lệ Liễu ta, như thế nào một chút khí chất cũng không có! Phế vật!” Chu Lệ Liễu thấy nàng như vậy, trong lòng tăng thêm bất mãn, thật không rõ ban đầu nàng thế nào lại chọn cái thứ ngu xuẩn này.

Nha hoàn kia liên tục nhận lỗi, hướng về phía Chu Lệ Liễu hạ thấp nụ cười, khôi phục một chút trấn định mới mở cửa ra.

Ngay một khắc nàng mở cửa kia, thị vệ ngoài cửa cũng đến thời gian giao ban, đáy mắt Hoa Khấp Tuyết xẹt qua ý lạnh, Chu Lệ Liễu này thật đúng là không thể ưa, nàng muốn bỏ qua cho nàng ta cũng không có cơ.

Bàn tay hướng về phía bên trong tạo ra huyền lực vô hình, huyền lực này thẳng tắp mà qua tới bên thùng gỗ của Chu Lệ Liễu, đẩy ngã thùng gỗ.

“A!” Làm Chu Lệ Liễu thất kinh thét chói tai, thùng gỗ không bị khổng chế lẫn đến cạnh cửa, cũng đúng lúc nha hoàn kia mở cửa ra, bị thùng gỗ này va chạm, nàng ngã nhào trên đất, mà thùng gỗ này không có cửa ngăn lại, tự nhiên lăn ra khỏi phòng.

22. Chương 22: Sự Trừng Phạt Nho Nhỏ.

Editor: thao1504

“A! A a!” Chu Lệ Liễu hét lên chói tai phá đi không gian yên tĩnh buổi tối, lúc này thị vệ đang giao ban, nên so với bình thường đông hơn gấp hai lần, vừa nghe tiếng hét theo bản năng xoay đầu lại.

Hoa Khấp Tuyết lạnh nhạt nhìn cảnh này, ném đá vụn còn trên tay xuống mặt đất, vừa vịn trúng vào thùng gỗ, thùng gỗ ngã xuống, Chu Lệ Liễu liền văng ra ngoài.

Bọn thị vệ xoay người lại, mở to mắt nhìn cảnh đang diễn ra, trong bụi cỏ có một nữ nhân trần truồng đang nằm trong đó, trên người nàng lúc này không có gì che đậy....

Chu Lệ Liễu dù sao cũng là đại thiên kim tiểu thư, dù được nuông chiều nên rất tùy hứng, nhưng cũng không làm mờ đi vẻ đẹp của nàng, còn có một thân được bảo dưỡng tỉ mỉ, nên càng đẹp mặn mà hơn.

Bọn thị vệ đều là nam nhân đầy tinh lực, nhìn thấy màn này không thể dời mắt được, đồng thời đứng chết trân tại chỗ, không nhịn được nuốt nước miếng, tâm đều ngứa, dục vọng trong mắt càng ngày càng tăng lên....

Bị nhiều ánh mắt nhìn chằm chằm như vậy, Chu Lệ Liễu mặc dù đầu còn choáng váng, cũng cảm giác có gì đó không bình thường, quay đầu lại, thấy mọi người đang nhìn chằm chằm mình, cúi đầu nhìn xuống thân thể mình, mặt lập tức đỏ lên, lấy hơi hét toáng lên.

“A a a a! Các cậu nô tài này đều cút đi hết cho ta! Nhìn nữa ta liền móc mắt các người! Cút đi!” Chu Lệ Liễu cuống quýt che thân thể mình, điên cuồng hét chói tai, nhưng che được chỗ này lại không che được chỗ kia, rốt cuộc trong mắt thị vệ nhìn thấy, cảnh trước mắt như là “Vẫn còn ôm tỳ bà nửa che mặt” (câu này không biết dịch sao..... nên mình để nguyên)

Vì lo ngại nàng là Đại tiểu thư của Chu Phủ, bọn họ là hạ nhân nên không dám ở lại, rồi rít chạy ra khỏi viện, nhưng từng người không nhịn được quay đầu lại chăm chú nhìn thêm một chút, đến khi Chu Lệ Liễu lại thét chói tai.

“Tiểu thư, mau mặc y phục vào!” Tiểu nha đầu kia gặp phải màn này liền thất điên bát đảo, hiện tại đã khôi phục lại liền cởi áo ngoài ra choàng lên người Chu Lệ Liễu.

Chu Lệ Liễu khóc càng ngày càng lớn, thân thể nàng làm sao lại bị những kẻ hèn mọn kia nhìn hết toàn thân, tại sao có thể như vậy, bọn họ không xứng đáng! Nàng là muốn gã làm nữ nhân của Thánh Vương, sao có thể bị người khác nhìn hết thân thể!

“Ô ô ô....” Chu Lệ Liễu dựa trên người nha hoàn khóc lớn, nhục nhã cũng tức giận đều nẩy lên trong lòng, đột nhiên nắm quần áo, đẩy mạnh nha hoàn kia ra, tay liền tát nàng một cái, khuôn mặt vằn vẹo, “Đều tại người! Đều tại người mà ra!”

“Tiểu thư! Chuyện này không liên quan tới ta!” nha hoàn kia uỷ khuất khóc, bụm mặt quỳ xuống đất.

“Liễu Nhi, đã xảy ra chuyện gì?” Chu Lệ Liễu đang giơ tay lên định đánh, thì nghe âm thanh phía sau truyền tới, lần nữa khóc lớn, “Phụ Thân, người làm chủ cho Liễu Nhi...”

Người tới chính là Chu Khôn, phía sau còn có chất nhi Lưu Mạn.

Chu Khôn vội vã đi lại, ôm Chu Lệ Liễu đi về phía phòng, không hề nhìn nha hoàn đang quỳ dưới đất.

Bộ dáng Lưu Mạn ngày thường ngày luôn đào hoa, đặc biệt là đôi mắt, mang theo tà khí, ánh mắt nhìn Lưu Lệ Liễu đang thoả thân như vậy mắt liền toả sáng, miệng nuốt nước miếng, cười dâm dăng, tính tình tiểu biểu muội tuy có chút cay cú, nhưng thân người lại..... nhìn thấy làm cho người ta rất mê người.

Lưu Mạn nổi ý dâm, vốn định đi theo vào phòng, nhưng bị Chu Khôn ngăn bên ngoài.

“Lưu Mạn, người về trước đi, chuyện này để ta xử lý.” Chu Khôn chặn cửa, sắc mặt rất khó coi, chuyện đã xảy ra như vậy, tâm tình hẳn làm sao tốt cho được.

Lưu Mạn sững sốt, gật đầu đáp ứng, sau khi cửa phòng đóng lại, mới ngẩng đầu lên, trong mắt nổi lên dục vọng, tiểu muội này, tư vị thật mất hồn, hẳn nhất định phải ném thử.

Tà khí trong mắt càng ngày càng lộ ra, Lưu Mạn chỉnh lại quần áo, lưu luyến nhìn cửa phòng Chu Lệ Liễu, sau đó xoay người rời đi.

Hoa Khấp Tuyết lạnh nhạt nhìn hết cảnh đang phát sinh, thấy Lưu Mạn đã rời đi, mắt liền xẹt lên tinh quang, liền giơ chân đá Mộ Lương đang nằm thoải mái dưới đất. “Đi tìm giúp đỡ cho Mộ Lê đi.”

Chu Lệ Liễu xảy ra chuyện như vậy, Chu Khôn nhất định sẽ không rời đi liền, bọn họ sẽ đủ thời gian tìm mật thư.

“Như vậy liền trả thù xong?” Mộ Lương nhú mày, “A Noãn, nàng thật lương thiện.”

“Thật không?” Hoa Khấp Tuyết hơi cúi đầu, che suy nghĩ trong mắt lại, làm sao như vậy là xong, bất quá hôm nay thu thập Chu Lệ Liễu là chuyện thứ yếu, nàng chỉ tạm thời buông tha cho nàng, Lưu Mạn kia..... Có thể lợi dụng được.

“A Noãn....” Mộ Lương ngồi dậy, cười mang chút tà khí, “Nàng không cần tìm người X nàng, nếu không thì, ta quăng nàng vào quân doanh làm quân kĩ.”

Mộ Lương nghe tiếng khóc Chu Lệ Liễu trong phòng, mắt lạnh lùng.

“Còn chưa tới lúc.” Hoa Khấp Tuyết thản nhiên nhìn hắn “Đi đến phòng ngủ Chu Khôn”

Mộ Lương bĩu môi, không đồng ý.

“Việc này, ta tự mình làm.” Hoa Khấp Tuyết thở dài, nhìn thẳng hắn, nàng biết hắn trong lòng còn để ý chuyện bữa trước nàng ta làm tay nàng bị thương, nhưng chính mình có thù tất báo, như thế mới thích! “Được rồi.” Mộ Lương cười cười, dịu dàng nhìn nàng, A Noãn của hắn muốn tự mình báo thù, vậy hắn cũng không cản trở, chẳng qua..... Ánh mắt liền lạnh lùng, nếu trả thù quá nhẹ, hắn sẽ giúp nàng thêm một chút.

“Đi thôi, Chu Khôn sẽ không ở cùng Chu Lệ Liễu nguyên buổi tối đâu.” Hoa Khấp Tuyết kéo nhẹ góc áo một cái Mộ Lương.

Mộ Lương nhìn nàng mỉm cười, biểu tình càng trở nên dịu dàng, nhẹ gật đầu, nắm chặt tay nàng, bay khỏi nóc nhà.

Hai thân tím trắng hoà thành một, ở trên không Chu Phủ bay tới bay lui, lại không người nào nhìn thấy, thủ vệ Chu Phú tất nhiên rất nghiêm ngặt, nhưng Mộ Lương cùng Hoa Khấp Tuyết là người như thế nào, võ công siêu việt ở tầng thứ chín, tốc độ kia tự nhiên có thể không thể chậm hơn so với gió.

Rất nhanh, bọn họ liền tới phòng ngủ của Chu Khôn, thủ vệ chỉ cảm thấy có trận gió thổi qua, đầu óc chỉ choáng váng một chút, cửa phòng rất nhanh được mở ra rồi đóng lại, đợi bọn họ quay đầu lại, hai người đã đi vào phòng ngủ.

“Chàng không phải chỉ đạt tầng thứ chín.” Hoa Khấp Tuyết có chút kinh ngạc, vẫn biết hắn rất mạnh, lại không nghĩ lại cao cường đến vậy, nàng đang ở giữa tầng thứ chín, mà Mộ Lương như vậy, chắc chắn so với tầng thứ chín cao hơn nhiều.

“Không mạnh, thì làm sao bảo vệ nàng?” Mộ Lương nghe vậy, khẽ câu môi, mắt khẽ kíp lại, mắt đầy nhu hoà, kỳ thật hắn không muốn nói là, võ công của hắn đã vượt qua cấp bậc võ công cao nhất của Vân Huyền đại lục.

“Mau tìm kiếm đi.” mặt Hoa Khấp Tuyết có chút nóng lên, hắng giọng một cái, liền xoay người, nàng là đứa nhỏ da mặt rất mỏng, không thể so sánh với da mặt dày của hắn.

Mộ Lương thấy vậy, ý cười càng sâu, cố nén không cười ra tiếng, đuổi tới bên cạnh nàng.

Trong phòng ngủ lúc này không mở đèn, nhưng võ công của hai người không phải luyện cho có, tới bát tầng đã có thể nhìn và hành động trong ban đêm như ban ngày, huống chi là bọn hắn?

Hoa Khấp Tuyết tìm kiếm trên bàn, lại không phát hiện gì, xoay người đi đến giá sách, nàng nhớ rõ sự phụ thường mang Tẩy Tuỷ Đan giấu vào mặt thất ngoài sau giá sách.....

“A Noãn không cần vất vả như vậy.” Mộ Lương không tiếng động cười, đem nàng ôm vào trong ngực mình.

“Hả?” Hoa Khấp Tuyết khó hiểu, làm như vậy sao nàng tìm được?

Mộ Lương cười không nói, chậm rãi vung tay một cái, một luồng khí màu trắng như sương nằm trong tay hắn, ngay sau đó phân tán khắp nơi, trong nhất thời, phòng ngủ như bị một tầng sương mỏng bao phủ.....

23. Chương 23: Hồi Cung

“Làm như vậy cũng được?” Hoa Khấp Tuyết mấp máy môi.

“Đương nhiên.” Mộ Lương đắc ý cười, sương trắng này thường chỉ dùng để cảm ứng xung quanh có người sống hay không, nhưng ai nói là nó không thể sử dụng để tìm này nọ!

Hoa Khấp Tuyết cắn cắn môi, định muốn nói gì đó, cuối cùng thành thở dài, trong đá lòng đầy khăm phục hắn, võ công có thể sử dụng như vậy, nàng như thế nào cũng không theo kịp.

“Ta tìm khe hở, mặt thất chắc cách phòng này không nhiều.” Mộ Lương cười tươi, mắt chột loé, thu tay về.

“Tìm được rồi?” Hoa Khấp Tuyết ngược mắt nhìn hắn.

“Uh.” Mộ Lương gật đầu, ánh mắt liền nhìn về phía bên trái chỗ bức danh hoạ, hoạ một tiểu nữ giặt đồ đang giơ tay lên lau mồ hôi, trông rất sống động.

“Ở phía sau chỗ này.” Mộ Lương cuộn bức hoạ lên, ngoắc tay với Hoa Khấp Tuyết.

Hoa Khấp Tuyết tiến lên sờ thử vách tường, quay đầu nhìn Mộ Lương, tay dùng sức một cái, đẩy một viên gạch trên bức tường vào, cùng lúc đó một mảnh tường như bị cái gì đó đẩy ra như một học tử.

“Hắn để chỗ này thật quá qua loa rồi!” Hoa Khấp Tuyết nhìn cái hộp bên trong, nhíu mày, đưa tay vào.

“Để ta.” Mộ Lương đột nhiên nắm tay Hoa Khấp Tuyết, kéo nàng ra phía sau lưng, cười nhạt nhìn nàng một cái, đưa tay vào trong mảnh gạch.

“Ta không sợ độc.” Hoa Khấp Tuyết lạnh nhạt nhìn hắn.

Mộ Lương hừ nhẹ một tiếng, một tay mở nắp hộp ra, nằm bên trong hộp có một bức thư cùng một cái hộp khác.

Hoa Khấp Tuyết cầm lấy bức thư, trên bức thư nhìn như không có viết gì, nhưng thật ra phong thư này là do Nước Tước dùng một loại nước đặc biệt viết lên giấy làm chữ không hiện ra, “Chính là cái này.”

“ n.” Mộ Lương nháy mắt, định đóng hộp lại, lại bị Hoa Khấp Tuyết đưa tay chặn lại, “Sao vậy?”

Hoa Khấp Tuyết không nói gì, cầm lấy cái hộp nhỏ, mở nó ra, bên nằm trong là một viên trân châu bóng loáng, tản ra ánh sáng nhàn nhạt.

“Tại sao, Hắn lại đặt viên trân châu trong đây?” Hoa Khấp Tuyết lạnh nhạt nhìn viên trân châu, nhìn qua trân châu này rất quý giá, nhưng với địa vị của Chu Khôn hiện tại, mua một đồng cũng có thể, vì sao lại để nó chung với bức thư liên quan đến tính mạng mình?

“Đây là Thần Hải trên châu dưới đáy biển, giá trị liên thành.” Mộ Lương chỉ nhìn một cái, liền biết giá trị của nó, hơi híp mắt, đột nhiên nghe có tiếng động bên ngoài.

“A Noãn, Chu Khôn đã trở lại.” Mộ Lương mang Trân Châu để lại trong hộp, lại đóng hộp lớn lại, bỏ vào tấm gạch, đẩy tấm gạch trở về, vách tường khôi phục lại như cũ, cuối cùng treo bức hoạ lên.

“Lão gia, chuyện này phải xử lý thế nào? Đại tiểu thư Vân Anh chưa gã lại xảy ra chuyện như vậy.....” Ngoài cửa truyền đến giọng nói của quản gia Chu phủ, sau đó là bước chân dồn dập đang đi đến.

“Không kịp rồi.” Hoa Khấp Tuyết nhú mày, ngay lúc đó nàng liền nghe tiếng cửa mở ra.

“Ai nói.” Mộ Lương đột nhiên cười gian xảo, mắt hiện đầy tự tin, ôm Hoa Khấp Tuyết sát vào.

Hoa Khấp Tuyết nhú mày nhìn hắn, lại phát hiện nhìn như hắn rất tự tin, có một loại phong hoàng toàn khác với phong thái nhàn nhã bình thường, rất đẹp.

Cửa được mở ra, Chu Khôn cùng quản gia đi vào, quản gia tiến lên trước đang định đốt đèn lên, nhưng vừa đốt lên ngọn đèn liền bị gió thổi qua làm tắt đi.

Chu Khôn liền nhăn mày, bước nhanh tới đốt đèn lên, cảnh giác nhìn chung quanh, nhưng không phát hiện ra chuyện gì, liền thở phào nhẹ nhõm, vừa rồi hắn còn tưởng có người bên trong, xem ra là do hắn suy nghĩ nhiều.

“Lão Gia?” Quản gia khó hiểu nhìn hắn.

“Cho bọn họ một khoản tiền, sau đó liền đuổi đi.” Chu Khôn mệt mỏi nhắm mắt. Liễu Nhi xảy ra chuyện như vậy, hiện tại chỉ có thể làm cho những người đó không được nói lung tung.

“Dạ.” Quản gia liền đáp ứng, nhìn hắn một cái rồi lui ra, đồng thời khép cửa phòng lại.

Chu Khôn biết hắn đã rời đi, chậm rãi mở mắt, mắt chợt loé, đứng dậy đi đến bức vẽ, đang định cuộn nó lên, lại nghe tiếng gõ cửa.

“Chuyện gì?” Chu Khôn liền nhìn về phía cửa, đặt bức tranh lại chỗ cũ.

“Lão gia, Tiểu thư đã tỉnh, đang khóc không ngừng.”

“Đã biết, chút nữa ta sẽ tới.” Chu Khôn thở dài, liếc nhìn bức vẽ, sau đó quay lưng bước ra ngoài.

Hoa Khấp Tuyết đứng trên nóc nhà, lạnh lùng nhìn Chu Khôn, “Hắn rất cảnh giác.”

“Nếu hắn không có chút khả năng, làm sao dám thông dâm bán nước?” Mộ Lương nhếch môi, cúi đầu nhìn Hoa Khấp Tuyết. “A Noãn, chúng ta đi thôi.”

“n.” Hoa Khấp Tuyết gật gật đầu, thân thể bỗng nhẹ lên, bị Mộ Lương ôm bay đi.

“Ta có thể tự đi.” Hoa Khấp Tuyết ngửa đầu nhìn Mộ Lương, nàng võ công mặc dù không mạnh như hắn, nhưng phi thân trên không vẫn có thể.

“A Noãn, nàng thật không có tình thú!” Mộ Lương ngừng lại trên một cành cây, tức giận nhìn Hoa Khấp Tuyết.

Hoa Khấp Tuyết híp mắt, vận thân bay đi, tình thú? Là cái gì?

Mộ Lương thở dài, đuổi theo nàng, “A Noãn, nàng biết hoàng cung ở chỗ nào?”

“Không biết.” Hoa Khấp Tuyết lắc đầu, “Cho nên chàng đi phía trước đi...”

“Ta ôm nàng đi.” Mộ Lương bay đến bên người nàng, mỉm cười nhìn nàng, cùng lúc đưa đang định ôm lấy hông nàng.

“Mình ngươi tự đưa đi.” Hoa Khấp Tuyết hừ lạnh, nhét phong thư vào trong tay Mộ Lương, bay về phía khác.

Mộ Lương mặt tối sầm, tay liền nắm nàng lại, trả lại bức thư, “Ta dẫn đường, đuổi theo ta!” dứt lời, bay nhanh về phía trước.

Hoa Khấp Tuyết nghe giọng điệu đáng ghét của hắn, môi khê nhếch, dưới chân liền vận khí tăng tốc độ.

Với tốc độ của hai người, rất nhanh liền đến hoàng cung.

Hoa Khấp Tuyết đứng lên đỉnh Linh Vệ Cung, nhìn toàn hoàng cung.

“Mộ Lương, phụ hoàng chàng, thật sự rất xem trọng chàng!” Cung Linh Vệ là cung của Mộ Lương ở trong cung, cũng là nơi duy nhất người ta có thể nhìn toàn bộ hoàng cung.

“n.” Mộ Lương thản nhiên cười, nghĩ đến phụ hoàng, trong lòng tràn đầy hơi ấm, “Phụ Hoàng là người duy nhất thật tâm đối đãi với ta, đáng tiếc...”

Hoa Khấp Tuyết quay đầu nhìn hắn, nhìn thấy sự cô đơn trong mắt hắn, tay liền nắm tay hắn.

“Đi Thôi.” Mộ Lương nhàn nhạt cười, u buồn biếng mắt, khôi phục vẻ nhàn tản như ban đầu, miễn cưỡng nhìn Hoa Khấp Tuyết, mang năng rời đi.

Linh Vệ Cung.

“n Hoàng Thượng ngài thật là xấu....Ha ha....Hoàng thượng ngài nhẹ một chút.....” môth âm thanh kiều mỵ của nữ tử trong cung truyền ra, giọng nói ngọt lịm làm cho người nghe muốn nhũn ra.

“Ái Phi không vui sao?” Lập tức thanh âm của nam nhân vui vẻ truyền đến, mang theo đầy ý cười, đây đúng là giọng nói của Mộ Lê.

Không lâu sau đó, trong tầm cung liền im lặng, chỉ còn lại tiếng nam nhân thô rỗng cùng tiếng cười kiều mỵ của nữ tử.

Hoa Khấp Tuyết đứng trước cửa cung, mặt lạnh như băng, lạnh lùng nhìn Mộ Lương, thấy mặt hắn đầy ý cười, mắt hơi nheo lại, hắn đã sớm biết năng đến đây sẽ gặp màn này!

“Khụ khụ, A Noãn, chúng ta vào thôi.” Mộ Lương cười gượng hai tiếng, đưa tay mở cửa cung ra.

“Bây giờ?” Hoa Khấp Tuyết lạnh lùng nhìn Mộ Lương, đánh gãy chuyện tốt của người khác, hắn không sợ bị báo ứng!

“Đúng vậy?” Mộ Lương nhú mày, “Ngay bây giờ.” Dứt lời, dùng sức đẩy cửa ra, nắm tay Hoa Khấp Tuyết đi vào, đóng cửa cung lại, động tác liền mạch lưu loát, nhìn rất thuần thực.

Mộ Lương nắm tay Hoa Khấp Tuyết qua vòng qua giường lớn, đi đến phía sau, mà trên giường hai người kia lại hông hề hay biết, vừa rồi mở cửa động tĩnh lớn như vậy, bọn họ lại không hề phát hiện.

Hoa Khấp Tuyết có chút nghi hoặc, lại nghe tiếng kiều mỵ của phi tử kia vang lên, nhất thời ho nhẹ, sau đó đi theo Mộ Lương vào phía sau cung điện.

Sau khi Mộ Lương đóng cửa phòng lại, Hoa Khấp Tuyết chậm rãi ngẩng đầu, dù là người bình tĩnh như thế nào, cũng không thể há hốc mồm, người ngồi trên ghế ăn nho kia, như thế nào lại là Mộ Lê!?

24. Chương 24: Không Được? Có Thể Trị.

“Ai nha, Hoàng thúc cùng hoàng thẩm tốc độ nhanh thật!” Mộ Lê mỉm cười bỏ nho xuống đi đến cạnh hai người, rất nhanh từ trong lòng Mộ Lương lấy mật thư ra.

“Người bên ngoài kia không phải là người.” Hoa Khấp Tuyết lạnh nhạt nhìn hắn, có chút nghi hoặc.

“Đương nhiên không phải, ta làm sao có thể chạm vào nữ nhân đó.” Mộ Lê hừ nhẹ, những nữ nhân suốt ngày làm nũng kia làm sao là khẩu vị của hắn.

“Hả?” Hoa Khấp Tuyết ngồi xuống, đưa tay định lấy chùm nho trên đĩa vừa rồi Mộ Lê ngồi ăn, nhưng lại phát hiện nho kia đã bị Mộ Lương cầm lên.

“A Noãn nghỉ ngơi đi, ta lột nho cho nàng.” Mộ Lương dịu dàng cười, cẩn thận lột nho,

Tim Hoa Khấp Tuyết khẽ loạn, nhìn Mộ Lương đang chuyên tâm vì mình lột nho, đáy mắt liền hiện lên ánh sáng nhu hòa.

“Các phi tử đều là nữ nhi của các đại thần, đắc tội với ai cũng không được, chỉ có thể nhận lấy, nhưng thật sự ta không nghĩ sẽ đụng tới các nàng.” Mộ Lê ngồi xuống, lấy một quả nho ăn, ai oán nhìn Mộ Lương, nếu không tại ngươi, ta bây giờ còn tự do tự tại.

“A Noãn, ăn nho.” Mộ Lương không thèm nhìn Mộ Lê, mỉm cười đưa nho đến miệng Hoa Khấp Tuyết.

Hoa Khấp Tuyết há miệng cắn, không cẩn thận cắn trúng luân tay của Mộ Lương, toàn thân hai người đều run lên, Mộ Lương chăm chú nhìn chăm chăm vào Hoa Khấp Tuyết, ánh mắt càng ngày càng nóng.

Ánh mắt Hoa Khấp Tuyết cũng hơi gợn sóng, tim đập nhanh hơn một chút, nhưng nhanh chóng lấy lại tinh thần, nhả ngón tay Mộ Lương ra, nuốt nho xuống, ngẩng đầu nhìn Mộ Lê, nghĩ đến lời nói vừa rồi của hắn, không hề nghĩ ngợi liền nói, “Ngươi không được? Mộ Lương có thể trị cho ngươi.”

“Hả?” Mộ Lê mặt liền đại ra, khó hiểu nhìn Hoa Khấp Tuyết, không biết nàng đang nói gì.

“Phốc, ha ha ha ha.....” Mộ Lương đang uống ngụm trà lạnh, nhằm dè xuống rung động trong lòng, thật không nghĩ A Noãn sẽ nói những lời này, lập tức tất cả trà đều nằm trên mặt Mộ Lê, cười đến nhắm mắt, không được? A Noãn thật sự đây là nàng.

Toàn bộ ngụm trà kia cuối cùng làm Mộ Lê tỉnh táo, đưa tay lên lau trà trên mặt, mặt đỏ lên, “Hoàng Thầm, ta được!”

“Vậy sao không chạm vào các nàng?” Hoa Khấp Tuyết thấy Mộ Lương lại đưa nho qua, không dám lấy bằng miệng nữa, liền đưa tay nhận lấy, bỏ vào trong miệng, vừa rồi cảm giác tim đập mạnh còn hiện lên trong đầu, làm tinh thần nàng có chút hốt hoảng....

Mộ Lương thấy vậy, mắt híp lại, miệng khẽ nhếch lên mang chút gian xảo.

“Ta chán ghét nữ nhân!” Mộ Lê trợn mắt nhìn ra cửa thở phì phò, đặt biệt không muốn làm những thứ thứ kia với nữ nhân.

“Thì ra là ngươi cùng một dạng với Hoa Thủy Thủy.” Hoa Khấp Tuyết liền thông suốt, nhìn ánh mắt bất mãn của hắn đối với hôn nhân chính trị, nhưng ý xấu khởi lên, không nhịn được trêu chọc hắn vài câu, mắt hiện lên gian xảo.

Mộ Lương bắt gặp ánh mắt gian xảo chột léo qua của nàng, càng cười vui vẻ, A Noãn đang đùa dai, cũng không phải ai có thể chịu đựng được.

“Hắn là ai?” Mộ Lê ngây ngô hỏi.

“Sư huynh của ta.” Hoa Khấp Tuyết híp mắt, gian xảo nhìn Mộ Lê.

“Ah ah, Sư huynh của Hoàng Thầm ah!” Mộ Lê biết Hoa Khấp Tuyết từ Mang sơn xuống, sư huynh của nàng chắc chắn là người rất khủng bố, lập tức bắt đầu sùng bái hắn.

“Ta giống hắn chỗ nào?” Mộ Lê vừa mừng vừa lo mở to mắt hỏi, Mang sơn xuống đều rất phi thường, ví dụ như hai người trước mắt, mà mình có thể được so sánh giống như người nọ, đều này làm cho hắn thụ sủng nhược kinh.

Mộ Lương cười càng ngày càng vui vẻ, dáng vẻ Mộ Lê ngớ ngẩn rất thích hợp làm người giải khuây cho mình, Trầm Lăng trừ một thân võ công ra, còn lại hẳn chẳng có gì tốt cả.....

“Đương nhiên là có.” Hoa Khấp Tuyết hơi nhú mày, mắt nhìn Mộ Lương đang bên cạnh xem trò vui, không mắt chột hiện lên nụ cười quỷ dị.

“Là gì vậy? là gì vậy?” Mộ Lê nhảy lên, nôn nóng muốn biết ưu điểm của mình, để sau này phát triển tốt mặt này, hai mắt toả sáng nhìn Hoa Khấp Tuyết, mặt thư trong tay cũng bị hắn vứt xuống đất.

“Hắn cũng thích nam nhân.” Hoa Khấp Tuyết thẳng thắn nhìn về phía Mộ Lê đáp, hài lòng nhìn nụ cười của hắn cứng lại.

“Ha ha ha...” Mộ Lương nằm trên ghế cười đến chảy nước mắt, rất nhiều năm sau hắn mới biết, biểu hiện giờ này của hắn ở mắt Hoa Khấp Tuyết được coi là – run rẩy hết cả người!

“Ai?” Mộ Lê cười cứng đờ, liền muốn xác định lại đều mình vừa nghe được không phải là nghe lầm.....

“Hơn nữa hắn thích Mộ Lương cũng nhiều năm rồi.” Hoa Khấp Tuyết mặt không đổi sắc, thật ra thì lúc trước nói chuyện với nhau, Hoa Trầm Lăng luôn trước mặt nàng khen Mộ Lương đáng đáp rất đẹp, nàng có thể không hiểu lầm chuyện này.....

Lần này Mộ Lương thật sự cười không nổi, thiếu chút nữa thở không được, híp mắt nhìn Hoa Khấp Tuyết, mắt hiện lên nguy hiểm, cô gái nhỏ nàng ngứa da.

Hoa đai cô nương lúc này đã nhắm mắt lại, nhàn nhã thưởng thức trà.

“Ta không thích nam nhân!” Mộ Lê gầm nhẹ, trên mặt lúc đỏ lúc trắng.

“Người không thích nữ nhân.” Hoa Khấp Tuyết không thêm mở mắt, lạnh nhạt trả lời.

“Ai nói là không thích nữ nhân thì sẽ thích nam nhân!” Mộ Lê giận điên lên, không suy nghĩ liền trả lời.

“Người ngay cả nam nhân cũng không thích, còn dám nói người được....” Hoa Khấp Tuyết kiềm nén vui vẻ, vẫn lạnh nhạt nhìn hắn, ánh mắt kia/.....

La Thương hại! Mộ Lê muốn điên lên, hoàng thất của hắn đang thương hại hắn!

“Ta chỉ không thích những nữ nhân kia, nhưng nếu ta thật lòng thích nữ nhân nào đó, thì ta làm sao sẽ không được!” Mộ Lê gấp đến độ vò đầu bứt tóc, mắt nhìn Mộ Lương cầu cứu, lại thấy hắn không nhìn mình, liền chỉ có thể giải thích, lại không nghĩ rằng....

“Cho nên người đối với những người đó, nói ví dụ như ngoài chuyện đó người thật sự không được...” Hoa Khấp Tuyết khe khẽ thở dài, “Người là bị vấn đề về tâm lý.... rất khó trị.”

“Hoàng Thất.....” Mộ Lê vô lực té trên ghế, giọng nói bắt đầu phát run, hắn rốt cuộc cũng biết vì sao Hoàng Thúc thích Hoàng Thất, không phải người một nhà không vào cùng một cửa, Hoàng Thất... Thật xấu xa!

Hoa Khấp Tuyết nhặt mật thư bay đến trước mặt mình lên, tiện tay ở ra xem, nhìn vào liền có chút ngạc nhiên nhướng mày, “ Lý Chúc là ai?

“Trần Quốc Đại tướng quân đương triều.” Mộ Lương híp mắt, “A Noãn làm sao biết hắn?”

Hoa Khấp Tuyết đưa mật thư trên tay, “Bên trong có nhắc đến hắn.”

“Cái gì?” Mộ Lê liền bị kích động, khả kinh kêu lên, đoạt lấy thư trong tay Hoa Khấp Tuyết, cẩn thận nhìn, càng nhìn sắc mặt càng khó coi.

“Mộ Lê, đưa ta xem một cái.” Mộ Lương để ly trà trên tay xuống, ngoắc tay với Mộ Lê.

Mộ Lê sắc mặt có chút nặng nề, đem thư đưa cho Mộ Lương, dựa lưng vào ghế, thở dài, “Không nghĩ tới, chuyện bốn năm trước, cũng liên quan đến Đại Tướng quân.”

“Bốn năm trước xảy ra chuyện gì?” Hoa Khấp Tuyết nhạy cảm bắt được thời điểm này, bốn năm trước... không phải là năm Mộ Lương xuất chinh đánh nước Tước kia hay sao?

“Không sai, bốn năm trước khi Hoàng Thúc xuất chinh đánh nước Tước, phía Kim Than, có người tiết lộ quân cơ, nên làm cho Hoàng Thúc trúng mai phục, nếu không phải hắn nhanh trí, chỉ sợ đã sớm tử trận.”

Hoa Khấp Tuyết híp mắt, trận chiến bốn năm trước hung hiểm dị thường, chữ “Chết” đó làm cho lòng nàng bối rối, Mộ Lương bản thân rất mạnh mẽ, nàng cho tới bây giờ không nghĩ chữ “Chết” sẽ đứng chung với người này, nhưng hôm nay vừa nghe....

Hoa Khấp Tuyết nhíu mày, che lại ánh mắt kiên định, Mộ Lương luôn nói muốn bảo vệ mình... Vậy mình, tại sao không thể bảo vệ hắn?

Mộ Lê không chú ý tới tâm tư của Hoa Khấp Tuyết, trí nhớ quay lại bốn năm trước, trên mặt liền có chút lo lắng, “ Nhưng Hoàng Thúc nói tuy rằng bình an trở lại, nhưng vẫn là....”

“Mật thư này là giả.”

25. Chương 25: Ngay Từ Đầu Đã Phát Hiện Âm Mưu.

“Mật thư này là giả.” Mộ Lương nhẹ nhàng lên tiếng, cắt đứt lời nói của Mộ Lê.

“Cái gì?” Mộ Lê có chút ngạc nhiên, “ Thứ hai người trộm là đồ giả?”

“Nó vốn là đồ giả.” Mộ Lương hừ lạnh, vớt mật thư lên bàn.

“Sao Hoàng Thúc biết được?” Mộ Lê giằng co nửa ngày, cũng không nhìn được cái gì không đúng, không khỏi thất bại nhìn Mộ Lương.

“Đầu tiên, là phong thư này.” Mộ Lương một tay chống đầu, lưỡi biếng cười, ánh mắt phát ra đầy vẻ khinh thường.

“Bút thư rất tốt a.” Mộ Lê ngửi ngửi, “ Còn là giấy Tùng Tương thượng hạng mà.”

“Mật thư này, làm quá lộ liễu rồi.” Hoa Khấp Tuyết nhàn nhạt nhìn Mộ Lương, tại sao Mộ Lương cố ý cắt đứt lời nói của Mộ Lê? thì ra là... Hắn cũng có chuyện gạt mình.

Trong lòng liền có cảm giác nói không ra lời, kìm nén đến khó chịu, nhưng Mộ Lương đã không muốn nàng biết, nàng liền không hỏi, đề xuống cảm xúc khác thường trong lòng, cẩn thận suy nghĩ chuyện bức thư.

“A Noãn thật là thông minh...” Mộ Lương hí mắt cười nhìn nàng, hắn chỉ mới nói ra phần đầu, cô nàng này đã có thể hiểu được, không tệ.

“Hoàng Thâm, phong thư này tại sao nói làm giả quá lộ liễu? Tốt vô cùng mà, không chừng nữ tử kia muốn cho màu sắc rực rỡ” Mộ Lê không hiểu.

Mộ Lương bị kích động đến trợn mắt, hít một hơi thật sâu, lạnh lùng nhìn hắn, “Mộ Lê, người là chất nhĩ của ta sao...” kếm, qua nhiều.....

“...” Mộ Lê khoe miệng co rút, lòng đầy giận dữ, ai nói hắn là chất nhĩ nhất định đầu óc phải Trâu X chứ, Mộ gia nhiều người như vậy, cũng không có được một người nữa như Mộ Lương không phải sao?

“Mật thư, càng không phải càng bình thường càng tốt sao?” Hoa Khấp Tuyết lạnh lùng nhìn Mộ Lê.

Mộ Lê bị Hoa Khấp Tuyết lạnh lùng nhìn hắn, cả người liền run lên, nhưng đầu óc được thanh tỉnh không ít, nghe vậy liền cau mày suy nghĩ về các điểm bức thư trong tay, càng bình thường càng tốt.

“Ý Hoàng Thâm là giấy Thông Tương này!” Mộ Lê trợn to mắt, rốt cuộc cũng nghĩ ra mối quan hệ trong đó, nếu là mật thư, chính là phải càng bình thường càng tốt, nhưng giấy Tùng Tương này là đặc sản của nước Tước, chỉ có nước Tước mới có thể có loại giấy Tùng Tương thượng hạng này làm thư, như vậy rõ ràng như muốn nói mọi người biết mình cũng nước Tước có quan hệ đó sao?

Hoa Khấp Tuyết gật đầu, “Hơn nữa theo vết mực thì bức thư này nhiều nhất chỉ mới viết được một năm trở lại, mà cuộc chiến Kim Sa, là bốn năm trước.”

“Ý của các người là, thư này là Chu Khôn cố ý để lại cho hai người đến trộm? Cơ mật quân sự, người biết không nhiều lắm, mà Đại Tướng Quân chính là một người ở trong đó...” Mộ Lê hí mắt, mặt nghiêm túc lại.

“Ha ha, sợ rằng người đứng sau vụ này, muốn diệt trừ Tướng Quân.” Mộ Lương cười lạnh.

“Người nọ muốn hại chính là Nước Tước, vậy còn người?” Hoa Khấp Tuyết nhàn nhạt nhìn Mộ Lương, lãnh ý rất ích khi phát ra, bất kể là như thế nào, Mộ Lương cũng vì vậy mà bị thương.

“Không biết.” Mộ Lương nhún nhún vai, lưỡi biếng cười, tuyệt không lo lắng.

“Vậy làm sao bây giờ?” Mộ Lê cau mày.

“Thuận theo tự nhiên, thư này, người trước cứ giữ lại, sẽ có thời điểm hữu dụng.” Mộ Lương nhếch môi, mắt nhắm lại, lông mi che đi suy nghĩ của hắn.

“Ý người muốn diệt trừ Lý Chúc, một khi Lý Chúc gặp chuyện không may, người nọ nhất định sẽ lộ chân tướng.” Hoa Khấp Tuyết lạnh lùng nhìn bức thư.

“Đúng vậy.” Mộ Lương gật đầu, mặt cũng hiện lên vẻ nghiêm túc hiếm có, “Chuyện bốn năm trước, ta nhất định sẽ không để nó diễn ra một lần nữa.”

Hoa Khấp Tuyết nghe vậy, ánh mắt càng lạnh hơn.

“Ta là người muốn hại, liền có thể hại được sao?” Mộ Lương cười khê, giọng nói lộ ra khí phách tự tin vốn có.

“Vậy không phải chàng cũng đã bị ám toán đó sao?” Hoa Khấp Tuyết lạnh lùng nhìn hắn, không hề cho hắn mặt mũi.

“Khụ khụ, chuyện cũ nghĩ lại mà kinh....” Mộ Lương lúng túng cười cười, khí thế vừa rồi liền biến mất, A Noãn.... Mộ Lê còn ở đây.

“Trước cứ yên lặng theo dõi diễn biến đi, Mộ Lê.... bên ngoài kết thúc chưa.” Mộ lương châm chọc nhìn Mộ Lê, đứng dậy đi lại bên cạnh Hoa Khấp Tuyết.

“Tại sao lúc chúng ta tiến vào, bọn họ không thấy được?” điểm này, Hoa Khấp Tuyết cuối cùng cũng không nghĩ ra.

“Ha Ha, Lê nhi à.... tại sao người chưa bao giờ đi tới tẩm cung của phi tử, là lại để các nàng tới đây? hơn nữa không cho các nàng ở lại đây qua đêm...” Mộ Lương gian xảo nhìn Mộ Lê.

Hoa Khấp Tuyết ngẩng đầu nhìn hắn, nhìn khuôn mặt tươi cười của hắn, nàng không khỏi nghĩ tới một loài vật.... Hồ Ly.

“Hoàng thúc! Người đủ rồi!” Mộ Lê tức giận trợn mắt, sắc mặt không thể nào đẹp hơn, hừ nhẹ một tiếng mới không tình nguyện mở miệng, “Màn kia do Ẩn Tầm Ti dệt thành, có thể ngăn cách với tất cả bên ngoài...”

Thật ra phòng ngủ của hắn là ở đây mà, bên ngoài đó, cũng là đưa cho thủ hạ của hắn thi hành “Nhiệm vụ”, bất quá hắn khi ra vào chẳng phải cũng bằng đại môn sao, cho nên hắn liền tìm tới Ẩn Tầm Ti.

“Đây không phải là biện pháp lâu dài.” Hoa Khấp Tuyết nhàn nhạt nhìn hắn, dẫn đầu mở cửa đi ra ngoài, Mộ Lương nhếch môi, đi theo.

Mộ Lê nhìn bóng hai người rời đi, khinh thường cười một tiếng, biện pháp lâu dài? Chọc tới hắn thì các nữ nhân kia hắn đều tiêu diệt, hắn cần gì nể mặt đại thần hay không đại thần, đến lúc đó hắn nhanh chân bỏ chạy, Hoàng Thúc ở phía sau lo thu dọn hậu quả đi.

Hoa Khấp Tuyết cùng Mộ Lương quang minh chính đại đi ngang qua giường của người ta, ra khỏi Linh Việ cung, mà đôi nam nữ đang quần quít trên giường, vẫn như cũ không có phản ứng gì.

“A Noãn, ngày mai muốn đi đâu?” Mộ Lương dặt tay của nàng đi trên đường lớn của thành Dương Thiên, đã rất khuya, trên đường cũng không có người.

“Ta cùng Lưu Nguyệt ra ngoài dạo một chút.” Nếu đã tới Dương Thiên thành, thì phải đi nhìn hết các nơi một chút.

“Tại sao nàng không mang ta theo...” Mộ Lương gục mặt xuống, trong lòng thầm mắng Lưu Nguyệt ngàn lần, nửa đường tự nhiên đưa tới một nha đầu tranh thủ tình cảm với hắn, tư vị kia thật là con mẹ nó khó chịu!

“Chàng không phải là Vương gia sao?” Hoa Khấp Tuyết lạnh nhạt nhìn hắn, Vương Gia bộ rãnh rồi lắm sao?

“Mộ Lê đã cho ta được nghỉ 1 tháng.” Mộ Lương hí mắt cười nhìn Hoa Khấp Tuyết, “Cho nên, ta có thể hảo hảo ở cùng nàng một tháng!”

“Ừ, vậy nhớ mang theo ngân lượng.” Hoa Khấp Tuyết nhàn nhạt trả lời, tiếp tục bước về phía trước.

Mộ Lương đứng tại chỗ, khoé miệng co rút, bất đắc dĩ nhìn theo cô gái nhỏ thật không hiểu phong tình, lại thở dài vô số lần....

“Mộ Lương.” Hoa Khấp Tuyết đột nhiên dừng bước, quay đầu nhìn hắt.

“Mộ Lương sững sốt, bước nhanh đến bên cạnh nàng, cười vô lại, “Có phải hay không ta không ở bên nàng một lát, nàng liền nhớ ta?”

Hoa Khấp Tuyết không như bình thường sẽ thưởng cho hắt ánh mắt lạnh lùng, ngược lại chỉ thản nhiên nhìn hắt.

Mộ Lương nhận ra nàng đang nghiêm túc, cũng thu hồi nụ vô lại, thay vào đó là nụ cười rất nghiêm túc, mắt đen nhìn sâu vào đôi mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng của nàng, “A Noãn, có phải có chuyện gì muốn nói với ta?”

“Mộ Lương, không nên gạt ta.” Hoa Khấp Tuyết tiến lên tiếp nhận ánh mắt dịu dàng của hắt, giọng nói trong trẻo lạnh lùng như bình thường, nhưng lại rất nghiêm túc.

“Được.” Mộ Lương nhếch môi, trong mắt thoáng qua tia bất đắc dĩ, vậy mà vẫn bị nàng phát hiện ra được.... “A Noãn, đúng thời điểm, ta sẽ nói cho nàng biết...”

“Ta chờ...” Hoa Khấp Tuyết đột nhiên mỉm cười, trong mắt hiện lên vui vẻ, Mộ Lương, ta chờ chàng, chờ chàng cam tâm tình nguyện nói cho ta biết.

Mộ Lương dùng sức ôm nàng vào ngực, tựa hồ như muốn dung nạp vào tận xương tuỷ, vùi đầu vào ngạnh má nàng, khẽ mỉm cười, A Noãn, nguyện ý chờ hắt.

26. Chương 26: Vấn Đề Y Phục.

“Lưu Nguyệt...” Trong Noãn Các truyền ra một giọng nữ, mặc dù mang theo lãnh ý, nhưng so với bình thường thì nhu hoà đi không ít, nếu như cẩn thận nghe một chút, còn có thể nghe ra có điểm tức giận trong đó.

“Tiểu thư, người đã tỉnh!” Lưu Nguyệt đẩy cửa vào, đồng thời bưng chậu nước ấm đi vào, nhìn Hoa Khấp Tuyết quần áo có chút xốc xếch đang ngồi trên giường, khẽ mỉm cười.

“Ta sẽ không mặc y phục này!” Hoa Khấp Tuyết chỉnh lại áo trên người, mắt hơi nhíu lại.

“Ta tới giúp ngài!” Lưu Nguyệt để chậu nước xuống, mỉm cười đi lại, nghiêng cứu y phục của nàng, mắt chợt hiện lên ánh nhìn nóng bỏng, “Mẫu Vân Khinh của Lê cô nương!”

“Là ai?” Hoa Khấp Tuyết cau mày, lại ướm thử một bộ lên người, mặt hiện không kiên nhẫn.

“Lê cô nương à!” Lưu Nguyệt hí mắt thở dài, “Nàng là người thiết kế y phục, nhưng là y phục đẹp nhất nước Mộ, mỗi cô gái khi mặc được y phục của nàng đều rất tự hào, Vương gia thật đúng là lo lắng cho tiểu thư hết mực, mẫu “Vân Khinh” này là mẫu Vân cô nương ưng ý nhất, chỉ làm có 1 cái, không nghĩ tới đã bị Vương gia lại mua !”

Lưu Nguyệt si mê nhìn y phục trên người nàng, khuôn mặt nhỏ nhắn trở nên hồng hào.

“Cái đó cho người.” Hoa Khấp Tuyết lay hai cái, muốn cởi y phục ra, lại không nghĩ tới mình bị quần lấy, mặt lập tức liền lạnh lại, muốn vận khí làm cho y phục hồng đi.

“Vậy làm sao được! chúng ta chỉ cần nhìn chút đã thấy thoả mãn, đây là Vương Gia mua cho Tiểu thư, để em giúp tiểu thư mặc vào!” Lưu Nguyệt buồn cười khi thấy Hoa Khấp Tuyết vì y phục mà tức giận.

“Ta đã tới rồi đây.” Mộ Lương không biết từ lúc nào đã đi vào Noãn Các, nhàn nhã đi vào, ý bảo Lưu Nguyệt ra ngoài.

Lưu Nguyệt còn muốn nói gì đó, đã bị Mộ Lương lạnh lùng nhìn qua, cả người khẽ run lên, vội vàng chạy ra ngoài, đem tiểu thư giao cho Vương gia chắc là không có vấn đề..... Tiểu thư, sẽ tha thứ cho nàng, ánh mắt Vương gia quá kinh khủng!

Mộ Lương vừa tiến đến đã nhìn thấy Hoa Khấp Tuyết đang ngồi trên giường thở phì phò, mặc dù thê mặt không thể hiện gì không đúng, nhưng xung quanh nàng đang có hơi thở không bình thường.

“A Noãn, sao vậy?” Mộ Lương nín cười, tiến đến bên người nàng ngồi xuống, dịu dàng hỏi.

Hoa Khấp Tuyết tức giận trợn mắt nhìn hắn, hừ lạnh, trên mặt trong trẻo vừa hiện lãnh ý, đồng mang theo một tầng bức bối trên đó.

Mộ Lương thấy vậy, cuối cùng cũng không nhịn được cười phá lên, hắn vẫn biết A Noãn khi rời giường tính khí rất lớn, hôm nay thấy được, thật đúng là không nhỏ, hắn càng nhìn càng thích!

Hoa Khấp Tuyết hừ lạnh một tiếng, liền muốn vận Huyền lực để phá vỡ y phục, lại bị Mộ Lương kịp thời ôm vào lòng, đồng thời có một lực đạo nhu hoà nhanh chóng hoá giải Huyền lực của nàng.

“A Noãn, đây chính là tâm ý của ta đối với nàng, nàng thế nào mà đành phá huỷ?” Mộ Lương uỷ khuất nhìn nàng, trong mắt thoáng tính toán, “Ta sẽ giúp nàng mặc.”

“Chàng dám nói là chàng không cố ý?” Hoa Khấp Tuyết lạnh lẽo liếc hắn, nàng cũng không tin là hắn không biết nàng không biết mặc những y phục quá phức tạp, “Vân Khinh” này nàng nghiên cứu nửa ngày, chất liệu vải tốt, hình dáng cũng đẹp, nhưng nàng nhìn, bộ đồ này rất muốn mặc vào rất rườm rà!

Mộ Lương dịu dàng cười, không vì âm mưu bị phát hiện mà ngượng ngùng, liền bắt đầu sửa sang lại y phục cho Hoa Khấp Tuyết, “A Noãn, ta muốn giúp nàng mặc y phục....”

Hơn nữa cũng muốn giúp nàng cởi quần áo! Mộ Lương cúi đầu che lại nụ cười bỉ ổi, động tác làm càng lúc càng nhanh.

Hoa Khấp Tuyết liếc hắn một cái, nhàn nhạt nhìn tay đang cử động của hắn, không lâu sau đã chỉnh tốt y phục.

“Đứng dậy, ta nhìn một chút.” Mộ Lương kéo nàng lên, hài lòng nhìn nàng có vẻ phóng khoáng, hoạt bát tự nhiên hơn khi mặc “Vân Khinh”, “Y phục này quả nhiên rất thích hợp với nàng.”

Hoa Khấp Tuyết vốn mang theo khí chất trong trẻo lạnh lùng, “Vân Kinh” này mặc lên người, liền làm lộ ra hơn.

“Phiền toái.” Hoa Khấp Tuyết lạnh lùng nhìn y phục trên người, đúng là không tệ, giống như vì nàng mà làm ra, nhưng quá trình mặc quần áo này quá mức phức tạp.

“A Noãn...” Mộ Lương buồn cười nhìn nàng, nếu Lê cô nương mà nghe nàng đánh giá y phục này như thế, đoán chừng có thể phun ra máu nhuộm đỏ cả y phục này.

“Đi thôi.” Hoa Khấp Tuyết hừ nhẹ, hai tay ra phía sau đi ra ngoài.

Mộ Lương bất đắc dĩ lắc đầu, cất bước đi theo, hắn hôm nay vẫn mặc một thân trường bào màu tím như cũ, tóc được quấn lên bởi cây trâm bạch ngọc, khác hẳn vẻ tùy ý đêm qua, nhưng vẫn làm cho người ta cảm thấy phong thái rất nhàn nhã.

Hai bóng dáng một tím một trắng cùng đi ra ngoài, bất kể là thân hình hay khí chất, cũng đều rất xứng đôi.

Lưu Nguyệt cùng Cảnh Duệ đứng ở cạnh nhau, nhìn trên khuôn mặt hai người đều nở nụ cười, trong lòng thầm khen Vương gia cùng tiểu thư thật xứng đôi.

Ngay cả Cảnh Duệ cũng có chút kinh ngạc, rõ ràng là khuôn mặt rất bình thường, nhưng đứng bên Vương gia có hình dáng tuấn mỹ như thiên thần, lại không thấy chút nào không ảm đạm, khuôn mặt trong trẻo lạnh lùng cùng với khuôn mặt khẽ cười của Vương gia hợp lại như bổ sung cho nhau rất đẹp....

“Vương gia, chúng ta hôm nay ta dạo Chủ Nhai của Dương Thiên thành đi.” Cảnh Duệ thu liễm suy nghĩ, mỉm cười cho ý kiến.

Mộ Lương thờ ơ nhún vai, “A Noãn thích là được.”

“Được đi Chủ Nhai.” Hoa Khấp Tuyết nhàn nhạt đáp, dù sao cũng chưa đi, đi đâu cũng giống nhau.

“Tiểu thư, em che dù cho người!” Lưu Nguyệt cầm một chiếc dù màu xanh đi lại, giúp cho Hoa Khấp Tuyết che ánh nắng mặt trời.

“Không cần.” Hoa Khấp Tuyết nhẹ giọng cự tuyệt, chăm sóc như vậy không phải quá kỹ hay sao, liền nhìn xuống người mình mà suy nghĩ, bộ nàng nhìn rất mảnh mai yếu ớt lắm sao?

Lưu Nguyệt sửng sốt, lại một lần nữa cảm thán mình đúng là theo chủ tử rất tốt, những tiểu thư của người khác không phải chỉ sợ da của mình bị nắng làm đen....

“Thời gian không còn sớm, đi thôi.” Mộ Lương mỉm cười, tự nhiên nắm tay Hoa Khấp Tuyết, đi về phía trước, Cảnh Duệ cùng Lưu Nguyệt đi sau lưng họ.

Chủ Nhai của Thành Dương Thiên, tiếng người huyền náo, các loại hàng hoá bày bán đầy đường phố, hình ảnh các cửa hàng, tửu lâu san sát nhau tạo, rất phồn vinh.

“A Noãn, muốn ăn gì? Nàng từ sáng giờ còn chưa có ăn gì.” Mộ Lương cúi đầu dịu dàng nhìn Hoa Khấp Tuyết, cô gái nhỏ này chủ yếu là muốn đi tìm thức ăn nào ngon.

“Ừ, nơi này có gì ăn ngon?” Hoa Khấp Tuyết ngẩng đầu nhìn hắn, nơi này là địa bàn của hắn, nàng không quen thuộc.

“Bằng hữu của ta có mở một tửu lâu ở đây cũng không tệ lắm.” Mộ Lương nghĩ đến một người, mỉm cười, giống như gợi ý với nàng,

“Đi xem một chút.” Hoa Khấp Tuyết gật đầu, đi tới hai bước chợt cảm thấy cái gì không đúng lắm, lại quay trở lại, lạnh lùng nhìn hắn, “Mộ Lương, chàng dẫn đường.”

“Ha ha ha, được, ta dẫn đường.” Mộ Lương cười khế, cô nàng này dù khuôn mặt nhỏ nhắn lạnh lùng cũng có thể đáng yêu như thế!

Hoa Khấp Tuyết liếc hắn một cái, liền bị hắn dắt đi.

Lưu Nguyệt cùng Cảnh Duệ ở sau lưng họ, trên tay đang ôm không ít đồ gì đó.

Đoạn đường này Cảnh Duệ đi cùng, càng ngày càng cảm thấy Tuyết cô nương cùng Vương gia rất xứng đôi, Vương gia trước kia cười luôn không thật lòng, nhưng ở cùng Tuyết cô nương, vui vẻ luôn xuất phát từ tận đáy lòng.

Lưu Nguyệt là cô gái, nên khi nàng muốn cầm gì đó đều được tay Cảnh Duệ cầm lấy, thấy Cảnh Duệ bao lớn bao nhỏ đầy trên tay, hơi nhú mảy, “Cảnh đại nhân, nếu không ta giúp người cầm điểm tâm nha.”

“Ta là một đại nam nhân làm sao có thể để cho một cô nương giúp một tay?” Cảnh Duệ lập tức lắc đầu, giọng có chút vội vàng.

Lưu Nguyệt thấy hắn tỏ ra toàn bộ khí thế, nhìn cũng rất tự tại, hừ nhẹ một tiếng sau đó đi theo tiểu thư nhà mình.

Cảnh Duệ sửng sốt, cũng bước nhanh hơn, nhưng trong lòng vẫn cảm thấy kỳ quái, mình cũng không phải là người thiếu kiên nhẫn, thế nào mà mỗi lần nói chuyện với Lưu Nguyệt đều có điểm không đồng nhất....

27. Chương 27: Khiêu Khích

Editor: Mộc Du

“Nhân Thực Cư.” Hoa Khấp Tuyết dừng lại trước một thực lâu rất khác biệt, ngẩng đầu lên nhìn hai chữ kia vừa phóng khoáng lại không mất phần trang trọng.

“Ha ha, A noãn, nơi này đồ ăn không tệ, mặc dù so ra kém với nàng làm nhưng cảm giác là không giống nhau.” Mộ Lương khẽ cười vì nàng mà giới thiệu, đây là thực lâu của Bạch gia, hẳn rất thường tới.

Nói đến Bạch gia, thì không thể không nói đến tam đại gia tộc của Mộ quốc, Vân gia theo triều chính, hiện đang đảm đương chức Tể Tướng đương triều; Lý gia thì tông quân, hiện nhà Lý đang mong chờ được bổ nhiệm làm Trấn Quốc tướng quân đương triều; Bạch gia theo con đường thương nhân, nắm trong tay mạch máu của Mộ quốc, gia chủ là Bạch Thánh Vũ.

Bạch Thánh Vũ này cũng là thanh niên tài俊, năng lực thủ đoạn tuyệt không phải người thường, là bạn chơi với nhau từ nhỏ và cùng nhau lớn lên của Mộ Lương, tình cảm rất tốt.

Đám người Mộ Lương đứng ở cửa, đưa tới ánh mắt của rất nhiều người, nhìn về phía Mộ Lương là tôn kính và ngưỡng mộ còn nhìn về phía Hoa Khấp Tuyết thì là hoài nghi, khinh thường, ghen tỵ cái gì cũng có, đặc biệt là những nữ tử ngưỡng mộ Thánh vương, dù sao. Người cũng là Vương gia, sao lại gắt gao nắm tay của một nữ nhân khác, hơn nữa bộ dạng của nữ tử kia còn không ra làm sao!

Hoa Khấp Tuyết biết mình đã trở thành đề tài tiêu điểm trong lời nói của mọi người, trên mặt vẫn lạnh nhạt như lúc đầu.

Mộ Lương thấy vậy, câu đôi môi, lạnh lùng liếc mắt quét nhìn bốn phía một cái, mọi người chợt cảm thấy một cỗ cảm giác áp bức cường đại đánh tới, lui về phía sau hai bước, không dám lộ liễu quan sát bọn họ nữa.

“Mộ Lương, ta muốn ăn mút hoa quả.” Hoa Khấp Tuyết vừa định cất bước, đột nhiên nghĩ đến mút hoa quả, lập tức ngẩng đầu lên nhìn về phía Mộ Lương.

“Được, ta cho người đi mua.” Mộ Lương đối với yêu cầu của Hoa Khấp Tuyết là cầu gì được đó, cưng chiều cười cười, hướng Cảnh Duệ gật đầu một cái dặn dò: “Dẫn A noãn lên đi, vị trí cũ.”

“Lưu Nguyệt, đừng để người khác khi dễ tiểu thư người.” Lúc Mộ Lương xoay người rời đi, hết sức thần nhiên nhìn Lưu Nguyệt một cái.

Lưu Nguyệt lập tức gật đầu, đi theo Hoa Khấp Tuyết lên lầu hai, coi như Vương Gia không nói, nàng cũng nhất định sẽ bảo vệ tiểu thư!

Cảnh Duệ có chút im lặng, mặc dù không biết Tuyết cô nương mạnh như thế nào, nhưng người bình thường là nhất định không khi dễ được, Vương gia lo lắng đã dư thừa.

“Tuyết cô nương, người muốn ăn cái gì, ta đi gọi cho người!” Cảnh Duệ để đồ trên tay xuống, thở phào một hơi.

“Bình thường Mộ Lương hay ăn.” Hoa Khấp Tuyết suy nghĩ một chút, thần nhiên trả lời.

Lời này vừa nói ra, Cảnh Duệ cùng Lưu Nguyệt cùng nhau cười giảo hoạt, ánh mắt nhìn nàng càng thêm mập mờ, Vương gia ăn cái gì, nàng liền ăn cái đó.

Hoa Khấp Tuyết giương mắt nhìn về phía hai người, hai mắt híp lại, bên trong chứa ý lạnh, thành công làm cho hai người thu hồi ánh mắt.

“Khụ khụ, cái đó, Tuyết cô nương, ta đi gọi thức ăn, người chờ chút!” Cảnh Duệ âm thầm chà xát cánh tay, chạy như một làn khói ra ngoài.

Lưu Nguyệt ngồi ở bên cạnh Hoa Khấp Tuyết, cảnh giác nhìn bốn phía, mắt trừng to ra, rất đáng yêu.

Hoa Khấp Tuyết nhíu mày hỏi: “Lưu Nguyệt, người đang làm gì đó?”

“Bảo vệ tiểu thư!” Lưu Nguyệt nghiêm túc đáp, vẫn không ngừng đảo mắt nhìn xung quanh nói: “Cảnh Duệ không có ở đây, lưu lại hai nữ tử chúng ta, rất dễ xảy ra vấn đề.”

Khóe miệng Hoa Khấp Tuyết mơ hồ kéo ra, con ngươi trong trẻo lạnh lùng có chút bất đắc dĩ nói: “Lưu Nguyệt, ta có thể bảo toàn hai người chúng ta.”

Lưu Nguyệt sững sờ, thấy tiểu thư nhà mình không giống như là nói giỡn, nhưng nhìn thân thể nàng đan bạc, vẫn là nhin không được lo lắng nói: “Tiểu thư, ta cảm thấy sức người trời gà còn không chặt.”

“Lúc người bị Mộ Lê bắt quỳ xuống, là ai đỡ người lên?” Hoa Khấp Tuyết thản nhiên liếc nhìn nàng một cái.

“A!” Lưu Nguyệt trợn mắt hỏi: “Là tiểu thư? Ta vẫn tưởng là tiểu thư cầu Vương gia.”

“” Hoa Khấp Tuyết không muốn nói nữa, bưng trà trên bàn lên nhấp một ngụm, ánh mắt vừa động, cúi đầu quan sát ly trà, trà này không giống với loại trước kia nàng đã uống, là màu trắng sữa, ngoại trừ trà có chút đắng, hơi nhiều hương sữa. Mùi vị không tệ, xem ra “Nhàn Thực Cư” này sẽ không để cho nàng thất vọng.

Lưu Nguyệt nhìn tiểu thư nhà mình hướng về phía ly trà gần người, nhú nhú mày, cảm thấy trà này có vấn đề, đưa tay rút cho mình một chén, phát hiện trà này là màu trắng sữa, có chút kinh ngạc nói: “Tiểu thư, trà này.”

“Mùi vị không tệ.” Hoa Khấp Tuyết lại uống một ngụm, hướng Lưu Nguyệt gật đầu.

Lưu Nguyệt kinh ngạc trợn mắt, mùi vị không tệ? Tay nghề của đầu bếp trong cung đều là “Khó ăn”, trà này thế nhưng nhận được tán thưởng của tiểu thư, nàng nhất định phải uống thử!

Cười tủm tỉm nâng cái chén lên, đang lúc muốn đưa tới miệng, đột nhiên bị một giọng nữ bén nhọn làm sợ đến rơi ly trà.

“Các người là ai! Có biết nơi này là vị trí dành riêng cho Thánh Vương hay không, các người làm sao dám ngồi!” Người đến là hai nữ tử, một người mặc y phục tơ lụa sắc vàng nhạt có đôi mắt phượng, đôi môi đỏ thắm, làn da trắng nõn một vẻ đẹp trời sinh; một người khác mặc y phục tơ mỏng màu xanh, trời sinh một đôi mắt ẩn tình, nhưng bên trong lại cay nghiệt làm mất đi vẻ đẹp của nàng, âm thanh kia chính là phát ra từ trên người của nữ tử mặc y phục màu vàng nhạt.

Hai người tỷ nữ từ phía sau theo vào.

Hoa Khấp Tuyết nghe vậy, mặt không biểu cảm uống trà trong chén, không có ý định để ý đến các nàng.

Thế nhưng nữ tử mặc y phục màu vàng nhạt cũng không cho nàng cơ hội không để ý đến mình, tiến lên hai bước vỗ mạnh vào chỗ cái bàn của Hoa Khấp Tuyết, chỉ vào Hoa Khấp Tuyết, trên mặt tất cả đều là giễu cợt quát: “Ồ đâu ra tiện nha đầu.”

“Các người là ai, làm sao lại dám nói chuyện với tiểu thư nhà ta như vậy!” Hoa Khấp Tuyết vẫn không có phản ứng, Lưu Nguyệt thì không nhin được, cũng không phải Lưu Nguyệt lá gan lớn, tuy là hai cô nương này ăn mặc không giống gia cảnh người bình thường, nhưng nàng là được chỉ thị của Vương gia, không cho phép bất luận kẻ nào khi dễ tiểu thư, tự nhiên cũng không cần nhin xuống.

“Ồ, chủ tử người còn chưa có lên tiếng đâu, một tiện tỷ như người thế nào dám mở miệng nói giúp rồi, thật là buồn cười” Cô gái áo vàng che môi cười khê, ngay sau đó vẻ mặt liền kiêu ngạo hất cằm nói: “Bổn cung là nhi nữ của Đức vương đương triều, công chúa Tinh Nguyệt! Nàng là nhi nữ của Trấn Quốc tướng quân đương triều Lý Phượng Kỳ!”

Thì ra là đều là hoàng thân quốc thích, không trách được kiêu ngạo như thế. Công chúa Tinh Nguyệt Mộ Lăng Ny thì điều ngoa tùy hứng; Lý Phượng Kỳ người ái mộ Thánh Vương đã lâu thì chanh chua, ý thể hiếp người. Đây là Lưu Nguyệt nói cho nàng giải buồn.

Hoa Khấp Tuyết nhìn nước trà bị tràn ra, lại nghe thấy công chúa này mở miệng liền một tiếng “Tiện tỷ” ánh mắt lạnh lùng, lại vẫn không có phản ứng, từ từ thưởng thức trà.

Lưu Nguyệt cắn môi, cũng không dám nhiều lời nữa, thân phận của các nàng một người so với một người càng cao quý hơn, tiểu nha hoàn như nàng một chút phân lượng nói chuyện cũng không có, cúi đầu sốt ruột nhìn về phía tiểu thư nhà mình, lại thấy nàng bình chân như vại uống trà, thiếu chút nữa mắt rớt ra ngoài.

Lý Phượng Kỳ chậm rãi tiến lên, lôi kéo y phục của Mộ Lăng Ny, khinh thường nhìn Hoa Khấp Tuyết một cái, trong giọng nói mềm mại tất cả đều là sự cay nghiệt: “Loại người như các nàng nghĩ thấy sang muốn

bắt quàng làm họ người có cái quái gì mà đòi được để ý, tìm người ném ra bên ngoài, loại nữ nhân này xấu xí còn muốn ngồi ở đây trên chóc Vương gia.”

Hiện tại Hoa Khấp Tuyết ở trong mắt các nàng chính là bộ dạng của một kẻ ngốc.

“Đúng, cùng những thứ thấp hèn như các người nói chuyện là hạ thấp tiêu chuẩn của Bổn cung, người đâu.” Mộ Lăng Ny gật đầu một cái, tán thưởng nhìn Lý Phượng Kỳ một cái, vừa định gọi người, lại đột nhiên nhìn chằm chằm y phục trên người Hoa Khấp Tuyết, trên mặt tất cả đều là không thể tin la lên: “Đây không phải là ‘ Vân Kinhhin ’ của Lê cô nương sao?”

“Cái gì?” Lý Phượng Kỳ nghe vậy nhìn kỹ y phục trên người Hoa Khấp Tuyết một chút, trên mặt cũng là không thể tưởng tượng nổi: “Thật sự là.”

“Tiểu tiện nhân, người là từ đâu trộm được!” Mộ Lăng Ny lại hung tợn đi đến bên cái bàn của Hoa Khấp Tuyết hạ xuống, dung nhan xinh đẹp cũng không che được sự ghen tỵ trên mặt nàng, “Vân Kinhhin” này là ban đầu nàng tổn hết hơi sức cũng có được, nghe nói là bị một người thần bí mua đi rồi, lúc ấy nàng thật là không cam lòng rất lâu, lại không nghĩ rằng sẽ thấy trên người một tiện nha đầu tầm thường này.

Lý Phượng Kỳ cũng là hung hăng trợn mắt, nhìn về phía Hoa Khấp Tuyết trong mắt tất cả đều là ghen tỵ, xấu như vậy, làm sao xứng với “Vân Kinhhin”!

“Đào Vân, lột y phục trên người nữ nhân này xuống cho bản tiểu thư!” Lý Phượng Kỳ hừ lạnh.

“Dạ, tiểu thư!” nha đầu được kêu là Đào Vân tiến lên ba bước, phách lối hất cằm, liền muốn động thủ cởi ra y phục trên người Hoa Khấp Tuyết, lại bị Lưu Nguyệt nhanh chóng ngăn lại.

“Không cho phép các người khi dễ tiểu thư!” Lưu Nguyệt đẩy Đào Vân ra, đôi tay dang ra đứng ở trước mặt Hoa Khấp Tuyết, trên khuôn mặt nhỏ tràn đầy kiên định, mặc dù thân phận các nàng cao quý, nàng cũng không cho phép họ khi dễ tiểu thư.

Mộ Lăng Ny thấy vậy, tức giận ngược lại cười, đối với nha hoàn sau lưng khẽ nhắc đầu ngón tay, hung ác nhìn về phía Lưu Nguyệt, hừ lạnh: “Lạc Thi, thay ta trừng phạt tiện nha đầu này!”

28. Chương 28: Chương 28

29. Chương 28: Người Của Ta, Ai Cũng Không Cho Phép Động Đến (canh Hai)

“Lạc Thi, thay ta trừng phạt tiện nha đầu này!”

“Nô tỳ tuân lệnh!” Nha hoàn được kêu là Lạc Thi cao giọng đồng ý, ngay sau đó vén tay áo lên cười âm ngoan.

Lưu Nguyệt mấp máy môi, trong lòng có chút sợ nhưng nghĩ đến tiểu thư, ánh mắt lại kiên định lên không ít, đánh nhau liền đánh nhau, nàng mới không sợ!

Mộ Lăng Ny cùng Lý Phượng Kỳ cười lạnh lui về phía sau, ngồi xuống chuẩn bị xem kịch vui.

Lạc Thi tiến lên nhanh chóng bắt được tay của Lưu Nguyệt, tay phải giơ lên cao, định hướng mặt của nàng mà đánh xuống, nàng đã luyện được huyền thuật tầng thứ hai, tiểu nha đầu Lưu Nguyệt tay trái gà không chặt này không phải là đối thủ của nàng, lập tức nhắm mắt lại, chờ bị đánh.

“A!” Tay Lạc Thi vốn là muốn đánh xuống đột nhiên bị một trận đau nhức, kêu thảm một tiếng ngã ngồi trên mặt đất, tay phải không ngừng run rẩy, trên mặt một mảnh trắng bệch, trong mắt tất cả đều là sợ hãi.

“Lưu Nguyệt, người là nên tu luyện một chút huyền thuật rồi.” Hoa Khấp Tuyết tiếp được thân mình Lưu Nguyệt đang ngã ra sau, chậm rãi đứng dậy, thản nhiên nhìn nàng liếc mắt một cái.

“Tiểu thư, cảm ơn!” Lưu Nguyệt trong lúc nhất thời còn không phản ứng kịp, chỉ biết là tiểu thư đã cứu nàng, cổ tay vừa mới bị Lạc Thi siết chặt đến phát đau, cúi đầu nhìn, thế nhưng sừng lên một vòng.

Lưu Nguyệt đau đến run lên, thấy ánh mắt Hoa Khấp Tuyết càng thêm lạnh lẽo.

“Lạc Thi! Đồ vô dụng nhà ngươi, có chút chuyện nhỏ này cũng làm không xong!” Mộ Lăng Ny giận tái mặt, hung hăng nhìn chằm chằm Lạc Thi ngã trên mặt đất đau đến sắc mặt trắng bệch.

“Đào Vân, hung hăng đánh tiện nhân này cho ta, đánh chết ta phụ trách!” Lý Phượng Kỳ liếc mắt nhìn Lạc Thi trên mặt đất, sai bảo Đào Vân ở phía sau, Đào Vân đã luyện được huyền thuật tầng thứ tư, nên mới được phụ thân phái tới bảo vệ mình, nàng cũng không tin Đào Vân còn không đối phó được với nha đầu thối này!

“Vâng” Đào Vân phụ họa mà cười, nhìn Hoa Khấp Tuyết với ánh mắt rất nham hiểm, đang muốn ra tay, lại nghe được Lạc Thi thét lên một tiếng chói tai, nhìn lại thì nàng đã ngất đi, tay kia thì không ngừng co giật.

Hoa Khấp Tuyết lạnh lùng nhìn Đào Vân, lạnh lùng lên tiếng: “Người của ta, ai cũng không cho phép động đến.” Âm thanh lạnh như hàn băng, mang theo ngang ngược tuyệt đối, đáng vẻ lạnh nhạt, khuôn mặt bình thường kia lúc này lại mơ hồ tỏa mát ra hào quang chói mắt.

Hơi thở lạnh lẽo tràn ngập cả căn phòng, Mộ Lăng Ny và Lý Phượng Kỳ không nhịn được sợ run cả người, nhìn nàng như vậy, trong lòng mơ hồ có chút bất an nhưng các nàng lập tức nhớ đến thân phận của mình, liền trở lại đáng vẻ kiêu căng.

“Khẩu khí thật lớn, Bỏn cung hôm nay thật muốn xem, người của ngươi, ta động đến được hay là không đây! Đào Vân, giết nàng!” Mộ Lăng Ny vỗ bàn hét lên, Hoa Khấp Tuyết nói câu kia đã khiêu chiến đến quyền uy công chúa của nàng, nàng làm sao có thể không nổi lên sát tâm.

“Dạ. . . .Vâng, công chúa!” Đào Vân bị Hoa Khấp Tuyết lạnh lùng nhìn chăm chú, thân thể cũng không nhịn được run lên, nhưng công chúa đã lên tiếng, nàng cũng không dám không nghe theo, mạnh mẽ chống lại ánh mắt của Hoa Khấp Tuyết, nhìn xuống ớn lạnh trong nội tâm, vận khởi huyền thuật, khí lưu vô hình ở quanh thân nàng lưu động.

Mộ Lăng Ny cười lạnh, cho ngươi kiêu ngạo, hôm nay chính là ngày chết của ngươi!

“Tiểu thư!” Lưu Nguyệt lo lắng nhìn về phía Hoa Khấp Tuyết, lại bị ánh mắt lạnh của nàng làm cho sợ hãi không dám nhiều lời nữa nhưng thân thể đã làm tốt tư thế xông ra, tùy thời chuẩn bị vì tiểu thư đỡ công kích của Đào Vân.

Ánh mắt Hoa Khấp Tuyết thấy được động tác này của nàng, âm thầm thở dài, bàn tay nhỏ nhắn đặt trước bụng chuyển động, ánh mắt nhìn về phía Đào Vân càng thêm lạnh lùng.

Đào Vân chỉ cảm thấy một nửa huyền lực đột nhiên bị đánh tan, hoảng sợ nhìn về phía Hoa Khấp Tuyết nhưng thấy tay nàng chỉ nhẹ nhàng hướng chính mình điểm một cái, thân thể của mình liền không tự chủ được bay về phía sau.

Đào Vân đụng vào tường, phun ra ngụm máu tươi, sắc mặt tái nhợt, trong mắt tất cả đều là sợ hãi, huyền lực của nàng, huyền lực của nàng. Bị phế rồi!

Ánh mắt Lưu Nguyệt đại ra nhìn Hoa Khấp Tuyết, thì ra tiểu thư lợi hại như vậy.

Mộ Lăng Ny cùng Lý Phượng Kỳ thấy vậy, trong lòng xông lên bất an mãnh liệt, ban đầu nghĩ rằng nàng là một quả hồng mềm, lại không ngờ nàng lợi hại như thế, đôi mắt phượng của Mộ Lăng Ny híp lại hướng Lý Phượng Kỳ nháy mắt.

Lý Phượng Kỳ hiểu ý, từ trong lòng ngực móc ra một đoạn ống trúc nhỏ, vận đủ huyền lực ném tới cửa sổ, đây là pháo hoa báo tin của Lý gia, nữ nhân này khó đối phó, nàng phải gọi người tới.

Lý Phượng Kỳ và Mộ Lăng Ny cũng luyện được huyền thuật tầng thứ năm, mặc dù bình thường nàng rất kiêu ngạo nhưng năng lực nên có vẫn phải có, xem tình huống vừa rồi thì các nàng là không đối phó được với nữ nhân này!

“Gọi người tới?” Bàn tay trắng nõn của Hoa Khấp Tuyết hướng không trung tung một chưởng, đoạn ống trúc liền đến trên tay, nàng nhẹ nhàng bóp một cái, hóa thành tro bụi.

Lý Phượng Kỳ trừng lớn cặp mắt, không thể tin nhìn Hoa Khấp Tuyết, nàng đã truyền vào ống trúc này mười phần huyền lực, lại dễ dàng bị nàng làm hỏng như vậy, chống lại ánh mắt lạnh lùng của nàng, nàng đột nhiên cảm thấy mình đã chọc sai người rồi.

“Y phục này, là của Mộ Lương cho, các người, không có tư cách đụng vào.” Hoa Khấp Tuyết từ trên cao nhìn xuống Mộ Lăng Ny và Lý Phượng Kỳ đang ngồi, trên mặt một mảnh lạnh như băng, trong mắt hiện lên châm chọc.

“Cái gì!” Mộ Lăng Ny lập tức quên sợ hãi, khiếp sợ kêu to: “Hoàng thúc làm sao có thể tặng đồ cho người?”

Trên mặt Lý Phượng Kỳ cũng là khiếp sợ nói không ra lời, nhìn nàng gương mặt bình thường, trong lòng dâng lên ghen tỵ mãnh liệt, nghĩ đến nàng sẽ ngồi ở vị trí của Vương gia, y phục này nếu như thực là Vương Gia đưa, thì cũng đã nói rõ, nhưng là dựa vào cái gì, dựa vào cái gì một nữ nhân xấu xí như vậy lại có thể được Vương gia chú ý, nàng yêu Vương gia như vậy nhưng Vương gia đối với nàng là không thèm ngó tới.

Không thể không nói, sức mạnh của ghen tỵ và oán hận là rất lớn, khuôn mặt Lý Phượng Kỳ xanh mét, đột nhiên xông tới, vận đủ lực đạo tung ra một chưởng.

Mộ Lăng Ny căn bản là không kịp ngăn nàng lại, trong bụng thầm kêu một tiếng không ổn, liền thấy thân hình Hoa Khấp Tuyết lóe lên, lôi kéo Lưu Nguyệt rời đi, một chưởng này phá hủy bàn gỗ.

Lý Phượng Kỳ một chưởng không thành, then quá hóa giận, oán hận nhìn vẻ mặt không chút biểu cảm của Hoa Khấp Tuyết, lại lần nữa đánh ra hai chưởng.

Hoa Khấp Tuyết lười chơi cùng nàng, giơ tay vung lên, ba phần lực đạo của huyền lực thẳng tắp chống lại công kích của nàng, lực lượng kia dễ dàng phá vỡ công kích của nàng.

Lý Phượng Kỳ “Phốc” phun ra máu, quần áo màu xanh bị máu nhuộm đỏ, hướng về sau mà ngã xuống, trong mắt là khiếp sợ và không cam lòng, nàng là huyền thuật tăng thứ năm, trong nhóm nữ tử cũng coi như là người xuất sắc, lại không nghĩ rằng ở trước mặt xấu nữ này lại trở nên không chịu nổi một chưởng như vậy. Nhưng là nàng không biết, Hoa Khấp Tuyết vẫn chưa dùng tới ba phần sức lực.

Mộ Lăng Ny lắc mình hướng về sau tiếp được nàng thân mình cũng bị dư lực của Hoa Khấp Tuyết đẩy cho lui về phía sau, hai người đồng loạt ngã nhào trên đất.

Mộ Lăng Ny nhìn Lý Phượng Kỳ mặt tái nhợt khắp người là máu, trong mắt thoáng qua sợ hãi, nàng là thiên kim chi tử, mặc dù bình thường có hay ngang ngược nhưng vẫn là rất ít khi nhìn thấy máu.

“Người lại dám dẫm thương chúng ta.” Mộ Lăng Ny run giọng nhìn về phía Hoa Khấp Tuyết, các nàng có địa vị cao, nàng làm sao dám.

“Vì sao không dám.” Hoa Khấp Tuyết lạnh lùng lên tiếng, trong mắt hiện lên ý lạnh, giơ tay hướng Đào Vân vung lên.

“A!” Đào Vân đau đến hôn mê hét thảm một tiếng, một cánh tay liền bị chặt đứt, lần nữa đau đến ngất đi.

Hoa Khấp Tuyết che mắt của Lưu Nguyệt lại, lạnh lùng nhìn Mộ Lăng Ny nói: “Niệm tình người là cháu gái của Mộ Lương, ta không động đến người nhưng Lưu Nguyệt bị thương, ta cũng sẽ không để cho nàng bị thương vô ích.”

Dám nắm sừng tay của Lưu Nguyệt, vậy người phải để lại một cánh tay bồi thường!

Mộ Lăng Ny hoảng sợ nhìn chằm chằm cánh tay bị đứt của Đào Vân, thân thể cũng không ngừng phát run, dùng sức gật đầu, nước mắt chảy xuống dung nhan xinh đẹp sớm bị hủy đến không còn dáng vẻ. Nữ nhân này căn bản là ác ma. Ác ma.

“Mang theo người của người, cút đi.” Hoa Khấp Tuyết thu hồi tầm mắt nhưng âm thanh lại lạnh thêm mấy phần.

Mộ Lăng Ny cuống quít gật đầu, muốn đứng lên, lại phát hiện khí lực trên người sớm đã bị nàng dọa sợ đến không còn bao nhiêu, hai chân mềm nhũn, té quỵ xuống đất, tay đụng phải cánh tay bị đứt của Đào Vân, bị dọa cho mặt trắng bệch thét chói tai.

“A!”

30. Chương 29: Chương 29

31. Chương 29: Bạch Thánh Vũ Đụng Phải Họng Súng

“Tiểu, tiểu thư, người làm sao vậy.” Lưu Nguyệt nghe Mộ Lăng Ny thét chói tai, thân thể run lên, có chút sợ.

“Lưu Nguyệt, người là người của ta, không nên chỉ có một chút lá gan ấy.” Hoa Khấp Tuyết lạnh lùng lên tiếng, nha đầu Lưu Nguyệt này rất nhát gan, e rằng phải huấn luyện thật tốt.

“Vâng Vâng” Lưu Nguyệt gật đầu một cái, Hoa Khấp Tuyết thấy vậy, lấy cái tay che mắt của nàng ra, một màn máu tanh bị Lưu Nguyệt thu vào đáy mắt, trong nháy mắt sắc mặt trắng bệch nhưng nghĩ tới lời tiểu thư vừa mới nói, lau đi nước mắt vì bị dọa sợ mà chảy ra, tất cả trong mắt đều là kiên cường.

Hoa Khấp Tuyết thấy vậy, trong mắt hiện lên tán thưởng, ngay sau đó lạnh lùng liếc mắt qua Mộ Lăng Ny một cái nói: “Còn chưa chịu rút.”

“Ta. Ta.” Mộ Lăng Ny nghiêm khuôn mặt không còn chút máu, không phải nàng không đi mà là nàng thật không còn hơi sức.

“Chuyện gì xảy ra?” Ngoài cửa xuất hiện một nam tử áo đen, mắt sáng mảy kiếm, toàn bộ ngũ quan, tuấn mỹ phi thường.

Ánh mắt nhìn xuống máu dưới chân và công chúa ở một bên, liền biến sắc, cúi người đỡ Mộ Lăng Ny và Lý Phượng Kỳ dậy hỏi: “Công chúa, Lý cô nương, các người không sao chứ.”

“Không có. Không có việc gì.” Mộ Lăng Ny sợ hãi nhìn Hoa Khấp Tuyết, ánh mắt né tránh, nếu là bình thường nàng đã sớm cáo trạng nhưng một màn vừa rồi, thật sự đã dọa nàng sợ.

Nam tử áo đen kia cau mày, thấy Mộ Lăng Ny xác thực không có việc gì, mới kiểm tra thương thế của Lý Phượng Kỳ, phát hiện nàng bị trọng thương, khuôn mặt lập tức lạnh xuống.

“Cô nương, lá gan của người cũng không khỏi quá lớn đi; Nhà Thực Cư ’ này là nơi để người làm loạn sao?” Nam tử áo đen an trí hai người ở trên ghế, đứng dậy tức giận trừng mắt nhìn Hoa Khấp Tuyết, trong lòng mặc dù cảm thấy kinh ngạc vì nàng có thể dễ dàng dấn thương Lý Phượng Kỳ nhưng mà bây giờ không phải là lúc để mà kinh ngạc.

Nam tử áo đen này chính là Bạch Thánh Vũ.

“Dám đụng đến người của ta, cái giá phải trả đã rất nhẹ nhàng.” Tính tình Hoa Khấp Tuyết lại lạnh nhạt lên mà đúng là cũng không thể tốt được, vốn là buổi sáng bị “Vân Khinh” làm cho cực kì phiền não, định tới chỗ này uống một chút trà, ăn chút gì đó, lại không nghĩ rằng sẽ đụng phải đám ruồi nhặng này.

“Cái gì?” Bạch Thánh Vũ trong nháy mắt ngậy người, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn lạnh lẽo của nàng, trong lòng có chút buồn bực, nữ nhân này là cái giọng điệu gì, thái độ gì đây lập tức cười lạnh nói: “Cô nương thật đúng là kiêu ngạo a, có thể hay không cho tại hạ biết, người là mợ lá gan của người nào!”

“Nói thêm một chữ nữa, giết.” Lửa giận của Hoa Khấp Tuyết không phải là ai cũng chịu đựng được, ánh mắt lạnh như băng đâm thẳng vào đáy mắt Bạch Thánh Vũ, từ sáng đến bây giờ bụng đã rất đói, hiện tại ai chọc đến nàng thì dù là lão Hoàng đế tới cũng đừng nghĩ cứu người! Bạch Thánh Vũ vừa bị nàng nhìn, trong xương cũng lạnh đến phát run rồi, trong mắt tất cả đều là khiếp sợ, khí thế thật là mạnh, từ đáy lòng

hắn cũng không muốn chống lại người như thế nhưng vừa nghe lời nói kiêu ngạo của nàng, lại cảm thấy rất khó bỏ qua mặt mũi của mình, hắng giọng một cái, cổ tự trấn định cười lạnh: “Khẩu khí thật lớn, ta rất muốn thử xem.”

Bạch Thánh Vũ còn chưa dứt lời, liền trừng lớn hai mắt, trên mặt có chút phát đen.

Dạ dày Hoa Khấp Tuyết dói đến đau, hoàn toàn mất kiên nhẫn, quanh thân Huyền Lực tràn ra, uy lực cường đại ép về xung quanh, dù gì Bạch Thánh Vũ cũng là cao thủ tầng thứ tám, miễn miễn cưỡng cưỡng có thể ngăn cản một hồi nhưng Mộ Lăng Ny và Lý Phượng Kỳ lại không có cái khả năng kia, ói ra một bùm máu ngay tại chỗ.

Hoa Khấp Tuyết hừ lạnh, trong mắt ẩn chứa sát ý.

Bạch Thánh Vũ chỉ cảm giác được mình bị một cái tay bóp ở cổ, hô hấp đều là khó khăn, mặc dù là vận đủ huyền lực cũng không có nhiều tác dụng, trong lòng thầm kêu một tiếng không được, lần này đã chọc làm người, đi buôn bán nhiều năm như vậy, vẫn là lần đầu tiên hắn nhìn lầm sợ là sẽ phải để lại mạng của mình.

“Tiểu thư.” Lưu Nguyệt lo lắng nhìn Hoa Khấp Tuyết, cũng không phải vì cầu xin cho Bạch Thánh Vũ mà là nàng thấy sắc mặt của Hoa Khấp Tuyết không được tốt lắm, có chút lo lắng.

Hoa Khấp Tuyết hừ lạnh một tiếng, tăng thêm lực đạo, định trực tiếp giết chết Bạch Thánh Vũ, sau đó về nhà mình lấy ít đồ ăn cho no bụng, lại bị một tiếng hô to ngoài cửa làm cho dừng động tác lại.

“Tuyết cô nương, hạ thủ lưu tình a, Bạch Thánh Vũ là bạn thân của Vương gia!” Cảnh Duệ vọt tới cửa, miệng mở lớn thở hổn hển, xem chút nữa là bị áp lực cường đại ở trong phòng bắn ngược ra ngoài, vận đủ lực đạo thân hình mới đứng vững, không khỏi gấp gáp hô to, liếc nhìn sắc mặt của Bạch Thánh Vũ phồng chùng không được thoải mái, hắn đã nói là Tuyết cô nương rất lợi hại rồi.

Hoa Khấp Tuyết nghe vậy, trong nháy mắt thu hồi lực đạo, mọi người đều thở phào nhẹ nhõm, đặc biệt là Bạch Thánh Vũ, ngã ngồi ở trên ghế, sắc mặt tái nhợt.

Cảnh Duệ thở phào nhẹ nhõm, tiến lên đá văng Đào Vân bị đứt một cánh tay đi, từ trong ngực móc ra một lọ dược hoàn mở ra liền hướng miệng Bạch Thánh Vũ đổ vào.

Bạch Thánh Vũ ho khan hai tiếng, sắc mặt đã rất kém không còn như lúc đầu, nghi hoặc nhìn về phía Cảnh Duệ, âm thanh còn có chút chột dạ hỏi: “Cảnh Duệ. Nàng là?”

“Người cái đồ ngu ngốc, người không biết có vài người là không thể chọc sao?” Cảnh Duệ chỉ tiếc rên sát không thành thép giọng điệu này lại càng khiến cho Bạch Thánh Vũ khó hiểu, không thể chọc?

“Nàng là người trong lòng của Vương gia!” Cảnh Duệ trừng mắt liếc hắn một cái, buông hắn ra, cười gượng chạy đến bên cạnh Hoa Khấp Tuyết: “Tuyết cô nương, Bạch Thánh Vũ hắn không biết người.”

“Bần.” Hoa Khấp Tuyết lạnh lùng quét nhìn bốn phía một cái toàn là vết máu cùng vụn gỗ.

“Ta sẽ gọi người tới thu dọn, Tuyết cô nương chúng ta qua gian phòng bên kia đi, món ăn sẽ mau chóng làm xong.” Ánh mắt Cảnh Duệ hướng Lưu Nguyệt cầu cứu, liếc nhìn hiện trường bắn thủ lộn xộn, nhú nhú mây, hắn chỉ là mới đi có một chút, như thế nào lại xảy ra nhiều chuyện vậy, Vương gia đến đây thế nào cũng sẽ mắng chết hắn.

Lưu Nguyệt gật đầu một cái nói: “Tiểu thư, chúng ta qua bên kia đi.”

Hoa Khấp Tuyết gật đầu, dạ dày bị dói đến khó chịu nhưng mà trên mặt lại không có biểu lộ gì, vẫn là lạnh lẽo như cũ.

Cảnh Duệ thấy Hoa Khấp Tuyết gật đầu, thở phào một hơi, vừa vận thấy tâm tình Tuyết cô nương giống như không tốt lắm, cũng tốt như vậy sẽ không làm khó mình.

Đột nhiên, một trận gió quét vào, mang theo hương sen nhàn nhạt, một đạo bóng dáng màu tím băng lãnh vọt tới trước mặt Hoa Khấp Tuyết, nhanh chóng ôm nàng vào trong ngực.

“A noãn, nàng không có chuyện gì chứ?” Mộ Lương cầm trong tay mứt hoa quả hướng trên tay Cảnh Duệ để xuống, bắt đầu khấn trương kiểm tra thân mình Hoa Khấp Tuyết, xác định nàng không có chuyện gì sau đó mới thở dài một hơi nhẹ nhõm.

“Ta không sao.” Hoa Khấp Tuyết thở dài, về điểm tức giận trong lòng vì hấn đến đã giảm đi không ít, nhẹ nhàng dựa vào trong lòng ngực của hấn, đầu có chút choáng váng.

“Đã xảy ra chuyện gì?” Mộ Lương dịu dàng ôm nàng, nhưng giọng nói lại lạnh thấu xương, lạnh lùng quét nhìn một vòng, thẳng tắp đối mặt bất khả tư nghị nhìn Bạch Thánh Vũ.

“Vương gia, chuyện này.” Cảnh Duệ muốn mở miệng nhưng lại không biết nói gì, cụ thể xảy ra chuyện gì, hấn cũng không rõ ràng.

“Hoàng thúc!” Mộ Lăng Ny té xỉu đột nhiên tỉnh lại, nhìn thấy Mộ Lương, nước mắt lại không ngừng chảy ra ngoài, lại thấy hấn đang ôm nữ nhân kia, lập tức trợn tròn mắt.

“Mộ Lương, quản tốt cháu gái và bằng hữu của chàng, về sau ta sẽ không xuống tay lưu tình.” Hoa Khấp Tuyết đẩy hấn ra, lạnh lùng nói.

Chỉ một câu thì Mộ Lương đã đại khái biết rõ sự tình, sợ là Mộ Lăng Ny kiêu ngạo thành thói chọc giận A noãn rồi, lập tức gạt đầu, dịu dàng cười: “A noãn không cần cố kỵ ta.”

Mộ Lăng Ny không thể tin tưởng lớn mắt hỏi: “Hoàng thúc! Người giúp nàng?”

“Tình Nguyệt, A noãn là nữ nhân của ta.” Mộ Lương lạnh lùng nhìn Mộ Lăng Ny nói tiếp: “Cảnh Duệ, tìm người đưa công chúa trở về Đức vương phủ.” Trong giọng nói hiện rõ uy nghiêm.

“Vâng” Cảnh Duệ đem mứt hoa quả đưa cho Lưu Nguyệt, một tay mang theo một người đưa Mộ Lăng Ny và Lý Phượng Kỳ đi, về phần hai tỷ nữ nửa sống nửa chết kia. Vẫn là chút nữa tìm người đến thu thập.

Mộ Lăng Ny sững sờ tùy ý để Cảnh Duệ dẫn mình đi, ánh mắt đã có thể dùng đại ra để mà hình dung, nữ nhân kia thật sự là nữ nhân của hoàng thúc, mới vừa rồi là nàng gây ra cái họa gì a. Quyền uy của Hoàng thúc, nàng là không dám xúc phạm.

Người đã sớm ngắt đi Lý Phượng Kỳ còn chưa biết những thứ này, nàng không có thấy qua sự lãnh huyết của Hoa Khấp Tuyết, cũng chưa có thấy qua sự bảo vệ của Mộ Lương đối với nàng, cũng bởi vì những thứ này, mới làm cho kết cục sau này của nàng càng thêm bi thảm.

32. Chương 30: Chương 30

33. Chương 30: Hoa Khấp Tuyết Đối Bụng Thân Thể Không Thoải Mái (canh Hai)

Trong gian phòng, không khí có chút kì quái.

Hoa Khấp Tuyết mặt lạnh dựa vào trên ghế, không nói một lời, Mộ Lương nhìn ở trong mắt mà gấp ở trong lòng, tất cả trên mặt đều là lo lắng.

“A noãn, rốt cuộc là làm sao vậy, nàng nói với ta một lời đi.” Mộ Lương cau mày sờ sờ mặt của nàng, A noãn là bị làm sao vậy?

“A noãn, nàng trả lời ta đi.” Chân mày Mộ Lương càng nhíu chặt hơn, lời kéo bàn tay nhỏ bé của nàng nhưng vẫn là không được đáp lại.

Lưu Nguyệt và Cảnh Duệ ngồi ở một bên cũng không dám nói chuyện.

Bạch Thánh Vũ ngồi ở trên ghế ngậy ra, ngạc nhiên nhìn bộ dạng nhún nhường của Mộ Lương, vẫn là lần đầu tiên hắn nhìn thấy con người cao cao tại thượng này lại chủ động hạ mình để dỗ dành một nữ nhân như vậy, hơn nữa nữ nhân kia lại còn không để ý đến hắn, đúng là hiếm thấy, hiếm thấy!

“Bạch Thánh Vũ, ngươi rốt cuộc đã làm gì A noãn!” Đột nhiên Mộ Lương lạnh lùng nhìn Bạch Thánh Vũ, trong mắt lộ vẻ tức giận, A noãn như hiện tại đến tám phần là có liên quan đến hắn.

“Ta?” Bạch Thánh Vũ trợn mắt: “Ta là người bị hại nha! Bị nàng đánh cho thiếu chút nữa thì học máu!”

“Thiếu chút nữa?” Mộ Lương híp mắt lại, đột nhiên hướng Hoa Khấp Tuyết lấy lòng cười cười hỏi: “A noãn, có phải là hắn học máu nàng liền chịu ý để ý đến ta?”

“Mộ Lương, ngươi thật không có lương tâm!” Bạch Thánh Vũ thiếu chút nữa nhảy dựng lên, hắn muốn dỗ nữ nhân là chuyện của hắn, tại sao lại lấy việc làm hại mình làm điều kiện chứ!

“Ta làm sao sẽ có lương tâm đối với ngươi?” Mộ Lương lườm hắn, hừ lạnh.

Bạch Thánh Vũ chậm rãi hít vào một hơi, mặt kìm nén đến đỏ bừng, chỉ có thể oán hận trừng mắt nhìn hắn.

“Khụ khụ, Thánh Vũ, ngươi phải học thành thói quen.” Cảnh Duệ cười gượng hai tiếng, tốt bụng nhắc nhở, Vương gia có bao nhiêu cưng chiều Tuyết cô nương, hắn nếu không nhìn ra được, vậy mắt hắn liền quá kém đi.

Bạch Thánh Vũ nghe vậy, lập tức liền tối mặt, há miệng, lại không nói ra được một câu nào, cao thấp đánh giá Hoa Khấp Tuyết, thật sự không nhìn ra nàng trừ bỏ một thân huyền thuật thì rốt cuộc có cái gì tốt. . . .

“Vương gia, mới vừa rồi Bạch công tử nói tiểu thư kiêu ngạo, sau đó tiểu thư giống như liền nổi giận. . . .” Lưu Nguyệt rầu rĩ lên tiếng, nhìn tiểu thư không nói một lời nàng rất là lo lắng, cũng không quan tâm giúp Bạch Thánh Vũ bao che “Hành vi phạm tội”.

Bạch Thánh Vũ khóe miệng co rút, bây giờ là thế nào đây, tố cáo hả? Nhưng mà nữ nhân kia lúc đầu đúng là rất kiêu ngạo nha!

“Còn gì nữa không?” Mộ Lương hơi hơi híp mắt, nguy hiểm nhìn Bạch Thánh Vũ, hắn không tin chỉ một câu như vậy lại có thể chọc giận tiểu băng sơn nhà hắn.

“Hắn, hắn còn hỏi tiểu thư là mượn lá gan của người nào. . . .” Lưu Nguyệt do dự một chút, cuối cùng cũng nói ra, áy náy nhìn Bạch Thánh Vũ, Bạch công tử người đừng có trách ta nha. . . .

“Lưu Nguyệt, đừng có nói nữa.” Cảnh Duệ liếc xéo nàng một cái, cô nàng này muốn hại chết Thánh Vũ sao?

“Mượn lá gan của ta, có đủ hay không?” Mộ Lương đột nhiên lười biếng nở nụ cười, nhìn về phía Bạch Thánh Vũ ánh mắt trở nên quỷ dị, thẳng tắp hướng về hắn khiến sống lưng hắn một trận sợ hãi.

“Mộ, Mộ Lương, chuyện này, đây chỉ là hiểu lầm.” Bạch Thánh Vũ cùng hắn làm huynh đệ nhiều năm như vậy vừa nhìn thấy nụ cười của hắn thì liền biết rõ mình sắp gặp tai họa rồi, lập tức cầu xin tha thứ, liếc Hoa Khấp Tuyết một cái, trong bụng thầm mắng mình, sớm biết như vậy cũng không đi trêu chọc tiểu tổ tông này, nếu như Mộ Lương thực muốn chinh hắn, vậy hắn thật sự xong đời rồi, tiểu tử này thủ đoạn rất gian trá, hung ác.

“Bạch lão gia e là không biết vị hôn thê của ngươi đã bị người đưa cho nam nhân khác. . . .” Mộ Lương tà mị nhếch môi, hai tròng mắt lóe sáng.

“Tuyết cô nương, về sau có chuyện gì, chỉ cần cô nương nói một câu, dù cho tại hạ lên núi xuống biển cũng giúp ngươi cô nương hoàn thành...!” Bạch Thánh Vũ cup mặt xuống nhìn về phía Hoa Khấp Tuyết, biết là muốn cứu mình là phải dựa vào cô nương này.

“Giúp A noãn làm việc lại không tình nguyện như vậy?” Mộ Lương nhíu mày, nhìn bộ dạng của hắn vẻ mặt cứ như đưa đám.

Bạch Thánh Vũ nghe vậy, biểu tình trên mặt vẫn vẹo trong nháy mắt, sau đó liền nở ra một nụ cười so với khóc còn khó coi hơn, một màn này nếu mà để cho các thiếu nữ ái mộ hẳn thấy được, sợ rằng sẽ làm tổn thương và tan vỡ rất nhiều trái tim.

“Ha ha ha ha.” Cảnh Duệ thật sự là nhịn không được nữa rồi, che mắt lại cười to lên, rất ít khi thấy Bạch Thánh Vũ như vậy thật là kinh ngạc, cảm giác này quá sung sướng!

“Còn cười nữa ta sẽ giết chết ngươi!” Bạch Thánh Vũ then quá hóa giận, hẳn đánh không lại Mộ Lương đánh không lại Hoa Khấp Tuyết, chẳng lẽ còn đánh không lại Cảnh Duệ ngươi hả?

“Khụ khụ.” Cảnh Duệ cười lạc giọng, chợt mạnh mẽ ho khan, Lưu Nguyệt nhìn thấy liền ghét bỏ nhú mày lại, tốt bụng bưng đến một chén nước cho hắn.

Cảnh Duệ uống nước xong cảm giác tốt hơn nhiều, đang muốn hạ mình cảm ơn Lưu Nguyệt tri kỷ, lại thấy vẻ mặt chán ghét của nàng, lập tức đen mặt.

“Đừng ồn ào nữa.” Hoa Khấp Tuyết đột nhiên lạnh lùng lên tiếng, âm thanh có chút yếu ớt nhưng cũng thành công khiến cho cả gian phòng yên tĩnh lại.

“A noãn, nàng làm sao vậy?” Mộ Lương đưa tay ôm nàng vào trong ngực, lo lắng cau mày, đã xảy ra chuyện gì, A noãn không có bị thương, làm sao lại không có tinh thần như vậy?

Hoa Khấp Tuyết chậm rãi mở mắt ra, ngửa đầu vô lực nhìn Mộ Lương, trong đôi mắt có chút sương mù nhàn nhạt, nhìn thấy hắn lo lắng cho mình trong lòng rất ấm áp, khẽ lắc đầu.

Mộ Lương nhìn thấy đáy mắt nàng nhiễm sương mù, trong lòng liền giống bị một cái đinh đâm vào vô cùng đau đớn, lập tức “oành” một tiếng đập nát cái bàn gỗ quý, nguy hiểm nhìn về phía Bạch Thánh Vũ, nghiêng rằng nghiêng lợi mở miệng: “Bạch Thánh Vũ, ngươi rốt cuộc đã làm gì nàng!”

“Ôi tổ tông của ta, một người xuất thân từ làm ăn buôn bán như ta thì có thể làm gì được nàng?” Bạch Thánh Vũ vô lực dựa vào ghế, đỡ gỗ vụn đang bay tới, vẻ mặt cầu xin, không biết là muốn hắn phải giải thích như thế nào đây, rõ ràng là hắn chưa có làm gì cả mà.

“Mộ Lương.” Hoa Khấp Tuyết kéo kéo y phục của hắn, âm thanh vẫn yếu ớt như cũ, mất đi sự lạnh lùng thường ngày mang theo chút cảm giác mềm mại và nhu nhược cộng với giọng nói của nàng vốn là trong trẻo dễ nghe, một tiếng “Mộ Lương” này nhưng là làm cho người nào đó tâm hồn nhộn nhạo.

Mộ Lương lạnh lùng lướt nhìn mọi người liếc mắt một cái, cúi đầu dịu dàng nhìn Hoa Khấp Tuyết, lúc này con ngươi của nàng như chứa nước hơi hé ra nhìn hắn, trực tiếp làm cho tim của hắn bị tan ra, giọng nói càng thêm dịu dàng, cơ hồ có thể chảy ra nước: “A noãn, nàng không thoải mái ở đâu?”

“Ta nôn.” Bạch Thánh Vũ trực tiếp liền bị một trận buồn nôn, chà xát cánh tay nhảy về phía sau, ghét bỏ nhìn Mộ Lương ở trước mặt, tuy nhìn hắn như vậy thật là cảnh đẹp ý vui nhưng mà sao hắn vẫn cảm thấy thật là buồn nôn.

Không chỉ có Bạch Thánh Vũ, cả người Cảnh Duệ cũng nổi cả da gà, cứng đờ xoay người sang chỗ khác, không dám nhìn Vương gia nhà hắn nữa.

Chỉ có Lưu Nguyệt là cười tủm tỉm nhìn hai người, càng xem càng cảm thấy họ xứng đôi, Vương gia đối với tiểu thư càng dịu dàng, nàng càng vui vẻ.

“Ta đói rồi, dạ dày khó chịu.” Hoa Khấp Tuyết mím mím môi, hiếm thấy lộ ra cái vẻ mặt đáng thương này, thể chất của nàng là không thể đối được, trước kia không biết, hôm nay thật sự bị đói mới biết là có bao nhiêu khó chịu toàn bộ dạ dày đều xoắn lại một chỗ, trên người đều đổ mồ hôi lạnh.

Một người vào thời điểm thân thể của chính mình không thoải mái nhất mới có thể đối với người yêu bộc lộ sự ỷ lại lệ thuộc vào đối phương, nhìn Hoa Khấp Tuyết như bây giờ sẽ biết, đâu còn có sự lạnh lùng thường ngày, mà trở thành một con mèo nhỏ yếu ớt.

Mộ Lương nhìn thấy nàng như vậy, mặc dù là trên mặt hắn che dấu đi biểu tình nhưng mà tim vẫn như cũ đập rộn lên, ánh mắt càng thêm nóng bỏng nhưng rồi nhìn thấy nàng nhăn mày lại, tâm liền bắt đầu đau lên.

“Lưu Nguyệt, đi phòng bếp bưng đến đây một chén cháo nóng!” Mộ Lương cau mày nhìn Lưu Nguyệt một cái, lại thấy nàng đã sớm đi tới cửa, đối với sự nhanh trí của nàng cảm thấy rất hài lòng.

“A noãn, đợi chút nữa là có cháo rồi.” Mộ Lương đối phương hướng ôm Hoa Khấp Tuyết, cho nàng bày ra tư thế thoải mái lại thấy nàng nhú chân mày đau lòng muốn chết, hần thề về sau tuyệt đối không thể để cho nàng bị đối bụng.

“Thì ra là đối bụng.” Bạch Thánh Vũ thở ra một hơi, không nhận được liền liếc mắt xem thường, hiện tại chuyện này là không có quan hệ gì với hắn đúng chứ, hắn là vô tội.

“Bạch Thánh Vũ ‘Nhân Thực Cư’ mang thức ăn lên tốc độ quá chậm.” Hình như là Mộ Lương nghe được âm thanh hắn thở phào, cười như không cười nhìn hắn, lạnh nhạt mở miệng.

Bạch Thánh Vũ ngẩn ra, mặt trong nháy mắt liền đen xuống, Mộ Lương, người hôm nay có phải là muốn kiểm chuyện với ta không ?

Mộ Lương tà khí nhếch môi, hai tròng mắt thâm thúy lóe ánh sáng tà ác, Bạch Thánh Vũ, hôm nay người nói A noãn như vậy, cũng đừng trách ta về sau sẽ giày vò người!

Nhiều năm sau Bạch Thánh Vũ hồi tưởng lại một màn ngày hôm nay, trên mặt đều sẽ toát ra vẻ mặt bi thống, nếu không phải ban đầu đối với Hoa Khấp Tuyết không có lễ độ thì hiện tại thể nào hắn cũng có thể ít đi mấy cái nếp nhăn.

—— ngoài lề ——

Hắc hắc, gốc tử tính toán liên tục ba ngày cũng canh hai, mọi người hài lòng không

~Dưới sự đề cử Băng tỷ Văn Văn ~!

Hắc đạo lão công bá cương chiều

34. Chương 31: Chương 31

35. Chương 31: Một Vị Muối Tiêu Kết Làm Thân Giao.

Editor: Thao1504

Mộ Lương dứt cháo cho Hoa Khấp Tuyết, Hoa Khấp Tuyết cuối cùng cũng thoải mái hơn, đẩy Mộ Lương ra ngồi dậy, khôi phục thần thái lạnh lùng vốn có.

Mộ Lương thấy vậy cười khở, ăn no liền quên hần, tiểu nham hiểm!

“Cháo này, ăn ngon!” Hoa Khấp Tuyết mím môi, cảm giác hương vị còn quanh quẩn trong miệng mình, mắt hơi híp, nàng muốn gặp người đầu bếp này.

“A Noãn thích, vậy thì mang về nhà” Mộ Lương khẽ cười, lạnh nhạt nhìn về phía Bạch Thánh Vũ.

Bạch Thánh Vũ bị hắn nhìn trong lòng liền sợ hãi, khó khăn nói, “Nàng có đồng ý theo người hay không, ta không làm chủ được...”

“Hả?” Mộ Lương nhú mày, âm thanh vừa đủ, không cao không thấp, nhưng uy hiếp Bạch Thánh Vũ rất hiệu quả.

“Đầu bếp là Bạch Thánh Diêu!” Bạch Thánh Vũ trợn mắt, phì phò uống ngụm nước trà, tức giận hừ nhẹ, “Ta không có quyền can thiệp chuyện người cưng chiều nữ nhân của người, nhưng Bạch Thánh Diêu là muối của ta, ta không thể sai khiến nàng!”

Tiểu thư Bạch Thánh Diêu là bảo bối của Bạch gia, Bạch gia lão tử đặt trong lòng bàn tay cũng sợ đau, nàng từ nhỏ đã si mê ăn uống.

Mộ Lương nghe vậy khẽ cau mày, theo lời Bạch Thánh Vũ nói đúng là không thể giúp mình được, “Nàng thích gì?” Mộ Lương lạnh nhạt nhìn hắn, tính toán sẽ đáp ứng ý thích của nàng.

“Nấu nướng!” Bạch Thánh Vũ hừ lạnh, “Tiểu nha đầu kia hận không thể đem nhà bếp làm nơi ở, thật không có biện pháp của nàng.” Nói đến muối muối này của hắn, hắn cũng rất bất đắc dĩ, lớn lên vô cùng xinh đẹp, nàng không giống như các tiểu thư khác luôn yêu thích phấn son, ngược lại rất thích phòng bếp đầy dầu mỡ kia.

“Dẫn ta đến phòng bếp.” Hoa Khấp Tuyết này giờ không lên tiếng giờ chậm rãi ngẩng đầu lên, nàng muốn tự đi gặp nàng.

“Gọi nàng đến đây là được rồi.” Mộ Lương cau mày lại, cái này mà cũng phải tự A Noãn đi,

“Hả, nói cái gì, nữ nhân của ngươi là người, muối muối ta thì không phải cũng vậy sao!” Bạch Thánh Vũ tức giận nhìn Mộ Lương, mắt híp lại, “Cẩn thận coi chừng làm nữ nhân của ngươi.”

“Ta vui lòng!” Mộ Lương trong lòng luôn muốn như vậy, chặn câu nói phía sau của Bạch Thánh Vũ lại, được rồi, người ta đã nguyện ý, người còn có thể nói thế nào?

“Mộ Lương, ta muốn tự mình đi.” Hoa Khấp Tuyết quay đầu lại nhàn nhạt nhìn hắn, hảo ý của hắn nàng nhận.

“Ta cùng nàng đi.” Mộ Lương nhíu mày, muốn đứng dậy, lại bị Hoa Khấp Tuyết ngăn lại.

“Chàng còn chưa ăn cơm, ta mang theo Lưu Nguyệt.” Hoa Khấp Tuyết đứng lên, Lưu Nguyệt liền để chén xuống đuổi theo.

“Ta muốn đi cùng nàng.” Mộ Lương mím môi, lạnh lùng nhìn Lưu Nguyệt một cái, sao mang nàng ta mà không mang ta theo!

“Chàng sẽ đói.” Hoa Khấp Tuyết nhíu mày, Mộ Lương này giờ luôn nhìn mình, chưa ăn cái gì.

Mộ Lương nghe vậy giật mình liền ngẩng người, Hoa Khấp Tuyết thừa cơ mang Lưu Nguyệt rời đi.

Chờ sau khi nàng đi, Mộ Lương mới hồi phục lại tinh thần, miệng toé toé, nở nụ cười nhìn rất ngu ngốc, trực tiếp làm cho Bạch Thánh Vũ cùng Cảnh Duệ phun cơm trong miệng ra.

Vương gia, ngài nên giữ cho mình một chút mặt mũi, đây là ở bên ngoài....

Bạch Thánh Vũ cười xong nhàn nhạt nhìn Mộ Lương, trong mắt chợt hiện vui mừng, Mộ Lương như vậy có tình người hơn nhiều, nàng kia, sợ là phù hợp với hắn.

Bên kia, Hoa Khấp Tuyết chậm rãi đi vào “Nhàn Thực”, Lưu Nguyệt ở trước mặt dẫn đường, nàng ở phía sau quan sát thực lâu, không thể không nói, Bạch Thánh Vũ này phẩm vị không tệ, chỗ này mà làm cho thanh tâm đạm nhĩ, làm cho người ta cảm thấy dễ chịu cảnh sắc hài hoà.

“Tiểu thư, nơi này là phòng bếp.” Lưu Nguyệt đứng trước phòng bếp, híp mắt cười nhìn Hoa Khấp Tuyết, “Thật sạch sẽ, có thể so sánh với Thánh Vương phủ.”

Hoa Khấp Tuyết nhíu mày, nhàn nhạt nhìn nàng, lại ngửi được mùi vị bên trong bay ra, liền dời chân đi vào, thật ra nơi này không thể so sánh với món ăn của nàng, nhưng bên trong có một loại thức ăn, làm cho nàng thích

“Đi ra ngoài đi ra ngoài, chớ quấy rầy ta nấu ăn!” Một giọng nữ thanh thúy truyền ra, nhìn về phía trước, là một bóng dáng màu xanh lam, lúc này nàng đang ném ném gia vị vào nồi, quơ quơ giá vào Hoa Khấp Tuyết đang ở phía sau mà không hề quay đầu lại.

Lưu Nguyệt nhíu mày, “Xì” một tiếng rồi bật cười, Bạch tiểu thư này thật là đáng yêu, ngay sau đó liền cảm thấy mình có chút thất lễ, vội vàng bịt miệng, chớp chớp mắt nhìn Hoa Khấp Tuyết.

Hoa Khấp Tuyết không mấy khi mỉm cười, đi về phía trước, bước đi rất nhẹ nhàng.

Cô gái áo lam kia cho là nàng đã đi rồi, tay tiếp tục động tác, đột nhiên nghe được một âm thanh lạnh lùng ở phía sau truyền đến, làm cho nàng bị dọa sợ chút nữa đã làm rơi cả muỗng.

“Muối tiêu, để hơi nhiều.”

“Người còn chưa đi?” Cô gái áo lam chợt quay người lại, ngạc nhiên nhìn nàng, mình dầu gì cũng tu luyện được ảo thuật tầng thứ năm, tại sao không phát hiện được hơi thở của nàng.

Hoa Khấp Tuyết nhú mày, “Chú ý trong nồi.”

Cô gái áo lam làm sững sốt, ngay sau đó kêu lên một tiếng, bỏ từng chút muối tiêu trong tay vào, vốn định bỏ hết vào, lại đột nhiên nghe tiếng bạch y nữ phía sau nói, nên dừng động tác.

Hoa Khấp Tuyết cứ như vậy im lặng nhìn nàng đến khi làm xong món ăn.

Cô gái áo lam sau khi đặt món ăn lên bàn mới quay đầu lại, cúi đầu nếm thử món ăn, ánh mắt chợt sáng lên, vui mừng nhìn phía Hoa Khấp Tuyết, “Đúng là mùi vị này rồi! Cô Nương, ta tên là Bạch Thánh Diêu, người tên gì? Người cũng biết làm thức ăn sao?”

Nàng luôn không làm ra được mùi vị này, thì ra vấn đề nằm ở chỗ muối tiêu!

“Hoa Khấp Tuyết” Hoa Khấp Tuyết mỉm cười, Bạch Thánh Diêu này so với ca ca của nàng thì vui vẻ hơn nhiều.

“Ha ha, Bạch cô nương, tiểu thư nhà ta nấu ăn rất ngon không thể không công nhận a!” Lưu Nguyệt bước ra ngoài, vừa cười vừa khen ngợi chủ tử nhà mình.

“Có thật như vậy không?” Bạch Thánh Diêu hai mắt liền sáng lên, “Hoa tỷ tỷ, người có thể làm một món ăn cho ta ăn thử được không?”

Hoa Khấp Tuyết trên mặt tràn đầy ý cười, khẽ gật đầu, lần này, Lưu Nguyệt đứng bên cạnh liền sốt ruột, “Tiểu thư, ngài không sợ nấu cho Bạch tiểu thư ăn Vương gia sẽ ghen?”

“Người muốn nói cho hắn biết?” Hoa Khấp Tuyết lạnh nhạt nhìn nàng, Lưu Nguyệt liền lập tức che miệng, lắc đầu.

“Vương gia? Vương gia các người là ai?” Bạch Thánh Diêu trừng mắt nhìn, khó hiểu hỏi..

“ Là Thánh Vương a, chính là bằng hữu của ca ca người!” Lưu Nguyệt theo bản năng đáp lại, “Tiểu thư là người trong lòng của Vương gia.”

“Cái gì?” Bạch Thánh Diêu kinh ngạc trợn mắt, nhìn về phía Hoa Khấp Tuyết với ánh mắt sùng bái, “Cho nên người có thể chế phục được hồ ly đó!”

“Hồ Ly?” Hoa Khấp Tuyết nhú mày, trong mắt thoáng qua vui vẻ, hỏi lại nhằm xác định với nha đầu này.

Bạch Thánh Diêu gật đầu một cái, liền muốn vạch trần Mộ Lương, Hoa Khấp Tuyết thấy vậy, nhàn nhạt cắt đứt, “Không phải muốn ta nấu ăn sao?”

“Muốn, muốn!” Bạch Thánh Diêu gật đầu một cái, vội vàng mang một chậu lớn thức ăn tối, sớm quên chuyện mình vừa rồi định nói, hiện tại trong lòng chỉ mong đợi nhìn tài nấu nướng của Hoa Khấp Tuyết, nàng có thể nhìn một cái liền chỉ ra mình thiếu sót, tài nấu nướng nhất định sẽ bắt phạm.

Hoa Khấp Tuyết nhìn món ăn trên đĩa, chậm rãi xoắn tay áo lên, thuần thục nhưng không mất phần ưu nhã đi về phía bếp.

Lưu Nguyệt cũng xoắn tay áo lên, ở bên cạnh giúp nàng một tay.

Bạch Thanh Diêu đứng ở bên cạnh, sùng bái nhìn Hoa Khấp Tuyết, một người nấu nướng cũng có thể đẹp mắt như vậy, nàng không thể nào làm được như vậy, nhớ lời lão ca ca nói: Bạch Thánh Diêu, người làm cơm nhìn tựa như một người hầu leo núi...

Không lâu sau, Hoa Khấp Tuyết liền hoàn thành món ăn, Bạch Thánh Diêu ăn, liền không thể quên được, từ đó, Hoa Khấp Tuyết lại có thêm một tùy tùng, nàng đi đâu, cô nương này lại đi theo sau ở đó.

Nhưng đối với Hoa Khấp Tuyết mà nói, Bạch Thánh Diêu ỷ vào mình như vậy, không thể bảo là không tốt, nàng làm chuyện gì, nàng vui vẻ, Bạch Thánh Diêu tính tình lại ngây thơ, nàng cũng vui vẻ.

Dùng lời của Lưu Nguyệt tổng kết, Hoa Khấp Tuyết cùng Bạch Thánh Diêu như tình tỷ muội, bắt đầu từ thanh muối tiêu.

36. Chương 32: Chương 32

37. Chương 32: Nữ Nhân Mơ Ước Tới Mộ Lương (Hai)

Sau chuyện lần trước Hoa Khấp Tuyết ở “Nhàn Thực Cư” tức giận qua một thời gian, trong thời gian này, Mộ Lương ngày ngày ở Vương phủ phụng bồi nàng, viết cho nàng các phương thuốc nấu ăn của địa phương.

Bạch Thanh Diêu bị tài nấu ăn của Hoa Khấp Tuyết thu phục, nhõng nhẽo cùng cứng rắn làm cho ca ca mình phải đồng ý mang mình vào Vương phủ, mỗi ngày đều quần quanh Hoa Khấp Tuyết, điều này làm cho Mộ Lương hận đến nghiến răng, khi có cơ hội liền kiếm cớ đuổi nàng ra ngoài.

Mộ Lăng Ni trong khoảng thời gian này có đến Vương phủ một lần, mang theo nhiều đồ đến bồi tội với Hoa Khấp Tuyết, Hoa Khấp Tuyết thái độ đều không mặn không nhạt, làm cho vị công chúa cảm thấy không còn mặt mũi, lại không dám nói gì, đứng nói đến Hoàng thúc chắn ở phía trước, còn bởi bản thân Hoa Khấp Tuyết, dù biết nàng đối với mình vô tình, Mộ Lăng Ný cũng không dám trêu chọc nàng, nhưng trong lòng vẫn có chút oán hận.

Mộ Lê gần đây bởi vì Mộ Lương nghỉ phép, bận rộn đầy đầu, không thể đến Thánh Vương phủ, chẳng qua thỉnh thoảng sẽ sai người đưa những vật mới lạ cổ quái đến cho Hoa Khấp Tuyết nói là đưa cho “Hoàng thẩm” giải buồn, điểm này giành được sự tán thưởng của Mộ Lương.

Mà chuyện có một cô nương xấu xí tiến vào Thánh Vương Phủ, tin tức cô nương này rất được Vương gia sủng ái được lang truyền, làm cho thành Dương Thiên xôn xao, làm cho các cô gái hâm mộ Thánh Vương đau lòng không ít, đồng thời rất không can lòng.

Một tháng như vậy rất nhanh trôi qua, ngày nghỉ của Mộ Lương cũng kết thúc, cuộc sống lần nữa có gọn sóng.

“Hoàng Thúc!” Sáng sớm, Mộ Lê lớn tiếng đến Thánh Vương Phủ la hét, làm cho mọi người mặt đều nhăn lại, lúc này trời còn rất sớm, hoàng đế thế nào mà đã tới?

“Trần phi sanh non, hay là Liên phi mang thai, mà sáng sớm đã ồn ào.” Mộ Lương đang ngồi trên ghế trong vườn hoa, híp mắt hóng gió, thông thả nói, trực tiếp làm cho Mộ Lê ghen lại.

“Khụ khụ, hoàng thúc, ta sao có thể làm chuyện như vậy chứ?” Mộ Lê lúng túng cười, ngay sau đó cười híp mắt nhìn Hoa Khấp Tuyết, “Hoàng Thẩm, đã lâu không gặp, có nhớ ta không?”

Hoa Khấp Tuyết nghe vậy, hơi nhú mày, không có ý kiến.

Nhưng Mộ Lương lại không bình tĩnh như vậy, lãnh ý từ trong cơ thể hần liền phát ra, tiểu phi tiểu nhìn Mộ Lê, “Lê nhi...”

Mộ Lê liền giật mình, cảnh giác che ngực lại nhìn Mộ Lương, “Hoàng, Hoàng thúc, chớ gọi ta như vậy, ta sợ!”

“Thật như vậy sao?” Mộ Lương bưng tỉnh đại ngộ, sau đó lạnh lùng cười, “Mộ Lê, người tới đây là để đùa giỡn với vợ ta? Nếu nàng thật sự nhớ người, thì người đừng nghĩ sẽ có đời sau!”

Mộ Lê sửng sốt, ngày sau đó mặt liền khổ sở, nhìn Hoa Khấp Tuyết cầu tha thứ, “Hoàng thẩm, cầu xin ngài nói với Hoàng Thúc, ngài tuyệt đối không nhớ ta, một chút cũng không!”

Hoa Khấp Tuyết nhìn hần chăm chăm, không lên tiếng, điều này làm cho ánh mắt của Mộ Lương ngày càng nguy hiểm, đến khi ót của Mộ Lê tốt cũng ra mồ hôi lạnh, Hoa Khấp Tuyết mới từ từ mở miệng, “Ta vốn dĩ là không nhớ.”

Mộ Lương hài lòng cười, Mộ Lê rút cuộc cũng thở phào nhẹ nhõm, vừa bằng lòng lại vừa có chút không bằng lòng, mình nói gì cũng là một mỹ nam, thế nào mà Hoàng Thẩm chẳng hề nhớ tới hắn?

“Tiểu thư, đây là dưa hấu ướp lạnh!” Lưu Nguyệt từ cửa vườn hoa đi vào, bưng một đĩa dưa hấu, khuôn mặt nhỏ nhắn phớt hồng, rất đáng yêu.

“Ừ.” Hoa Khấp Tuyết chậm rãi nhắm hai mắt lại, nhàn nhạt đáp.

Mộ Lương nhận lấy một miếng dưa hấu, thuận thực lấy muỗng múc một miếng, đưa đến miệng Hoa Khấp Tuyết, “A Noãn, há miệng.”

Hoa Khấp Tuyết không khách khí há miệng nuốt vào, bộ dáng thể hiện chuyện đó là đương nhiên, làm cho Mộ Lương vui vẻ.

“Chắc chắn, thật là phục vụ tận tình.” Mộ Lê chắc chắn vài cái, hoàng thức cao cao tại thượng của hắn thì ra cũng là nam nhân bình thường, đầu óc không ngừng chuyển động, miệng cũng không hề dừng lại, ăn từng miếng lớn.

Lưu Nguyệt thấy vậy, không nhịn được che miệng cười khê.

Mộ Lương kỳ quái nhìn nàng, hỏi, “Có gì vui mà cười?”

“Hoàng Thượng.... ngài không nên mặc áo bào màu trắng.” Lưu Nguyệt mắt đầy ý cười, chỉ chỉ ngực hắn.

Mộ Lê theo tay nàng chỉ, cúi đầu nhìn xuống, lúng túng ho khan vài tiếng, trước ngực có một mảng lớn, đều là nước dưa hấu.

“Lưu Nguyệt, đến Lương Các lấy cho Hoàng thượng một bộ đồ.” Mộ Lương mắt cũng không hề nhìn lên, tiếp tục dứt Hoa Khấp Tuyết.

Lưu Nguyệt liền “Dạ.” xoay người bước đi, vừa lúc đụng phải Cảnh Duệ đang đi tới, thiếu chút nữa ngã nhào, Cảnh Duệ rất nhanh mắt ôm lấy nàng lại.

Nhưng cái ôm này... Lưu Nguyệt bị hơi thở nam tính của hắn bao quanh người làm cho đỏ mặt, vội vàng đẩy hắn ra chạy đi, Cảnh Duệ cảm thấy trong ngực liền vắng vẻ, trong đầu chỉ hiện lên khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng của Lưu Nguyệt, đột nhiên cảm thấy tim đập nhanh lên gấp đôi.

Mộ Lê cũng nhìn thấy cảnh này, lập tức cười mập mờ, bên cạnh Hoa Khấp Tuyết cũng hơi mở mắt, liền nhú mày suy nghĩ, lần nữa chậm rãi nhắm mắt.

“Vương gia, ta nhận được một tin tức...” Cảnh Duệ sau khi hồi thần, bước nhanh vào, “Ôi, Hoàng Thượng ngày đã tới?”

“Giờ mới nhìn thấy ta?” Mộ Lê hừ nhẹ, ngay sau đó mập mờ cười, “Đang muốn hỏi nha đầu Lưu Nguyệt kia đi đâu chứ gì?”

Cảnh Duệ lúng túng ho khan một tiếng, “Làm sao có thể...”

“Người vừa muốn nói gì?” Mộ Lương nhàn nhạt nhìn hắn.

“Nga, ta muốn nói...” Cảnh Duệ vỗ vỗ đầu, muốn nói tiếp, lại bị Mộ Lê cắt đứt.

“Người đang nói, Công chúa nước Tước mang theo sứ giả đến nước ta phải không?” Mộ Lê nhàn nhạt cắt đứt lời nói của hắn.

Cảnh Duệ gật đầu, “Sinh nhật thứ mười sáu của Hoàng Thượng đã đến, hai nước khác đã phái sứ giả đến.”

“Ừ.” Mộ Lương nhàn nhạt đáp lời, “Mười sáu tuổi....A Noãn, không ăn nữa?”

“Ừ.” Hoa Khấp Tuyết chậm rãi mở mắt.

“Còn muốn ăn gì nữa không?” Mộ Lương mỉm cười nhìn nàng, kể từ sau khi biết cô gái nhỏ này đối sẽ không có sức, liền luôn tỉ mỉ hầu hạ, một tháng này, Hoa Khấp Tuyết rõ ràng đã có thêm một tầng thịt, Mộ Lương ôm vào ngực, làm cho tâm liền nhộn nhạo.

“Không cần.” Hoa Khấp Tuyết lắc đầu, đứng dậy, hơi híp mắt, đột nhiên cảm thấy kể từ khi mình đến Thánh Vương phủ liền sa đọa, mỗi ngày đều sống rất hủ bại.

“Hoàng thúc, nước Tước đưa tới đây không phải là ai khác, là Đông Phương Vũ!” Mộ Lê nhàn nhã lên tiếng, trên mặt đầy trêu tức.

Bốn năm trước, tại cuộc chiến Kim Sa, công chúa nước Tước thấy Thánh Vương phong thái tuyệt thế một mình xông vào bản doanh của địch, liền mê luyến hẳn, càng ngày càng không thể cứu vãn, dần dần từng người đến cầu hôn, cũng đều bị cự tuyệt, làm cho mọi người thổn thức không dứt, chính là Đông Phương Vũ chính là đệ nhất mỹ nhân của nước Tước, là mỹ nhân đứng số một số hai trên toàn thể Vân Huyền đại lục!

“Sau đó thì sao?” Mộ Lương hừ nhẹ, lạnh nhạt nhìn Mộ Lê.

Mắt Mộ Lê xoay chuyển vòng vòng, nhìn Hoa Khấp Tuyết một cái, “Đông Phương Vũ lần này tới cùng với một nhiệm vụ....Hoàng thẩm, muốn biết không?”

“Không muốn.” Hoa Khấp Tuyết lạnh nhạt nhìn hẳn, rõ ràng là không hề hứng thú.

Mộ Lê bị ghen lại, cười khan hai tiếng mới nói, “Nhiệm vụ của nàng lần này là gả cho Hoàng Thúc!”

“Nga.” Hoa Khấp Tuyết ngáp một cái, vẫn như cũ không phản ứng, Mộ Lê kỳ quái nhìn nàng, Hoàng Thẩm chẳng lẽ không thích Hoàng Thúc sao? Tại sao nghe tình địch tới, một chút phản ứng cũng không có?

“A Noãn không lo lắng ta sẽ cười nàng?” Mộ Lương ngăm nhìn bàn tay nhỏ bé của Hoa Khấp Tuyết, lưỡi biếng nhếch môi.

“Chàng sẽ không cười.” Hoa Khấp Tuyết nhú mày, nàng đối với Mộ Lương vẫn rất tin tưởng.

“Vạn nhất hẳn cười, Hoàng Thẩm, khách quan mà nói, Đông Phương Vũ so với người xin đẹp hơn!” Mộ Lê cũng không tin nàng sẽ bình tĩnh như vậy!

“Nữ giết, Nam thiện.” Hoa Khấp Tuyết hừ lạnh, nhàn nhạt nhìn Mộ Lương.

Mộ Lương vừa nghe, mắt đầy ý cười, đưa tay ôm nàng vào ngực, “A Noãn, nàng đời này cũng sẽ không có cơ hội thiện ta, bất quá nếu nàng muốn, giết cô gái đó là tốt nhất, thật đáng ghét!”

“Được, có cơ hội ta sẽ.” Hoa Khấp Tuyết nhú mày, Mộ Lương muốn giết hay không giết, đời nàng ta tới.

Mộ Lê cùng Cảnh Duệ ngồi một bên, miệng đều co rút, hài người này đúng là trời đất tạo thành một đôi, ai nói bọn họ không xứng, ai xứng với bọn họ!

38. Chương 33: Mộ Lương, Ta Yêu Chàng (Hoa Khấp Tuyết Thổ Lộ)

Mộ quốc là nước bá chủ của Vân Huyền đại lục, sinh thần của Hoàng đế nước Mộ, các quốc gia khác sẽ phái sứ giả đến chúc mừng.

Công chúa Tước quốc Đông Phương Vũ mang theo sứ thần, nói trước sẽ ở Mộ quốc nửa tháng, mục đích là gì người sáng suốt đều nhìn thấy được.

Hoàng đế vốn định an bài Đông Phương Vũ ở trong Hoàng cung, nhưng Đông Phương Vũ không chịu, nhất định phải ở trong Thánh Vương Phủ, thái độ rất cương quyết, điều này làm khó hoàng đế, nhưng không nghĩ đến Thánh Vương lại gật đầu đồng ý, điều này cũng làm cho Đông Phương Vũ mừng như điên, những người khác cũng không hiểu, Thánh Vương không phải luôn không muốn gặp vị công chúa này sao Thế nào bây giờ....

Noãn Các.

“A Noãn, Đông Phương Vũ là nhân vật hung ác, chớ để mình bị thương.” Mộ Lương có chút lo lắng, hẳn vốn giống như trước một mực cự tuyệt, nhưng cô nàng này lại nói để cho nàng tới đây ở.

“Yên Tâm.” Hoa Khấp Tuyết nhú mày, che lại suy nghĩ trong mắt, chuyện của Đông Phương Vũ này, nàng tự có tính toán.

“A Noãn, tại sao phải muốn nàng tới?” Mộ Lương không nhin được, mở miệng hỏi.

“Nàng thích chàng.” Hoa Khấp Tuyết mở mắt nhàn nhạt nhìn hắn.

“Cho nên?” Mộ Lương nhú mày, Đông Phương Vũ thích hắn, cô nương này không những không có cảm giác nguy hiểm, còn muốn đem người đặt bên cạnh hắn?

“Cho nên ta muốn làm cho nàng toàn tâm toàn ý chết tâm.” Hoa Khấp Tuyết mắt liền hiện lên lạnh lùng, mấy ngày nay chuyện của Đông Phương Vũ Lưu Nguyệt cũng đã nói cho nàng biết, nữ nhân kia đối với Mộ Lương được coi là si mê không gì thay đổi, không làm nàng tử tâm, hậu hoạn vô cùng.

“Tại sao?” Mộ Lương gian xảo cười, “A Noãn, người thích ta, cũng không phải chỉ một mình nàng...”

“...” Hoa Khấp Tuyết mím môi không nói, đúng là, Mộ Lương quá chói mắt, bỏ qua một Đông Phương Vũ, có thể có người khác nữa.

“Nhưng ta chỉ yêu một mình nàng.” Mộ Lương thấy bộ dáng kia của nàng, vui vẻ càng sâu, tựa vào ngạnh cổ nàng, thâm tình nói nhỏ, khí nóng phun lên ngạnh cổ nàng, làm cho thân thể nàng chợt run lên.

Mộ Lương không phải lần đầu tiên nói yêu nàng, nhưng lúc này làm cho nàng đặc biệt cảm động, một tháng này, Mộ Lương trước sau đều đối với nàng rất tốt, lòng của nàng cũng từ từ thay đổi, đối với Mộ Lương, nàng đã không chỉ là thích, tình cảm từ nhỏ đến bây giờ từ từ lắng đọng, thích đã sớm trở thành yêu.

Hốc mắt hơi nóng lên, Hoa Khấp Tuyết quyết định nói cho người đàn ông này biết tình cảm của nàng với hắn, không thể không nói, Đông Phương Vũ đã làm ảnh hưởng đến nàng, trước kia, Mộ Lương đối xử tốt với mình, nàng cảm thấy đó là chuyện đương nhiên, nhưng bây giờ có một nữ nhân yêu Mộ Lương như Mộ Lương yêu mình xuất hiện, nàng không dám coi chuyện này là đương nhiên nữa, nàng sợ Mộ Lương sẽ giống nàng sẽ bị Đông Phương Vũ cảm động.

“Mộ Lương, nam nhân của ta, không phải là người các nàng có thể muốn.” Hoa Khấp Tuyết ngoắc ngoắc môi, nhàn nhạt lên tiếng, không giống như giọng nói trong trẻo bình thường, mà mang theo bá đạo, cùng nghiêm túc trong đó.

Mộ Lương liền sững người, vui mừng ngắn đầu, “A Noãn, nàng nói.... Ta là nam nhân của nàng?”

“Ừ” Hoa Khấp Tuyết cười nhẹ, trong mắt đầy dịu dàng.

Mộ Lương nhìn chằm chằm nụ cười của nàng, không hề dời mắt, trong mắt đầy si mê, A Noãn cười, nàng đây là lần đầu tiên cười với hắn trong thời gian dài như vậy.

“Ta đang mang mặt nạ, chàng cũng có thể nhìn si ngốc như vậy?” trong mắt đầy trêu chọc, nhưng trong lòng tràn đầy cảm động, người đàn ông này cho mình nhiều như vậy, nhưng mình chỉ nở một nụ cười, liền có thể làm cho hắn vui vẻ.

“A Noãn bất kể có hình dạng như thế nào, ta cũng thích.” Mộ Lương cười dịu dàng, nhẹ nhàng vuốt gò má của nàng, trong mắt hiện lên thâm tình.

“Chàng rất cuộc thích ta ở điểm nào?” Hoa Khấp Tuyết vui vẻ càng sâu, nàng muốn thẳng thắn nói chuyện với hắn một chút.

“Nàng có nhớ hay không trong Hàn Trì đầy lạnh lẽo?” Mộ Lương cười khẽ, cũng cảm thấy A Noãn tối nay có chút không giống lắm, còn điểm nào không giống, hắn không thể nói, nhưng hắn thích nàng như vậy.

“Ừ.” Hoa Khấp Tuyết nhàn nhạt đáp, hàn trì, nàng đã từng trong đó.

“Nàng chính là làm cho ta khi ngâm ở trong Hàn Trì, cảm nhận được ấm áp nhất.” Mộ Lương dịu dàng vuốt ve mặt nàng, nghĩ đến cảnh trong Hàn Trì kia, trong lòng đầy dịu dàng.

Hoa Khấp Tuyết nghe vậy, liền thay đổi khuôn mặt, lạnh lùng đẩy hắn ra, sau đó quay chỗ khác không nhìn hắn nữa.

“A Noãn?” Mộ Lương có chút không phản ứng kịp, nhìn chằm chằm vào nàng, nàng sao vậy?

“ Ý của chàng là, nếu như khi đó người chàng không nắm được không phải là ta, vậy người chàng yêu cũng không phải ta.” Hoa Khấp Tuyết lạnh lùng lên tiếng, có chút cứng rắn, lại mang theo một chút đáng sợ.

Mộ Lương vừa nghe xong, có chút đỡ khốc đỡ cười, đưa tay ôm nàng trở về lồng ngực, trợn mắt nhìn nàng, “Nói lung tung.”

“Ta không có.” Hoa Khấp Tuyết nhú mày, không biểu cảm.

“ Đứa ngốc, không phải người nào cũng như A Noãn của ta.” Mộ Lương khẽ cười, nâng cằm nàng lên, nhìn sâu vào mắt nàng, “Nàng là duy nhất, không có người khác.”

Không phải người nào cũng như A Noãn của ta....

Nàng là người duy nhất, chỉ mình nàng...

Hoa Khấp Tuyết bị ánh mắt thâm tình của hắn làm cảm động, hốc mắt hơi đỏ lên, “Ta chỉ là một cô nhi....”

“Nàng không phải như vậy!” Mộ Lương cắt đứt lời tự giễu của nàng, trên mặt đầy nghiêm túc, “Nàng có ta!”

“Mộ Lương.” Hoa Khấp Tuyết hít mũi một cái, bình tĩnh dè dặt rồi loạn xuống.

“Ừ?” Mộ Lương nhú mày, dịu dàng nhìn nàng, nàng bữa nay rất cuộc là như thế nào, tối nay rất kỳ lạ.

“Mặt ta rất ngứa, có phải do mang mặt nạ quá lâu hay không, bị dị ứng?” giọng Hoa Khấp Tuyết không trong trẻo lạnh lùng như bình thường, giọng nói có chút yếu ớt của nữ nhi, làm tăng thêm vẻ mềm yếu, rất dễ nghe.

Mộ Lương chưa từng nghe giọng nàng như vậy, nên vẻ mặt có chút ngây ngốc, sau đó kịp phản ứng, nhú mày, “Đã nói nàng chớ mang mặt nạ, khuôn mặt không phải không thể lộ ra.”

Dứt lời, không nói nhiều, gơ tay lên sờ cổ của Hoa Khấp Tuyết, nhẹ nhàng tháo nó ra....

Hai mắt trong trẻo lạnh cùng của Hoa Khấp Tuyết nhu hòa đi không ít, xẹt qua tia gian xảo, Mộ Lương nghiêm túc nói nàng không cần che mặt, cũng không để tâm.

Đến khi Mộ Lương nhẹ nhàng mang mặt nạ nàng lột xuống, tay để qua một bên quay đầu nhìn nàng, dù là người lạnh nhạt như hắn, tim cũng không nhịn được đập rộn lên.

Tất cả vẻ đẹp của mỹ nhân đều được gom lại trên khuôn mặt nàng, mày lá liễu, mi như cánh quạt, da trắng như tuyết, dưới mũi xinh xắn còn có đôi môi màu hồng nhạt, tuy không trang điểm, cũng là khuôn mặt khuynh thành, tựa như tiên nữ.

A Noãn rất đẹp, hắn luôn biết, nhưng mỗi lần gặp, tâm lại không ngừng nhảy loạn, hơn nữa nàng bây giờ, đang cười.

Môi anh đào hơi nâng lên, mắt tràn đầy vui vẻ, khuôn mặt trong trẻo lạnh lùng trước kia giờ tất cả chỉ đều là nhu tình...

Mộ Lương si mê nhìn nàng, yêu chết nộ cười của nàng, nàng dịu dàng, trong lúc nhất thời không biết nói gì.

Không khí trong phòng đột nhiên tĩnh lặng một cách khác thường, Mộ Lương muốn nói gì đó để phá tan bầu không khí này, lại không nghĩ rằng, nàng mở miệng trước.

“Mộ Lương, ta hình như không chỉ thích chàng.”

“Mộ Lương, ta yêu chàng.”

Hoa Khấp Tuyết cười nhẹ, nhìn dáng vẻ ngây ngốc của hắn, cảm thấy rất đáng yêu, bình thường hắn giống như gã hồ ly, hôm nay, nhìn ngốc chết được.

Mộ Lương lần đầu tiên giật mình, thật không tin được, cuối cùng là mừng như điên, môi mỏng cười toe tét, đôi mắt cũng híp thành đường thẳng.

Đây là lần đầu tiên Hoa Khấp Tuyết thấy Mộ Lương như vậy, cười giống như một đứa bé, nụ cười sạch sẽ như vậy, làm cho Hoa Khấp Tuyết muốn bảo vệ thật tốt.

“Đừng cười.” Hoa Khấp Tuyết cười ra tiếng, làm cho hắn ngừng cười, chính mình không nhịn được liền cười lên.

Mộ Lương thấy nàng cười ra tiếng, ngăn cả người, hung hăng ôm nàng vào ngực, lồng ngực vừa rồi vì kích động nên còn phập phồng lên xuống, giọng nói đầy vui sướng, “A Noãn, nàng có phải hay không đang gạt ta?”

“Đúng như vậy, Ta gạt chàng.” Hoa Khấp Tuyết trừng mắt nhìn, nổi lên ý xấu.

“Cái gì?!”

— — — BỔ SUNG THÊM — — —

Chương 33 Mộ Lương, Ta yêu chàng (Hoa Khấp Tuyết thổ lộ)

Editor: Thao1504

Mộ quốc là nước bá chủ của Vân Huyền đại lục, sinh thần của Hoàng đế nước Mộ, các quốc gia khác sẽ phái sứ giả đến chúc mừng.

Công chúa Tước quốc Đông Phương Vũ mang theo sứ thần, nói trước sẽ ở Mộ quốc nửa tháng, mục đích là gì người sáng suốt đều nhìn thấy được.

Hoàng đế vốn định an bài Đông Phương Vũ ở trong Hoàng cung, nhưng Đông Phương Vũ không chịu, nhất định phải ở trong Thánh Vương Phủ, thái độ rất cương quyết, điều này làm khó hoàng đế, nhưng không nghĩ đến Thánh Vương lại gật đầu đồng ý, điều này cũng làm cho Đông Phương Vũ mừng như điên, những người khác cũng không hiểu, Thánh Vương không phải luôn không muốn gặp vị công chúa này sao Thế nào bây giờ....

Noãn Các.

“A Noãn, Đông Phương Vũ là nhân vật hung ác, chớ để mình bị thương.” Mộ Lương có chút lo lắng, hắn vốn giống như trước một mực cự tuyệt, nhưng cô nàng này lại nói để cho nàng tới đây ở.

“Yên Tâm.” Hoa Khấp Tuyết nhíu mày, che lại suy nghĩ trong mắt, chuyện của Đông Phương Vũ này, nàng tự có tính toán.

“A Noãn, tại sao phải muốn nàng tới?” Mộ Lương không nhịn được, mở miệng hỏi.

“Nàng thích chàng.” Hoa Khấp Tuyết mở mắt nhàn nhạt nhìn hắn.

“Cho nên?” Mộ Lương nhíu mày, Đông Phương Vũ thích hắn, cô nương này không những không có cảm giác nguy hiểm, còn muốn đem người đặt bên cạnh hắn?

“Cho nên ta muốn làm cho nàng toàn tâm toàn ý chết tâm.” Hoa Khấp Tuyết mắt liền hiện lên lạnh lùng, mấy ngày nay chuyện của Đông Phương Vũ Lưu Nguyệt cũng đã nói cho nàng biết, nữ nhân kia đối với Mộ Lương được coi là si mê không gì thay đổi, không làm nàng tử tâm, hậu hoạn vô cùng.

“Tại sao?” Mộ Lương gian xảo cười, “A Noãn, người thích ta, cũng không phải chỉ một mình nàng...”

“....” Hoa Khấp Tuyết mím môi không nói, đúng là, Mộ Lương quá chói mắt, bỏ qua một Đông Phương Vũ, có thể có người khác nữa.

“Nhưng ta chỉ yêu một mình nàng.” Mộ Lương thấy bộ dáng kia của nàng, vui vẻ càng sâu, tựa vào ngạnh cổ nàng, thâm tình nói nhỏ, khí nóng phun lên ngạnh cổ nàng, làm cho thân thể nàng chợt run lên.

Mộ Lương không phải lần đầu tiên nói yêu nàng, nhưng lúc này làm cho nàng đặc biệt cảm động, một tháng này, Mộ Lương trước sau đều đối với nàng rất tốt, lòng của nàng cũng từ từ thay đổi, đối với Mộ Lương, nàng đã không chỉ là thích, tình cảm từ nhỏ đến bây giờ từ từ lắng đọng, thích đã sớm trở thành yêu.

Hốc mắt hơi nóng lên, Hoa Khấp Tuyết quyết định nói cho người đàn ông này biết tình cảm của nàng với hắn, không thể không nói, Đông Phương Vũ đã làm ảnh hưởng đến nàng, trước kia, Mộ Lương đối xử tốt với mình, nàng cảm thấy đó là chuyện đương nhiên, nhưng bây giờ có một nữ nhân yêu Mộ Lương như Mộ

Lương yêu mình xuất hiện, nàng không dám coi chuyện này là đương nhiên nữa, nàng sợ Mộ Lương sẽ giống nàng sẽ bị Đông Phương Vũ cảm động.

“Mộ Lương, nam nhân của ta, không phải là người các nàng có thể muốn.” Hoa Khấp Tuyết ngoắc ngoắc môi, nhún nhật lên tiếng, không giống như giọng nói trong trẻo bình thường, mà mang theo bá đạo, cùng nghiêm túc trong đó.

Mộ Lương liền sững người, vui mừng ngẩn đầu, “A Noãn, nàng nói.... Ta là nam nhân của nàng?”

“Ừ” Hoa Khấp Tuyết cười nhẹ, trong mắt đầy dịu dàng.

Mộ Lương nhìn chằm chằm nụ cười của nàng, không hề dời mắt, trong mắt đầy si mê, A Noãn cười, nàng đây là lần đầu tiên cười với hắn trong thời gian dài như vậy.

“Ta đang mang mặt nạ, chàng cũng có thể nhìn si ngốc như vậy?” trong mắt đầy trêu chọc, nhưng trong lòng tràn đầy cảm động, người đàn ông này cho mình nhiều như vậy, nhưng mình chỉ nở một nụ cười, liền có thể làm cho hắn vui vẻ.

“A Noãn bất kể có hình dạng như thế nào, ta cũng thích.” Mộ Lương cười dịu dàng, nhẹ nhàng vuốt gò má của nàng, trong mắt hiện lên thâm tình.

“Chàng rốt cuộc thích ta ở điểm nào?” Hoa Khấp Tuyết vui vẻ càng sâu, nàng muốn thẳng thắn nói chuyện với hắn một chút.

“Nàng có nhớ hay không trong Hàn Trì đầy lạnh lẽo?” Mộ Lương cười khẽ, cũng cảm thấy A Noãn tối nay có chút không giống lắm, còn điểm nào không giống, hắn không thể nói, nhưng hắn thích nàng như vậy.

“Ừ.” Hoa Khấp Tuyết nhận nhặt đáp, hàn trì, nàng đã từng trong đó.

“Nàng chính là làm cho ta khi ngâm ở trong Hàn Trì, cảm nhận được ấm áp nhất.” Mộ Lương dịu dàng vuốt ve mặt nàng, nghĩ đến cảnh trong Hàn Trì kia, trong lòng đầy dịu dàng.

Hoa Khấp Tuyết nghe vậy, liền thay đổi khuôn mặt, lạnh lùng đẩy hắn ra, sau đó quay chỗ khác không nhìn hắn nữa.

“A Noãn?” Mộ Lương có chút không phản ứng kịp, nhìn chằm chằm vào nàng, nàng sao vậy?

“Ý của chàng là, nếu như khi đó người chàng không nắm được không phải là ta, vậy người chàng yêu cũng không phải ta.” Hoa Khấp Tuyết lạnh lùng lên tiếng, có chút cứng rắn, lại mang theo một chút đáng sợ.

Mộ Lương vừa nghe xong, có chút dở khóc dở cười, đưa tay ôm nàng trở về lồng ngực, trợn mắt nhìn nàng, “Nói lung tung.”

“Ta không có.” Hoa Khấp Tuyết nhún mày, không biểu cảm.

“Đứa ngốc, không phải người nào cũng như A Noãn của ta.” Mộ Lương khẽ cười, nâng cằm nàng lên, nhìn sâu vào mắt nàng, “Nàng là duy nhất, không có người khác.”

Không phải người nào cũng như A Noãn của ta....

Nàng là người duy nhất, chỉ mình nàng...

Hoa Khấp Tuyết bị ánh mắt thâm tình của hắn làm cảm động, hốc mắt hơi đỏ lên, “Ta chỉ là một cô nhi....”

“Nàng không phải như vậy!” Mộ Lương cắt đứt lời tự giễu của nàng, trên mặt đầy nghiêm túc, “Nàng có ta!”

“Mộ Lương.” Hoa Khấp Tuyết hít mũi một cái, bình tĩnh dè dặt rối loạn xuống.

“Ừ?” Mộ Lương nhún mày, dịu dàng nhìn nàng, nàng bữa nay rốt cuộc là như thế nào, tối nay rất kỳ lạ.

“Mặt ta rất ngứa, có phải do mang mặt nạ quá lâu hay không, bị dị ứng?” giọng Hoa Khấp Tuyết không trong trẻo lạnh lùng như bình thường, giọng nói có chút yếu ớt của nữ nhi, làm tăng thêm vẻ mềm yếu, rất dễ nghe.

Mộ Lương chưa từng nghe giọng nàng như vậy, nên vẻ mặt có chút ngây ngốc, sau đó kịp phản ứng, nhúu mày, “Đã nói nàng chớ mang mặt nạ, khuôn mặt không phải không thể lộ ra.”

Dứt lời, không nói nhiều, giơ tay lên sờ cổ của Hoa Khấp Tuyết, nhẹ nhàng tháo nó ra....

Hai mắt trong trẻo lạnh cùng của Hoa Khấp Tuyết nhu hòa đi không ít, xẹt qua tia gian xảo, Mộ Lương nghiêm túc nói nàng không cần che mặt, cũng không để tâm.

Đến khi Mộ Lương nhẹ nhàng mang mặt nạ nàng lột xuống, tay để qua một bên quay đầu nhìn nàng, dù là người lạnh nhạt như hắn, tim cũng không nhịn được đập rộn lên.

Tất cả vẻ đẹp của mỹ nhân đều được gom lại trên khuôn mặt nàng, mày lá liễu, mi như cánh quạt, da trắng như tuyết, dưới mũi xinh xắn còn có đôi môi màu hồng nhạt, tuy không trang điểm, cũng là khuôn mặt khuynh thành, tựa như tiên nữ.

A Noãn rất đẹp, hắn luôn biết, nhưng mỗi lần gặp, tâm lại không ngừng nhảy loạn, hơn nữa nàng bây giờ, đang cười.

Môi anh đào hơi nâng lên, mắt tràn đầy vui vẻ, khuôn mặt trong trẻo lạnh lùng trước kia giờ tất cả chỉ đều là nhu tình...

Mộ Lương si mê nhìn nàng, yêu chết nộ cười của nàng, nàng dịu dàng, trong lúc nhất thời không biết nói gì.

Không khí trong phòng đột nhiên tĩnh lặng một cách khác thường, Mộ Lương muốn nói gì đó để phá tan bầu không khí này, lại không nghĩ rằng, nàng mở miệng trước.

“Mộ Lương, ta hình như không chỉ thích chàng.”

“Mộ Lương, ta yêu chàng.”

Hoa Khấp Tuyết cười nhẹ, nhìn dáng vẻ ngây ngốc của hắn, cảm thấy rất đáng yêu, bình thường hắn giống như gã hồ ly, hôm nay, nhìn ngốc chết được.

Mộ Lương lần đầu tiên giật mình, thật không tin được, cuối cùng là mừng như điên, môi mỏng cười toe tét, đôi mắt cũng hí thành đường thẳng.

Đây là lần đầu tiên Hoa Khấp Tuyết thấy Mộ Lương như vậy, cười giống như một đứa bé, nụ cười sạch sẽ như vậy, làm cho Hoa Khấp Tuyết muốn bảo vệ thật tốt.

“Đừng cười.” Hoa Khấp Tuyết cười ra tiếng, làm cho hắn ngưng cười, chính mình không nhịn được liền cười lên.

Mộ Lương thấy nàng cười ra tiếng, ngăn cả người, hung hăng ôm nàng vào ngực, lồng ngực vừa rồi vì kích động nên còn phập phồng lên xuống, giọng nói đầy vui sướng, “A Noãn, nàng có phải hay không đang gạt ta?”

“Đúng như vậy, Ta gạt chàng.” Hoa Khấp Tuyết trừng mắt nhìn, nổi lên ý xấu.

“Cái gì?!”

39. Chương 34: Một Nụ Hôn

“Cái gì?!” Mộ Lương liền ngẩng đầu lên, trên mặt đầy hốt hoảng, ngay tại lúc nàng phủ nhận kia, hắn không thể nào bình tĩnh nổi.

Hoa Khấp Tuyết thấy hắn như vậy trông rất buồn cười, ý xấu chợt hiện, có lúc trêu chọc nam nhân của mình một chút cũng không tệ.

Mộ Lương nhìn nàng mặt đầy ý cười, mắt khẽ nheo lại, ánh mắt chợt trở nên nguy hiểm, cô gái nhỏ này đang gạt hấn! Đã sớm biết nàng có rất nhiều chuyện mình chưa được biết, lại không nghĩ rằng nàng còn có bộ mặt bướng bỉnh như vậy.

Hoa Khấp Tuyết mắt vô tội nhìn hấn, rụt bả vai lại, giơ tay lên định đẩy hấn ra, trực giác cho nàng biết, Mộ Lương hiện tại rất nguy hiểm!

Nhưng Mộ Lương làm sao cho nàng cơ hội đẩy mình ra, cười tà, một tay nắm chặt cổ tay nàng giơ lên đầu, hai người đồng thời ngã ra, nhẹ nhàng áp nàng lên giường.

“Khụ, chàng.... Ngồi dậy.” Hoa Khấp Tuyết trên mặt có chút nóng, tư thế của hai người hiện tại....Ừ, rất mờ ám.

Mộ Lương hừ nhẹ một tiếng, trên người tỏa ra một cỗ tà khí, bá đạo ngăn người nàng lại, không cho nàng lộn xộn, “A Noãn cảm thấy, ta sẽ ngồi dậy?”

Hoa Khấp Tuyết ngẩn người, hấn gian tà như vậy, so với lúc hấn dụ dàng thì mê người hơn, trong đầu liền hiện lên hai chữ “Yêu Nghiệt”.

Đúng là, Mộ Lương vốn bình thường đã rất tuần tú, luôn mang theo chút dụ dàng, nghiêm hấn nghiêm túc liền mang theo khí phách cùng uy nghiêm, mà khi hấn mang tà khí, lại có thể làm cho sức quyến rũ của hấn không bỏ sót được, nếu như bóng tối là nơi tốt nhất của yêu ma, thì sự nguy hiểm lại mang hấp dẫn trí mạng.

“A Noãn, là nàng trêu chọc ta trước.” Mộ Lương mím môi, giọng nói trở nên mập mờ, ánh mắt nóng bỏng nhìn khuôn mặt nàng, cuối cùng nhìn chằm chằm vào đôi môi hơi hé mở của nàng, càng vui vẻ hơn, hấn không thể nào kiềm chế được....

Hoa Khấp Tuyết lại ngẩn người, vừa muốn mở miệng nói, lại thấy trước mắt có một bóng đen phủ xuống, đôi môi liền bị Mộ Lương dùng đôi môi nóng bỏng của mình ngăn lại, mắt liền hiện tia bối rối, mắt hơi nheo lại.

Nếu như không tính lúc Mộ Lương thừa lúc nàng ngủ hôn trộm mấy cái kia, thì đây coi là nụ hôn đầu tiên của hai người, Mộ Lương sinh trong Hoàng Gia, tự nhiên đã gặp không ít, thêm nữa đầu óc hấn lại thông minh, tự nhiên rất nhanh biết.

Nhưng Hoa Khấp Tuyết lại không như vậy, trước khi nàng mười sáu tuổi đều ở Mang Sơn, trừ sư phụ và sư huynh, nàng cũng chỉ tiếp xúc với một người nam nhân là Mộ Lương, muốn biết chuyện này, nàng đương nhiên không có cơ hội!

Mộ Lương vốn định chỉ hôn nhẹ môi nàng, liền bị hương vị mát mẻ hấp dẫn, ngược mắt nhìn nữ nhân của mình vẫn còn ngạc nhiên đến ngây người, trong mắt đầy vui vẻ, “Bảo bối, nhắm mắt lại.”

Ban đầu khi hấn hôn nàng, Hoa Khấp Tuyết cũng đẩy ra, khi nghe lời hấn nói, lại ngây ngốc gật đầu, ngoan ngoãn nhắm hai mắt lại.

Mộ Lương thấy vậy, thiếu chút nữa đã cười ra tiếng, cố nín cười, chậm rãi di chuyển thân người.

Đưa đầu lưỡi ra, liếm liếm môi của nàng, hài lòng cảm nhận được thân thể phía dưới kia run lên một cái, ngay sau đó liền ngậm cánh môi nàng, tỉ mỉ gặm cắn.

Giằng co nửa ngày, Hoa Khấp Tuyết vẫn còn ngờ ngác một chút phản ứng cũng không có, điều này làm cho Mộ Lương có chút giận, “A Noãn, hé miệng.”

Hoa Khấp Tuyết nghe vậy mở mắt ra, hai má liền nóng lên, lại đúng lúc gặp phải con người thâm tuý của hấn, không tự chủ được, chậm rãi mở ra miệng.

Mộ lạnh hài lòng cười một tiếng, giọng nói liên mềm nhũn, “Ng Sloan, hãy nhắm mắt lại.” Thấy nàng lại nghe lời mắt nhắm lại, nụ cười càng lớn hơn.

Nhẹ nhàng liếm liếm môi của nàng, đem đầu lưỡi dò vào nàng nóng lên miệng nhỏ, từng điểm từng điểm, dụ dàng thăm dò môi của nàng lưỡi, cho đến hô hấp của nàng trở nên dồn dập, trông mắt đen híp lại, nhìn

khuôn mặt trắng như tuyết của nàng từ từ chuyển thành màu hồng, mắt đen càng thêm thâm thúy, đầu lưỡi dần không còn khách khí nữa .

Không hề dịu dàng giống như mới bắt đầu nữa, hiện giờ liền mang theo chút mạnh mẽ cùng bá đạo, dùng sức mút đầu lưỡi của nàng, cướp đi tất cả hô hấp của nàng.

Vì hai tay Nàng bị Mộ Lương nắm chặt đè trên đầu, nên làm cho thân thể nàng và hân dấn gần nhau hơn, cảm nhận được nhiệt độ trên người hân đang rất nóng, Hoa Khấp Tuyết Nhấn không ngừng trương khai một chút mắt, nhìn hân bởi vì động tình khê ửng hồng mặt của, mình cũng đi theo đỏ mặt, nhẹ nhàng thở hổn hển, chống đỡ nụ hôn của hân, khê rên ra tiếng.

Không biết đã trải qua bao lâu, Mộ Lương luyến tiếc rời khỏi môi của nàng, thở hổn hển cười nói, “Bảo bối, nàng phải thở!” Nếu hiện tại hân không buông ra, có phải hay không nàng sẽ nhịn thở đến chết .

Miệng nhỏ Hoa Khấp Tuyết liền thở hổn hển, tức giận trợn mắt nhìn hân, trên mặt cũng nóng lên, có chút ngưỡng ngừng liền quay đầu sang chỗ khác.

Mộ Lương buông tay nàng ra, nhẹ nhàng vuốt ve cằm nhỏ nhắn của nàng, đồng thời quay nàng lại nhìn mình, không cho nàng cơ hội quay qua chỗ khác.

Hoa Khấp Tuyết chống lại ánh mắt nóng rực của hân, cả người liền run lên, mắt khép hờ, khe khê cắn lấy cánh môi do bị hôn mà sưng lên, nam nhân chết tiệt, không biết nàng đang xấu hổ sao!?

“Ha ha, đáng vẻ A Noãn đỏ mặt, thật đẹp.” Mộ Lương cười khê, trong đôi mắt tràn đầy tà khí, giọng nói phát ra khàn khàn đồng thời mang đầy trêu chọc.

“Mộ Lương, chàng bình tĩnh lại!” Hoa Khấp Tuyết tức giận nhìn chằm chằm vào hân, sớm biết hân như vậy sẽ không nói yêu hân, nàng nói như vậy lại gây phiền toái cho mình.

“Bình tĩnh lại? Ta không làm được...” Mộ Lương cúi người, cọ cọ vào mặt nàng, nhưng không hôn môi nàng nữa, chẳng qua chỉ hôn nhẹ tai nàng, một đường từ trên xuống dưới, dần dần đi xuống cổ tinh tế của nàng.

“Mộ Lương, không muốn...” Hoa Khấp Tuyết cảm nhận được bàn tay hân đang sờ loạn trên người nàng, mắt hơi nhắm, vô lực ngăn lại.

“Tiểu yêu tinh, ta sẽ bị nàng ép cho điên!” Mộ Lương dừng động tác lại, tựa đầu vào ngạnh cổ nàng, miệng thở hổn hển, cổ gáy dùng hơi thở ổn định lại nhiệt nóng đang dâng lên trong cơ thể.

Hoa Khấp Tuyết không nói lời nào, giơ tay lên ôm cổ của hân, cúi đầu nhìn hân phập phồng trên vai mình, mấp máy môi, mỉm cười hạnh phúc , hiện tại, hân chạy cũng không thoát được đi?

Hai người cứ như vậy lẳng lặng ôm nhau, cho đến Mộ Lương khôi phục tỉnh táo.

“A Noãn, hôm nay, nàng rốt cuộc bị sao vậy?” Mộ Lương hơi nhắm lại mắt, mới vừa rồi do ý loạn tình mê, hân không kịp nghĩ nhiều, hiện tại tỉnh táo lại, mới phát giác được chuyện này rất kỳ quái.

Cô gái nhỏ này trong sạch lạnh lùng, tuy nàng nói thích mình, nhưng chưa bao giờ biểu hiện cái gì, hôm nay nàng không chỉ chủ động tỏ tình, mà còn Nhiệt tình!

Hoa Khấp Tuyết gục người xuống, cũng không định trả lời hân.

“Hử?” Mộ Lương nguy hiểm hừ nhẹ, ánh mắt liền trở nên gian xảo, “A Noãn, nàng biết là ta có biện pháp làm cho nàng nói.”

“Mộ Lương.” Hoa Khấp Tuyết mím môi, mặt liền khôi phục lại vẻ lạnh lùng trong trẻo, “Chàng đừng nháo, ta nói.”

“Tốt, nàng nói đi.” sau khi Mộ Lương ngồi dậy, liền bế nàng lên, nhẹ nhàng nắm cằm nàng, quay nàng lại, cho nàng đối mặt với mình, trên mặt mang nụ cười đầy tà khí.

Hoa Khấp Tuyết híp mắt lại, thâm mắng đúng là yêu nghiệt, mới hắng giọng một cái, “Lưu Nguyệt nói cho ta biết, Đông Phương vũ rất thích người, rất nhiều lần cầu xin người cưới nàng.” nha đầu Lưu Nguyệt kia nghe được không ít chuyện .

“Ta cự tuyệt.” Mộ Lương hơi nhú mày, không muốn nàng hiểu lầm.

“Ta hiểu rõ.” Hoa Khấp Tuyết nhàn nhạt nhìn hắn, “Nhưng mà nàng ta vẫn không hề buông tha.”

“Có quan hệ gì với ta?” Mộ Lương vô tội tròng mắt, không thể không nói khi Đông Phương Vũ nghe được những lời này, chắc chắn sẽ nàng ta sẽ bị chọc tức hộc máu.

“Ban đầu ta cũng không thích chàng như vậy, nhưng vì chàng một mực không buông tha, ta mới thích chàng.” Hoa Khấp Tuyết nhú hai đầu chân mày đẹp xinh đẹp lại.

Mộ Lương nghe vậy, mặt liền sáng tỏ, thì ra là cô nàng này không phải vừa bắt đầu liền thích hắn!

“Mộ Lương.” Hoa Khấp Tuyết mím môi nhìn hắn, “Hiện tại ta chính là yêu chàng.”

“Nói như vậy còn được!” Mộ Lương hừ nhẹ, cười thoải mái, đối với chữ “Yêu” đo của nàng rất là hưởng thụ.

“Ta sợ chàng cũng giống ta sẽ như vậy, Đông Phương Vũ kiên trì đã lâu, chàng cũng sẽ thích nàng.” Hoa Khấp Tuyết thở dài, lạnh nhạt nói ra lo lắng của mình.

Mộ Lương nghe vậy, cuối cùng là hiểu nguyên nhân tại sao hôm nay nàng lại thất thường như vậy, không biết nên khóc hay nên cười, khóc, nàng đối với mình không có lòng tin như vậy, cười, vì cô gái nhỏ này rốt cuộc đã thông suốt.

“Ta sẽ không như vậy.” đầu Mộ Lương chống vào trán của nàng, giọng nói dịu dàng cùng kiên định.

“Ta biết.” Hoa Khấp Tuyết mỉm cười, nhìn môi mỏng của hắn, chợt giạt mình, không tự chủ đưa lưỡi ra liếm liếm môi của mình.

Vì vậy, Mộ Lương một lần nữa ôm ngã Hoa đại cô nương.

Dĩ nhiên, hắn sẽ tiếp tục với Hoa đại cô nương.

40. Chương 35: Chương 35

41. Chương 35: Đông Phương Vũ

“Tại sao còn phải mang vào?” Mộ Lương khoác chiếc áo mỏng, ngồi ở trên giường cầm cái mặt nạ da người của Hoa Khấp Tuyết, không cho nàng mang vào.

“Như vậy đi ra ngoài sẽ rất dọa người.” Hoa Khấp Tuyết tròng mắt liếc hắn một cái, đưa tay muốn cướp lại thì bị hắn tránh ra.

Mộ Lương im lặng rất muốn mở cái đầu nhỏ của nàng ra nhìn xem thử bên trong có phải là bị thiếu đi cái gì không, bộ dạng đẹp như vậy, thế nhưng lại nói mình sẽ dọa người!

“Đưa cho ta đi.” Hoa Khấp Tuyết bò lên người hắn, hơi chu môi lên, vừa mới tỉnh ngủ trên mặt còn có chút ửng đỏ, rất là đáng yêu.

Mộ Lương ngần ra, cô gái nhỏ này là muốn làm nũng với hắn sao?

“Mộ Lương?” Hoa Khấp Tuyết nhú mày, vỗ vỗ mặt của hắn.

Trong mắt Mộ Lương chợt lóe tia xấu hổ lướt qua rất nhanh không có bị nàng nhìn thấy, nhẹ nhàng ho khan một tiếng, trả lại cái mặt nạ trên tay nàng nói: “Khi nào thì nàng mới chịu tháo xuống?”

Dịu dàng vuốt ve gương mặt trắng nõn của nàng, luyến tiếc rời đi cái xúc cảm tốt đẹp này.

“Không lâu nữa đâu.” Hoa Khấp Tuyết nhú mày, trong mắt hiện lên tia sáng tính toán, có lẽ hôm nay là có thể tháo xuống.

“Tốt.” Mộ Lương đưa tay đeo mặt nạ vào cho nàng, vỗ vỗ khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, muốn ôm nàng, lại không nghĩ rằng đạp phải cái chần rơi trên mặt đất, cả người hướng về phía sau mà ngã xuống còn Hoa Khấp Tuyết thì nằm ở trên người mình.

Mộ Lương nhìn A noãn dính sát vào mình, mở trừng hai mắt không lên tiếng.

Hoa Khấp Tuyết nhìn chính mình dính sát vào Mộ Lương cũng mở trừng hai mắt không lên tiếng.

Bên trong phòng không khí đột nhiên trở nên quỷ dị, cho đến khi.....

“Khụ khụ, tiểu thư, Vương gia, các người cứ tiếp tục, ta cái gì cũng chưa nhìn thấy.” Lưu Nguyệt bưng chậu nước rửa mặt đi vào, liền nhìn thấy một màn này làm cho người ta suy nghĩ miên man, trong nháy mắt mặt đỏ bừng, cười gượng hai tiếng lui ra ngoài, còn tốt bụng khép cửa phòng lại.

“A noãn, nàng đè lên ta, ta không dậy nổi.....” Mộ Lương tà khí nhếch môi giọng điệu rất mập mờ.

“Chàng hiện tại có thể đứng dậy rồi.” Hoa Khấp Tuyết vừa vận khí, thân mình liền nằm qua một bên, lạnh lùng nhìn người kia ở trên giường.

“Ừ.....Thắt lưng có chút đau, A noãn, đến đây kéo ta lên.” Mộ Lương giơ một bàn tay lên, tư thái này rất chọc ghẹo người, y phục xóc xếch hơi hơi mở rộng, lộ ra lồng ngực trắng nõn nhưng lại không mất đi sự cường tráng.

Hoa Khấp Tuyết hơi nheo mắt, hừ lạnh túm cả người hất lên.

Đợi hai người y phục chỉnh tề đi ra khỏi Noãn Các thì thời gian đã trôi qua rất lâu.

“Cảnh Duệ, thu hồi ánh mắt của ngươi, bằng không ta sẽ đâm mù.” Mộ Lương ôm lấy cái eo nhỏ của Hoa Khấp Tuyết trên mặt thoáng hiện nét tươi cười nhàn hạ đi ra, biểu tình trên mặt có thể dùng một câu để hình dung” xuân phong đắc ý”!

“Khụ khụ, dạ, Vương gia.” Cảnh Duệ xấu hổ cười cười, quay đầu đi, vừa rồi Lưu Nguyệt ra ngoài nói với hắc Vương gia cùng Tuyết cô nương..... Không, chính xác phải là Vương phi nhìn hai người xuất hiện, ánh mắt của họ làm sao mà không mập mờ cho được.

Hơn nữa, hôm nay không khí quanh hai người này rõ ràng rất khác thường, Tuyết cô nương tuy nói là vẫn còn lạnh lùng nhưng ánh mắt người nhìn Vương gia, cũng không phải giống như lúc trước.

“Tiểu thư, người mệt sao?” Lưu Nguyệt cười hì hì tiến lên, mập mờ nhìn tiểu thư nhà mình, nàng còn nhớ rõ sau mỗi lần làm việc kia nàng qua hầu hạ phu nhân, người đều rất mệt mỏi.

“Cho ngươi cùng Cảnh Duệ một người uống một lọ xuân dược rồi nhốt ở chung một phòng, bản thân ngươi liền biết có mệt hay là không.” Hoa Khấp Tuyết lạnh lùng liếc nhìn nàng một cái, rất bình tĩnh mở miệng.

“Tiểu thư!” Lưu Nguyệt đỏ mặt, dậm chân, nhìn Cảnh Duệ ngơ ra liếc mắt một cái, xấu hổ nhìn chằm chằm Hoa Khấp Tuyết oán trách: “Tiểu thư người không nên nói lung tung.”

“Vậy sao còn hỏi?” Hoa Khấp Tuyết sâu kín nhìn nàng.

“Không, không hỏi!” Lưu Nguyệt cắn cắn môi, một bộ dạng tiểu nữ nhi then thùng, tiểu thư thật là xấu!

“Ha ha, A noãn, Đông Phương Vũ mau tới, chúng ta là người làm chủ, phải đi nghênh đón.” Mộ Lương câu môi, cười híp mắt nhìn nàng.

“Chàng rất chờ mong nàng đến?” Hoa Khấp Tuyết lạnh lùng nhìn hắc, chỉ cần hắc dám gạt đầu, nàng lập tức giết hắc.

“Ta là mong đợi, biểu hiện của nàng.” Mộ Lương nhếch môi, hắc cũng không quên nguyên nhân A noãn quyết định cho Đông Phương Vũ vào phủ ở.

“Đi.” Hoa Khấp Tuyết hừ nhẹ, đáp án này coi như là vừa lòng.

Mộ Lương cười đến híp cả mắt, ôm nàng đi về phía trước nói: “Cảnh Duệ a, nên trở về rồi.....”

Cảnh Duệ là một người thông minh, trong nháy mắt khôi phục bình tĩnh, thấy Lưu Nguyệt đỏ mặt liếc mắt nhìn mình rồi đuổi theo Hoa Khấp Tuyết, hần sờ sờ đầu rồi cũng đi theo.

Hôm nay Vương gia giống như là đặc biệt vui vẻ, chẳng lẽ là..... Tối hôm qua quá hạnh phúc?

Thật ra thì, Mộ Lương chỉ là ôm Hoa Khấp Tuyết ngủ cả buổi tối, trừ thỉnh thoảng ăn chút đậu hũ của nàng ra ha ha, thì không có gì cả xảy ra cả..... Cảnh Duệ, suy nghĩ nhiều quá.

Đông Phương Vũ lấy địa vị là công chúa nước láng giềng tới thăm hỏi, nên cũng phải được đón tiếp như thượng khách, Mộ Lê hôm nay rất nhàn rỗi, quyết định tự mình dẫn đám người các nàng tới Thánh Vương phủ.

Người không biết, đều nói Hoàng đế này thân thiết hữu lễ, nhưng trên thực tế thì..... Mộ Lê càng nghĩ càng thấy chuyện này có mờ ám, dứt khoát đi theo xem kỹ một chút, nói không chừng còn thu hoạch được cái gì đó ngoài dự đoán.

Vì vậy, mới sáng sớm, Hoàng đế đã dẫn dắt theo một đám người ai cười ngựa thì cười ngựa, ai ngồi kiệu thì ngồi kiệu, chậm rãi đi đến Thánh Vương phủ.

Ở chính giữa có một cỗ kiệu màu tím, Đông Phương Vũ một thân y phục màu tím tay xoắn xoắn cái khăn tay của mình, trên mặt không che giấu được kích động cùng vui sướng, Vương gia nguyện ý cho nàng vào trong Vương phủ ở rồi, nàng ngay lập tức sẽ được nhìn thấy hắn!

Nghĩ đến nam nhân này tuấn mỹ như thần, trên bộ mặt tuyệt mỹ của nàng tràn đầy thần sắc si mê, trái tim kích động đập liên hồi, nam nhân tốt đẹp như vậy, nàng nhất định phải có được! Hơn nữa, nàng là biết cái bí mật kia của hắn lại còn có thể chấp nhận làm người của hắn, cho nên Vương gia nhất định là của nàng! Cái bí mật kia cũng là trong lúc vô tình nàng xông vào KimThan Biên trong rừng mới phát hiện được, hắn như vậy, so với bình thường càng mê người hơn, nàng chỉ gặp qua một lần, liền không thể tự kiềm chế được!

Vốn là bị cự tuyệt nhiều lần như vậy nàng có chút ỉu rĩ nhưng hôm nay Vương gia đã nguyện ý mở rộng cửa chính Vương phủ vì nàng, như vậy không phải là ám hiệu với nàng, Vương gia đã tiếp nhận nàng sao?

Nữ nhân là một loại sinh vật thích mơ tưởng nhưng khi mộng đẹp của các nàng tan tành thì thường là họ không chịu đựng được.

Lúc cỗ kiệu dừng lại, cả khuôn mặt Đông Phương Vũ đều đỏ bừng, không kịp chờ đợi vén rèm lên xông ra ngoài người mà nàng ngày đêm thương nhớ, nàng luôn mơ tưởng nhìn thấy và tâm niệm nam nhân này —— Mộ Lương.

Hắn vẫn là như cũ vẫn tuấn mỹ như vậy, hắn vẫn là như cũ cười đến dịu dàng như vậy..... Ánh mắt nàng si mê nhìn chăm chú vào mặt của hắn, không chịu dời đi nửa phần.

Cuối cùng Hoa Khấp Tuyết cũng chân chính gặp được Đông Phương Vũ trong truyền thuyết, không thể không nói, dung mạo của nàng rất đẹp, hơn nữa trang phục tỉ mỉ, càng tôn lên sự hoa mỹ của nàng nhưng nàng lại nhìn về hướng của nam nhân nhà mình với ánh mắt vô cùng nóng bỏng đi.....

Trong mắt Hoa Khấp Tuyết thoáng qua ý lạnh, mấp máy môi.

Mộ Lương bị Đông Phương Vũ nhìn như vậy, rất chán ghét nhăn mày lại, hắn muốn đem cái nữ nhân này một đao liền giải quyết.

“Khụ khụ, công chúa.....” Mộ Lê nhẹ nhàng ho khan một tiếng, nghiêng ngả nhìn về phía Hoa Khấp Tuyết, tình địch tới, hoàng thất vẫn còn bình tĩnh như vậy?

“A!” Đông Phương Vũ hồi hồn, ngược ngung cúi đầu, hướng về phía Hoàng đế mềm mại yếu ớt hành lễ nói: “Là bốn cung thất lễ.”

“Không sao.” Mộ Lê phát phát tay, thẳng hướng Vương phủ đi tới.

“Vương gia, đã lâu không gặp?” Đông Phương Vũ tiến lên hai bước, hướng về phía Mộ Lương chào một tiếng, một thân Tử Y (y phục màu tím) làm nổi bật lên vóc dáng kiều mỹ động lòng người của nàng.

“Oh.” Mộ Lương thản nhiên đáp một tiếng, cúi đầu dịu dàng cười cười với Hoa Khấp Tuyết.

Hoa Khấp Tuyết không tiếng động hừ nhẹ, mắt liếc nhìn Tử Y trên người Đông Phương Vũ xong lại nhìn Tử Y trên người Mộ Lương, liền cảm thấy rất chướng mắt.

Đông Phương Vũ nghe câu trả lời của hắn, nội tâm không nhin được mà kích động, đỏ mặt ngẩng đầu lên, nở ra một nụ cười động lòng người lại thấy nữ tử áo trắng ở trong ngực hắn thì nụ cười cứng lại.

42. Chương 36: Chương 36

43. Chương 36: Ra Oai Phủ Đầu

Đông Phương Vũ không thể tin nhìn nữ tử áo trắng ở trong lòng Mộ Lương, mặc dù thân mình ở trong lòng Mộ Lương nhưng dáng vẻ kia vẫn là lạnh nhạt tự nhiên như cũ, cứ như động tác này đã sớm là thói quen. Chỉ là khuôn mặt này rõ ràng rất bình thường nhưng đứng ở bên cạnh Mộ Lương cũng không phải là bị lưu mờ.

Trực giác của nữ nhân nói cho nàng biết, nữ nhân này sẽ là tình địch lớn nhất của nàng!

“Công chúa.” Hoa Khấp Tuyết thản nhiên nhìn nàng một cái, thái độ không kiêu ngạo không tự ti.

“Người, là ai?” Đông Phương Vũ khuôn mặt trắng bệch, thật lâu mới tìm về thanh âm của mình.

“Công chúa, việc này thật không phải lễ?” Hoa Khấp Tuyết lạnh lùng nhìn nàng.

“Người!” Đông Phương Vũ nghe vậy, thiếu chút nữa bộc lộ tính khí nhưng nhìn thấy Mộ Lương ở bên cạnh thì đành đem giọng điệu ép xuống, cũng rất nhanh điều chỉnh ra một chút tươi cười nói: “Cô nương chê cười rồi, Bồn cung không biết nên xưng hô với cô nương như thế nào, sợ xưng hô sai thân phận của cô nương.”

Hoa Khấp Tuyết nghe vậy, ánh mắt chợt lóe, quả nhiên là loại người biết đóng kịch, sợ xưng hô sai thân phận của nàng? Sợ là nàng ta không chịu được thì đúng hơn.

“Công chúa tùy ý là tốt rồi.” Hoa Khấp Tuyết thản nhiên nhìn nàng liếc mắt một cái, nhẹ giọng nói: “Hoàng thượng, Vương gia, công chúa đường xa mà đến, chúng ta lại ngăn người ở cửa chính thế này, sợ là không tốt.”

Mộ Lương vừa nghe, thiếu chút nữa bật cười, khá lắm cô gái nhỏ, đúng là độc miệng, một câu “Chúng ta” liền phân biệt thân phận của nàng và Đông Phương Vũ một cách rõ ràng, “Đường xa mà đến”, “Chúng ta” ý chỉ nàng mới là chủ tử ở đây.

“A noãn nói rất đúng là Bồn vương thất lễ, công chúa, mời.” Mộ Lương đầu tiên là đối với Hoa Khấp Tuyết cười dịu dàng một tiếng, chuyển sang Đông Phương Vũ thì lập tức trở nên lạnh nhạt, trước sau chênh lệch, người sáng suốt đều nhìn ra quan hệ trong đó.

Đông Phương Vũ là một người thông minh, thấy vậy khuôn mặt không khỏi trắng bệch, cố nặn ra một nụ cười, cúi mình vái chào tạ lễ, ôn nhu dịu dàng nói: “Đa tạ Vương gia.”

Mộ Lê đứng ở một bên là mất sức của chín trâu hai hổ mới cố nhin cười được, dẫn đầu đi vào Vương phủ, nhân tiện giao cái hộp đang cầm trên tay cho Cảnh Duệ căn dặn: “Cảnh Duệ a, cầm đồ đi vào cùng trầm.”

Cảnh Duệ đồng ý rồi bước nhanh đi theo, mà trong lúc xoay người hai người cũng không nhin được nữa, yên lặng nở nụ cười.

Mộ Lương ôm lấy Hoa Khấp Tuyết xoay người, từ từ đi vào Vương phủ bằng cửa chính, nhìn bóng lưng của bọn họ, trong mắt Đông Phương Vũ dần hiện ra tia sáng ghen tỵ, tại sao, nữ nhân đó là ai, dựa vào cái gì lại được đứng ở bên cạnh của Vương gia, xem ra hình như là Vương gia và Hoàng thượng cũng đã chấp nhận nàng ta, nàng ta rốt cuộc đã dùng thủ đoạn gì!

“Công chúa, phải bình tĩnh.” Tỳ nữ sau lưng tiến lên, lôi kéo tay áo của Đông Phương Vũ.

“Liên nhi nói rất đúng.” Đông Phương Vũ hít sâu một hơi, thu lại cảm xúc, ngẩng đầu ưỡn ngực, khôi phục lại tư thế công chúa tước quốc mà nàng nên có, oán hận nhìn Hoa Khấp Tuyết một cái, hừ lạnh nhủ thầm: “Bổn cung thật muốn xem, nha đầu bình thường này căn bản là lấy cái gì mà tranh với bổn cung.” Nàng không có ở đây, cho nên bên cạnh Mộ Lương có nữ nhân khác, hôm nay nàng đến đây, hừ, liền nhất định phải đoạt lại!

“Công chúa, nô tỳ nhất định sẽ giúp cho người.” Liên nhi khinh thường nhìn Hoa Khấp Tuyết một cái, chỉ bằng nàng, cũng muốn tranh cùng công chúa?

Đông Phương Vũ tự tin cười một tiếng, để Liên nhi đỡ bước vào Vương phủ.

“A noãn, chơi vui không?” Mộ Lương cúi đầu nhìn qua mắt vô nét mặt tiểu nữ nhân, nhíu mày.

“Tạm được.” Hoa Khấp Tuyết hừ nhẹ, sau khi nghe bên cạnh truyền tới tiếng bước chân, ánh mắt lóe lên, gần đây cuộc sống rất nhàn rỗi có người đến để tiêu khiển cũng không tồi.

“Công chúa muốn đi dạo một vòng ở Vương phủ sao?” Hoa Khấp Tuyết đột nhiên quay đầu lại, thản nhiên nhìn nàng một cái, vừa chống lại ánh mắt oán hận của nàng ta, trong mắt thoáng qua châm chọc, thật thiếu kiên nhẫn a.

Đông Phương Vũ bị nàng bắt gặp ánh mắt oán hận của mình, cũng không thấy chột dạ, thoải mái nhìn bốn phía một cái, không để ý đến Hoa Khấp Tuyết ngược lại hướng về phía Mộ Lương cười cười hỏi: “Vương gia, ngài có thể mang ta đi dạo không?”

“Vương gia công vụ bận rộn, Vương phủ này, ta so với chàng quen thuộc hơn.” Hoa Khấp Tuyết thản nhiên nhìn nàng, nhéo nhéo cánh tay ôm nàng, rời khỏi vòng ôm của Mộ Lương, chậm rãi đi về hướng của Đông Phương Vũ nói: “Không bằng, liền để ta thay đi.”

Sắc mặt Đông Phương Vũ tái đi, hơi thở thiếu chút nữa không thuận, Liên nhi nhẹ nhàng vỗ vỗ lưng cho nàng, lúc này mới trở lại bình thường, đang muốn mở miệng, lại thấy Mộ Lương xoay người lại.

“Công chúa, tất cả lớn nhỏ ở Vương phủ này xác thực là A noãn so với ta quen thuộc hơn để nàng dẫn người đi, Bổn vương cũng có thể yên tâm, đúng lúc hoàng thượng tìm bổn vương có chuyện, trước xin thất lễ không tiếp đón được.”

Mộ Lương lễ độ lại xa cách mà cười, tựa đầu sát bên tai Hoa Khấp Tuyết nhẹ giọng dặn dò vài câu, hướng về phía Đông Phương Vũ gật đầu một cái, xoay người rời đi.

Một màn này xem ở trong mắt Đông Phương Vũ, vừa đổ kị lại vừa hận, dùng sức cắn chặt răng, mới đè xuống kích động đem cô gái trước mắt này xé nát, nặn ra một chút mỉm cười nói: “Vậy thì làm phiền cô nương.”

“Gọi ta Hoa Khấp Tuyết là được rồi.” Hoa Khấp Tuyết thản nhiên xoay người, mang theo Lưu Nguyệt, đi về phía trước.

Đông Phương Vũ hận hận lườm nàng một cái, mang theo Liên nhi đi theo.

“Công chúa nghĩ muốn ở đâu?” Hoa Khấp Tuyết thản nhiên nhìn Đông Phương Vũ đi ở bên phải mình, quét nhìn vườn hoa phía trước một cái: “Kề bên này có một chỗ tiểu viện, đến gần hoa viên, còn ngửi được mùi hoa.”

“Ha ha, vậy sao?” Đông Phương Vũ cười dịu dàng, hình như là nghĩ đến cái gì đó, tò mò hỏi: “Nghe nói ở Vương phủ này có một nơi là Noãn Các, Bổn cung thân thể hư nhược, không chịu nổi lạnh, không biết. . .”

Lưu Nguyệt nghe xong lời này, thiếu chút nữa nhịn không được bật cười, nhìn nhìn mặt trời chói chang. . . Không chịu nổi lạnh, thiết thời cho nàng khi nói ra rồi.

“Không biết là công chúa có biết nhủ danh của ta hay không, mang theo một chữ Noãn.” Hoa Khấp Tuyết liếc nàng một cái, thấy nàng sắc mặt tái nhợt lại tiếp tục nói: “Vương gia thương yêu ta biết thể chất của ta sợ nóng liền cho xây một cái sân nhỏ để ta ngồi hóng mát là chỗ đặc biệt nhất ở Vương phủ, nên lấy tên này cũng không phải là thật, khiến công chúa hiểu lầm.”

Đông Phương Vũ biết Noãn Các chính này là nơi chuẩn bị cho Vương phi, biết nàng được ở nơi này, vốn là hận đến nghiêng răng nghiêng lợi lại nghe nàng nói viện kia vốn là vì nàng mà xây, càng thêm tức đến đỏ mắt, vậy mà Hoa Khấp Tuyết còn ngại như vậy không đủ bổ xung thêm một câu.

“Vốn tính là thời tiết nóng, đem Noãn Các tặng cho công chúa, không nghĩ tới thân thể công chúa lại hư nhược sợ lạnh, phía đông của Vương phủ có một viện tử, rất ấm áp, Lưu Nguyệt, một lát cho hạ nhân dọn dẹp một chút, chớ chậm trễ công chúa.”

Thanh âm lạnh lùng trong trẻo, nghe vào trong tai Đông Phương Vũ, nàng lại cảm thấy nóng hừng hực, oán hận nhìn bóng lưng Hoa Khấp Tuyết, nếu không phải Liên nhi kịp thời kéo nàng lại, chỉ sợ là nàng đã sớm xông lên rồi.

Hoa Khấp Tuyết hình như không biết mình chọc giận Đông Phương Vũ, quay đầu lại thản nhiên nhìn nàng một cái, quan tâm hỏi: “Công chúa mệt mỏi sao? Vậy chúng ta đi vào trong vườn hoa nghỉ ngơi một lát đi, Lưu Nguyệt, sai người đưa chút dưa hấu ướp lạnh, a, lại thêm một chén canh nóng, cho công chúa làm ấm người.”

“Dạ, tiểu thư!” Lưu Nguyệt hành lễ, nhu thuận đồng ý, đi đến gian nhà sau, che miệng cười lớn, canh nóng, ha ha ha, ngày như vậy uống canh nóng, xác thật chỉ có tiểu thư!

Ẩn thân ở một chỗ khác nhìn lên Mộ Lê và Cảnh Duệ, đã sớm không nhịn được ôm bụng cười, Tuyết cô nương thật là thủ đoạn, không mẫn không nhạt, là có thể khiến công chúa này ăn một bụng tức ngậm bồ hòn làm ngọt.

Mộ Lương thấy vậy, cũng không khỏi lắc đầu cười khế, chưa bao giờ biết cô gái nhỏ này lại lợi hại như vậy, Đông Phương Vũ này mặc dù không phải là người hiền lành, nhưng đối đầu với A noãn, nàng sẽ thua không thể nghi ngờ, mặc kệ là tâm tình hay là thủ đoạn.

Nhìn thấy nàng đi vào vườn hoa, ánh mắt Mộ Lương nổi lên ánh sáng nhu hòa, A noãn, nàng còn có cái gì mà ta không biết? Ta rất mong đợi a.

44. Chương 37: Chương 37

45. Chương 37: Miệng Lưỡi Hoa Khấp Tuyết Ngoan Độc

Đông Phương Vũ cứng đờ cười, nhìn chén canh nóng kia ở trước mặt, uống cũng không được mà không uống cũng không xong, trời nóng bức như thế này mà muốn nàng uống chén canh nóng xuống.

“Công chúa, uống nha, Vương phủ có người đầu bếp mới tới, tay nghề không tệ.” Hoa Khấp Tuyết thản nhiên nhìn nàng, nghĩ đến tay nghề của Thánh Diêu lại cho vào bụng người này, cảm thấy rất đáng tiếc.

Lưu Nguyệt ở một bên muốn cười lại không dám cười, Liên nhi thấy thế, hung hăng trừng mắt về phía Lưu Nguyệt, Lưu Nguyệt nhịn xuống nụ cười, nhú mày trừng mắt lại với Liên nhi, thua người không thua trận, tiểu thư sẽ không thua, Lưu Nguyệt nàng cũng không thể thua nha hoàn của công chúa gì kia.

Liên nhi thấy vậy, tức giận tới mức nghiêng răng, đi theo công chúa lâu như vậy vẫn là lần đầu tiên có người làm dám lớn lối như vậy với nàng!

“Hạ nhân của Vương phủ, hình như là không có quy củ a.” Đông Phương Vũ nhấp một ngụm canh nóng, chợt cảm thấy toàn thân đều đỏ đầy mồ hôi, đè nén lửa giận trong lòng, dịu dàng nở nụ cười, như có như không liếc Lưu Nguyệt một cái.

“Quy củ tự nhiên là có, chẳng qua là ta coi Lưu Nguyệt như tỷ muội, nên nàng là ngoại lệ.” Hoa Khấp Tuyết ăn vào một miếng dưa hấu ướp lạnh, mặc dù không cười nhưng biểu tình trên mặt vẫn có thể làm cho người ta nhìn ra nàng hiện tại rất thoải mái.

Đông Phương Vũ bị nóng đến đòi mạng nhìn thấy như vậy, liền tức điên lên, có hỏa không thể phát, kiềm nén đến muốn bệnh rồi.

Lưu Nguyệt nghe vậy, hốc mắt đỏ lên, liền quỳ xuống đất nói: “Tiểu thư, người đối với Lưu Nguyệt thật tốt quá.”

Lưu Nguyệt một bộ dáng cảm động, người ở bên ngoài nhìn vào, thấy thế nào cũng cảm thấy Hoa Khấp Tuyết là một chủ tử tốt, ngược lại Đông Phương Vũ ở một bên hướng về phía Liên nhi ra lệnh tới ra lệnh lui, thì có vẻ cay nghiệt.

Đông Phương Vũ làm sao không biết là nàng cố ý, cánh tay bưng canh nóng cũng không ngừng được run rẩy, Liên nhi thấy vậy, gấp ở trong lòng, đầu óc vừa chuyển, nhận lấy chén canh trên tay nàng, nhìn rong biển bên trong kêu lên: “A nha, công chúa người không ăn được rong biển, canh này không thể uống nha.”

“Liên nhi nói đúng lắm, Bồn cung đã quên mất.” Đông Phương Vũ làm ra vẻ bình tĩnh, thuận thế giao chén canh nóng cho Liên nhi, khẽ mỉm cười đối với nàng lại âm thầm thở dài một hơi, nhờ có nha đầu này cơ trí.

“Là như thế này sao? Lưu Nguyệt, phân phó phòng bếp, bưng thêm một chén nữa.” Hoa Khấp Tuyết nhũn mày, lời còn chưa nói hết, liền bị Đông Phương Vũ vội vàng cắt đứt.

“Không cần, như vậy quá phiền toái, Bồn cung cũng không phải là rất đói bụng, ở chỗ này ngồi hóng mát là được rồi.” Nói đùa sao, thêm một chén nữa? Nàng một thân đổ mồ hôi, nếu thực sự uống một chén nữa, không bị cảm nắng mới lạ?

Nhìn Hoa Khấp Tuyết không ngừng đưa đưa hẩu vào miệng, Đông Phương Vũ hận đến nghiến răng nghiến lợi, hận không thể đi lên đoạt lấy toàn bộ đưa hẩu kia.

Lúc này, người làm bưng một mâm nho tím đến, từng trái một trong veo như nước, khi nhìn thấy mắt Đông Phương Vũ liền tỏa sáng, quả nho này là không có ướp lạnh!

“Công chúa, quả nho này là nhiệt độ bình thường, người có thể ăn chứ.” Hoa Khấp Tuyết lười biếng dựa vào ghế, chỉ chỉ cái mâm nho mới vừa bưng tới, nhìn thấy ánh mắt khát vọng của nàng, trong mắt thoáng qua một tia giễu cợt.

“Khụ, dĩ nhiên là có thể.” Đông Phương Vũ ngồi ngay ngắn lại dịu dàng cười, Liên nhi chạy nhanh lại, giúp Đông Phương Vũ lột vỏ quả nho.

Hai người ăn của mình, trong vườn hoa ngược lại yên tĩnh lại.

Hoa Khấp Tuyết nhìn nàng đã ăn một nửa mâm nho, hơi nheo mắt, che lại đáy mắt giảo hoạt, thản nhiên mở miệng: “Công chúa, nho này ăn ngon không?”

“Tạm tạm, đa tạ Tuyết cô nương.” Đông Phương Vũ lau khóe miệng, dịu dàng mà cười nhìn Hoa Khấp Tuyết, nhìn vẻ mặt nàng không chút thay đổi, trong mắt hiện lên ghen ghét, đợi nàng đoạt được Vương gia xem nàng còn có thể vân đạm phong khinh như vậy hay không.

“Người công chúa nên đa tạ là Vương gia.” Hoa Khấp Tuyết lắc đầu, nhẹ nhàng cầm lên một quả nho đặt lên đầu ngón tay, nghiêng tiếp ánh mắt, bàn tay nhỏ bé của nàng giống như là bạch ngọc, dị thường mê người.

“Thật sao?” Trên mặt Đông Phương Vũ lộ ra vẻ vui mừng, bàn tay giấu ở trong tay áo có chút run rẩy, đa tạ Vương gia? Nói như vậy là nho này do Vương gia chuẩn bị cho nàng.

Hoa Khấp Tuyết gật đầu một cái, thản nhiên nhìn nàng.

Đông Phương Vũ thấy nàng gật đầu, trong lòng mừng như điên, ngay sau đó ánh mắt nhìn Hoa Khấp Tuyết liền trở thành thương hại, Vương gia là ôm người trong lòng nhưng nhớ đến cũng chỉ có ta, hừ, người lấy cái gì mà tranh cùng ta!

“Khụ khụ, hoàng thúc, nho này là người chuẩn bị cho nàng?” Mộ Lê kỳ quái nhìn Mộ Lương, cảm giác không thể tin được.

“Không phải.” Mộ Lương thản nhiên cười, biểu tình có chút khó lường, ánh mắt nhìn nhìn quả nho ở trên đầu ngón tay của Hoa Khấp Tuyết lại liếc mắt nhìn Đông Phương Vũ một cái, trong bụng sáng tỏ.

“Không phải? Vậy Tuyết cô nương tại sao lại nói như thế?” Cảnh Duệ sờ sờ đầu, không biết là họ đang xướng cái tuồng gì.

“Yên lặng nhìn xem.” Mộ Lương thần nhiên quét mắt nhìn hẩn một cái, thành công để cho hẩn câm miệng, dịu dàng nhìn về phía Hoa Khấp Tuyết, muốn xông tới ôm nàng vào trong ngực.

Trong vườn hoa, Đông Phương Vũ ăn được càng mừng hơn, biết là Vương gia đưa cho nàng, trong lòng tràn đầy vui sướng, thời điểm nàng ăn gần hết mâm nho, nàng tươi cười đắc ý không che giấu được.

“Tuyết cô nương không ăn sao? Quả nho này, thật là ngọt.” Một bộ dạng dương oai diệu võ, nhìn Lưu Nguyệt âm thầm bĩu môi.

Hoa Khấp Tuyết lắc đầu, thần nhiên liếc nhìn cái mâm kia một cái nói: “Vương gia không thích trên người ta có hương vị của quả nho.”

Lời này vừa nói ra, nụ cười của Đông Phương Vũ cứng đờ, không hiểu nhìn nàng, chờ nàng nói đoạn sau.

“Hoặc là nói, Vương gia không thích nho, ngày hôm nay công chúa có thể ăn được, còn phải cảm ơn ân phúc của hoàng thượng vì đã mời Vương gia đi rồi.” Hoa Khấp Tuyết lười biếng híp mắt, nho nhã ách xì một cái.

Sắc mặt Đông Phương Vũ lúc thì xanh, lúc thì trắng, thì ra nàng kêu cảm tạ Vương gia là bởi vì hẩn không có ở đây!

“Vương gia vì sao không thích nho?” Đông Phương Vũ hít sâu một hơi, nặn ra nụ cười.

“Công chúa nhìn màu sắc của quả nho này đi.” Hoa Khấp Tuyết chỉ quả nho, thần nhiên nhìn nàng.

“Màu tím, thế nào?” Đông Phương Vũ lúc này thật sự là không hiểu, Vương gia thích nhất chính là màu tím, cũng vì vậy nên nàng mới luôn mặc màu tím.

“Màu sắc Vương gia thích nhất, chính là màu tím, tất cả các y phục cũng không thể rời bỏ màu tím.” Hoa Khấp Tuyết chậm rãi đứng lên, nghĩ tới bóng dáng màu tím kia, như có như không hướng về bên ngoài hoa viên nhìn thoáng qua.

Thấy Đông phương Vũ muốn mở miệng, Hoa Khấp Tuyết thần nhiên tiếp tục, “Nhưng Vương gia là một nam nhân bá đạo, hẩn thích trên người mình toàn bộ là màu tím, lại không thích trên những thứ khác có cùng màu sắc giống mình.”

Hoa Khấp Tuyết nhẹ nhàng lột vỏ quả nho, lộ ra bên trong thịt quả màu xanh, liếc mắt nhìn y phục trên người Đông Phương Vũ một cái, bỏ nho vào trong miệng nói: “Cho nên mỗi lần nhìn thấy nho này, hẩn thế nào cũng phải cùng nó đánh nhau, làm phải vứt đi tất cả, đáng tiếc a.”

Đông Phương Vũ tức giận đến thân mình đều run lên có Liên nhi đỡ nàng mới không ngã nhào xuống đất.

“Công chúa, người làm sao vậy? Thân thể hư nhược, không thoải mái?” Hoa Khấp Tuyết cố làm ra vẻ kinh ngạc nhìn nàng.

“Hoa Khấp Tuyết, ngươi cố ý!” Đông Phương Vũ chẳng thèm cùng nàng giả bộ, đưa tay chỉ nàng, mắt đỏ lên găm nhẹ, nói là quả nho nhưng thật ra là đang châm chọc bộ Tử Y trên người mình!

“Công chúa nói lời này là sao, ta cái gì cũng chưa có nói.” Hoa Khấp Tuyết thần nhiên nhìn nàng, nàng vốc người cao ráo so với Đông phương Vũ cao hơn nửa cái đầu, thế cục hiện cũng có điểm khí thế trên cao nhìn xuống.

“Ha ha, vậy sao?” Đông Phương Vũ cười lạnh, trong mắt tất cả đều là giễu cợt: “Ngươi là sợ ta đến Thánh Vương phủ, đoạt đi tâm của Vương gia, cho nên ta vừa vào Vương phủ ngươi liền chọc giận ta, muốn đuổi ta đi? Ngươi nghĩ cũng đừng có nghĩ, Vương gia là của ta!”

Liên nhi cũng hung tợn nhìn chằm chằm Hoa Khấp Tuyết, nếu công chúa đã không còn nguy trang, thì nàng cũng không cần khách khí, khí thế của công chúa, nàng phải giúp đỡ để tăng lên.

“Công chúa, người lấy cái gì, cùng ta tranh?” Sắc mặt Hoa Khấp Tuyết đột nhiên lạnh xuống, hơi thở lạnh lẽo tràn ngập, tà nghệ nhìn Đông Phương Vũ, khí thế kia, nói là kiêu ngạo, chẳng bằng nói là nàng căn bản không có đặt Đông Phương Vũ ở trong mắt.

“Người!” Đông Phương Vũ giận đến nghiêng răng nghiêng lợi, miệng to thở phì phò, đột nhiên cười lạnh thành tiếng: “Nói đến diện mạo, người liền thua ta hoàn toàn, có nam nhân nào mà không thích người đẹp!”

“Nhưng không phải công chúa vẫn bị cự hôn rồi sao?” Hoa Khấp Tuyết châm chọc hừ nhẹ, nhắm hướng Đông Phương Vũ đi tới hai bước, lạnh lùng nhìn nàng nói: “Công chúa, trong lòng ta không có ghen tỵ, không có hận, bên trong so với người thì đẹp hơn nhiều!”

Đông Phương Vũ bị nàng đâm trúng chỗ đau, cũng không nhịn được nữa, chợt giơ tay lên, hung hăng nhìn về phía Hoa Khấp Tuyết.

“Đây chính là Vương phủ, công chúa, người dám đánh sao?” Hoa Khấp Tuyết hừ lạnh, bộ dáng kia giống như là đang nói... nàng có Vương phủ là chỗ dựa, nàng cái gì cũng không sợ.

Đông Phương Vũ vốn là tính tình chua ngoa, nếu không phải vì Mộ Lương, nàng mới sẽ không giả bộ dịu dàng hiền thực, hôm nay bị Hoa Khấp Tuyết liên tiếp kích động như vậy, muốn không lộ bản tính cũng không được.

Lưu Nguyệt thấy nàng muốn đánh tiểu thư nhà mình, chạy nhanh tới, lại bị Hoa Khấp Tuyết thuận tay ngăn cản lại, không khỏi lo lắng trợn mắt nhìn nàng, lại thấy tay của công chúa đã muốn đánh xuống

Hoa Khấp Tuyết nhìn cái tay sắp đến gần mặt mình, trong mắt thoáng qua tia sáng không rõ, né người sang một bên, tay Đông Phương Vũ suất nữa thì đánh vào gương mặt của nàng lại đánh hụt lướt qua gò má, người không đánh được nhưng cái mặt nạ bên ngoài kia lại bị nàng lột xuống.

46. Chương 38: Chương 38

47. Chương 38: Kích Thích

Tất cả mọi người ở đây đều sửng sốt, ngơ ngác nhìn diện mạo thật của Hoa Khấp Tuyết dưới lớp mặt nạ, hô hấp đều đình chỉ lại.

Chưa bao giờ nghĩ tới một người lại có thể đẹp đến mức này, trong trẻo lạnh lùng đến xuất trần, linh dật như tiên.

Tay Đông Phương Vũ cầm mặt nạ da người không ngừng run rẩy, không thể tin nhìn diện mạo chân thực của Hoa Khấp Tuyết, nàng cho là với khuôn mặt xinh đẹp của mình nàng sẽ thắng, lại không nghĩ rằng diện mạo bên ngoài của mình ở trước mặt nàng chẳng đáng là gì, nàng xinh đẹp đến kinh ngạc như vậy, mặc dù nàng là nữ tử tim cũng không nhịn được mà đập nhanh hơn.

Trong mắt thoáng qua không cam lòng, ghen tỵ và oán hận, lại có chút tự ti, tâm tình Đông Phương Vũ bây giờ rất phức tạp.

“Tiểu thư!” Lưu Nguyệt ngơ ngác nhìn Hoa Khấp Tuyết, nàng vẫn cho là dung mạo của tiểu thư là bình thường, lại không nghĩ rằng diện mạo thật của nàng lại xinh đẹp đến trình độ nhiều người phải ngưng cả hô hấp.

Hoa Khấp Tuyết thản nhiên nhìn các nàng, trên gương mặt tuyết mỹ không có một tia cảm xúc.

“A noãn, thế nào lại tháo mặt nạ ra rồi?” Mộ Lương đột nhiên từ ngoài hoa viên đi vào, thoáng lên sự cứng chiều sửng nịch mà cười, khóa lại khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng không tha.

“Nóng.” Hoa Khấp Tuyết thản nhiên nhìn hần liếc mắt một cái, lại bao hàm thâm ý nhìn về phía Đông Phương Vũ.

“Mệt mỗi sao? Tối hôm qua. Không nghỉ ngơi cho tốt.” Mộ Lương dịu dàng cười, thế nhưng lời nói rất là mập mờ, nhẹ nhàng ôm chầm Hoa Khấp Tuyết.

Đông Phương Vũ nghe vậy, xanh cả mặt, hạ xuống tầm mắt trong đó tất cả đều là ghen tị.

“Ừ.” Hoa Khấp Tuyết thản nhiên đáp, cười như không cười nhìn hắn một cái.

“Người tới, dẫn công chúa đi viện ở phía đông, công chúa đi đường mệt nhọc, cũng phải nên nghỉ ngơi rồi.” Hoa Khấp Tuyết thản nhiên nhìn nàng.

“Bổn cung không mệt, còn muốn ở lại đây thêm chốc lát nữa.” Đông Phương Vũ áp chế sự không cam lòng trong lòng, dịu dàng mà cười.

“Nga?” Mộ Lương nhú mày, lạnh nhạt cười nói: “Công chúa xin cứ tự nhiên, Bổn vương mang A noãn đi nghỉ ngơi.” Nói xong, liền ôm lấy Hoa Khấp Tuyết xoay người.

“Đây chính là đạo đãi khách của Vương gia?” Đông Phương Vũ không cam lòng trợn mắt nhìn hắn, Hoa Khấp Tuyết mệt mỏi, chính nàng không tự đi nghỉ ngơi được sao, nàng nói thế nào cũng là khách quý, hắn cứ như vậy đối đãi với nàng?

“Nơi này chỉ là Vương phủ nho nhỏ, tự nhiên không so được với trong cung, công chúa nếu không tập quen được, có thể trở về trong cung.” Mộ Lương thản nhiên trả lời.

“Ha ha, Vương gia lời nói vừa rồi, chỉ là bổn cung muốn đùa một chút thôi.” Đông Phương Vũ sững sờ, ngay sau đó liền cười châm biếm.

“Vậy bổn vương trước hết xin thất bồi.” Mộ Lương cũng không quay đầu lại, liền muốn đi ra ngoài.

“Tuyết cô nương!” Đông Phương Vũ hơi híp mắt nhìn bóng lưng Hoa Khấp Tuyết nói: “Bổn cung còn có một chuyện muốn hỏi.”

“Công chúa mời nói.” Hoa Khấp Tuyết quay đầu lại, thản nhiên nhìn nàng.

“Cô nương, vì sao phải mang mặt nạ che giấu diện mạo của mình.” Đông Phương Vũ nhìn chằm chằm gương mặt tuyệt mỹ của nàng, trong lòng tràn đầy ghen tị.

Hoa Khấp Tuyết cười như không cười nhìn nàng, cuối cùng khẽ cong lên khóe môi nói: “Mặt trời lớn, ta sợ bị râm đen.”

Đông Phương Vũ thấy nụ cười của nàng, hơi sững sờ lại nghe thấy câu trả lời của nàng, giật mình ngây ngẩn cả người, đợi nàng khôi phục bình tĩnh thì trong hoa viên chỉ còn lại mình nàng và Liên nhi.

Đông Phương Vũ hung hăng ném cái mặt nạ xuống dưới chân, trên khuôn mặt xinh đẹp tất cả đều là tức giận.

“Công chúa, người phải giữ bình tĩnh!” Liên nhi vì nàng thuận khí, nhíu chặt đầu mày.

“Bình tĩnh, người muốn ta phải bình tĩnh như thế nào!” Đông Phương Vũ đẩy nàng ra, tất cả trên mặt đều là ghen tị: “Nàng có Vương gia sủng ái, còn có một gương mặt xinh đẹp như hồ ly tinh, muốn ta bình tĩnh như thế nào!”

Đông Phương Vũ ghen tị đến phát điên, nàng lấy được sủng ái của Vương gia, nàng ghen tị, dung mạo của nàng đẹp hơn chính mình, nàng ghen tị! Nàng là một nhất triêu công chúa, dựa vào cái gì nàng không có được mà nữ nhân kia lại chiếm được!

“Công chúa!” Liên nhi vội vàng hô: “Người không thể nghĩ như vậy đâu, nàng làm như vậy cũng chỉ là muốn ra oai phủ đầu với người thôi, người đừng có trúng kế của nàng, diện mạo đẹp thì sao, phá hủy là tốt rồi, được Vương gia sủng ái thì sao, nàng dù thế nào cũng không có thân phận tôn quý như người!”

“Đúng, đúng, Vương gia là của ta, chỉ có ta mới xứng được với Vương gia, hắn tôn quý như vậy, Hoa Khấp Tuyết làm sao mà xứng!” Đông Phương Vũ thổ hồng hển nhưng nàng đã từ từ bình tĩnh lại, Hoa Khấp Tuyết được Vương gia sủng ái, cũng chỉ là dựa vào cái gương mặt tuyệt sắc, nàng nếu bị hủy dung, thì xem nàng còn lấy cái gì đi quyến rũ Vương gia! Nếu như có thể giết được thì càng tốt!

Đôi mắt đẹp của Đông Phương Vũ phát ra tia sáng âm ngoan, trên mặt thoáng hiện nét cười ác nghiệt.

“Vương gia, nhất định là của công chúa.” Liên nhi đi lên phía trước, trong mắt cũng phát ra tia sáng ác độc giống với Đông Phương Vũ, công chúa là ân nhân cứu mạng của nàng, điều mà công chúa muốn nàng nhất định sẽ giúp công chúa thoát cho bằng được!

“Liên nhi, chúng ta đi nghỉ ngơi đi, Bốn cung thật muốn xem đến cùng là nàng có bao nhiêu bản lĩnh!” Đông Phương Vũ hừ lạnh một tiếng, mang theo Liên nhi đi về hướng Đông viện.

Lương Các.

“Hoàng, hoàng thẩm!” Mộ Lê ngơ ngác nhìn Hoa Khấp Tuyết.

“Mộ Lê, đừng ép ta móc mắt ngươi.” Mộ Lương lạnh lùng nhìn hắn một cái, đem Hoa Khấp Tuyết kéo vào trong ngực, A noãn là của hắn, ai cũng không cho phép nhìn!

“Hoàng thúc, lòng dạ người quá hẹp hòi đi!” Mộ Lê trợn mắt, ngay sau đó lại hỏi: “Hoàng thẩm, người mang mặt nạ làm gì hả?”

“Mặt trời lớn, phòng nắng.” Hoa Khấp Tuyết lạnh lùng liếc nhìn hắn, lấy lời giải thích đối với Đông Phương Vũ nói lại.

Mộ Lê vừa nghe, khoe miệng giật giật, không còn lời nào để nói.

Mộ Lương ngược lại nở nụ cười, sờ sờ mặt của nàng, cười thầm cô nàng này rất giảo hoạt tinh quái.

“Tuyết cô nương, người rất có bản lĩnh, đến Đông Phương Vũ cũng có thể bị người làm cho tức giận đến bỏ chạy.” Kinh ngạc qua đi Cảnh Duệ không nhịn được biểu đạt sự sùng bái của mình đối với nàng.

“Hừm?” Hoa Khấp Tuyết nhú mày.

“Người không biết, Đông Phương Vũ này trước kia tìm đến Vương gia, ta có nói như thế nào thì đều vô dụng cuối cùng vẫn là Vương gia tự mình ném nàng ra ngoài.” Cảnh Duệ hồi tưởng lại trước kia, chột cảm thấy vô lực.

“Nàng ta còn đi tìm chàng?” Hoa Khấp Tuyết hơi híp mắt lại nhìn về phía Mộ Lương, nàng cũng không có nghe nói qua.

“Một lần mà thôi.” Mộ Lương cười cười, ngay sau đó mập mờ nháy mắt mấy cái nói: “A noãn, ghen sao?”

“Đừng chỉ cố tán tỉnh oa, Tuyết cô nương, ngươi là người kia à? Ta chưa từng gặp qua cô nương nào xinh đẹp như vậy, đáng tiếc cô nương đã bị Mộ Lương chọn rồi, vậy thì ta đi đến nhà của cô nương tìm thử, nói không chừng còn có thể tìm được người khác!”

Bạch Thánh Vũ đến xem Bạch Thánh Diêu, lại không nghĩ rằng đụng vào mấy người bọn họ nên nhìn lên một màn, dứt khoát đi theo để xem cuộc vui.

Lúc này hắn cười tủm tỉm nhìn Hoa Khấp Tuyết, ngoại trừ lúc đầu hơi kinh ngạc thì hiện tại chỉ là thưởng thức, vợ bạn không thể động vào, đạo lý này hắn vẫn biết.

“Bạch Thánh Vũ, ta cũng không ngại móc mắt ngươi.” Mộ Lương âm trầm nhìn hắn, trong giọng nói đều là nguy hiểm, biết là hắn đối với A noãn không có ý nghĩ gì nhưng là vẫn không nhịn được mà nổi ghen.

“Chắc chắn, đừng có chua như vậy được không, lấy ra chút uy nghiêm của Nhiếp Chính Vương đi!” Bạch Thánh Vũ vỗ vỗ vai hắn, lại rất nhanh rút tay về.

“Cút.” Mộ Lương hừ lạnh, ngay sau đó u oán nhìn Hoa Khấp Tuyết nói: “A noãn, nàng không nên tháo mặt nạ xuống.”

“Trễ rồi.” Hoa Khấp Tuyết thản nhiên liếc mắt nhìn hắn một cái, hiện tại chỉ sợ rằng tin tức có liên quan về diện mạo thật của nàng đã lan truyền ra.

“Vậy hai chúng ta đổi gương mặt. . . .” Mộ Lương bĩu môi, nói bừa.

“Phốc!” Mộ Lê cứ như vậy phun một ngụm trà ra ngoài, quái dị nhìn Mộ Lương nói: “Hoàng thúc, hoàng thẩm gương mặt này nhiều lần là bị người thêm muốn nhưng nếu đổi thành của người thì trực tiếp là muốn quyền rũ người rồi!”

Sắc mặt Mộ Lương đen lại, Mộ Lê lắc mình trốn ở sau lưng Cảnh Duệ, làm cho Cảnh Duệ một hồi toát mồ hôi.

48. Chương 39: Chương 39

49. Chương 39: Diện Mạo Nam Nhân

“Được! Giờ nói nghiêm túc, Tuyết cô nương, ngài là người ở đâu?” Bạch Thánh Vũ trợn mắt nhìn Mộ Lê một cái, tiếp tục cười híp mắt nhìn Hoa Khấp Tuyết, muốn nàng cho hắn biết nơi ở, đáng vẻ đầy mong chờ.

“Mang sơn.” Hoa Khấp Tuyết nhàn nhạt nhìn hắn, lạnh lẽo nói ra hai chữ.

“Hả?” Ánh mắt cùng đáng vẻ của Bạch Thánh Vũ liền cứng đờ, Đỉnh Mang sơn?

“Người không có nghe lầm, hoàng thất là đồ đệ của Vô Cực lão nhân.” Mộ Lê khinh bỉ nhìn hắn, từ sau lưng Cảnh Duệ đi ra.

“Không trách được võ công cường đại như thế.” Bạch Thánh Vũ thổn thức không dứt, đột nhiên cảm thấy sợ, ở “Nhàn Thự cư”, nếu không phải Cảnh Duệ tới kịp thời, vậy mạng nhỏ của mình có thể xong đời.

“Trên Mang sơn chỉ có A Noãn là nữ nhân.” Mộ Lương địa nhìn hắn một cái, “Chẳng lẽ người muốn cưới một con thỏ về nhà?”

“Cút đi, Mộ Lương người đừng chê cười ta!” Bạch Thánh Vũ tức giận nhìn chằm chằm vào hắn, trong lòng thầm than mình đúng là không có phúc phận kiếm được Mỹ Nhân rồi.

“Đông Phương Vũ nhìn cũng rất đẹp, nếu không người theo đuổi nàng, như vậy hoàng thất sẽ bớt phiền toái.” Mộ Lê chống cằm cười chăm chọc.

“Đi đi đi, ta muốn không phải là xinh đẹp, mà là khí chất người hiểu sao?” Bạch Thánh Vũ đi tới bên cạnh Hoa Khấp Tuyết, vừa sờ cằm vừa quan sát, “Nhìn trên người cô nương, có nhiều linh khí.”

Mắt Mộ Lương liền lạnh lẽo, đồng thời có một đạo lực đánh về phía Bạch Thanh Vũ.

Bạch Thánh Vũ chật vật tránh né, u oán nhìn hắn, “Huynh đệ, không cần nghiêm túc như vậy chứ.” Đây người a, ham muốn chiếm giữ thật mạnh!

“Bạch Thánh Vũ, người cũng có cơ hội.” Hoa Khấp Tuyết nhàn nhạt nhìn hắn, đột nhiên lên tiếng.

“Hả?” lời này vừa nói ra, hấp dẫn tất cả ánh mắt của mọi người, chẳng lẽ còn có một nữ nhân nữa? Vậy bọn họ phải chuẩn bị tốt.

“Sắc lang.” Lưu Nguyệt đang ngồi bóc hạt sen thấy họ như vậy, mặt liền khinh bỉ.

“Ta không có như vậy.” Cảnh Duệ theo bản năng giải thích với nàng, ngay cả hắn cũng không biết tại sao mình lại như vậy.

Nhưng Lưu Nguyệt đã quay đầu đi, không thèm nhìn hắn.

Thấy vậy mắt Hoa Khấp Tuyết liền hứng thú, ngay sau đó nhàn nhạt nhìn Mộ Lê cùng Bạch Thánh Vũ, lạnh nhạt nói “Ta có một sư huynh, hắn nhìn rất phong độ.”

“...” khoé miệng Bạch Thánh Vũ liền co rút, “Ta muốn chính là nữ nhân!”

Ngay từ lúc Mộ Lê nghe được lời phía sau của Hoa Khấp Tuyết, liền lặng lẽ lui xuống, màn kia ở Linh Việt cũng một tháng trước, hắn còn chưa có quên, Hoàng Thất vốn là một người rất gian ác.

“Hắn thích nam nhân.” Hoa Khấp Tuyết nói lời kinh người chết không nghĩ.

“Nhưng ta thích nữ nhân!” Bạch Thánh Vũ vỗ bàn, lại bị Mộ Lương lạnh lùng nhìn, nộ khí toàn thân liền tiêu tán.

Vì vậy, hình tượng Hoa Trảm Lăng phong lưu phóng khoáng, hiện tại bị Hoa Khấp Tuyết nói như vậy, coi như toàn bộ bị phá hủy.

“A Noãn, thật ra không cần phiền phức như vậy, trực tiếp giết cho nhanh.” Mộ Lương mỉm cười nhìn Hoa Khấp Tuyết, thưởng thức bàn tay nhỏ bé của nàng, mặt không đeo mặt nạ nhìn dễ chịu hơn.

“Đùa giỡn xong rồi giết.” Hoa Khấp Tuyết lạnh lùng nhìn hắn.

Bạch Thánh Vũ đang uống trà chút nữa đã bị sặc, với tính Mộ Lương xem chuyện giết người là chuyện bình thường cũng được đi, vậy mà Hoa Khấp Tuyết khi nói chuyện đó sắc mặt như là chuyện đương nhiên hơn!

“Nhưng mà A Noãn.” Mộ lạnh bĩu môi, ủy khuất nhìn nàng, “Như vậy nàng sẽ có ít thời gian bên cạnh ta a.”

Hoa Khấp Tuyết liền cúi xuống không nói gì, đây là phương pháp tốt nhất đối phó Mộ Lương, lúc không nên nhìn liền không nhìn.

“Tiểu thư, hôm nay nếu không phải do công chúa lột mặt nạ của người ra, không lẽ ngài vẫn sẽ gạt em?” Lưu Nguyệt bóc hết hạt sen, khẽ nhíu mày, khuôn mặt nhỏ nhắn hiện đang rất không vui.

Nàng nha đầu thân cận của tiểu thư nha, mà cũng không biết tiểu thư trông như thế nào.

“Sẽ không.” Hoa Khấp Tuyết nhàn nhạt nhìn nàng, thầm nghĩ tiểu nha đầu đoán chừng đang đau lòng, liền hạ giọng nói, “Ta biết rõ hôm nay nàng sẽ giúp ta vạch trần.”

“A Noãn biết trước nàng ta muốn đánh nàng.” mắt Mộ lạnh híp lại đầy nguy hiểm, hắn nhớ người kia đã đồng ý với hắn, sẽ không để bản thân mình gặp nguy hiểm.

“Ta có thể tránh.” Hoa Khấp Tuyết mím môi, nàng biết rằng dù Đông Phương Vũ ảo thuật rất nhanh nhẹ đã đạt tầng sáu võ thuật, nàng cũng không thể gây tổn thương được mình.

“Ngộ nhớ có chuyện đó thì sao?” Mắt đen của Mộ Lương vì giận tái mà đi, nói thế nào nàng cũng không nghe!

“Sẽ không có chuyện ngộ nhớ.” lời nói của Hoa Khấp Tuyết rất phách lối, nhưng khi Mộ Lương nghe vào trong tai lại cực kỳ hài lòng, nhẹ nhàng lườm nàng một cái, “Đừng quá tự tin.”

Hoa Khấp Tuyết lạnh nhạt nhìn hắn, sau đó quay đầu nhìn Lưu Nguyệt, “Hạt sen ở đâu có?”

“Bạch công tử mới cầm tới.” Lưu Nguyệt chỉ qua Bạch Thánh Vũ.

“Ah, mới vừa rồi ta đi xem tiểu muội, nàng chê ta phiền liền đưa một rổ hạt sen cho ta, bảo ta không bóc hết không cho phép gặp nàng.” Bạch Thánh Vũ liếc rổ hạt sen rồi hừ nhẹ.

“Có món ăn mới?” Hoa Khấp Tuyết nhíu mày, Thánh Dao đã hai ngày không hề ra khỏi phòng bếp.

“Ai biết được, dù sao ở trong mắt nàng thân đại ca ta đây luôn không có địa vị.” Bạch Thánh Vũ nhún nhún vai.

“Người nói muội tử của người đang nấu ăn ở chỗ Hoàng Thúc?” tinh thần Mộ Lê đột nhiên tỉnh táo, “Bộ có món ăn mới, có phần của ta không?”

“Tham ăn, ngự trù của người bộ làm cho người ăn không no?” Bạch Thánh Vũ cảm thấy quái dị liền nhìn hắn, “Thánh Dao do cảm phục tài nấu nướng của Tuyết cô nương, nên cam nguyện tới vương phủ làm việc vặt!”

“Hoàng thẩm sao người không tự mình xuống bếp?” Mộ Lê trợn mắt, vội vàng hỏi.

“Bảy ngày một lần, những ngày khác Thánh Dao tay cầm muôi.” Hoa Khấp Tuyết uống một hớp trà, khẽ cau mày, trà sữa này có hương vị rất ngon, phải nghĩ cách bắt nàng ra khỏi phòng bếp, Thánh Dao sống ở phòng bếp không chịu ra, nàng sẽ không uống được.

“Hoàng thất không chê nàng ta nấu ăn khó ăn?” mặt Mộ Lê đầy kinh ngạc, ngay cả ngự trù của hân hoàng thất cũng ghét bỏ đấy!

“Người có thể dùng kinh sợ như vậy được không? Muội tử ta làm sao lại phải ghét bỏ được nha?” Bạch Thánh Vũ liền xếp quạt đồng thời gõ lên đầu hân một cái, giận dữ nhìn hân, hân ta là người rất bao che, hân khi dễ tiểu muội hân cũng được đi, nhưng người khác thì không được.

“Bạch Thánh Vũ người đừng quá phận, đừng nghĩ ta sẽ đánh không lại người!” Mộ Lê bắt đầu xắn tay áo, dầu gì hân võ công hân cũng đạt tầng tám trung cấp, tại sao phải sợ hân ta chứ? Vừa rồi Hân cũng chỉ là nói đùa mà thôi, có cần phải đánh hân như vậy? Chỉ là suy nghĩ một chút, hình như đã lâu rồi hân chưa thưởng thức lại tay nghề của Thánh Dao, hân cảm thấy nhớ, trước kia nha đầu kia luôn bưng cho hân những món ăn hân thích nhất, sau đó cười híp mắt đứng ở trước mặt mình.

“Đi, đi ra ngoài đánh!” Bạch Thánh Vũ cũng vung áo bào lên, cái gì mà hình tượng Quý công tử tất cả đều không cần.

“Đây là Thánh vương phủ.” Mộ Lương híp mắt lại, giọng nói nguy hiểm, hai người kia coi như hân không tồn tại?

“Thánh vương phủ thì thế nào, ta.” Mộ Lê giọng điệu phách lối, đột nhiên ý thức được cái gì không đúng, vội vàng ngậm miệng lại nhìn về phía Mộ Lương, “Hoàng thất, ta sai rồi.”

“Người không để Thánh vương phủ trong mắt, vậy chủ nhân Thánh vương phủ tất nhiên cũng không thể vào được mắt người, Lê nhi, A Noãn bảy ngày xuống bếp một lần, người cũng không cần phải tới.”

Mộ Lương cười như không cười nhìn hân, hừ nhẹ.

“Hoàng thất. Ta sai rồi, ngài đại nhân đại lượng tha thứ cho ta đi!” Mộ Lê vừa nghe, liền gục mặt xuống, hân ngàn lần mong mỗi lần muốn một bữa ăn này.

“Mộ Lương.” Hoa Khấp Tuyết nhàn nhạt nhìn Mộ Lê, đột nhiên lên tiếng.

” n?” Mộ lạnh liền thay khuôn mặt tươi cười đầy dịu dàng, quay đầu đi nhìn nàng.

“Ta đói rồi.” Hoa Khấp Tuyết nhú mày, nhẹ nhàng vuốt bụng.

“Bạch Thánh Vũ, lần đi phòng bếp gọi muội muội người nhanh nấu cơm, nếu không thì trực tiếp liền mang nàng cút đi chỗ khác.” Mộ lạnh dấm ra một cái, liền đẩy hân ra cạnh cửa, đụng vỡ cửa chính, ngã ra ngoài.

“Mộ lạnh, người Trọng Sắc Khinh Bại!” Bạch Thánh Vũ giận dữ rống to.

” Bỏ sắc nam nhân.” Hoa Khấp Tuyết lạnh lùng nói, làm kinh ngạc cả một nhóm người.

Chỉ có Mộ Lương khẽ cười, A Noãn, bỏ sắc nam nhân, là nàng nói nha.

(Nam nhân bỏ sắc: là nói nam nhân vốn dĩ là phải như vậy... tại thấy câu này hay nên mình không dịch lại)

50. Chương 40: Hoa Khấp Tuyết, Mộ Lương Là Của Ta.

Đông Phương Vũ nở nụ cười tươi nhất mang theo Liên nhi đi tới phía trước nghênh đón bóng dáng màu trắng.

“Tuyết muội muội, hôm nay dậy thật sớm.” Đông Phương Vũ cười thật tươi nói chuyện với Hoa Khấp Tuyết, giọng điệu nói chuyện rất thân mật như hai người đã quen biết rất lâu.

“Thật ngại quá công chúa, từ nhỏ ta không cha không mẹ, nay nhiều tỷ tỷ vậy thật là không quen.” Hoa Khấp Tuyết thản nhiên nhìn nàng ta một cái.

“Vương gia không có ở đây, người liên không thêm giả bộ hiền thực nữa sao?” Đông Phương Vũ lạnh giọng nói, nàng ta không giả bộ, nàng cũng chẳng cần nguy trang nữa.

“Mộ Lê đã cho phép ta gặp ai cũng chẳng cần hành lễ” Hoa Khấp Tuyết lấy nho khô mà Phúc Lưu Nguyệt đưa tới, từ từ cho vào miệng.

Đông Phương Vũ sững người, đợi lúc lâu nàng mới phản ứng kịp Mộ Lê trong miệng nàng ta là ai, nàng giận dữ trừng mắt nhìn, nàng không ngờ nàng ta và Hoàng Thượng thân thiết đến mức độ có thể gọi tên húy như vậy.

“Bổn cung không phải là người nước này.” Đông Phương Vũ hừ lạnh, từ từ đi đến bên cạnh Hoa Tuyết. “Vậy người không cần đến trước mặt hoàng đế nước ta hành lễ sao?” Hoa Khấp Tuyết không thêm nhìn chậm rãi đùa giỡn nho khô trong lòng bàn tay nói, cười như không cười nhìn nàng ta một cái.

“Hoa Khấp Tuyết, nữ nhân quá kiêu ngạo, là giữ không được nam nhân.” Đông Phương Vũ cắn răng, hung hăng nhìn nàng chăm chăm.

“Ít nhất ta còn có cơ hội giữ.” Hoa Khấp Tuyết giơ tay thả một quả nho vào miệng Lưu Nguyệt rồi nói tiếp : “Lưu Nguyệt, người đi kêu Thánh Diêu chuẩn bị một phần cháo lươn, để Mộ Lương trở về có thể uống.

“Dạ tiểu thư.” Lưu Nguyệt mỉm cười, cúi người đáp. Trước khi đi không quên lè lưỡi với Liên Nhi một cái.

“Người!” Đông Phương Vũ cắn chặt môi mình quát, bị chọc trúng chỗ đau của mình hiện tại nàng tràn đầy hận ý, nhưng ít nhất nàng ta có cơ hội bảo vệ, còn nàng ngay cả cơ hội này cũng không có.

“Công chúa, trước kia Mộ Lương không phải là của người, hiện tại và về sau Mộ Lương cũng không phải là của người.” Hoa Khấp Tuyết thản nhiên nhìn nàng nói.

“Thật buồn cười, Bổn cung thân phận cao quý, ngoại trừ ta ra còn ai xứng với Vương Gia, mà người chẳng qua là một nha đầu không rõ lai lịch mà thôi.” Đông Phương Vũ giận quá hóa cười đáp, hai mắt đều có chút ứ máu.

Liên Nhi đứng bên cạnh nhìn mà sốt ruột, lại không dám lên tiếng, Hoa Khấp Tuyết này lòng dạ quá sâu, làm cho công chúa tự loạn cước, nếu cứ tiếp tục như vậy người thua sẽ là công chúa.

“Người cao quý đến đâu, mà dù có cao quý đi chăng nữa thì Mộ Lương, hẳn không cần một bình hoa (*) ở bên cạnh,” Hoa Khấp Tuyết lạnh lùng nhìn, phỉ sức dài dằng dặc với nàng ta như vậy, chỉ vì giết gà dọa khỉ mà thôi, một khi Đông Phương Vũ thất bại thì các nữ nhân khác tự nhiên cũng e ngại nàng.

(*) Bình hoa: đây là so sánh chỉ những phụ nữ xinh đẹp nhưng không có đầu óc,

“Người!” Đông Phương Vũ tức giận phát run, Liên Nhi nhanh nhẹ tiến lên đỡ nàng

“Hoa Khấp Tuyết người đừng có quá phận, trên thế giới này, xứng đôi với hẳn, có thể tiếp nhận hẳn, cũng chỉ có mình ta.” Đông Phương Vũ đỏ mắt, khuôn mặt đầy hận ý, bí mật kia của Mộ Lương, nàng là nữ nhân duy nhất biết rõ đấy, nàng cũng không tin, chờ sau khi Hoa Khấp Tuyết biết rõ, có thể lạnh nhạt như vậy.

“Đông Phương Vũ, có vài người, người không thể chọc nổi đâu.” Hai mắt Hoa Khấp Tuyết đột nhiên lạnh xuống hơi thở cũng trở nên băng giá, trong mắt không che giấu sát ý toả ra.

Đông Phương Vũ dựa người vào Liên Nhi sợ hãi nhìn nàng, thân thể cả hai người đều phát run, thật không nghĩ tới nữ nhân này có thể có khí thế mạnh mẽ đến thế, làm nàng không chống thể chống lại.

“Tuyết Tuyết, ta cho người chuẩn bị canh Tuyết Liên chúng ta cùng nhau đi ăn!” Một giọng nói thanh tú kèm theo ý cười truyền tới.

Hoa Khấp Tuyết nghe thấy, rất nhanh thu lại vẻ lạnh lùng, thản nhiên liếc nhìn Đông Phương Vũ một cái, chậm rãi trả lời: “Được.”

“Vậy ta đi trước.” Bạch Thánh Dao vui vẻ cười, sau đó chỉ nghe tiếng bước chân.

Hoa Khấp Tuyết cũng không ở lại, liền xoay người đi, bước đi không nhanh không chậm, rất là nhàn nhã, tựa như vừa rồi không có xảy ra chuyện gì.

Sau khi Hoa Khấp Tuyết thu hồi ánh mắt, Đông Phương Vũ mặt đang trắng bệch mới nhẹ nhàng thở ra, vừa rồi nàng thật sự có cảm giác mình đang rất gần cái chết.

“Công Chúa, ngài không có sao chứ?” Sau khi Liên Nhi bình phục một chút lo lắng nhìn Đông Phương Vũ.

“Không có việc gì.” Đông Phương Vũ lắc đầu trả lời, nhưng hận ý trong lòng càng tăng lên không ít, mới vừa rồi đối mặt Hoa Khấp Tuyết nàng chật vật như vậy, sau này làm sao nàng đối mặt với người khác.

“Công chúa, chúng ta trở về phòng đi, nô tỳ kêu người làm chút thức ăn sáng cho người.” Lê Nhi dò hỏi.

“Ừ.” Đông Phương Vũ gật đầu, sau đó oán hận nhìn Hoa Khấp Tuyết một cái liền cùng Liên Nhi rời đi, Vương gia nhất định là của nàng, không vì cái gì khác, chỉ bởi vì nàng là nữ nhân duy nhất có thể tiếp cận hắn! Hoa Khấp Tuyết, người nhất định sẽ phải hối hận!

Hoa Khấp Tuyết chậm rãi đến phòng ăn, liếc nhìn mọi người một cái, rồi chậm rãi ngồi xuống bên cạnh Mộ Lương.

Hôm nay thật náo nhiệt, huynh muội Bạch gia đều ở đây, Mộ Lê cũng không có hồi cung.

“A Noãn, nàng làm sao vậy?” Mộ Lương nhíu mày, hôm nay A Noãn không thoải mái lắm, tuy mặt không thể hiện cảm xúc gì, nhưng hắn có thể nhìn ra được nàng đang có tâm sự.

Hoa Khấp Tuyết nhìn thẳng vào mắt hắn, nhìn thật sâu vào đáy mắt hắn, chỉ thấy ánh mắt hắn tràn đầy dịu dàng và lo lắng nhìn mình, khẽ thở dài, lắc đầu nói: “Không có việc gì.”

“A....” Mộ Lương nhíu mày, trong lòng có chút lo lắng.

“Ăn cơm.” Hoa Khấp Tuyết nhẹ nhàng cắt đứt câu chuyện, lướt nhìn mọi người, cầm muỗng, nếm thử miếng canh Tuyết Liên, gật đầu với Bạch Thánh Diêu một cái. “Thánh Diêu tiến bộ.”

“Thật không! Tuyết Tuyết thật tốt!” Bạch Thánh Diêu cười híp mắt, Hoa Khấp Tuyết rất ít khi khen ngợi nàng, hôm nay được khen sao không vui vẻ chứ.

Mộ Lê gương mặt nhìn Bạch Thánh Diêu một cái, nhíu mày lâu rồi không thấy nàng rồi, dáng người càng càng đẹp, còn có hai lúm đồng tiền.... Phi phi phi, hắn đang nghĩ gì thế này?

Cúi đầu, múc nhanh một muỗng cháo, để dè xuống những cảm xúc khó hiểu vừa rồi của mình, nhưng hắn lại phát hiện cháo này thật ngon kinh người, mặc dù kém so với thức ăn trong cung, nhưng lại có mùi vị khác biệt.

“Cháo này là người nấu sao?” Mộ Lê kinh hỉ (ngạc nhiên+ Vui mừng) nhìn Bạch Thánh Diêu

“Không phải là nói nhảm sao, Lê ca ca người càng ngày càng ngốc.” Bạch Thánh Diêu liếc hắn một cái, cúi đầu tiếp tục ăn.

Mộ Lê sững người nhìn nàng, trong nháy mắt ánh mắt hắn sáng ngời, Lê ca ca... Hắn nhớ thật lâu trước kia, có một tiểu nha đầu đáng yêu luôn đi theo phía sau hắn, hắn gọi như vậy, nhưng từ kể từ sau khi hắn lên ngôi

“Khụ khụ, không đúng, là hoàng thượng.” Bạch Thánh Diêu kịp thời phản ứng, lúng túng cười, hắn là hoàng thượng, mới vừa rồi tại sao nàng lại quên mất chuyện này?

“Là Lê ca ca.” Mộ Lê mím môi nói, hắn không thích nàng gọi hắn là hoàng thượng, trong lòng có chút khó chịu, cúi đầu đảo cháo trong chén, không nhắc lại nữa.

Bạch Thánh Diêu nghe vậy, trong mắt hiện lên chua xót, nhưng rất nhanh liền che giấu đi.

Bạch Thánh Vũ gương mặt nhìn Mộ Lê rồi lại nhìn Bạch Thánh Diêu hiểu rõ ngéo môi một cái nói nhỏ chỉ đủ mình Bạch Thánh Diêu nghe: “Thánh Diêu nếu muốn quên, thì phải hoàn toàn quên.”

Bạch Thánh Diêu cười cười, từ chối cho ý kiến, quên, làm sao dễ dàng như vậy?

Giọng nói của Bạch Thánh Vũ rất nhỏ, nhưng không tránh khỏi lỗ tai của Hoa Khấp Tuyết và Mộ Lương.

Hoa Khấp Tuyết ánh mắt sáng lên, cầm muống đào qua lại , chợt nghĩ ra điều gì đó liếc nhìn Mộ Lương, khẽ thở dài.

Mộ Lương rất nhanh bắt được ánh mắt của nàng, trong lòng giật mình, hôm nay cô nương này sao vậy, mới vừa rồi nghe Lưu Nguyệt nói các nàng đụng phải Đông Phương Vũ, chẳng lẽ là nàng..

Trong mắt thoáng hiện sát ý, Đông Phương Vũ to gan dám làm nữ nhân của hắn không vui, thật là muốn chết.

Nhưng Mộ Lương lại không biết, nguyên nhân Hoa Khấp Tuyết không vui, thật ra là vì hắn, tại sao Đông Phương Vũ dám nói chỉ mình nàng có thể tiếp cận Mộ Lương, đến tột cùng Mộ Lương đang dấu diếm nàng chuyện gì...

51. Chương 41: Không Vui

“ A Noãn, hôm nay muốn đi đâu?” Mộ Lương giúp Hoa Khấp Tuyết lau miệng, dịu dàng hỏi.

“ Lưu Nguyệt, hôm qua người nói muốn đi đâu?” Hoa Khấp Tuyết không quan tâm Mộ Lương, ngẩng đầu nhìn Lưu Nguyệt.

“A?” Lưu Nguyệt chỉ ngón tay vào mình, khó hiểu trừng mắt nhìn.

“ Khụ khụ.” Cảnh Duệ ở một bên nắm chặt tay ho nhẹ, liếc nhìn hai người Mộ Lương và Hoa Khấp Tuyết.

“A, hồ Bích Ba, là hồ Bích Ba!” Lưu Nguyệt vỗ vỗ đầu mình, ngây ngô cười, thấy Hoa Khấp Tuyết khẽ gật đầu, mới thở dài nhẹ nhõm, lúc nào thì nàng nói muốn đi đâu với tiểu thư, tiểu thư muốn đi đâu có thể hỏi vương gia, vương gia so với nàng biết nhiều chỗ hơn, chẳng lẽ là... Cãi nhau?

Ánh mắt Mộ Lương đang lạnh lùng, lập tức cười dịu dàng, “ A Noãn, ta kêu người chuẩn bị thuyền, hôm nay chúng ta du hồ.”

“Ừ.” Hoa Khấp Tuyết gập đầu, chợt liếc mắt nhìn mọi người, “Các người đi chứ?”

“ Ta đi theo tiểu thư!” Lưu Nguyệt lập tức đứng lên.

Cảnh Duệ ho khan hai tiếng, cũng đứng lên, “ Ta đi theo Vương Gia.”

Mộ Lương hí mắt, mặt có chút đen lại.

“ Hoàng thúc đi đâu ta đi đó.” Mộ Lê thoải mái vỗ bụng, mỉm cười nhìn Bạch Thánh Diêu, “ Bạch nha đầu, cùng đi.”

“ Ta đương nhiên sẽ đi theo Tuyết Tuyết.” Bạch Thánh Diêu cầm muống, trừng mắt nhìn Hoa Khấp Tuyết, thấy nàng gật đầu, liền cười vui vẻ đứng lên.

“ Ta cũng đi, Thánh Diêu đi chung với một đám nam nhân các người, ta lo lắng.” Bạch Thánh Vũ bĩu môi, cố ý liếc nhìn Mộ Lê một cái.

“ Hắc, ta cùng Cảnh Duệ sẽ không ăn nàng!” Mộ Lê không phục, tức giận hừ nhẹ.

“ Cũng không nhất như định vậy.” Bạch Thánh Vũ lạnh lùng liếc mắt nhìn, “Người nào đó phi tử trong cung cũng không ít...”

“Ta ăn Lưu Nguyệt cũng không ăn nàng!” Mộ Lê vừa nghe hắn nói đến phi tử, lập tức giận tái mặt, nói bừa lên, Bạch Thánh Vũ không phải không biết hoàn cảnh của hắn, tại sao lại nói như thế.

Lời vừa nói ra, Lưu Nguyệt lập tức đen mặt, ánh mắt của Cảnh Duệ trở nên lạnh lùng, “Hoàng Thượng, người của Tuyết cô nương ngài cũng dám động?”

“Ta....” Mộ Lê trừng mắt, hắn chính là tùy tiện nói không được sao.

“Tuyết Tuyết, ta giúp ngươi chuẩn bị đồ ăn vật.” Bạch Thánh Diêu đột nhiên đứng lên, sắc mặt có chút không tốt, vội đi ra ngoài.

Mộ Lê thấy vậy, nhíu mày, tính theo sau, lại bị Bạch Thánh Vũ nhìn chăm chăm làm cả người luống cuống, chớp mí mắt, hừ nhẹ một tiếng, nhưng vẫn không nhìn được nhìn ra ngoài cửa.

“Vậy mọi người đều đi?” Mộ Lương nguy hiểm híp mắt, giọng nói lạnh lùng.

Chờ Hoa Khấp Tuyết đi, Mộ Lương thu hồi nét mặt đáng thương, trên mặt cười nhạt, đáy mắt đầy sát ý, người quen với hắn sẽ biết tâm trạng hắn đang rất không tốt.

“Hoàng, hoàng thúc, hôm nay người chọc gì Hoàng thẩm?” Mộ Lê phát hiện có gì không đúng.

“Cảnh Duệ, cho người đi theo Đông Phương Vũ, phát hiện có gì không đúng, lập tức giết nàng.” Mộ Lương lạnh lùng nhìn về phía trước, trong lòng thầm suy nghĩ, A Noãn như vậy, nhất định có liên quan đến Đông Phương Vũ, trước kia nàng không làm gì, nên chưa tính sổ, hiện tại nàng chọc tới nữ nhân của hắn, vậy đừng trách hắn ác độc.

“Nàng chết ở nước Mộ, cái này thật khó giải thích.” Bạch Thánh Vũ gõ bàn nói, khe cau mày, Hoa Khấp Tuyết đối với Mộ Lương ảnh hưởng quá lớn.

“Vậy thì thế nào?” Mộ Lương cười lạnh, đầy khí phách, một khí thế vương giả uy nghiêm xuất hiện trên mặt ddlqd hắn, tại sao hắn phải sợ nước Tước chứ?

Bạch Thánh Vũ cứng lại, như vậy mới thật sự là Mộ Lương, ban đầu hắn chính vì khí phách này mà cảm phục, mới có thể đi theo hắn, hắn như vậy, xứng đáng cho người khác kính ngưỡng!

“Đã nói ngươi phải làm hoàng đế, không nên giao cho ta.” Mộ Lê vẻ mặt đau khổ, ai oán nhìn Mộ Lương, mỗi lần hoàng thúc lộ ra khí phách, hắn liền hận đến nghiến răng, rõ ràng hắn mới là người thích hợp ở vị trí này, tại sao lại đẩy cho hắn....

“A Noãn không muốn làm Hoàng Hậu.” Mộ Lương thản nhiên nhìn hắn, chậm rãi đi ra ngoài, Cảnh Duệ cũng đi theo ra ngoài.

Bạch Thánh Vũ bị lời nói của hắn tác động, cái gì mà A Noãn không muốn làm hoàng hậu, chẳng lẽ ban đầu hắn cự tuyệt ngôi hoàng đế, là bởi vì Hoa Khấp Tuyết?

“Hắn... có phải hay không quá để ý đến Hoa Khấp Tuyết?” Bạch Thánh Vũ sờ sờ mũi, nhỏ giọng hỏi.

“Đây không phải vô nghĩa, hằng ngày hắn hay cùng hoàng thẩm nói mãi, cho dù nàng muốn thiên hạ này, hoàng thúc cũng sẽ chiếm được đưa cho nàng... Chỉ là hoàng thẩm cũng thật kỳ quái, không mong muốn chuyện đó, y phục nữ nhân của nước Lê cũng bị nàng ghét bỏ.”

Mộ Lê lời vừa nói ra liền không dừng lại được, nói đông nói tây, ở bên kia tự lẩm bẩm một mình.

“Thật sự không mong cầu?” Bạch Thánh Vũ đột nhiên cười trộm, nhìn bên ngoài suy nghĩ, liên quan đến Mộ Lương, nàng còn có thể không mong cầu à, nhìn nàng, xem cách nàng đối phó với Đông Phương Vũ sẽ biết.

“Lưu Nguyệt, ngươi lui xuống đi.” Mộ Lương vượt lên trước Hoa Khấp Tuyết, rất thản nhiên nhìn Lưu Nguyệt, cho nàng đi xuống trước, “Cảnh Duệ, ngươi cũng lui xuống.”

“Dạ.” Lưu Nguyệt thở phào nhẹ nhõm, nhìn hai người một cái, kéo Cảnh Duệ rời đi.

Mộ Lương kéo Hoa Khấp Tuyết, để nàng quay mặt về phía mình, khe nhíu mày, nhưng không nói lời nào.

Hoa Khấp Tuyết thản nhiên nhìn hắn, “Làm sao vậy?”

“Hôm nay nàng có chuyện gì vậy, không được gạt ta.” Trên khuôn mặt Mộ Lương rất nghiêm túc, tiểu thiếu nữ này nghĩ chuyện gì, hắn nhìn không ra, làm cho hắn thấy mình thật thất bại.

“Ta không có lừa gạt ngươi.” Hoa Khấp Tuyết lạnh lùng nhìn lại Mộ Lương, ánh mắt rất thẳng thắn, nàng chưa giấu Mộ Lương chuyện gì, nhưng còn hắn?

“A Noãn.” Mộ Lương có chút hoảng hốt, tại sao nàng lạnh lùng với hắn như vậy, tay liền ôm nàng vào trong lòng.

Hoa Khấp Tuyết cũng không giãy giụa, mặc hắn ôm mình.

“A Noãn, nàng đừng như vậy, ta rất khó chịu.” Trong mắt Mộ Lương đầy đau đớn, tâm tình của hắn đều đặt trên cô nương này, nàng không vui, hắn cũng sẽ không vui vẻ, thái độ của nàng lạnh lùng như vậy làm cho hắn rất tổn thương.

“Vương Gia, Tuyết cô nương, các người ở chỗ này, làm cho bốn cung tìm nãy giờ...” Đông Phương Vũ đột nhiên xuất hiện, thấy hai người ôm nhau mất hiện đầy ghen tị, nhưng rất nhanh nàng liền che giấu đi.

“Có chuyện gì sao Công chúa?” Mộ Lương hờ hợt nhìn nàng, bàn tay nắm thật chặt.

“Ở đây bốn cung không quen thuộc, muốn nhờ Vương gia dẫn ta đi dạo thành Dương Thiên.” Đông Phương Vũ nở nụ cười mê người, không để ý đến sự xa cách của hắn.

“Bốn vương sẽ cho người dẫn công chúa đi.” Mộ Lương lạnh lùng nhìn nàng, ôm Hoa Khấp Tuyết xoay người bước đi.

Đông Phương Vũ oán hận nhìn bóng lưng hai người, trên mặt lúc trắng lúc xanh, hắn cứ như vậy mà cự tuyệt mình, không hề nề mặt thân phận công chúa của nàng, tất cả đều tại nữ nhân kia!

Nếu hắn đã vô tình, vậy đừng trách nàng lòng dạ độc ác.

“Liên nhi, Bốn cung sẽ không để nàng sống dễ chịu!” Đông Phương Vũ siết chặt nắm tay, mặt đầy nham hiểm, không che giấu sự căm thù của mình.

“Dạ, Liên Nhi sẽ giúp công chúa!” Liên nhi cười lạnh đáp ứng, trong mắt hiện lên ngoan độc, nàng nhất định sẽ giúp công chúa!

52. Chương 42: Thăng Thấn

“Hoa Khấp Tuyết, có phải nàng đang có chuyện gì không hài lòng, nàng phải nói thẳng với ta a! Giấu ở trong lòng làm gì!” Mộ Lương đè Hoa Khấp Tuyết vào một thân cây, trong mắt nổi lên bão táp, gấp gấp gặm nhẹ, cái bộ dáng này của nàng nhanh chóng ép điên hắn rồi, dọc đường đi mặc kệ hắn có nói gì, mắt nàng đều không biểu cảm đồng thời không nói chuyện!

“Chàng suy nghĩ nhiều rồi.” Hoa Khấp Tuyết nhàn nhạt nhìn hắn, da thịt trắng nõn của hắn bởi vì giận dữ mà dần ửng đỏ, môi mỏng mím chặt, mất đi vẻ bình tĩnh thông dong của bình thường.

“Hoa Khấp Tuyết, nàng thật sự là có bản lĩnh bức chết người.” Mộ Lương thất bại nhắm mắt lại, thở ra một hơi, đè xuống giận dữ trong lòng, lần nữa mở mắt thì trong mắt chỉ còn lại thỏa hiệp, đưa tay vuốt lên gương mặt mềm mại của nàng, giọng nói dịu dàng hơn rất nhiều, “A Noãn, ta so với nàng hiểu rõ nàng hơn nàng hiểu chính mình, nàng đang không vui vẻ, Sao giấu được ta?”

Ánh mắt Mộ Lương tràn đầy nhu tình, đồng thời kèm theo nét cưng chiều, vụn phần bất đắc dĩ, làm mềm nhũn trái tim Hoa Khấp Tuyết.

Mắt Hoa Khấp Tuyết hạ xuống, thở dài một hơi, thái độ của nàng, thật đã làm tổn thương hẳn đi, đối mặt với một Mộ Lương dịu dàng như thế, nàng chỉ có thể thỏa hiệp, mấp máy môi, nói ra lý do làm nàng không vui.

“Đông Phương vũ nói, chỉ có nàng ta mới có thể tiếp nhận chàng, tại sao?”

Cả người Mộ Lương liền cứng đờ, đáy mắt hiện lên kinh ngạc, sắc mặt liền trắng bệch, máu trong người cũng từ từ lạnh dần, chuyện của hắn, làm sao Đông Phương Vũ biết được?

“Chàng rốt cuộc giấu ta chuyện gì?” Hoa Khấp Tuyết ngẩng đầu, không bỏ qua khuôn mặt tái nhợt của hắn, liền đau lòng.

“A Noãn.” Mộ Lương há miệng, mắt hiện lên bối rối cùng vô lực, nghĩ đến sự kiện kia, đột nhiên hắn cảm thấy sợ, sợ A Noãn sẽ không tiếp nhận được, hắn cho là hắn sẽ gạt được nàng là tốt rồi, nhưng vẫn để nàng biết được.

“Nói!” Hoa Khấp Tuyết hơi híp mắt lại, nhìn hắn hốt hoảng cùng vô dụng, trong lòng liền càng quyết tâm phải biết được bí mật hắn.

“A Noãn, ta nói, nhưng nàng đừng có rời khỏi ta được không.” trong mắt Mộ Lương hiện yếu ớt, không dám nhìn thẳng vào mắt của Hoa Khấp Tuyết, nắm thật chặt quả đấm.

“Mộ Lương, chàng cho rằng tình yêu của ta là gì, gặp phải khó khăn sẽ dừng lại?” Hoa Khấp Tuyết nhàn nhạt nhìn hắn, giọng nói lạnh lùng, lại mang trong đó nỗi thất vọng, thất vọng vì Mộ Lương đối với mình không có lòng tin, nhưng trong lòng cũng có chút căng thẳng, rốt cuộc là chuyện gì, làm cho hắn lo lắng đến nỗi nghĩ mình sẽ rời bỏ hắn?

Đôi tay đặt ở trước ngực hắn, Hoa Khấp Tuyết khẽ dùng sức, muốn đẩy hắn ra, đột nhiên lại bị hắn ôm càng chặt hơn.

“Không...không được đẩy ta ra.” trong giọng nói của Mộ Lương có chút run rẩy, vùi đầu vào ngách cổ nàng, “A Noãn, ta không phải không tin nàng, mà là ta không tự tin với chính mình.”

Hoa Khấp Tuyết ngẩn người, trong mắt hiện lên vẻ không hiểu, Mộ Lương luôn là người tự tin bá đạo, đến tột cùng hắn giấu mình cái gì?

“Cho chàng một cơ hội cuối cùng, nói.” Hoa Khấp Tuyết hơi híp mắt lại, giọng nói lạnh hơn phần, nhưng không đẩy hắn ra nữa.

Mộ Lương hít sâu một hơi, chậm rãi ngẩng đầu lên, sắc mặt còn chút trắng bệch, cẩn thận từng li từng tí nhìn nàng, “Không được rời khỏi ta.”

“Nói!” Hoa Khấp Tuyết tức giận trừng hắn, lúc nào thì Mộ Lương lại biến thành nhu nhược như vậy! Như thế nào nàng cũng không nhớ mình lúc nào đã nói qua rằng mình muốn rời khỏi hắn!

“Mỗi khi trăng tròn, ta sẽ biến thành một con quái vật, người không ra người, quỷ không ra quỷ, khát máu, gặp người liền giết.” Mộ Lương nhắm mắt lại, cười cười tự giễu, chậm rãi thở ra một hơi, rốt cuộc đã nói ra.

Ánh mắt nhìn chăm chăm nàng, sức lực ôm nàng cũng lớn hơn, hắn đã nói rồi, nếu nàng vẫn muốn rời đi, hắn cũng sẽ không cho nàng cơ hội chạy trốn, nhưng trong lòng vẫn rất sợ, sợ A Noãn sẽ vì vậy mà chán ghét hắn.

“Mộ Lương, cũng chỉ là giết người, nếu như làm vậy có thể cho chàng thoải mái hơn, ta sẽ đi cùng với chàng giúp chàng giết.” Hoa Khấp Tuyết thương tâm nhìn thẳng hắn, không hề nghĩ sẽ chán ghét hắn, cũng không hề nghĩ tới muốn chạy trốn khỏi hắn.

“A Noãn.” Mộ Lương kinh ngạc nhìn nàng, có chút không kịp phản ứng, A Noãn, không quan tâm chuyện hắn sẽ biến thành quái vật?

“Mộ Lương, thật ra thì có lúc chàng cũng rất đàn.” Hoa Khấp Tuyết hừ lạnh, dùng sức đẩy hắn ra một chút, “Ta sẽ không cảm thấy chính mình vô dụng, chỉ như vậy liền chịu không được.” Nam nhân khi yêu đều như vậy cứ để tâm vào chuyện vụn vặt sao?

“Lúc đó thật rất kinh khủng. . . .” Mộ Lương liền giải thích, hắn không muốn A Noãn nhìn thấy hắn như vậy.

“Mộ Lương, bản thân chàng ngày thường luôn hoàn hảo, thì sợ gì đôi khi xấu xí? Đông Phương Vũ nói chỉ có nàng có thể tiếp nhận chàng, còn nói là nhìn chàng lúc giết người cũng rất dễ đẹp.” Hoa Khấp Tuyết nhàn nhạt nhìn hắn, đồng thời giọng nói cũng kèm theo tức giận, hắn gạt nàng, chính là sợ nàng sẽ ghét bỏ hắn? Như vậy chẳng phải chính nàng không đáng giá để hắn tin tưởng sao? Hơn nữa đây cũng không phải chuyện gì lớn!

“A Noãn.” Mộ Lương thở phào nhẹ nhõm, trong lòng có chút cảm động, mím môi, ôm chặt nàng vào trong ngực, “Hiện tại còn tức giận sao? Ta đã nói.” Rốt cuộc cũng nói bí mật tận đáy lòng ra, thật làm cho hắn thở phào nhẹ nhõm, cũng vì giữa hai người không còn trở ngại mà cảm động và vui vẻ.

“Bởi vì cuộc chiến Kim Than. ” Hoa Khấp Tuyết không thêm quan tâm hắn, ngược lại hỏi vấn đề này, lời đồn đãi, cuộc chiến Kim Than tử trận vô số, máu chảy thành sông, chỉ mình Thánh vương hạ thủ vô số vong hồn, vì vậy mới có danh hiệu “Sát Thần”.

“Ừ.” Mộ Lương gật đầu một cái, dịu dàng cười, A Noãn của hắn rất là thông minh, nghĩ đến cảnh nhuộm máu ở Kim Than, mắt của hắn có chút hoảng hốt.

“Chàng làm cách nào vượt qua được.” Hoa Khấp Tuyết nhíu mày, không giết người sẽ bị thống khổ, nhưng nàng cũng không có nghe nói qua lúc nào thì xuất hiện chuyện ma quỷ giết người ở trên đường.

“A Noãn, ta. . . .” Mộ Lương do dự nghĩ có nên nói hay không chuyện này, lại bị nàng lạnh lùng trừng một cái, thân người liền run lên, mới miễn cưỡng mở miệng, “Trong mật thất của ta có một lồng bằng Hàn Thiết, khi đó ta tự mình vào bên trong liền không ra ngoài được.”

“Về sau không cho phép nhốt mình trong đó nữa.” Hoa Khấp Tuyết nhắm lại mắt, nháy mắt ánh mắt nàng liền hiện tia đau lòng, nhàn nhạt nhìn hắn, lồng sắt? Hắn là người kiêu ngạo, tại sao có thể nhốt mình vào lồng sắt!

“A Noãn, không được.” Mộ Lương cười khổ, không nhốt vào lồng kia, thì Dương Thiên thành này mọi người bị giết hết cũng không đủ, “Nàng cũng biết võ công ta không thấp.”

“Vậy trước tiên cứ giết chết ta.” Hoa Khấp Tuyết hừ lạnh, nhưng ánh mắt nhìn về phía hắn rất là nghiêm túc, “Muốn giết người khác, liền từ trên thi thể của ta vượt qua.”

“A Noãn, người nói gì vậy, dù ta tự giết mình cũng sẽ không động tới nàng!” Mộ Lương cắn chặt răng nhìn nàng chằm chằm, ghét những từ liên quan tới chết từ trong miệng nàng nói ra.

“Nếu như chàng từ nhốt mình vào lồng nữa, vậy thì ta liền tự phế hai cánh tay.” Hoa Khấp Tuyết cắt đứt lời hắn, đối với chuyện hắn găm lên như vậy không hề để ý.

“Hoa Khấp Tuyết!” Mộ Lương bắt được bả vai của nàng, trong mắt nhuộm đầy tức giận, tại sao nàng có thể lấy chính bản thân mình ra nói giỡn!

“Lời của ta nói ra, nhất định sẽ ta làm được.” Hoa Khấp Tuyết lạnh lùng nhìn lại hắn, lạnh nhạt nói, “Mộ Lương, buông tay.”

“Nàng muốn đi đâu?” Mộ Lương không buông, ngược lại nắm càng chặt hơn, không biết nàng muốn làm cái gì, giọng nói có chút hốt hoảng cùng sợ hãi.

“Người làm cho ta rất đau.” Hoa Khấp Tuyết thở dài, nhỏ giọng oán trách, bởi vì bả vai truyền tới đau đớn mà cau mày.

“Thật xin lỗi!” Mộ Lương sững sờ, nhanh chóng buông tay ra, nhìn chân mày nàng nhíu lại, đau lòng vô cùng, “A Noãn, bả vai không có sao chứ.”

“Không biết, sức lực của mình thì chàng tự biết.” Hoa Khấp Tuyết thu hồi vẻ mặt vừa rồi, lạnh nhạt nhìn hắn một cái, trong lòng cũng không ngừng mắng hắn, đau chết, tên nam nhân này gấp gấp liền xuống tay không biết nặng nhẹ, đoán chừng đã bị sưng lên.

“Ta nhìn một chút.” Mộ Lương liền không suy nghĩ được nhiều, lập tức ôm chăm lấy nàng đồng thời muốn kéo cổ áo nàng ra, lại bị Hoa Khấp Tuyết giận dữ đánh lên tay.

“Chàng nhìn lại bọn mình hiện tại đang ở đâu!” Hoa Khấp Tuyết mắt bình tĩnh, hung dữ nhìn hắn, ban ngày ban mặt, hắn muốn làm gì!

“A Noãn xấu hổ?” Mộ Lương liền sững sờ, sau đó liền cười xấu xa, trong mắt thoáng hiện tà khí, bàn tay lại tập kích cổ áo nàng, dường vô tình hay cố ý nhẹ nhàng đùa bỡn sợi tơ trên cổ áo.

“Thánh Vương phủ đầy người đến kẻ đi, nếu như chàng không để ý đến, ta cũng vậy không ngại.” Hoa Khấp Tuyết hừ lạnh, lần nữa đánh tay hắn rút ra.

Mặt Mộ Lương liền tối sầm, ôm hông của nàng rồi cả người chợt lóe, liền như ngọn gió tại chỗ bay đi.

Mà khi đi qua bọn Bạch Thánh Vũ đang đi tới tìm hắn, đám người thật bất hạnh bị cơn gió này thổi bay lên, không có hình tượng chút nào té dưới đất tức giận mắng to!

53. Chương 43: Không Thuần Khiết (ngọt Ngào Hạ)

“Chàng còn muốn xem bao lâu?” Hoa Khấp Tuyết chán nản nhìn chăm chăm vào bả vai của nam nhân ở trước mặt, nhin xuống khoe miệng run run vì kích động.

Mộ Lương đau lòng nhìn da thịt trắng nõn như tuyết của nàng bị sưng lên một khối hồng hồng, tất cả trên mặt đều là tự trách, thế nhưng chính mình lại làm A noãn bị thương.

“Ta giúp nàng bôi thuốc.” Mộ Lương mấp máy môi, sắc mặt có chút không tốt nhưng là vẫn kéo kéo khoe môi.

“Không nghiêm trọng, chàng đừng lo lắng.” Hoa Khấp Tuyết nhăn nhăn cặp chân mày xinh đẹp, cái này cũng không được tính là bị thương, hắn đâu cần như thế.

“Thật xin lỗi, sẽ không có lần sau nữa.” Mộ Lương nhẹ nhàng kéo lấy nàng ôm vào trong ngực, thương tiếc hôn lên trán của nàng, từ trong ngực lấy ra một lọ thuốc bôi lên cho nàng.

Cảm giác thanh mát tràn vào trong cơ thể, Hoa Khấp Tuyết thoải mái híp mắt lại, khoe miệng không nhin được nhếch lên.

Một bộ dáng dưới biếng chiếu vào trong mắt Mộ Lương làm cho nhịp tim của hắn chậm nửa nhịp, si ngốc mà nhìn nàng, lại quên mất động tác dưới tay.

“Mộ Lương.” Hoa Khấp Tuyết có chút im lặng, hơi cúi kính, hắn gần đây thế nào lại trở thành người già ngớ ngẩn rồi.

“Hả?” Mộ Lương ngẩn người, hoàn hồn sau đó bên tai hơi nóng lên, có chút quẩn bách, mình mới vừa rồi là thế nào, lại giống như thiếu niên nhìn cô nương nhà người ta mà ngẩn người.

“Mộ Lương, chàng xấu hổ.” Hoa Khấp Tuyết thản nhiên nói nhưng sự ranh mãnh trong mắt vẫn bị Mộ Lương nhìn thấy được.

Mộ Lương hơi híp mắt lại, tốt, cô gái nhỏ này cũng dám cười nhạo mình, chậm rãi nhếch môi, trong mắt hiện lên tà khí, trên mặt thoáng hiện một chút tươi cười yêu mỵ.

“A noãn, nàng xong rồi.” Giọng nói có chút khàn khàn, lại khác thường mê người.

Lúc này làm cho tim Hoa Khấp Tuyết đập nhanh hơn, trên gương mặt hơi phỉm hồng, trong lòng lại đang mắng to khuôn mặt yêu nghiệt của người nào đó.

Mộ Lương thấy vậy, nhẹ nhàng nở nụ cười, tất cả trong mắt đều là hài hước, cô gái nhỏ này cũng xấu hổ?

“Cười cái. Ừm.” Khuôn mặt trong treo lạnh lùng của Hoa Khấp Tuyết hiện lên xấu hổ, mở miệng muốn mắng thì lại thấy một gương mặt tuần dần dần phóng đại, cuối cùng phủ lên đôi môi của mình.

Mộ Lương mỉm cười nhìn nàng, nhẹ nhàng liếm liếm cánh môi của nàng, hài lòng khi cảm thấy thân thể nàng run lên, đáy mắt nổi lên sương mù: “A noãn, nhắm mắt lại.”

Hoa Khấp Tuyết nghe giọng hần khàn khàn, ngoan ngoãn nhắm hai mắt lại, tim không nhin được mà đập nhanh hơn, trên mặt càng đỏ thêm, nàng không biết mình nên làm cái gì nhưng trong lòng vẫn là hơi khát vọng.

Mộ Lương nhếch môi, si mê liếc nhìn gương mặt ửng hồng của nàng dịu dàng hôn lên đó, ngửi mùi hương thơm ngát trên người nàng, thân thể một hồi nóng lên, mở mắt liếc nhìn cả khuôn mặt đỏ bừng, bộ dạng kiều mỵ động lòng người của nàng, con ngươi thâm thúy tối lại, dưới môi tăng thêm sức lực, không giống với sự dịu dàng vừa rồi, hần bây giờ giống như một dã thú, điên cuồng gặm cắn cánh môi của nàng.

“Ừm. . . .” Hoa Khấp Tuyết nhin không được khê rên, hơi hơi hé mắt trong đó tất cả đều là sương mù, trên môi tê tê dại dại, không biết là thoải mái hay là khó chịu.

Nghe được tiếng rên rỉ của nàng, Mộ Lương thở hổn hển buông nàng ra, nhìn đôi môi hơi sưng đỏ và sợi tóc rối loạn của nàng, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng xinh đẹp quyến rũ, hần cũng không nhin được nữa, cúi đầu hôn lên cổ của nàng, tinh tế gặm cắn, một đường đi xuống phía dưới, đi tới xương quai xanh của nàng.

Nhìn thấy bả vai của nàng còn có chút đỏ lên thì trong mắt Mộ Lương hiện lên sự ảo não, cúi đầu dịu dàng hôn hai vai của nàng, nụ hôn dịu dàng khiến thân thể của Hoa Khấp Tuyết phát run.

Hoa Khấp Tuyết có chút luống cuống, thở hổn hển nín lấy y phục của hần, thân thể cũng có chút nóng lên.

Hô hấp của Mộ Lương trở nên dồn dập, bàn tay bắt đầu không an phận tới lui tuần tra, cuối cùng đi tới sau gáy của nàng, nhẹ nhàng đùa bỡn với thất lưng trên y phục của nàng, sau đó kéo nhẹ, bàn tay to chậm rãi hướng bên trong triều tìm kiếm.

“Mộ Lương, chàng dừng tay cho ta!” Hoa Khấp Tuyết cắn môi bảo vệ y phục thiếu chút nữa rơi xuống, xấu hổ nhìn hần chằm chằm.

Mộ Lương chợt ngừng đầu, thở hổn hển nhìn nàng, lỗ tai khê ửng hồng, có chút luống cuống: “A, A noãn, ta. . . .” Đối mặt với nàng, hần không hề có tự chủ.

Hoa Khấp Tuyết nghiêng đầu không nhìn hần nhưng trên mặt ửng hồng vẫn là không có bớt, một tay che chỗ quần áo, một tay che chỗ vạt áo không biết từ lúc nào đã bị hần cởi ra, hai cái tay cũng không dám động.

Mộ Lương hít một hơi thật sâu, đè xuống sóng nhiệt trong cơ thể, ôm nàng vào trong ngực, ảo não nói: “A noãn, thật xin lỗi, là ta quá gấp.”

Hoa Khấp Tuyết nghe vậy, mặt càng đỏ hơn, quay đầu lại khê trừng mắt nhìn hần: “Khốn kiếp, giúp ta mặc quần áo vào.”

Mộ Lương vừa nghe, ánh mắt ở trên người nàng chạy một phen, lúng túng ho khan một tiếng, cười khan nhìn nàng nói: “Cái đó. . . .” Hần lúc nào thì làm nhiều chuyện như vậy rồi.

“Cười cái gì!” Hoa Khấp Tuyết rất xấu hổ, khê cắn môi, quát nhẹ.

“Không có, không có!” Mộ Lương lắc đầu một cái, lần nữa buột lại vạt áo của nàng, lại sửa sang ổn thỏa y phục của nàng, giúp nàng mặc xong, nhìn nàng bị quần chặt chẽ, không nhin được than nhẹ: “Thật muốn giúp nàng cởi ra lại.”

“Mộ Lương, chàng ngứa da.” Hoa Khấp Tuyết cười lạnh, hung hăng đập vào lưng hần một chưởng.

“A noãn, nàng xuống tay nhẹ một chút!” Mộ Lương kêu đau, ai oán nhìn Hoa Khấp Tuyết, cô nàng này muốn mưu sát chồng.

Hoa Khấp Tuyết hừ nhẹ, thấy hần cau mày, vẫn là nhin không được giơ tay lên xoa xoa cho hần.

Trong mắt Mộ Lương xẹt qua ý cười khi thực hiện được âm mưu, theo động tác của nàng, bế nàng lên ôm vào lòng, vùi đầu vào cổ nàng, cắn nhẹ.

“Chàng!” Hoa Khấp Tuyết không biết là nên giận hay nên cười, người này quá vô sỉ, lập tức muốn đẩy hắn ra, lại bị hắn ôm chặt hơn.

“A noãn, nàng nhanh chút gả cho ta có được không.” Mộ Lương đột nhiên lên tiếng, âm thanh mềm mại, rõ ràng là đang làm nũng.

Thân mình Hoa Khấp Tuyết cứng đờ, nửa ngày không kịp phản ứng.

Mộ Lương ngẩng đầu lên, ủy khuất nhìn nàng nói: “Nhìn thấy nhưng không ăn được cuộc sống này thật rất khó chịu, hơn nữa, ta sẽ nhịn đến hồng.”

Khuôn mặt Hoa Khấp Tuyết nóng đỏ lên, cắn nhẹ môi trắng mất nhìn hắn nói: “Ai muốn gả cho chàng!”

“Vậy nàng muốn gả cho người nào hả?” Mộ Lương đột nhiên giận tái mặt, bàn tay mập mờ ở xương quai xanh của nàng tới lui tuần tra.

“Gả ai cũng không gả cho chàng.” Hoa Khấp Tuyết giận dữ cãi lại, thân thể lại không nhịn được khẽ run theo động tác của hắn, mấp máy môi, đưa tay ngăn cản bàn tay to của hắn, không cho hắn động nữa.

“Nàng nói lại lần nữa.” Sắc mặt Mộ Lương đã hoàn toàn trầm xuống, híp mắt lại trong mắt đều là ánh sáng nguy hiểm.

Hoa Khấp Tuyết nuốt một ngụm nước bọt, tính tình không chịu thua xông ra, hạ quyết tâm, không chút nghĩ ngợi liền lặp lại nói: “Gả ai cũng không gả cho chàng!” Nói cũng đã nói, nàng còn sợ hắn sao, coi như cùng hắn đánh một trận, nàng cũng không nhất định phải thua!

Mộ Lương mím môi, trong mắt nổi lên bão táp, sau một lúc lâu, toàn bộ sự tức giận chỉ hóa thành cái thở dài nhẹ nhàng, rũ mắt xuống trong mắt đều là bi thương, sắc mặt cũng có chút trắng bệch, cười chua xót nói: “A noãn, nàng quả nhiên vẫn không có chấp nhận ta, có ngày ta sẽ nổi điên mà giết người.”

Hoa Khấp Tuyết sững sờ, tâm đau đớn, nhìn vẻ mặt bi thương của hắn, nàng có chút bối rối nói: “Không, không phải vậy.”

“Không cần an ủi ta, ta không có yếu ớt như vậy.” Mộ Lương cười khổ, nhưng đáy mắt đau đớn càng sâu hơn.

“Mộ Lương.” Hoa Khấp Tuyết cau mày, cái bộ dạng này của hắn, làm nàng đau lòng muốn chết, cắn cắn môi, nhưng không biết nói thế nào.

“Một hồi nàng theo đám bọn hắn đi du hồ đi, ta đi vào cung làm ít chuyện.” Mộ Lương đột nhiên lại dịu dàng nở nụ cười, đưa tay lên sửa lại một chút tóc rối loạn của nàng, buông cánh tay đang ôm nàng ra, liền muốn rời đi.

“Ta không muốn!” Hoa Khấp Tuyết vừa nghe hắn muốn bỏ lại nàng, sắc mặt có chút trắng bệch, không chút suy nghĩ liền kéo tay của hắn lại đặt trên người mình, vì vậy.

Hoa Khấp Tuyết sững sờ, Mộ Lương cũng sững sờ.

Hai người đồng thời cúi đầu nhìn về phía cái tay của Mộ Lương đang đặt trên người Hoa Khấp Tuyết.
. Lúc này, nó đang ở một vị trí không thuần khiết.

Hoa Khấp Tuyết chợt buông tay ra, gương mặt nóng lên, không dám nhìn hắn nữa, nhịp tim đập nhanh đến dọa người.

Mộ Lương mất đi xúc cảm mềm mại kia trong lòng tiu nghỉu, mắt mát lại thấy bộ dạng xấu hổ vẻ mặt đỏ bừng của cô gái nhỏ này, đáy mắt nổi lên nụ cười, tất cả sự kìm nén bi thương vừa rồi đều biến mất, nhẹ nhàng nâng cằm nàng lên, tà khí nhếch môi.

“A noãn, nàng mới vừa rồi có phải là chơi trò —— Vừa ngênh đón vừa cự tuyệt hay không? Hửm?”

“Mộ Lương, chàng đi chết đi!”

Đột nhiên, trong Noãn Các truyền ra một tiếng rống to, làm mọi người đứng ở bên ngoài kinh sợ, tính tình Tuyết cô nương lạnh nhạt như thế, Vương gia rốt cuộc là đã làm cái gì.

54. Chương 44: Chương 44

Bích Ba hồ là hồ lớn nhất thành Dương Châu, mỗi ngày đều có rất nhiều người tới đây du ngoạn.

Nhóm người Mộ Lương mặc dù mặc thường phục nhưng mỗi một người đều là quý khí mười phần, nam tuấn, nữ mỹ, đứng ở trên thuyền lớn sang trọng, hấp dẫn ánh mắt của mọi người.

Bất quá đám người bọn họ được vạn người chú ý đã sớm trở thành thói quen, cũng không cảm thấy có gì là không đúng.

Nhưng mà không khí trên thuyền cũng có chút không đúng.

Hoa Khấp Tuyết mang vẻ mặt lạnh lùng, ngồi ở trên mũi thuyền lạnh lùng nhìn về phía trước, quanh thân tỏa ra hơi thở lạnh như băng, trên đầu mặt trời chói chang cũng không thể làm ấm lên.

Còn Mộ Lương thì ngồi ở một bên lấy lòng cười cười, bưng một cái mâm lớn thịnh soạn đút cho nàng ăn ít đồ.

“Này, Thánh Vũ, hoàng thúc cùng hoàng thẩm làm sao vậy?” Mộ Lê đi tới trước mặt Bạch Thánh Vũ, sờ sờ cằm hỏi.

“Ta làm sao mà biết?” Bạch Thánh Vũ kỳ quái nhìn hắn liếc mắt một cái.

“Hai người từ nhỏ cùng nhau lớn lên đấy!” Mộ Lê nhún mày nhưng hắn là từ nhỏ đã đi theo hoàng thúc lẫn lộn rồi.

“Người chính là một tay hăn nuôi nấng đấy, tại sao người lại không biết?” Khóe miệng Bạch Thánh Vũ giật giật, cây quạt trong tay bị siết chặt, hăn sợ hăn sẽ không nhịn được mà hành thích vua!

“Ca, tới đây câu cá, câu được cái gì, bữa ăn tối liền ăn cái đó.” Bạch Thánh Diêu đi tới, cầm lấy mấy cái cần câu, cá ở Bích Ba hồ này phi thường ngon.

“Hắc hắc, ta giúp người.” Mộ Lê cười híp mắt nhìn Bạch Thánh Diêu, cầm lấy một cái cần câu.

“Cám ơn hoàng thượng.” Bạch Thánh Diêu cười cười, quay lại phía sau gọi: “Lưu Nguyệt, Cảnh Duệ, tới đây câu cá!”

“Được!” thanh âm trong trẻo của Lưu Nguyệt truyền đến, rất nhanh nàng liền đi tới rồi, lấy một cái cần câu ngồi xuống bên cạnh Bạch Thánh Vũ.

Mộ Lê nhìn Bạch Thánh Diêu ngồi ăn ở bên cạnh, nhún nhún mày, gần đây cùng với nàng gặp mặt đã nhiều lần, hăn cũng đã nhớ lại hết những vui vẻ, hạnh phúc trong quá khứ, Thánh Diêu trước kia đối với hăn không phải lạnh nhạt như vậy, vì sao hiện tại.

Bạch Thánh Diêu tựa hồ là không có nhận thấy ánh mắt của hăn, lẳng lặng cầm cần câu, nhìn mặt nước, chỉ là ánh mắt kia giật giật.

Mộ Lương quay đầu lại nhìn bọn họ một cái, nhún mày nhìn về phía Hoa Khấp Tuyết hỏi: “A noãn, muốn câu cá sao?” Hiện tại thuyền đã lái vào trong giữa hồ, cá ở đây là tốt nhất, lại cơ hồ không có người nào.

“Không câu.” Hoa Khấp Tuyết làm mặt lạnh, không nhìn hăn.

“A noãn, đừng nóng giận có được hay không, về sau ta sẽ không trêu chọc nàng nữa.” Mộ Lương ôm nàng vào trong ngực, dịu dàng cười, cô gái nhỏ này da mặt mỏng, mới vừa rồi mình thật là có hơi quá đáng.

“Nam nữ thụ thụ bất thân.” Hoa Khấp Tuyết hừ nhẹ, chột dưng sức đẩy hăn ra, nhìn bộ dạng hăn ngã trên mặt đất, trong mắt hiện lên ý cười.

Mộ Lương bĩu môi, đưa tay che ngực, đáng thương mà nhìn Hoa Khấp Tuyết tố cáo: “A noãn, nàng mưu sát chồng.”

“Chàng có ý kiến?” Hai tay Hoa Khấp Tuyết khoanh trước ngực, lạnh nhạt nhìn hắn, thái độ đó rất là kiêu ngạo.

“Không có, không có.” Mộ Lương cười khan hai tiếng, nhanh chóng đứng lên, lại muốn đi qua chỗ nàng.

Đám người Mộ Lê bên kia cùng nhau nhìn qua bên này, thấy vậy đều lắc đầu, Nhiếp Chính Vương tôn quý của bọn họ thật là không có tiền đồ.

Hoa Khấp Tuyết hơi híp mắt lại, giơ tay lên vận khởi huyền lực liên hướng Mộ Lương bên này đáng xuống, nam nhân chết tiệt này còn dám tới đây, muốn bị đánh chết rồi.

Mộ Lương linh hoạt

55. Chương 44: Bộc Lộ Bản Lĩnh

Editor: Mộc Du

Bích Ba hồ là hồ lớn nhất thành Dương Châu, mỗi ngày đều có rất nhiều người tới đây du ngoạn.

Nhóm người Mộ Lương mặc dù mặc thường phục nhưng mỗi một người đều là quý khí mười phần, nam tuấn, nữ mỹ, đứng ở trên thuyền lớn sang trọng, hấp dẫn ánh mắt của mọi người.

Bất quá đám người bọn họ được vạn người chú ý đã sớm trở thành thói quen, cũng không cảm thấy có gì là không đúng.

Nhưng mà không khí trên thuyền cũng có chút không đúng.

Hoa Khấp Tuyết mang vẻ mặt lạnh lùng, ngồi ở trên mũi thuyền lạnh lùng nhìn về phía trước, quanh thân tản ra hơi thở lạnh như băng, trên đầu mặt trời chói chang cũng không thể làm ấm lên.

Còn Mộ Lương thì ngồi ở một bên lấy lòng cười cười, bưng một cái mâm lớn thỉnh thoảng đút cho nàng ăn ít đồ.

“Này, Thánh Vũ, hoàng thúc cùng hoàng thẩm làm sao vậy?” Mộ Lê đi tới trước mặt Bạch Thánh Vũ, sờ sờ cằm hỏi.

“Ta làm sao mà biết?” Bạch Thánh Vũ kỳ quái nhìn hấn liếc mắt một cái.

“Hai người từ nhỏ cùng nhau lớn lên đấy!” Mộ Lê nhíu mày nhưng hấn là từ nhỏ đã đi theo hoàng thúc lẫn lộn rồi.

“Người chính là một tay hấn nuôi nấng đấy, tại sao ngươi lại không biết?” Khóe miệng Bạch Thánh Vũ giựt giựt, cây quạt trong tay bị siết chặt, hấn sợ hấn sẽ không nhịn được mà hành thích vua!

“Ca, tới đây câu cá, câu được cái gì, bữa ăn tối liền ăn cái đó.” Bạch Thánh Diêu đi tới, cầm lấy mấy cái cần câu, cá ở Bích Ba hồ này phi thường ngon.

“Hắc hắc, ta giúp ngươi.” Mộ Lê cười híp mắt nhìn Bạch Thánh Diêu, cầm lấy một cái cần câu.

“Cám ơn hoàng thượng.” Bạch Thánh Diêu cười cười, quay lại phía sau gọi: “Lưu Nguyệt, Cảnh Duệ, tới đây câu cá!”

“Được!” thanh âm trong trẻo của Lưu Nguyệt truyền đến, rất nhanh nàng liền đi tới rồi, lấy một cái cần câu ngồi xuống bên cạnh Bạch Thánh Vũ.

Mộ Lê nhìn Bạch Thánh Diêu ngồi ăn ở bên cạnh, nhíu nhíu mày, gần đây cùng với nàng gặp mặt đã nhiều lần, hấn cũng đã nhớ lại hết những vui vẻ, hạnh phúc trong quá khứ, Thánh Diêu trước kia đối với hấn không phải lạnh nhạt như vậy, vì sao hiện tại.

Bạch Thánh Diêu tựa hồ là không có nhận thấy ánh mắt của hấn, lẳng lặng cầm cần câu, nhìn mặt nước, chỉ là ánh mắt kia giật giật.

Mộ Lương quay đầu lại nhìn bọn họ một cái, nhíu mày nhìn về phía Hoa Khấp Tuyết hỏi: “A noãn, muốn câu cá sao?” Hiện tại thuyền đã lái vào trong giữa hồ, cá ở đây là tốt nhất, lại cơ hồ không có người nào.

“Không câu.” Hoa Khấp Tuyết làm mặt lạnh, không nhìn hấn.

“A noãn, đừng nóng giận có được hay không, về sau ta sẽ không trêu chọc nàng nữa.” Mộ Lương ôm nàng vào trong ngực, dịu dàng cười, cô gái nhỏ này da mặt mỏng, mới vừa rồi mình thật là có hơi quá đáng.

“Nam nữ thụ thụ bất thân.” Hoa Khấp Tuyết hừ nhẹ, chợt dùng sức đẩy hấn ra, nhìn bộ dạng hấn ngã trên mặt đất, trong mắt hiện lên ý cười.

Mộ Lương bĩu môi, đưa tay che ngực, đáng thương mà nhìn Hoa Khấp Tuyết tố cáo: “A noãn, nàng mưu sát chồng.”

“Chàng có ý kiến?” Hai tay Hoa Khấp Tuyết khoanh trước ngực, lạnh nhạt nhìn hấn, thái độ đó rất là kiêu ngạo.

“Không có, không có.” Mộ Lương cười khan hai tiếng, nhanh chóng đứng lên, lại muốn đi qua chỗ nàng.

Đám người Mộ Lê bên kia cùng nhau nhìn qua bên này, thấy vậy đều lắc đầu, Nhiếp Chính Vương tôn quý của bọn họ thật là không có tiền đồ.

Hoa Khấp Tuyết hơi híp mắt lại, giơ tay lên vận khởi huyền lực liên hướng Mộ Lương bên này đáng xuống, nam nhân chết tiệt này còn dám tới đây, muốn bị đánh chết rồi.

Mộ Lương linh hoạt né tránh, nhìn bọt nước phía sau văng lên, tức giận trừng mắt nhìn nàng nói: “Hoa Khấp Tuyết, nàng làm thật.”

“Bằng không thì sao?” Hoa Khấp Tuyết nhếch môi, nhìn bộ dạng nhếch nhác của hắn, tâm tình liền trở nên rất tốt.

Mộ Lương thấy nàng rút cuộc đã cười, âm thầm thở phào nhẹ nhõm, khoe môi cũng gợi lên một chút tươi cười dịu dàng, chậm rãi tiến lên nhưng đột nhiên lại cảm nhận được khí tức ở phía sau, về mặt liền lạnh xuống.

Đồng thời Hoa Khấp Tuyết cũng cảm nhận được, ánh mắt liền lạnh lẽo, xoay người sang chỗ khác.

“A noãn, bọn họ là người của ta, chỉ dùng cho việc giáo huấn.” Mộ Lương thần nhiên nói.

Hoa Khấp Tuyết gật đầu một cái, lạnh lùng nhìn về phía trước, đột nhiên lắc mình nhảy hướng không trung.

“Mộ Lương, ngươi không giúp nàng sao?” Bạch Thánh Vũ cầm cần câu xông tới, ngạc nhiên nhìn Mộ Lương, hắn không phải là rất bảo vệ bảo bối Hoa Khấp Tuyết của mình sao.

“Bọn họ không gây thương tổn được nàng.” Mộ Lương nhếch môi, trong mắt tất cả đều là tự tin, nếu như A noãn không muốn bị thương, ai cũng không gây thương tổn cho nàng được.

“Người của ngươi cũng không phải là ngồi không nha!” Bạch Thánh Vũ vẫn là chưa tin.

“Hay là một hồi ngươi cứ cùng A noãn đánh thử một chút xem.” Mộ Lương lạnh lùng liếc mắt nhìn hắn, Bạch Thánh Vũ vội vàng lắc đầu, không thêm nói nữa.

Những người khác cũng để cần câu xuống, chạy tới, nhìn bóng dáng màu trắng ở trên cao, trên mặt đều là lo lắng.

“Hoàng thúc, người là để cho hoàng thẩm lập uy à?” Mộ Lê sờ lên cằm cười, làm cho Bạch Thánh Diêu và Lưu Nguyệt khó hiểu.

Còn Cảnh Duệ và Bạch Thánh Vũ nghe xong liền sáng tỏ mà cười, thì ra là như vậy.

Mộ Lương nhếch môi nhìn về phía trước, muốn làm nữ nhân của hắn, cũng không phải là đơn giản như vậy, A noãn, nàng phải biết tranh đấu.

Nếu như Hoa Khấp Tuyết biết bây giờ hắn đang ở suy nghĩ cái gì, phỏng chừng sẽ không để ý đến hình tượng mà chửi ầm lên: “Ngươi cho là lão nương nguỵen ý?”

Mà giờ khắc này, Hoa Khấp Tuyết đứng giữa không trung, chậm rãi nhắm hai mắt lại, nghe luồng khí dao động không dễ dàng phát giác trong không trung, quanh thân tản ra ý lạnh.

Đột nhiên, trong không khí dao động tăng lên, ba đạo phong nhận mang theo lực lượng cường đại hướng về Hoa Khấp Tuyết đánh tới, chia ra nhắm vào đầu, bụng và chân của nàng.

Hoa Khấp Tuyết hừ nhẹ một tiếng, thân thể nhẹ nhàng nhảy lên, tránh thoát ba đạo phong nhận này, lại chậm rãi hạ mình xuống một chút, hai mắt bỗng mở ra, bên trong tất cả đều là lãnh ý.

Vài đạo phong nhận liên tiếp đánh tới, lần này so với lần trước lực lượng càng lớn hơn, tựa hồ là muốn trực tiếp lấy mạng Hoa Khấp Tuyết.

Lần này Hoa Khấp Tuyết không né tránh, song chưởng hợp thực, bạch quang nhàn nhạt phát ra từ trong lòng bàn tay, huyền lực vốn là không có mang màu sắc nhưng Hoa Khấp Tuyết là cùng với người khác không giống nhau, từ nhỏ huyền lực của nàng đã mang theo màu trắng, nhưng còn có một người đặc thù chính là Mộ Lương, thời điểm mỗi lần hắn vận khởi huyền lực là phát ra ánh sáng màu tím.

“Hoàng thúc, thì ra là không phải chỉ có một mình người có huyền lực phát ra màu sắc.” Mộ Lê ở phía dưới tròng lớn mắt, trên người hoàng thẩm đang tản phát ra bạch quang nhàn nhật, điều này làm cho hắn nhớ tới tử quang (ánh sáng màu tím) trên người hoàng thúc.

Mộ Lương chỉ là nhếch môi, lại không nói gì, huyền lực có thể phát ra màu sắc, hắn biết cũng chỉ có hắn và A noãn có mà thôi, bọn họ nhất định là phải ở cùng nhau.

Trên không trung, ánh mắt Hoa Khấp Tuyết trở nên bén nhọn, hai tay tản ra bạch quang nhanh chóng chụp vào mấy đạo quang nhàn này, mấy đạo quang nhàn cường đại này vừa xuất ra liền bị nàng nghiền nát trong lòng bàn tay.

“Hừ.” Ba đạo hừ lạnh truyền đến, không trung đột nhiên xuất hiện ba người áo đen, khí lưu quanh thân bọn họ nhanh chóng lưu động, quanh thân tụ thành ba quả khí cầu, mang theo lôi đình chi lực, từ ba hướng bay tới chỗ Hoa Khấp Tuyết.

Mặt Hoa Khấp Tuyết không chút biểu cảm quét qua ba người một cái, khi bọn hắn sắp đánh vào mình thì thân hình nàng đột nhiên bay cao lên không trung lộn ngược lại, đầu hướng xuống, quanh thân tản mát ra bạch quang nhàn nhật, đem ba khí cầu chạm vào nhau tản ra lực lượng trở cách bên ngoài.

Ba người cùng nhau híp mắt, thân thể cấp tốc xoay tròn, ba quả khí cầu hợp lại với nhau, tạo thành một quả khí cầu khổng lồ, hướng Hoa Khấp Tuyết phóng tới.

Hoa Khấp Tuyết hừ lạnh một tiếng, song chưởng thẳng tắp chống lại quả khí cầu kia, đột nhiên song chưởng bạch quang đại thịnh, nàng hướng về phía khí cầu đánh ra một chưởng đôi tay hướng hai bên lôi kéo, cường ngạnh làm quả khí cầu nứt ra một lỗ hổng lớn.

Ba người áo đen khiếp sợ trợn to mắt, sau đó chỉ cảm thấy thân thể chợt nhẹ, liền bị ném vào trên thuyền, sau đó bạch y nữ tử kia bay tới trên thuyền, từ trên cao nhìn xuống đánh giá bọn họ.

“Mộ Lương, người của chàng, quá yếu.”

56. Chương 45: Chương 45

“Mộ Lương, người của chàng, quá yếu.” Hoa Khấp Tuyết thần nhiên nhìn ba người liếc mắt một cái, liền ngẩng đầu nhìn Mộ Lương nói.

“A noãn, vất vả rồi.” Mộ Lương ôm nàng vào trong ngực, dịu dàng nhếch môi.

Bạch Thánh Vũ, Mộ Lê và Cảnh Duệ trợn mắt há hốc mồm nhìn Hoa Khấp Tuyết, “yếu” là cô quá mạnh mẽ thì có! Ba người này chính là hộ pháp của Mộ Lương, huyền thuật của bọn họ cường đại cao thâm không lường được, một chiêu ba người vừa mới xuất ra kia chính là bản lĩnh thật của bọn họ, quả khí cầu đó có thể ngăn cản tất cả các công kích và cũng tiêu diệt tất cả các lực lượng. Thế nhưng lại trực tiếp bị nàng làm thủng một lỗ lớn, có cần hung hãn như vậy hay không!

“Thuộc hạ tham kiến Vương gia.” Ba người áo đen đầu tiên là mang vẻ mặt khó tin mà nhìn Hoa Khấp Tuyết, ngay sau đó liền nhanh chóng quỳ xuống đất, hướng về phía Mộ Lương cung kính hành lễ.

“Đứng lên đi.” Mộ Lương thần nhiên liếc mắt nhìn bọn họ.

“Dạ!” Ba người đứng dậy, giơ tay lên lấy xuống miếng vải đen trên mặt, họ đều là các nam tử tuấn mỹ, người bên phải có ngũ quan lạnh lùng, người chính giữa thì có vẻ nhu hòa hơn, còn người bên trái thì lại có gương mặt của trẻ con.

Lúc này trên mặt ba người đều mang sự thất bại, bọn họ vẫn lấy làm kiêu ngạo với bản lĩnh thật của chính mình nhưng họ không ngờ cô gái này lại có thể dễ dàng mà phá hủy, rốt cuộc nàng là người nào?

“Nàng là Vương phi tương lai của các ngươi.” Mộ Lương dịu dàng mà nhìn Hoa Khấp Tuyết cũng không có nhìn bọn họ.

Ba người sững sờ, sau đó trừng lớn cặp mắt, Vương phi? Bọn họ lại nhìn bộ dạng dịu dàng che chở của Vương gia đối với nàng, càng thêm cả kinh thiếu chút nữa thì cảm rớt xuống.

Wương gia của bọn họ lúc nào thì đối với người khác lại dịu dàng như thế rồi!

“Hoa Khấp Tuyết.” Hoa Khấp Tuyết lạnh lùng mở miệng: “Mộ Lương, ta vẫn chưa có đồng ý.”

“Rồi nàng cũng sẽ đồng ý thôi.” Mộ Lương bĩu môi, xong lập tức nở nụ cười tự tin.

Hoa Khấp Tuyết liếc trắng mắt, lườm phản ứng lại hắn.

Ba người thấy vậy liền cả kinh, Vương gia của bọn họ lúc nào thì học được chơi xấu rồi?

Mộ Lê thấy vẻ mặt này của bọn họ, vịn vào bả vai Bạch Thánh Vũ nở nụ cười nói: “Ha ha ha, Trạch Linh nét mặt của các người rất mất cười, ha ha ha.”

“Hoàng thượng.” Người có gương mặt trẻ con bĩu môi, lại nhìn về hướng của Mộ Lương nói: “Vương gia, thật xin lỗi a, mới vừa rồi chúng ta cho là Vương phi muốn đả thương ngài, cho nên mới.”

“Không cho các người chịu chút đau khổ thì vĩnh viễn đều lỗ mãng như vậy.” Mộ Lương câu môi, hướng về Hoa Khấp Tuyết giới thiệu: “Người này, là Trạch Linh.” Hắn chỉ hướng người có gương mặt trẻ con.

“Ừ.” Hoa Khấp Tuyết thản nhiên đáp lời.

“Vương phi, ta là Trạch Lương.” Nam tử này ôn hòa cười khẽ tự giới thiệu mình.

“Vương phi, ta là Trạch Hàn.” Nam tử này có chút lạnh nhạt trong giọng nói mang theo cung kính, vừa rồi nàng thẳng áp đảo đã làm cho hắn chịu phục.

“Ừ.” Hoa Khấp Tuyết thản nhiên liếc nhìn bọn hắn, không cần phải nhiều lời nữa.

“A noãn, nàng thừa nhận a.” Mộ Lương đột nhiên cười đến rất vui vẻ, mới vừa rồi bọn Trạch Lương đã gọi A noãn là Vương phi nhưng nàng cũng không có phản bác.

“Chàng còn muốn cưới người khác?” Hoa Khấp Tuyết lạnh lạnh nhìn hắn liếc mắt một cái, xoay người tìm một chỗ ngồi xuống.

“Vương phi, huyền thuật của người và Vương gia, người nào thì cao hơn?” Trạch Linh cười ha hả tiến lên, tất cả trong mắt đều là tò mò, mọi người trên thuyền nghe vậy, đều nhìn về phía Hoa Khấp Tuyết, đây cũng là điều bọn họ tò mò.

“Mộ Lương.” Hoa Khấp Tuyết

57. Chương 45: Vương Phi

Editor: Mộc Du

“Mộ Lương, người của chàng, quá yếu.” Hoa Khấp Tuyết thản nhiên nhìn ba người liếc mắt một cái, liền ngẩng đầu nhìn Mộ Lương nói.

“A noãn, vất vả rồi.” Mộ Lương ôm nàng vào trong ngực, dịu dàng nhếch môi.

Bạch Thánh Vũ, Mộ Lê và Cảnh Duệ trợn mắt há hốc mồm nhìn Hoa Khấp Tuyết, “yếu” là cô quá mạnh mẽ thì có! Ba người này chính là hộ pháp của Mộ Lương, huyền thuật của bọn họ cường đại cao thâm không lường được, một chiêu ba người vừa mới xuất ra kia chính là bản lĩnh thật của bọn họ, quả khí cầu đó có thể ngăn cản tất cả các công kích và cũng tiêu diệt tất cả các lực lượng. Thế nhưng lại trực tiếp bị nàng làm thủng một lỗ lớn, có cần hung hãn như vậy hay không!

“Thuộc hạ tham kiến Vương gia.” Ba người áo đen đầu tiên là mang vẻ mặt khó tin mà nhìn Hoa Khấp Tuyết, ngay sau đó liền nhanh chóng quỳ xuống đất, hướng về phía Mộ Lương cung kính hành lễ.

“Đứng lên đi.” Mộ Lương thản nhiên liếc mắt nhìn bọn họ.

“Dạ!” Ba người đứng dậy, giơ tay lên lấy xuống miếng vải đen trên mặt, họ đều là các nam tử tuấn mỹ, người bên phải có ngũ quan lạnh lùng, người chính giữa thì có vẻ nhu hòa hơn, còn người bên trái thì lại có gương mặt của trẻ con.

Di=n.d@n.l&.q#y.d%n

Lúc này trên mặt ba người đều mang sự thất bại, bọn họ vẫn lấy làm kiêu ngạo với bản lĩnh thật của chính mình nhưng họ không ngờ cô gái này lại có thể dễ dàng mà phá hủy, rốt cuộc nàng là người nào?

“Nàng là Vương phi tương lai của các ngươi.” Mộ Lương dịu dàng mà nhìn Hoa Khấp Tuyết cũng không có nhìn bọn họ.

Ba người sững sờ, sau đó trừng lớn cặp mắt, Vương phi? Bọn họ lại nhìn bộ dạng dịu dàng che chở của Vương gia đối với nàng, càng thêm cả kinh thiếu chút nữa thì cảm rớt xuống.

Vương gia của bọn họ lúc nào thì đối với người khác lại dịu dàng như thế rồi!

“Hoa Khấp Tuyết.” Hoa Khấp Tuyết lạnh lùng mở miệng: “Mộ Lương, ta vẫn chưa có đồng ý.”

“Rồi nàng cũng sẽ đồng ý thôi.” Mộ Lương bĩu môi, xong lập tức nở nụ cười tự tin.

Hoa Khấp Tuyết liếc trắng mắt, lười phản ứng lại hần.

Ba người thấy vậy liền cả kinh, Vương gia của bọn họ lúc nào thì học được chơi xấu rồi?

Mộ Lê thấy vẻ mặt này của bọn họ, vịn vào bả vai Bạch Thánh Vũ nở nụ cười nói: “Ha ha ha, Trạch Linh nét mặt của các ngươi rất mất cười, ha ha ha.”

“Hoàng thượng.” Người có gương mặt trẻ con bĩu môi, lại nhìn về hướng của Mộ Lương nói: “Vương gia, thật xin lỗi a, mới vừa rồi chúng ta cho là Vương phi muốn đả thương ngài, cho nên mới.”

“Không cho các ngươi chịu chút đau khổ thì vĩnh viễn đều lỗ mãng như vậy.” Mộ Lương câu môi, hướng về Hoa Khấp Tuyết giới thiệu: “Người này, là Trạch Linh.” Hần chỉ hướng người có gương mặt trẻ con.

“Ừ.” Hoa Khấp Tuyết thản nhiên đáp lời.

“Vương phi, ta là Trạch Lương.” Nam tử này ôn hòa cười khê tự giới thiệu mình.

“Vương phi, ta là Trạch Hàn.” Nam tử này có chút lạnh nhạt trong giọng nói mang theo cung kính, vừa rồi nàng thẳng áp đảo đã làm cho hắn chịu phục.

“Ừ.” Hoa Khấp Tuyết thản nhiên liếc nhìn bọn hắn, không cần phải nhiều lời nữa.

“A noãn, nàng thừa nhận a.” Mộ Lương đột nhiên cười đến rất vui vẻ, mới vừa rồi bọn Trạch Lương đã gọi A noãn là Vương phi nhưng nàng cũng không có phản bác.

“Chàng còn muốn cưới người khác?” Hoa Khấp Tuyết lạnh lạnh nhìn hấn liếc mắt một cái, xoay người tìm một chỗ ngồi xuống.

“Vương phi, huyền thuật của người và Vương gia, người nào thì cao hơn?” Trạch Linh cười ha hả tiến lên, tất cả trong mắt đều là tò mò, mọi người trên thuyền nghe vậy, đều nhìn về phía Hoa Khấp Tuyết, đây cũng là điều bọn họ tò mò.

“Mộ Lương.” Hoa Khấp Tuyết hơi híp mắt lại, lướt nhìn mọi người trả lời.

“Điều này cũng chưa chắc chắn, A noãn, nàng khiêm tốn rồi.” Mộ Lương nhếch môi, tiến lên ôm nàng vào trong ngực.

“Vậy thì đánh một trận.” Hoa Khấp Tuyết mở mắt, trong mắt lóe lên vẻ hưng phấn, nàng vẫn muốn cùng Mộ Lương đánh một trận.

“A noãn, ta là nam nhân của nàng.” Mộ Lương có chút thất bại, điểm điểm lên cái mũi của nàng cưng chiều nói: “Tỷ thí với nàng, ta chỉ có thua.”

“Oh.” Hoa Khấp Tuyết bĩu môi, lại ngã về trong ngực hấn.

“Ngu ngốc.” Mộ Lương bật cười, cưng chiều sủng nịch nhìn nàng, cô gái nhỏ này lại muốn cùng hấn đánh một trận?

“Đi, Trạch Linh, đi theo chúng ta câu cá.” Mộ Lê mỗi tay một người, đem Trạch Linh và Trạch Lương kéo đi nhưng vẫn không quên quay đầu lại trêu tức nhìn Mộ Lương.

Mộ Lương lạnh lùng liếc mắt nhìn hấn, người sau nhún vai quay đầu đi.

“Hoàng thượng, người nói thử coi nếu như chúng ta bái Vương phi làm sư phụ, nàng có đồng ý hay không?” Trạch Linh đùa nghịch cái cần câu trong tay, tất cả trên mặt đều là mơ tưởng.

“Nàng có đồng ý, các người cũng học không được.” Mộ Lê bĩu môi nói: “Người cho rằng mới vừa rồi Vương gia các người nói huyền thuật của bọn họ chẳng phân biệt được cũng cỡ như nhau là cho hoàng thượng mặt mũi sao?”

“Chẳng lẽ không phải?” Trạch Lương chuẩn bị mỗi câu xong, ngồi xuống.

“Dĩ nhiên là không phải.” Bạch Thánh Vũ cũng lại chỗ họ ngồi nói: “Tuyết cô nương là đệ tử của Vô Cực lão nhân.”

“Cái gì?” Trạch Lương không thể tin trọn mắt, ngay sau đó lại thoải mái nói: “Không trách được nàng lại có thể dễ dàng mà phá hủy thế công của chúng ta.”

“Ta vẫn cho là không có ai xứng với Vương gia, thì ra là vẫn có người như vậy.” Trạch Hàn nhìn Hoa Khấp Tuyết một cái, trong giọng nói có chút bội phục.

“Đó là đương nhiên, hoàng thượng trên có thể lên thánh đường, dưới thì có thể xuống bếp, nói không chừng. . . .” Mộ Lê đột nhiên cười bí ối, lại cảm thấy có một cỗ cường lực đánh tới ở sau lưng, tránh không kịp, liền bị đẩy xuống hồ.

Bạch Thánh Diêu theo bản năng đưa tay kéo hấn lại, thì liền bị đẩy luôn xuống hồ.

“Mộ Lê, gan người lớn thật.” Âm thanh thản nhiên của Mộ Lương truyền đến, nghĩ muốn làm cho rối loạn lên.

“Hoàng thúc, người thật ác tâm!” Mộ Lê mắng to: “Ta vẫn là Hoàng đế đó!” Tức giận thì tức giận, Mộ Lê cũng không có quên Bạch Thánh Diêu bị rơi xuống hồ với mình, nhanh chóng kéo nàng lên, lắc mình lên thuyền.

“Thánh Diêu, không có sao chứ?” Mộ Lê lo lắng nhìn nàng, nhìn nàng toàn thân ướt nhẹp không nhịn được mà đau lòng.

Bạch Thánh Diêu lắc đầu một cái, trong mắt thoáng qua một tia ảo não, biết rõ hấn sẽ không có việc gì, lại còn nhiều chuyện muốn xen vào, đột nhiên lỗ mũi chột ngứa, hắt hơi một cái.

“Còn nói không có việc gì.” Sắc mặt Mộ Lê trầm xuống, ôm nàng vào trong lòng, một cổ nhiệt khí vây quanh hai người, y phục trong nháy mắt liền khô.

“Đa tạ hoàng thượng.” Bạch Thánh Diêu chợt đẩy mạnh hấn ra, trong mắt có chút bối rối cùng khổ sở.

“Không cần.” Mộ Lê khẽ cắn chặt răng “Hoàng thượng” hai chữ này như là cái gai đâm vào lòng hấn.

“Mộ Lê, thái độ của ngươi tốt một chút cho ta, nếu không ta đánh chết ngươi!” Bạch Thánh Vũ kéo muội muội qua, hướng về phía Mộ Lê hừ nhẹ, dám ôm muội muội của hấn!

“Muốn đánh một trận sao?” Mộ Lê vốn là có chút bực mình, vừa nghe vậy nhất thời liền xù lông, liền đứng dậy nhìn hấn chằm chằm.

“Đánh thì đánh!” Bạch Thánh Vũ vung tay áo lên, mở cây quạt ra.

“Trạch Lương, ba người các ngươi tạo kết giới, để cho bọn họ đánh” Mộ Lương thần nhiên nhìn bọn họ, không có ý định ngăn bọn họ.

“Tuyệt Tuyệt!” Bạch Thánh Diêu có chút nóng nảy, hi vọng Hoa Khấp Tuyệt có thể ngăn bọn họ.

“Thánh Diêu, ngươi hi vọng người nào bình an vô sự, chọn một người.” Hoa Khấp Tuyệt bắt đầu thưởng thức hoa quả khô trong tay, thần nhiên nhìn nàng.

“Ta.” Bạch Thánh Diêu nói không ra lời, hốc mắt có chút ửng hồng, một người là ca ca của nàng, một người là. “Đánh đi.”

“Muội muội!” Bạch Thánh Vũ sắp tức chết rồi, nha đầu này như thế nào lại không bênh vực mình.

Bạch Thánh Diêu cúi đầu, không dám nhìn ca ca của nàng.

“Bày kết giới.” Mộ Lương hừ nhẹ, nhẹ nhàng vung tay lên, liền đem năm người đẩy về nơi xa trong không trung, Trạch Linh là người phản ứng cực nhanh đứng vào vị trí, bày kết giới, năm người trong nháy mắt biến mất trên không trung.

“Tiểu thư, bọn họ là cái bản lãnh gì vậy, thật là lợi hại.” Lưu Nguyệt sùng bái nhìn tới trước vị trí bọn họ biến mất.

“Ngạc nhiên.” Cảnh Duệ khinh thường hừ nhẹ, cái này tính là gì, hấn cũng làm được.

“Ngươi là ghen tị!” Lưu Nguyệt hí mắt, chống nạnh bĩu môi.

“Ta ghen tị?” Cảnh Duệ bất khả tư nghị chỉ vào mũi mình, trề miệng tức giận quay lưng đi.

Mộ Lương như có điều suy nghĩ mà nhìn bọn họ, chậm rãi nhếch khóe miệng lên.

Mà Hoa Khấp Tuyệt cũng chú ý tới Bạch Thánh Diêu đứng ở đầu thuyền, thấy trên mặt nàng đều là lo lắng, trong mắt xẹt qua ánh sáng không rõ.

58. Chương 46: Chương 46

“Thánh Diêu, chuẩn bị chút gì ăn đi.” Hoa Khấp Tuyệt nhàn nhạt nhìn Bạch Thánh Diêu, mỉm cười.

Bạch Thánh Diêu nhìn nụ cười của nàng, có chút sững người, Lưu Nguyệt bên cạnh liền che miệng cười khê, “Tiểu thư, người nên mang theo mặt nạ đi, người xem dù Thánh Diêu là một cô nương cũng bị người làm mê hoặc kia.”

“A Noãn, trở về ta sẽ làm một cái mặt nạ lại cho nàng.” Mộ Lương gật đầu đồng ý, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của Hoa Khấp Tuyệt mà phát sầu, bộ dáng của nàng đâu thật là quá trêu chọc người.

“Mộ Lương, không phải bộ dáng của chàng nhìn cũng như vậy sao!” Hoa Khấp Tuyệt lạnh lùng nhìn hấn, hừ nhẹ.

“A! Tuyệt Tuyệt, ta đi ngay!” cuối cùng Bạch Thánh Diêu cũng hồi hồn, vỗ vỗ đầu của mình, ngượng ngùng xoay người rời đi, nhưng không được bao lâu liền quay trở lại.

“Tuyệt Tuyệt, ca ca bọn họ còn đánh nhau, không có ai câu cá.”

“Mộ Lương, ta đói bụng.” Hoa Khấp Tuyệt vuốt vuốt bụng của mình, có chút vô lực nhìn hấn.

“A Noãn ngoan, ta liền bắt cá cho nàng, chờ bọn hấn trở lại mới hảo hảo thu thập bọn hấn.” Mộ Lương nhìn đáng vẻ dễ thương này của nàng, không nhịn được liền cúi đầu hôn lên mặt nàng một cái, ngay trước khi nàng đánh hấn liền lách mình rời đi.

“Vương Gia sẽ đi bắt cá?” này giờ Cảnh Duệ đi xem náo nhiệt vừa trở về, chỉ nghe thấy Vương Gia nhà mình muốn đi bắt cá, mặt liền ngạc nhiên.

“Tiểu thư đói bụng.” Lưu Nguyệt bĩu môi, tiểu thư nhà nàng đói bụng, Vương Gia dù đó giờ không hề bắt, cũng phải bắt.

“Vương gia đúng là rất cưng chiều Tuyệt cô nương.” Cảnh Duệ gật đầu một cái, chân thành cảm thán.

Lưu Nguyệt chỉ híp mắt cười mà không hề trả lời lạ, từ trong ngực móc ra một bọc đồ, xoay người đi về phía Hoa Khấp Tuyệt.

Cảnh Duệ nhìn bóng lưng của nàng mà ngẩn người, trong lúc hấn cười chính

hấn cũng không biết chính mình đang có bao nhiêu dụi dằm.

Loading...

Bạch Thánh Diêu ôm một cái rổ chạy về phía Mộ Lương, chọn nửa ngày nàng mới chọn được cái rổ tương đối nhỏ, nàng sợ chút nữa Vương Gia bắt cá nhỏ mà nàng cầm cái rổ quá lớn Vương Gia sẽ ngượng ngùng.

Hoa Khấp Tuyệt cũng chưa từng thấy Mộ Lương bắt cá bao giờ, có tò mò, liền đứng dậy vội vàng cùng Lưu Nguyệt đi theo sau.

Mộ Lương đứng ở đầu thuyền, quay đầu nhìn bọn họ một cái, nhú mày, tại sao đám người này thật giống như đến đây xem chuyện tiểu lâm.

“Khụ khụ, Vương Gia, ngài phải cẩn thận.” Cảnh Duệ cười gượng hai tiếng, “Trên thuyền có y phục để tắm rửa, một hồi chuẩn bị cho ngài thay!”

“Ta thay quần áo làm gì?” Mộ Lương híp mắt, không phải là bọn họ muốn hấn lội trong nước mà bắt chứ.

“Ngài không phải muốn xuống nước sao?” Bạch Thánh Diêu cũng đi lại.

“Ai nói.” Mộ Lương lạnh lùng hai người một cái, không trách được mọi người đều cái nét mặt này.

“Mộ Lương, nhanh lên một chút.” bao tử Hoa Khấp Tuyệt đau lên, trên người liền vô lực, thể chất này không được, nhất định phải thay đổi!

“Được được.” Mộ Lương thấy nàng nhú nhú mày, liền biết dạ dày nàng lại khó chịu, đau lòng vô cùng, lập tức hướng trong hồ xuất ra một chướng, nước hồ liền văng lên, chừng mười con cá lớn từ trong nước bay lên, tay Mộ Lương liền xuất chướng thứ hai, toàn bộ cá đều bay lên thuyền.

“Thánh Diêu, nhanh nấu cơm.” Mộ Lương nhàn nhạt nhìn nàng, sau đó đi về phía Hoa Khấp Tuyệt.

“Hả? A...a....” Bạch Thánh Diêu thất thần gật đầu, nhìn trên đất đầy cá, chỉ đơn giản như vậy?

“Khụ khụ, Thánh Diêu, để ta giúp ngươi, Cảnh Duệ, giúp chúng lượm cá!” Lưu Nguyệt ho khan một tiếng, kéo Thánh Diêu vào khoang thuyền, mặc dù phương pháp bắt cá của Vương Gia có chút kinh động, nhưng bụng tiểu thư nhà nàng không đợi được nàng ta cứ đứng ở đây ngẩn người.

Hoa Khấp Tuyệt liếc nhìn cá trên đất, rồi xoay người đi vào khoang thuyền, muốn đi lấy chút đồ ăn vặt của nàng để lấp đở dạ dày, lại không nghĩ đến dạ dày đột nhiên đau lên, làm nàng phải vịn ghế chậm rãi ngồi xuống, nhắm hai mắt

$\log$

Vào rằm Mồng Hai tháng đông tình hơi lờn, làm cho một
thuyền phu cộn chũu g, có một nam tử tuấn mĩ mặc cẩm
bào màu bạc đang đứng ở trên thuyền, nhìn qua bốn họ
thuyền như đang suy nghĩ gì đó, vòm lúc nhìn thấy Hoa
Khấp Tuyết.

Tổng nhẩy mắt nam từ mực ngàn y liền ngàn người, chứa bao giờ hồn thấy qua một cô nương tuyết sắc như thỏ, ngũ quan hoàn mỹ, khí chất xuất trần, thấy nàng nhẹ cau mày, người trên thuyền lại không hề bận tâm đến nàng, nội tâm liền động, chỉ cần nhìn một cái, thì hồn liền biết mình không buông tay được.

Cái nhũm mày của Hoa Khuyết Tuyết sinh ra một cảm giác vừa đau lòng vừa thương thức, xinh đẹp, điều này làm cho nam tử ngẩn ngơ, sinh ra một loại ý muốn bảo hộ, muốn nâng cô vào trong ngực để thương yêu.

Dật nhiên, nhìn thấy một nam tử mặc áo tím đi tới bên cạnh học y nữ tử kia, chậm rãi ôm nàng vào lòng, @dien@don@ly@don này y gần bộ dáng làm người ta nghĩ một cái hôn, không cam lòng nhìn theo hắn, phát hiện hắn chính là Thánh Vương của Mộ Quốc Mộ Lăng.

Nà là nữ học y gia hân là nữ nhân của hân! nam từ Ngàn y hung hăng cần rằng, mặt liêu hiên tào tán ác, Thành vương thì thế nào, nữ nhân mà làm muốn, hân nhất định phải đoạt được, hân nên đi có người tuyền sức như vậy, mới xứng với mình.

"Cố gia, nên trở về rồi." Trong khoang thuyền đi ra một lão nhân áo xám, cung kính nhìn nam tử mặc ngân y.

"Được," nam tử mặc Ngăn y nhàn nhạt đáp, giọng nói kèm theo nụ cười lạnh lùng, sau quay lại nhìn gương mặt tuyệt mỹ của Hoa Khảo Tuyết một cái, mới xoay người vào trong, nữ nhân kia, mặc dù nàng là nữ nhân của Mộ Lương, to cũng sẽ giành nàng cho bằng được!

Dội hẳn vào khoang thuyền. Mẹ Lương chạm rúi ngáng đầu lên, mặt lại lạnh như về phía thuyền kia. "A Noãn, nằng lại chèo mẹ thêm rúi họ rúi."

"Hả?" Hoa Khôp Tuyết khó hiểu nhìn hẳn.

"Hừ!" Mỗ Lương ôm nàng đứng lên, đi về phía khoang thuyền, về mặt rất thoải mái đáng ghét.

"Mộ Lương, chàng làm sao vậy?" Hoa Kháp Tuyết mấp máy môi, khẽ kéo hân.

"Anh mắt của người nhân vật nhìn nàng làm ta không thích." Mỗ Trường cố khuất nhìn nàng, ánh mắt của tên kia hèn không thể ăn được A Noãn, thật sự làm hắn rất bức bối!

"Giết là được rồi." một Hoa Khấp Tuyết hiện lên vẻ khinh thường. Một Lương không thích, nàng giúp hồn giết cũng được.

Mỹ Lương vào nghe, hỏi lòng nó nư cười, càng chiến ngát mãi của nàng, "Giải hẳn sẽ chọn phải phiên toái lớn nha..." Tuy nói như vậy, nhưng nó một hẳn không có chút nào khấn tụng.

¹⁰Hàn ta là ai? Mèo Khộp Tuyết nhìn nhợt nhợt nhìn hẳn

"Thời từ Phong Quốc, Phong Vụ Niên." Mạ Lương
nhếch môi, trong mắt xẹt qua tia xảo nguyệt cùng tính
toán, thời từ Phong Quốc sao lại tới đây sớm như vậy.

Hoa Khốp Tuyết đưa môi, trong mắt hiện lên vẻ khinh thường, đột nhiên dọ dầy lại đau nhói, khẽ nhủu mày lại.

"A Nởn, da dầy lại đâu?" @điên@điên@lạ@điên Mò
Lưng đau lòng nhin nằng, đũa tay đặt lên bụng của
nàng, sau đó có một cú đẩy nóng từ trong lòng bàn tay
phát ra, làm cho Hoa Khôi Tuyết đỏ chín hơn một chút.

"Không có chuyện gì," nội tâm Hoa Kháp Tuyết khẽ động, mỉm cười, dựa vào ngực hắn.

Ôm được hương trong ngực, tâm tình Mỹ Lương
đổ tới lại, nhanh chóng ôm nàng trở lại khoang thuyền,
thấy Bạch Thánh Hiền đã nấu món cá xong rồi, lúc này
mới thở phào nhẹ nhõm, liền vén tay áo lên bắt đầu gỡ
xương cá.

Hon Khép Tươi thắm đây, nụ cười căng tươi, lúc này
có Bạch Thanh Diên cùng Lưu Nguyệt đều ngây ngất
có người, quên cả động tác trong tay.

Mặc dù Cảnh Huệ cũng kinh ngạc, nhưng dù sao cũng đây cũng là chỉ mẫu của mình, nên hẳn không dám suy nghĩ nhiều, mãi chờ đến được một mùi khét bay đến, mới luồng khói đen bay lên, miệng liền co rút.

"*Lưu Nguyệt, Vạch đời cô nương, cái nồi lẩu.*"

"A! Cá của ta!" Bạch Thính Diên hét lên một tiếng, vội vàng buông lưới ra.

Đột nhiên, một cô bé ngời từ bên ngoài vọt vào, ôm Bạch Thánh Hiền lên kiểm tra trên dưới, khẩn trương hỏi, "Thánh Hiền, sao vậy?"

Bạch Thánh Hiền ngạ ngược nhìn về mặt hốt hoảng của
Mộ Lễ, khuôn mặt nhỏ nhằn liến đò lên.

Mà Lê cũng là phần cứng lại, lưng tựa họ khom một cái, chạm rồi hướng năng ra, vào rồi nghe năng thốt chốt tai, trong nhảy một trong dần liền trắng rỗng, chỉ trên dây to lông, không chịu nổi ngay bên vọt vào, ngay cả chính hẳn cũng không biết tại sao lại như vậy.

Hoa Khớp Tuyết như mây, mắt thoáng hiện trên tóc

Sau đó Bạch Thành Vũ tiến vào cũng thấy vậy, nụ cười trên mặt càng lớn, thì ra là tiểu tử Hoàng đế này không phải là không có cảm giác gì đối với Thánh Hiền nha, vậy thì hẳn có thể yên tâm.

59. Chương 46: Đào Hoa = Ruồi Bọ

Editor: thao1504

“Thánh Diêu, chuẩn bị chút gì ăn đi.” Hoa Khấp Tuyết nhàn nhạt nhìn Bạch Thánh Diêu, mỉm cười.

Bạch Thánh Diêu nhìn nụ cười của nàng, có chút sững người, Lưu Nguyệt bên cạnh liền che miệng cười khê, “Tiểu thư, người nên mang theo mặt nạ đi, người xem dù Thánh Diêu là một cô nương cũng bị người làm mê hoặc kia.”

“A Noãn, trở về ta sẽ làm một cái mặt nạ lại cho nàng.” Mộ Lương gật đầu đồng ý, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của Hoa Khấp Tuyết mà phát sầu, bộ dáng của nàng đâu thật là quá trẻu chọc người.

“Mộ Lương, không phải bộ dáng của chàng nhìn cũng như vậy sao!” Hoa Khấp Tuyết lạnh lùng nhìn hắn, hừ nhẹ.

“A! Tuyết Tuyết, ta đi ngay!” cuối cùng Bạch Thánh Diêu cũng hồi hồn, vỗ vỗ đầu của mình, ngượng ngùng xoay người rời đi, nhưng không được bao lâu liền quay trở lại.

“Tuyết Tuyết, ca ca bọn họ còn đánh nhau, không có ai câu cá.”

“Mộ Lương, ta đói bụng.” Hoa Khấp Tuyết vượt vượt bụng của mình, có chút vô lực nhìn hắn.

“A Noãn ngoan, ta liền bắt cá cho nàng, chờ bọn hắn trở lại mới hảo hảo thu thập bọn hắn.” Mộ Lương nhìn dáng vẻ dễ thương này của nàng, không nhịn được liền cúi đầu hôn lên mặt nàng một cái, ngay trước khi nàng đánh hắn liền lách mình rời đi.

“Vương Gia sẽ đi bắt cá?” này giờ Cảnh Duệ đi xem náo nhiệt vừa trở về, chỉ nghe thấy Vương Gia nhà mình muốn đi bắt cá, mặt liền ngạc nhiên.

“Tiểu thư đói bụng.” Lưu Nguyệt bĩu môi, tiểu thư nhà nàng đói bụng, Vương Gia dù đó giờ không hề bắt, cũng phải bắt.

“Vương gia đúng là rất cưng chiều Tuyết cô nương.” Cảnh Duệ gật đầu một cái, chân thành cảm thán.

Lưu Nguyệt chỉ híp mắt cười mà không hề trả lời lại, từ trong ngực móc ra một bọc đồ, xoay người đi về phía Hoa Khấp Tuyết.

Cảnh Duệ nhìn bóng lưng của nàng mà ngẩn người, trong lúc hắn cười chính

hắn cũng không biết chính mình đang có bao nhiêu dịu dàng.

Bạch Thánh Diêu ôm một cái rổ chạy về phía Mộ Lương, chọn nửa ngày nàng mới chọn được cái rổ tương đối nhỏ, nàng sợ chút nữa Vương Gia bắt cá nhỏ mà nàng cầm cái rổ quá lớn Vương Gia sẽ ngượng ngùng.

Hoa Khấp Tuyết cũng chưa từng thấy Mộ Lương bắt cá bao giờ, có tò mò, liền đứng dậy vội vàng cùng Lưu Nguyệt đi theo sau.

Mộ Lương đứng ở đầu thuyền, quay đầu nhìn bọn họ một cái, nhú mày, tại sao đám người này thật giống như đến đây xem chuyện tiểu lâm.

“Khụ khụ, Vương Gia, ngài phải cẩn thận.” Cảnh Duệ cười gượng hai tiếng, “Trên thuyền có y phục để tắm rửa, một hồi chuẩn bị cho ngài thay!”

“Ta thay quần áo làm gì?” Mộ Lương híp mắt, không phải là bọn họ muốn hắn lội trong nước mà bắt chứ.

“Ngài không phải muốn xuống nước sao?” Bạch Thánh Diêu cũng đi lại.

“Ai nói.” Mộ Lương lạnh lùng hai người một cái, không trách được mọi người đều cái nét mặt này.

“Mộ Lương, nhanh lên một chút.” bao tử Hoa Khấp Tuyết đau lên, trên người liền vô lực, thể chất này không được, nhất định phải thay đổi!

“Được được.” Mộ Lương thấy nàng nhú nhú mảy, liền biết dạ dày nàng lại khó chịu, đau lòng vô cùng, lập tức hướng trong hồ xuất ra một chướng, nước hồ liền văng lên, chừng mười con cá lớn từ trong nước bay lên, tay Mộ Lương liền xuất chướng thứ hai, toàn bộ cá đều bay lên thuyền.

“Thánh Diêu, nhanh nấu cơm.” Mộ Lương nhàn nhạt nhìn nàng, sau đó đi về phía Hoa Khấp Tuyết.

“Hả? A...a...” Bạch Thánh Diêu thất thần gật đầu, nhìn trên đất đầy cá, chỉ đơn giản như vậy?

“Khụ khụ, Thánh Diêu, để ta giúp ngươi, Cảnh Duệ, giúp chúng lượm cá!” Lưu Nguyệt ho khan một tiếng, kéo Thánh Diêu vào khoang thuyền, mặc dù phương pháp bắt cá của Vương Gia có chút kinh động, nhưng bụng tiểu thư nhà nàng không đợi được nàng ta cứ đứng ở đây ngăn người.

Hoa Khấp Tuyết liếc nhìn cá trên đất, rồi xoay người đi vào khoang thuyền, muốn đi lấy chút đồ ăn vặt của nàng để lấp đỡ dạ dày, lại không nghĩ đến dạ dày đột nhiên đau lên, làm nàng phải vịn ghế chậm rãi ngồi xuống, nhắm hai mắt lại.

Vừa rồi Mộ Lương động tĩnh hơi lớn, làm cho một thuyền phụ cận chú ý, có một nam tử tuấn mỹ mặc cẩm bào màu bạc đang đứng ở trên thuyền, nhìn qua bọn họ thuyền như đang suy nghĩ gì đó, vừa lúc nhìn thấy Hoa Khấp Tuyết.

Trong nháy mắt nam tử mặc ngân y liền ngăn người, chưa bao giờ hắn thấy qua một cô nương tuyệt sắc như thế, ngũ quan hoàn mỹ, khí chất xuất trần, thấy nàng nhẹ cau mày, người trên thuyền kia lại không hề bận tâm đến nàng, nội tâm liền động, chỉ cần nhìn một cái, thì hắn liền biết mình không buông tay được.

Cái nhú mảy của Hoa Khấp Tuyết sinh ra một cảm giác vừa đau lòng vừa thương thức cảnh đẹp, điều này làm cho nam tử ngân y sinh ra một loại ý muốn bảo hộ, muốn nàng ôm vào trong ngực để thương yêu.

Đột nhiên, hắn nhìn thấy một nam tử mặc áo tím đi tới bên cạnh bạch y nữ tử kia, chậm rãi ôm nàng vào lòng, này a yêu bộ dáng làm người ta ngứa mắt của hắn, không cam lòng nhìn theo hắn, phát hiện hắn chính là Thánh Vương của Mộ Quốc Mộ Lương.

Nữ tử bạch y kia hắn là nữ nhân của hắn! nam tử Ngân y hung hăng cắn răng, mắt liền hiện tia tàn ác, Thánh vương thì thế nào, nữ nhân mà hắn muốn, hắn nhất định phải đoạt được, hơn nữa chỉ có người tuyệt sắc như vậy, mới xứng với mình.

“Gia, nên trở về rồi.” Trong khoang thuyền đi ra một lão nhân áo xám, cung kính nhìn nam tử mặc ngân y.

“Được.” nam tử mặc Ngân y nhàn nhạt đáp, giọng nói kèm theo nụ cười lạnh lùng, sau quay lại nhìn gương mặt tuyệt mỹ của Hoa Khấp Tuyết một cái, mới xoay người vào trong, nữ nhân kia, mặc dù nàng là nữ nhân của Mộ Lương, ta cũng sẽ giành nàng cho bằng được!

Đợi hắn vào khoang thuyền, Mộ Lương chậm rãi ngẩng đầu lên, mắt rét lạnh nhìn về phía thuyền kia, “A Noãn, nàng lại chiêu mộ thêm ruồi bọ rồi.”

“Hả?” Hoa Khấp Tuyết khó hiểu nhìn hắn.

“Hừ!” Mộ Lương ôm nàng đứng lên, đi về phía khoang thuyền, vẻ mặt rất thối tha đáng ghét.

“Mộ Lương, chàng làm sao vậy?” Hoa Khấp Tuyết mấp má môi, khẽ kéo hắn.

“Ánh mắt của nam nhân vừa nhìn nàng làm ta không thích.” Mộ Lương ủy khuất nhìn nàng, ánh mắt của tên kia hận không thể ăn được A Noãn, thật sự làm hắn rất bức bối!

“Giết là được rồi.” mắt Hoa Khấp Tuyết hiện lên vẻ khinh thường, Mộ Lương không thích, nàng giúp hắn giết cũng được.

Mộ Lương vừa nghe, hài lòng nở nụ cười, cương chiều ngất mũi của nàng, “Giết hắn sẽ chọc phải phiền toái lớn nha...” Tuy nói như vậy, nhưng vẻ mặt hắn không có chút nào khẩn trương.

“Hắn ta là ai?” Hoa Khấp Tuyết nhàn nhạt nhìn hắn.

“Thái tử Phong Quốc, Phong Vụ Niên.” Mộ Lương nhếch môi, trong mắt xẹt qua tia xảo nguyệt cùng tính toán, thái tử Phong Quốc sao lại tới đây sớm như vậy.

Hoa Khấp Tuyết bấu môi, trong mắt hiện lên vẻ khinh thường, đột nhiên dạ dày lại đau nhói, khẽ nhúu mày lại .

“A Noãn, dạ dày lại đau?” Mộ Lương đau lòng nhìn nàng, bàn tay đặt lên bụng của nàng, sau đó có một cỗ khí nóng từ trong lòng bàn tay phát ra, làm cho Hoa Khấp Tuyết dễ chịu hơn một chút.

“Không có chuyện gì.” nội tâm Hoa Khấp Tuyết khẽ động , mỉm cười, dựa vào ngực hắn.

Ôm được nhuyển hương trong ngực, tâm tình Mộ Lương đã tốt lại, nhanh chóng ôm nàng trở lại khoang thuyền, thấy Bạch Thánh Diêu đã nấu món cá xong rồi, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, liền vén tay áo lên bắt đầu gỡ xương cá.

Hoa Khấp Tuyết thấy vậy, nụ cười càng tươi, lúc này cả Bạch Thánh Diêu cùng Lưu Nguyệt đều ngây ngẩn cả người, quên cả động tác trong tay.

Mặc dù Cảnh Duệ cũng kinh ngạc, nhưng dù sao cũng đây cũng là chủ mẫu của mình, nên hắn không dám suy nghĩ nhiều, mũi chọt ngửi được một mùi khét bay đến, một luồng khói đen bay lên, miệng liền co rút.

“Lưu Nguyệt, Bạch đại cô nương, cái nồi lẩu.”

“A! Cá của ta!” Bạch Thánh Diêu hét lên một tiếng, vội vàng bưng nồi ra.

Đột nhiên, một có bóng người từ bên ngoài vọt vào, ôm Bạch Thánh Diêu lên kiểm tra trên dưới, khẩn trương hỏi, “Thánh Diêu, sao vậy?”

Bạch Thánh Diêu ngơ ngác nhìn về mặt hốt hoảng của Mộ Lê, khuôn mặt nhỏ nhắn liền đỏ lên.

Mộ Lê cũng là phản ứng lại, lúng túng ho khan một cái, chậm rãi buông nàng ra, vừa rồi nghe nàng thét chói tai, trong nháy mắt trong đầu liền trống rỗng, chỉ tràn đầy lo lắng, không chút nghĩ ngợi liền vọt vào, ngay cả chính hắn cũng không biết tại sao lại như vậy.

Hoa Khấp Tuyết nhúu mày, mắt thoáng hiện trên tức.

Sau đó Bạch Thánh Vũ tiến vào cũng thấy vậy, nụ cười trên mặt càng lớn, thì ra là tiểu tử Hoàng đế này không phải là không có cảm giác gì đối với Thánh Diêu nha, vậy thì hắn có thể yên tâm.

60. Chương 47: Chương 47

Trạch Linh thấy bộ dạng Vương Gia dứt Vương Phi ăn cá, há miệng, muốn nói gì đó nhưng lại không biết mở miệng thế nào, lần đầu tiên hắn thấy Vương Gia nhà dứt người ta ăn, lại còn rất vui vẻ.

“Vương Gia, sao không để Vương Phi tự mình ăn ?” Trạch Linh không hiểu hỏi, hắn nhớ là tay của Vương Phi hề không bị thương nha?

“Trạch Linh, ngươi đúng là người không hiểu phong tình gì cả!” Bạch Thánh Vũ thất bại vỗ trán, Mộ Lương là người đầy thông minh lạnh lợi lại xảo trá, tại sao lại không dạy ra được loại thuộc hạ này.

“Hà?” Trạch Linh ngu ngốc nhìn hắn, vẻ lạnh lùng bên ngoài bị phá vỡ.

Hoa Khấp Tuyết thấy vậy, nhúu mày, thì ra Trạch Linh không phải là người có cá tính lạnh lùng,xem ra nàng nhìn lầm rồi.

“A Noãn, ngoan ngoãn ăn đi, đừng nhìn người khác.” Mộ Lương cười híp mắt nhìn nàng, trong giọng nói mang theo nét cứng chiều trong đó, chỉ là tại đây đều là người thông minh, làm sao nghe không ra giọng này đầy mùi dấm.

“Hoàng thúc, lưu động trong thân thể người, toàn là giấm chua.” Mộ Lê cắn chiếc dưa trên ghẹo, đột nhiên bị mắc xương cá, không ngừng ho khan.

“Lê nhi, có phải hay không hoàng thúc đã từng dạy ngươi, tự gây nghiệt, không thể sống?” Mộ Lương hừ nhẹ, nở nụ cười với vẻ đắc ý.

“Lê ca ca, người không sao chứ.” Bạch Thánh Diêu vội vàng đưa một chén nước qua, vỗ lưng cho hắn.

“Không, không có việc gì.” Mộ lê uống nước xong, tốt hơn nhiều, thở hổn hển, đột nhiên phát cách Bạch Thánh Diêu mới vừa xưng hô, mắt liền tràn đầy ý cười, cuối cùng cũng không gọi mình là hoàng thượng, dễ nghe hơn nhiều.

Bạch Thánh Diêu không ý thức được vấn đề xưng hô, chỉ thấy hắn không có việc gì, liền thở phào nhẹ nhõm, nhưng trong lòng lại rất là ảo não, rõ ràng muốn quên hắn, rõ ràng nói sẽ không quan tâm hắn, nhưng vì cái gì mà chính nàng không tìm lòng được?

Bạch Thánh Vũ cười ranh mãnh, trong lòng cũng đang than thở, hắn chợt nhớ lúc trước khi hắn cũng bị mắc xương cá ngay cổ họng, không được quan tâm như vậy nha.

Có muội muội đúng là không dùng được, đúng với câu cùi chỏ lúc nào cũng hướng ra ngoài a!

Loading...

“Các ngươi phải quen với phẩm chất này của Vương Gia các ngươi biết không?” Mộ lê tốt lên liền quên vết thương đau khổ hồi nãy, lại bắt đầu trêu ghẹo, “Các ngươi đi theo Vương Gia học nhiều thêm một ít, để tương lai cũng biết yêu thương nàng dâu của mình như vậy mới là nam nhân tốt.”

“Lê nhi, lần này sinh nhật ngươi, mỹ nhân tới đây cũng không ít, hoàng thúc nhất định sẽ giúp tìm người tốt cho con.” Mộ Lương cười rất từ ái, chỉ còn kém không có sờ lên đầu của hắn mà thôi.

“Hoàng thúc, ta sai lầm rồi.” Mộ lê bĩu môi, vẻ mặt đưa đám, “Nhìn những đám người trong cung liền muốn ói, đừng giày vò ta thêm nữa.”

Mộ Lương nhìn vẻ mặt bi thương của hắn, trên mặt vẫn cười rất ôn nhu, tiếp tục dứt cá cho Hoa Khấp Tuyết.

Bạch Thánh Diêu mấp máy môi, sắc mặt rất không tốt, Đúng vậy a, hắn là hoàng thượng, hắn không thể như thời thiếu niên suốt ngày quần quít bên mình chỉ biết có mình mình, cũng không vĩnh viễn chỉ thuộc về một người. Nàng nên quên, nàng phải quên hắn!

Càng nghĩ trong lòng càng khó chịu, Bạch Thánh Diêu chậm rãi để đĩa xuống, đi ra ngoài khoang thuyền.

“Tuyết Tuyết, ta đi ra ngoài hóng gió một chút.”

“Ừ.” Hoa Khấp Tuyết nhàn nhạt nhìn nàng một cái, cũng ngồi dậy, ngăn cản động tác Mộ Lương đang dứt nàng lại, “Mộ Lương, ta ăn no, chàng nên ăn đi.”

“Được.” Mộ Lương được giải nhân quan tâm, tâm tình rất tốt, mỉm cười nhìn cá trên bàn, đoán chừng cá này dù có còn sống, hắn cũng sẽ rất thích.

“Vương Gia, giữ hình tượng.” Cảnh Duệ ho khan một tiếng, tốt bụng nhắc nhở, Lưu Nguyệt được, “Xì” một tiếng nở nụ cười.

Mộ Lương thu lại nụ cười lạnh lùng nhìn hai người, sống lưng của hai người liền tê dại một trận, cười gượng hai tiếng cúi đầu tiếp tục ăn.

“Thức ăn đều bị nguội rồi.” Hoa Khấp Tuyết nhìn cá trên bàn, liền nhíu mày, “Mộ Lương, đừng ăn, ta đi nấu cho chàng món khác” Dứt lời, liền đứng dậy đi về phía bếp, dù là

61. Chương 47: Hoa Khấp Tuyết Ghen Tuông (phần Hai)

Editor: thao1504

Trạch Linh thấy bộ dạng Vương Gia dứt Vương Phi ăn cá, há miệng, muốn nói gì đó nhưng lại không biết mở miệng thế nào, lần đầu tiên hắn thấy Vương Gia nhà dứt người ta ăn, lại còn rất vui vẻ.

“Vương Gia, sao không để Vương Phi tự mình ăn ?” Trạch Linh không hiểu hỏi, hắn nhớ là tay của Vương Phi hề không bị thương nha?

“Trạch Linh, ngươi đúng là người không hiểu phong tình gì cả!” Bạch Thánh Vũ thất bại vỗ trán, Mộ Lương là người đầy thông minh lạnh lợi lại xảo trá, tại sao lại không dạy ra được loại thuộc hạ này.

“Hả?” Trạch Linh ngu ngốc nhìn hắn, vẻ lạnh lùng bên ngoài bị phá vỡ.

Hoa Khấp Tuyết thấy vậy, nhú mày, thì ra Trạch Linh không phải là người có cá tính lạnh lùng, xem ra nàng nhìn lầm rồi.

“A Noãn, ngoan ngoãn ăn đi, đừng nhìn người khác.” Mộ Lương cười híp mắt nhìn nàng, trong giọng nói mang theo nét cứng chiều trong đó, @dien@dan@lq@đôn chỉ là tại đây đều là người thông minh, làm sao nghe không ra giọng này đầy mùi dấm.

“Hoàng thúc, lưu động trong thân thể người, toàn là giấm chua.” Mộ lê cắn chiếc dưa trêu ghẹo, đột nhiên bị mắc xương cá, không ngừng ho khan.

“Lê nhi, có phải hay không hoàng thúc đã từng dạy ngươi, tự gây nghiệt, không thể sống?” Mộ Lương hừ nhẹ, nở nụ cười với vẻ đắc ý.

“Lê ca ca, người không sao chứ.” Bạch Thánh Diêu vội vàng đưa một chén nước qua, vỗ lưng cho hắn.

“Không, không có việc gì.” Mộ lê uống nước xong, tốt hơn nhiều, thở hổn hển, đột nhiên phát cách Bạch Thánh Diêu mới vừa xưng hô, mắt liền tràn đầy ý cười, cuối cùng cũng không gọi mình là hoàng thượng, dễ nghe hơn nhiều.

Bạch Thánh Diêu không ý thức được vấn đề xưng hô, chỉ thấy hắn không có việc gì, liền thở phào nhẹ nhõm, nhưng trong lòng lại rất là ảo não, rõ ràng muốn quên hắn, rõ ràng nói sẽ không quan tâm hắn, nhưng vì cái gì mà chính nàng không kìm lòng được?

Bạch Thánh Vũ cười ranh mãnh, trong lòng cũng đang than thở, hắn chợt nhớ lúc trước khi hắn cũng bị mắc xương cá ngay cổ họng, không được quan tâm như vậy nha.

Có muối muối đúng là không dùng được, đúng với câu cùi chỏ lúc nào cũng hướng ra ngoài a!

“Các người phải quen với phẩm chất này của Vương Gia các người biết không?” Mộ lê tốt lên liền quên vết thương đau khổ hồi nãy, lại bắt đầu trêu ghẹo, “Các người đi theo Vương Gia học nhiều thêm một ít, để tương lai cũng biết yêu thương nàng dâu của mình như vậy mới là nam nhân tốt.”

“Lê nhi, lần này sinh nhật ngươi, mỹ nhân tới đây cũng không ít, hoàng thúc nhất định sẽ giúp tìm người tốt cho con.” Mộ Lương cười rất từ ái, chỉ còn kém không có sờ lên đầu của hắn mà thôi.

“Hoàng thúc, ta sai lầm rồi.” Mộ lê bĩu môi, vẻ mặt đờ đẫn, “Nhìn những đám người trong cung liền muốn ới, đừng giày vò ta thêm nữa.”

Mộ Lương nhìn vẻ mặt bi thương của hắn, trên mặt vẫn cười rất ôn nhu, tiếp tục dứt cá cho Hoa Khấp Tuyết.

Bạch Thánh Diêu mấp máy môi, sắc mặt rất không tốt, Đúng vậy a, hắn là hoàng thượng, hắn không thể như thời thiếu niên suốt ngày quần quít bên mình chỉ biết có mình mình, cũng không vĩnh viễn chỉ thuộc về một người. Nàng nên quên, nàng phải quên hắn!

Càng nghĩ trong lòng càng khó chịu, Bạch Thánh Diêu chậm rãi để dưa xuống, đi ra ngoài khoang thuyền.

“Tuyệt Tuyệt, ta đi ra ngoài hóng gió một chút.”

“Ừ.” Hoa Khấp Tuyết nhàn nhạt nhìn nàng một cái, cũng ngồi dậy, ngăn cản động tác Mộ Lương đang dứt nàng lại, “Mộ Lương, ta ăn no, chàng nên ăn đi.”

“Được.” Mộ Lương được giai nhân quan tâm, tâm tình rất tốt, mỉm cười nhìn cá trên bàn, đoán chừng cá này dù có còn sống, hắn cũng sẽ rất thích.

“Vương Gia, giữ hình tượng.” Cảnh Duệ ho khan một tiếng, tốt bụng nhắc nhở, Lưu Nguyệt được, “Xì” một tiếng nở nụ cười.

Mộ Lương thu lại nụ cười lạnh lùng nhìn hai người, sống lưng của hai người liền tê dại một trận, cười gượng hai tiếng cúi đầu tiếp tục ăn.

“Thức ăn đều bị nguội rồi.” Hoa Khấp Tuyết nhìn cá trên bàn, liền nhíu mày, “Mộ Lương, đừng ăn, ta đi nấu cho chàng món khác” Dứt lời, liền đứng dậy đi về phía bếp, dù là trong thuyền này nhưng bất cứ cái gì cũng không thiếu.

“Vương Phi biết làm cơm?” Trạch Linh trợn mắt, không thể tin nổi, bây giờ những cô nương chưa xuất giá có ai mà không phải mười ngón tay không dính nước chứ.

“Rất kỳ quái?” Mộ Lương hừ nhẹ, híp mắt cười đi theo, “A Noãn, ta giúp nàng.”

Trạch Lương lặng lẽ ăn mấy thứ trên bàn, khuôn mặt ôn hòa của vương gia làm tạo ra một vết nứt cho bọn hắn, trong lòng bọn hắn luôn tôn Vương gia như Thần lạnh lùng khát máu, hiện tại hình ảnh đó đã còn tồn tại nữa a.

Không lâu sau, Hoa Khấp Tuyết đã nướng xong một con cá cho Mộ Lương, hương vị kia làm cho mọi người thêm thưởng, chỉ là không ai dám tiến lên giành với Mộ Lương, như vậy đúng là không muốn sống nữa đi.

Nhìn bộ dáng hắn ăn đây vui vẻ, thật là hâm mộ muốn chết.

Nhưng lúc này, trong nhóm người thêm thưởng món cá kia, không có Mộ Lê.

Mộ Lê ngơ ngác nhìn gì đó trong chén, nhíu mày lại, khuôn mặt tươi cười bình thường giờ trở nên buồn phiền, Thánh Diêu đi ra ngoài làm gì, vừa rồi tại sao hắn có cảm giác nàng có chút không vui.

Hắn đối với Thánh Diêu tuyệt đối không chỉ là tình huynh muội, trước kia lúc nào nha đầu kia luôn cận kề bên hắn, hắn chưa có cảm giác được cái gì không đúng, nhưng bây giờ nàng đối với hắn lạnh nhạt như vậy, điều này làm cho hắn rất khó chịu, đồng thời trong lòng toát ra một loại cảm xúc quái dị không biết tên. Loại cảm giác đó, giống như là thích.

“Mộ Lê, có một số việc, nên giải quyết, thì giải quyết nhanh chóng, không nên để đến cuối cùng, hại người hại mình.” giọng Bạch Thánh Vũ lạnh lùng truyền đến, thức tỉnh Mộ Lê.

“Có phải người biết chuyện gì?” Mộ Lê híp mắt trừng hắn, có chút nóng nảy.

“Tai sao ta phải nói cho người biết?” Bạch Thánh Vũ nhún vai, rõ ràng không có ý định phối hợp.

“Nói.” Mộ Lê sắc mặt trầm xuống, uy nghiêm bậc đế vương hiển rõ ra, trên mặt không còn cười gợn.

Bạch Thánh Vũ thấy thế, không những không sợ, ngược lại còn vui mừng nở nụ cười, “Rốt cuộc cũng biết nghiêm túc, người muốn biết cái gì, nên làm cho Thánh Diêu tự mình nói cho người biết, không nên để ta nói.”

Bạch Thánh Vũ nói xong liền cúi đầu dồn sức ăn cá, không thêm nói với Mộ Lê nữa.

“Bạch Thánh Vũ ngươi không được quá phận!” Mộ Lê cau mày, liền đứng dậy định đánh hắn, lại bị giọng nói lạnh nhạt của Hoa Khấp Tuyết ngăn cản.

“Mộ Lê, hậu cung của ngươi, nên làm sạch đi.” Hoa Khấp Tuyết lạnh nhạt nhìn hắn, Thánh Diêu kiêu ngạo từ trong xương, muốn nàng dễ dàng chấp nhận chia sẻ một người đàn ông cùng với nữ nhân khác, là chuyện không thể nào.

“Hoàng thất, người nói là.” Mộ Lê trợn to mắt, đột nhiên nhớ ra Thánh Diêu đối với hắn lạnh nhạt là thời điểm hắn nạp phi tử thứ nhất vào cung, chẳng lẽ nàng đối với mình cũng vậy.

“Tự mình nghĩ, chớ làm phiền A Noãn nhà ta!” Mộ Lương lạnh lùng nhìn hần, chính phải ý tình cảm của chính hần ta, chớ tìm nữ nhân của hần mà hỏi.

“Hoàng thúc! Ta đúng là chất tử của người sao, ta có phiền não người không phải giúp ta giải quyết coi như xong đi, lại. . . .” Mộ Lê xù lông rồi, cầm giận nhìn Mộ Lương, trong lòng hần đang rất loạn, hoàng thúc lại không hề giúp hần một chút gì.

“Vậy nàng dâu của người có phải hay không muốn ta cưới luôn giúp người?” Mộ Lương lạnh lùng nhìn hần.

“Cút!” Mộ Lê nghe vậy, trong nháy mắt giận đến tái mặt, khó chịu vỗ bàn, làm cho chén đĩa trên bàn bay loạn cả lên, khiến cho mọi người nổi giận.

Mà Mộ Lương đang cười hả hê, cầm đĩa lên chuẩn bị ăn tiếp, lại phát hiện cái mâm cá đã bị người khác cầm đi.

“A Noãn, ta còn chưa ăn xong.” Mộ Lương khó hiểu nhìn Hoa Khấp Tuyết.

Gương mặt Hoa Khấp Tuyết lạnh lùng, không hề nhìn hần, trực tiếp đổ cá trong mâm xuống hồ.

“A Noãn. . . .”

“Không phải muốn cưới vợ giúp Mộ Lê?” Mắt Hoa Khấp Tuyết nhìn làm người ta lạnh lẽo, mọi người đều cảm nhận được quanh thân nàng tản mát ra lãnh khí nhưng trong đó đánh hơi được vị chua trong đó.

Thì ra là, thích ăn giấm không chỉ mình Vương Gia bọn họ.

“A Noãn, người ghen.” Mộ Lương cười híp cả mắt, tay liền ôm nàng vào trong ngực, đối mặt với nàng sau đó liền cuồng hôn.

Hần làm cho Hoa Khấp Tuyết vừa bực mình vừa buồn cười, giơ tay lên che miệng của hần lại, tức giận trừng mắt nhìn hần, “Mộ Lương, chàng cầm tinh con chó ah.”

Mộ Lương nghe vậy, mắt thoáng hiện tia gian xảo, miệng bị nàng che liền há ra một chút, dùng đầu lưỡi dò xét bên ngoài, liếm nhẹ lòng bàn tay của nàng một cái, thấy thân thể run lên nàng, rút tay về, cười xấu xa hôn lên cằm của nàng.

“A Noãn, thật thông minh, chuyện này cũng biết.”

Hoa Khấp Tuyết đỏ mặt lên, nhìn về phía khác.

Mọi người thấy vậy, thổn thức không dứt, Vương Gia vì đuổi theo nàng dâu, là cái gì cũng không để ý.

62. Chương 48: Chương 48

Nhà bếp, Thánh vương phủ.

“Lưu Nguyệt, đến được phòng lấy giúp ta ít đồ, ta đã soạn xong hết để trong một cái giỏ.” Hoa Khấp Tuyết ngồi trên ghế nhìn cách điều chế được thiện Mộ Lương viết cho nàng, ném ngọc thiên cho Lưu Nguyệt.

“Dạ, tiểu thư!” Lưu Nguyệt gật đầu, sờ sờ ngọc thiên, cất vào trong ngực chạy ra khỏi nhà bếp.

“Lưu Nguyệt người chạy chậm một chút, coi chừng té!” Bạch Thánh Diêu đang ở cửa định đi vào, thiếu chút nữa đụng phải Lưu Nguyệt, không khỏi la lên khi thấy Lưu Nguyệt đang chạy quá nhanh.

” Thánh Diêu.” Hoa Khấp Tuyết gật đầu với Bạch Thánh Diêu, sau đó tiếp tục nhìn phương thuốc trong tay.

“Tuyệt Tuyệt Chào buổi sáng! Người đang muốn làm gì vậy?” Bạch tThánh Diêu nhìn đơn thuốc trong tay nàng, kỳ quái cau mày, trong phòng bếp nghiên cứu phương thuốc; “Là ai ngã bệnh hả?”

“Không phải, làm cho ta chút được thiện, cho Mộ Lương bồi bổ thân thể.” Hoa Khấp Tuyết cũng không ngẩng đầu lên, từ rút ra một phương thuốc, còn lại cất vào trong ngực.

“Chắc chắc, Tuyết Tuyết a, người thật đúng là đức hạnh nha.” Bạch Thánh Diêu mập mờ nháy mắt, vén lên tay áo rồi bắt đầu thái thức ăn, chút nữa sẽ dùng đến những cái này.

” Thánh Diêu, ta đức hạnh nhưng so ra vẫn kém người.” Hoa Khấp Tuyết chậm rãi đứng dậy, nhàn nhạt nhìn nàng một cái, “Nếu ta không có đoán sai, người là vì Mộ Lê nên mới thích nấu ăn .”

“Người...người làm sao biết?” sắc mặt Bạch Thánh Diêu liền trắng nhợt, trong mắt thoáng hốt hoảng, dao trong tay thiếu chút nữa cắt trúng tay.

“Cẩn thận một chút.” Hoa Khấp Tuyết hiếm khi mỉm cười, giơ tay lên lấy đi dao trong tay nàng, sau đó ngược mắt lên nhìn thẳng vào hai mắt của nàng, “Bởi vì người nấu ngon nhất, đều là những món Mộ Lê thích ăn.”

“Tuyết Tuyết.” Bạch Thánh Diêu cười khỏ, nhìn con người trong treo lạnh lùng của nàng, trong bụng cảm thán, bình thường mắt cứ lạnh nhạt như vậy, lại không có gì có thể lừa gạt được nàng.

“Mọi chuyện không thể chỉ nhìn bề ngoài.” Hoa Khấp Tuyết khẽ vuốt đầu nàng, đưa dao trả lại tay nàng, “Làm theo con tim của mình đi, có lẽ sẽ đạt được kết quả không hề nghĩ tới.”

Loading...

Mắt Hoa Khấp Tuyết thoáng qua hiện lên ánh nhìn khó hiểu, xoay người đi về phía bếp lò, bắt tay vào chuẩn bị món ăn hôm nay, hôm nay sẽ dùng gạo tẻ.

Nét mặt Bạch Thánh Diêu có chút cô đơn, theo tim của mình mà làm, nàng có thể không? Không sai, nàng yêu thích nấu ăn như vậy, cũng là bởi vì mộ lê từ nhỏ đã thích ăn, từ từ, mình chính cũng thật tâm thích nó, nhưng nam nhân làm cho nàng cam nguyện rửa tay nấu canh, lại trở thành hoàng thượng, hoàng thượng a.

.....

“Tiểu thư, đồ đã lấy đến rồi !” Lưu Nguyệt thở hồng hộc chạy vào, đem rổ đặt mạnh lên bàn làm bàn chấn động, kêu Bạch Thánh Diêu từ trong mạch suy nghĩ của mình giật mình tỉnh lại.

“Để đó là được rồi.” Hoa Khấp Tuyết nhàn nhạt đáp lời, chợt quay đầu lại thì nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn đang ửng hồng của nàng, khẽ thở dài một cái, nha đầu này thể chất thật kém, chờ hết bận chuyện của Mộ Lương, nàng sẽ bồi bổ thêm cho nàng ta.

“Ồ, chỗ này khói dầu cũng không ít, Hoa Khấp Tuyết a, địa vị của người ở đây vương phủ đúng là không được tốt lắm, nữ đầu bếp cũng không muốn làm cơm cho người ăn, người còn phải tự thân động thủ nữa.”

Đông Phương Vũ bịt mũi ghét bỏ nói, nhưng trong mắt hiện lên giễu cợt, mới vừa rồi nàng thấy Lưu Nguyệt chạy qua bên này, liền đi theo qua, lại không nghĩ sẽ thấy Hoa Khấp Tuyết ở phòng bếp nhìn, ha ha, hôm nay nàng nhất định phải trút giận một chút!

“Đúng vậy a, Hoa cô nương, Vương Gia thương ngài như vậy, lại không nở mời cho ngài được một người đầu bếp sao?” Liên nhi cũng ở đây, đứng một bên âm dương quái khí hát đệm theo, vẻ mặt nhìn rất đắc ý.

“Vương Gia dĩ nhiên là thương ta tiểu thư nhà , chỉ là tiểu thư đau lòng Vương Gia, mới tự mình nấu cho Vương Gia ăn!” Lưu Nguyệt chống nạnh nhìn chằm chằm hai chủ tớ Đông Phương Vũ, lớn tiếng giải thích dùm Hoa Khấp Tuyết.

“Tiện nha đầu người, tại sao dám ở trước mặt bản cung lớn tiếng, thật là không có quy củ, Liên nhi, vả miệng!” Đông Phương Vũ hừ lạnh, hung hãn mở miệng, cuối cùng để cho nàng nắm được chút chuyện rồi, nếu không lợi dụng cho thật tốt, vậy thì thật có lỗi với nỗi tức giận mấy ngày nay của nàng.

“Nô tỳ tuân lệnh!” Liên nhi lạnh lùng nở nụ cười, vén tay áo lên chậm rãi đi về phía Lưu Nguyệt.

Lưu Nguyệt không chịu yếu thế trừng mắt lại, thấy nàng ta giơ tay lên, theo bản năng liền nhắm mắt lại, nhưng đợi hoài không thấy bàn tay hạ xuống, ngược lại nghe được Liên nhi thét chói tai.

“A! Tay của ta!” Liên nhi ngã nhào xuống đất, cầm tay trái của mình, nước mắt lớn

63. Chương 48: Đông Phương Vũ Khiêu Khích

Nhà bếp, Thánh vương phủ.

“Lưu Nguyệt, đến được phòng lấy giúp ta ít đồ, ta đã soạn xong hết để trong một cái giỏ.” Hoa Khấp Tuyết ngồi trên ghế nhìn cách điều chế được thiện Mộ Lương viết cho nàng, ném ngọc thiên cho Lưu Nguyệt.

“Dạ, tiểu thư!” Lưu Nguyệt gật đầu, sờ sờ ngọc thiên, cất vào trong ngực chạy ra khỏi nhà bếp.

“Lưu Nguyệt người chạy chậm một chút, coi chừng té!” Bạch Thánh Diêu đang ở cửa định đi vào, thiếu chút nữa đụng phải Lưu Nguyệt, không khỏi la lên khi thấy Lưu Nguyệt đang chạy quá nhanh.

” Thánh Diêu.” Hoa Khấp Tuyết gật đầu với Bạch Thánh Diêu, sau đó tiếp tục nhìn phương thuốc trong tay.

“Tuyệt Tuyệt Chào buổi sáng! Người đang muốn làm gì vậy?” Bạch Thánh Diêu nhìn đơn thuốc trong tay nàng, kỳ quái cau mày, trong phòng bếp nghiên cứu phương thuốc, “Là ai ngã bệnh hả?”

“Không phải, làm cho ta chút được thiện, cho Mộ Lương bồi bổ thân thể.” Hoa Khấp Tuyết cũng không ngẩng đầu lên, từ rút ra một phương thuốc, còn lại cất vào trong ngực.

“Chắc chắc, Tuyệt Tuyệt a, người thật đúng là đức hạnh nha.” Bạch Thánh Diêu mập mờ nháy mắt, vén lên tay áo rồi bắt đầu thái thức ăn, chút nữa sẽ dùng đến những cái này.

” Thánh Diêu, ta đức hạnh nhưng so ra vẫn kém người.” Hoa Khấp Tuyết chậm rãi đứng dậy, nhàn nhạt nhìn nàng một cái, “Nếu ta không có đoán sai, người là vì Mộ Lê nên mới thích nấu ăn.”

“Người...người làm sao biết?” sắc mặt Bạch Thánh Diêu liền trắng nhợt, trong mắt thoáng hốt hoảng, dao trong tay thiếu chút nữa cắt trúng tay.

“Cẩn thận một chút.” Hoa Khấp Tuyết hiếm khi mỉm cười, giơ tay lên lấy đi dao trong tay nàng, sau đó ngược mắt lên nhìn thẳng vào hai mắt của nàng, “Bởi vì người nấu ngon nhất, đều là những món Mộ Lê thích ăn.”

“Tuyệt Tuyệt.” Bạch Thánh Diêu cười khổ, nhìn con người trong treo lạnh lùng của nàng, trong bụng cảm thán, bình thường mắt cứ lạnh nhạt như vậy, lại không có gì có thể lừa gạt được nàng.

“Mọi chuyện không thể chỉ nhìn bề ngoài.” Hoa Khấp Tuyết khẽ vuốt đầu nàng, đưa dao trả lại tay nàng, “Làm theo con tim của mình đi, có lẽ sẽ đạt được kết quả không hề nghĩ tới.”

Mắt Hoa Khấp Tuyết thoáng qua hiện lên ánh nhìn khó hiểu, xoay người đi về phía bếp lò, bắt tay vào chuẩn bị món ăn hôm nay, hôm nay sẽ dùng gạo tẻ.

Nét mặt Bạch Thánh Diêu có chút cô đơn, theo tim của mình mà làm, nàng có thể không? Không sai, nàng yêu thích nấu ăn như vậy, cũng là bởi vì mộ lê từ nhỏ đã thích ăn, từ từ, mình chính cũng thật tâm thích nó, nhưng nam nhân làm cho nàng cam nguyện rửa tay nấu canh, lại trở thành hoàng thượng, hoàng thượng a.
.....

“Tiểu thư, đồ đã lấy đến rồi!” Lưu Nguyệt thở hồng hộc chạy vào, đem rổ đặt mạnh lên bàn làm bàn chấn động, kêu Bạch Thánh Diêu từ trong mạch suy nghĩ của mình giật mình tỉnh lại.

“Để đó là được rồi.” Hoa Khấp Tuyết nhàn nhạt đáp lời, chợt quay đầu lại thì nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn đang ửng hồng của nàng, khẽ thở dài một cái, nha đầu này thể chất thật kém, chờ hết bận chuyện của Mộ Lương, nàng sẽ bồi bổ thêm cho nàng ta.

“Ồ, chỗ này khói dầu cũng không ít, Hoa Khấp Tuyết a, địa vị của người ở đây vương phủ đúng là không được tốt lắm, nữ đầu bếp cũng không muốn làm cơm cho người ăn, người còn phải tự thân động thủ nữa.”

Đông Phương Vũ bịt mũi ghét bỏ nói, nhưng trong mắt hiện lên giễu cợt, mới vừa rồi nàng thấy Lưu Nguyệt chạy qua bên này, liền đi theo qua, lại không nghĩ sẽ thấy Hoa Khấp Tuyết ở phòng bếp nhìn, ha ha, hôm nay nàng nhất định phải trút giận một chút!

“Đúng vậy a, Hoa cô nương, Vương Gia thương ngài như vậy, lại không nỡ mời cho ngài được một người đầu bếp sao?” Liên nhi cũng ở đây, đứng một bên âm dương quái khí hát đệm theo, vẻ mặt nhìn rất đắc ý.

“Vương Gia dĩ nhiên là thương ta tiểu thư nhà , chỉ là tiểu thư đau lòng Vương Gia, mới tự mình nấu cho Vương Gia ăn!” Lưu Nguyệt chống nạnh nhìn chằm chằm hai chủ tớ Đông Phương Vũ, lớn tiếng giải thích dùm Hoa Khấp Tuyết.

“Tiện nha đầu người, tại sao dám ở trước mặt bản cung lớn tiếng, thật là không có quy củ, Liên nhi, vả miệng!” Đông Phương Vũ hừ lạnh, hung hãn mở miệng, cuối cùng để cho nàng nắm được chút chuyện rồi, nếu không lợi dụng cho thật tốt, vậy thì thật có lỗi với nỗi tức giận mấy ngày nay của nàng.

“Nô tỳ tuân lệnh!” Liên nhi lạnh lùng nở nụ cười, vén tay áo lên chậm rãi đi về phía Lưu Nguyệt.

Lưu Nguyệt không chịu yếu thế trừng mắt lại, thấy nàng ta giơ tay lên, theo bản năng liền nhắm mắt lại, nhưng đợi hoài không thấy bàn tay hạ xuống, ngược lại nghe được Liên nhi hét chói tai.

“A! Tay của ta!” Liên nhi ngã nhào xuống đất, cầm tay trái của mình, nước mắt lớn nhỏ lăn xuống.

“Liên nhi, người bị sao vậy? Hoa Khấp Tuyết, tiện nhân người, người của Bản cung người cũng dám đánh!” Đông Phương Vũ cuống quýt ngồi xổm xuống nhìn thương thế của Liên nhi, lại không nhìn thấy vết thương, Linh nhi vẫn kêu đau đến đáng thương, cũng không giống như đang gạt người, lúc này liền đứng dậy giận dữ nhìn chằm chằm Hoa Khấp Tuyết.

“Đông Phương Vũ, muốn thương tổn người của ta, trả giá rất cao người muốn đụng cũng không đụng tới được.” Hoa Khấp Tuyết lạnh lùng nhìn nàng, kéo Lưu Nguyệt ra sau lưng.

“Người là cái thứ gì, cũng chỉ là ý vào vương gia sủng ái mà làm bấy thôi, người tính ra thì cũng chỉ là đồ chơi thôi, tại sao lại dám lớn lối như vậy!”

Đông Phương Vũ giận đến cả người đều run lên, chỉ ngón tay lên Hoa Khấp Tuyết mũi, tức giận mắng to.

“Đồ chơi?” Đáy Hoa Khấp Tuyết liền lạnh lẽo, âm thanh càng lạnh hơn.

Đông Phương Vũ chỉ cảm thấy một cỗ khí lạnh từ lòng bàn chân lên đến toàn thân, liền muốn lùi bước, lại ngại sẽ tổn hại thân phận công chúa của mình, liền chết chống đỡ tiếp, “Nếu không phải là đồ chơi, thì tại sao cả nữ đầu bếp cũng sai khiến không được!”

“Công chúa, chuyện ăn uống của Vương Gia, đều do ta làm , Tuyết Tuyết muốn xuống bếp, ta còn sợ nàng mệt mỏi !” Bạch Thánh Diêu cũng cười lạnh, chậm rãi đi đến trước mặt Đông Phương Vũ.

“Người lại là thứ gì! Dám nói chuyện với ta như vậy!” Đông Phương Vũ càng tức giận hơn, Hoa Khấp Tuyết làm nàng phải nén giận coi xong, đã nha đầu này là ai? Lập tức giơ tay lên, muốn cho nàng một cái tát.

Hoa Khấp Tuyết lắc mình đến trước mặt Đông Phương Vũ, giơ tay lên lấy tay của nàng, mắt lạnh lẽo, Đông Phương Vũ cũng đã đột phá được tầng bảy rồi, lại dùng hết tất cả sức lực, cái này rõ là không muốn chừa lại mạng sống Thánh Diêu!

Đông Phương Vũ kinh hãi, định rút mạnh tay trở lại, chính mình đã dùng hết toàn lực, tại sao lại.

“Thiên kim Bạch gia có được hay không!” giọng Bạch Thánh Vũ lạnh lùng từ phía sau truyền tới, ngay sau đó liền thấy một bóng dáng lạnh lùng toàn thân y phục màu đen đi vào.

Vốn là nghĩ hôm nay đến tìm một chút đồ ăn , lại không nghĩ rằng nhìn thấy Đông Phương Vũ khi dễ tiểu muội của mình, cảm kích nhìn Hoa Khấp Tuyết một cái, nếu không phải là nàng ngăn cản Đông Phương vũ, muội tử hẳn chắc dữ nhiều lành ít.

“Bạch gia? Cái gì Bạch gia!” Đông Phương Vũ thấy lại có người đến giúp đỡ Hoa Khấp Tuyết, càng thêm tức giận, đầu óc cũng không còn nhanh nhạy như bình thường.

“Một trong Tam đại gia tộc của Mộ quốc, Bạch gia.” Hoa Khấp Tuyết lạnh lùng ra tiếng, trực tiếp đánh vỡ vẻ mặt phách lối Đông Phương Vũ còn đọng lại trên mặt, Bạch gia không chỉ có địa vị hết sức quan trọng tại Mộ Quốc, mà ngay cả hoàng thất Phong Quốc cùng Tước Quốc đều muốn đem cung phụng như Thượng khách.

“Cái gì?” Đông Phương Vũ không thể tin được nhìn Bạch Thánh Diêu, nàng ta thế nào lại là người của Bạch gia, người của Bạch gia làm sao lại để đại tiểu thư tới Thánh vương phủ làm một nữ đầu bếp chứ?

“Tuyệt Tuyệt nấu ăn rất ngon, ta cũng chỉ là tới học với Tuyệt Tuyệt, khiến công chúa chê cười.” Bạch Thánh Diêu về bên ngoài thì cười nhưng trong lòng không cười, trong giọng nói khó nén được tức giận, đúng vậy, nàng lớn như vậy, không có ai dám đánh nàng, mặc dù đối phương là công chúa thì sao chứ?

“Công chúa lần này đồng ý tha tiểu muội tại hạ sao?” Bạch Thánh Vũ lạnh lùng nhìn nàng.

Đông Phương Vũ nhìn Bạch Thánh Vũ, mặt một hồi xanh, một hồi trắng, nhìn Liên nhi đang trên đất, cả giận nói, “Bạch công tử, chuyện này của lệnh muội coi như xong, nhưng Hoa Khấp Tuyệt đã thương người của ta, chuyện không thể xong như vậy!”

“Hả?” Bạch Thánh Vũ nhíu mày, nín Liên nhi từ trên mặt đất lên, nhìn lên nhìn xuống đánh giá một lượt, mắt nhìn đến cổ tay nàng ta chợt loé, liền khôi phục lại bình thường, “Tỳ nữ của Công chúa hình như không có bị gì, lại khóc đến nỗi làm người ta tưởng là thật.”

“Ô ô, công chúa, nô tỳ thật sự bị thương, ngài phải tin tưởng nô tỳ.” Liên nhi che cổ tay của mình, đầy đau đớn

Đông Phương Vũ cắn môi, cầm lấy tay của nàng ta, nhìn kỹ tay nàng ta thật đúng là không bị thương chút nào, sao lại nhìn thấy ánh mắt chăm chọc của Bạch Thánh Vũ, liền kéo Liên nhi lên, dùng dùng tức giận đi ra khỏi nhà bếp, trước khi đi vẫn không quên hung tợn trừng mắt nhìn Hoa Khấp Tuyệt một cái.

Đợi các nàng đi xa, Bạch Thánh Vũ mới bội phục mà nở nụ cười, “Thủ đoạn của Tuyệt cô nương thật là cao tay, đã thương người mà không thấy máu.” Nhưng hắn không qua được mắt hắn, gân tay của tỳ nữ đã bị thương, bên ngoài lại không nhìn ra là bị thương, bản lãnh của Hoa Khấp Tuyệt quả thực rất cao.

“Ta không muốn Thánh vương phủ bị ô uế.” trên mặt Hoa Khấp Tuyệt đầy lạnh lẽo, Đông Phương Vũ này, nàng sẽ không để nàng ta ở lại đây lâu nữa đâu.

64. Chương 49: Chương 49

“Muội muội. Có gì ăn không?” đáng vẻ Bạch Thánh Vũ nhìn chăm chăm ghé sát vào Bạch Thánh Diêu, hắn đối bụng lẩm rôi, sáng giờ vào triều làm giúp đỡ tới giờ mới có thể trở lại!

“Khụ khụ, Ca, Ca chờ chút, muội giúp ca lấy chút điểm tâm ăn đỡ.” Bạch Thánh Diêu đẩy hắn ra, khoe miệng không nhịn được liền co rút.

“Chắc chắc, tiểu muội cùng ca ca cũng đã từng hôn qua, ta nhớ được khi còn bé muội rất đáng yêu còn đòi ta.” Bạch Thánh Vũ vầy vầy quạt hồi tưởng lại chuyện cũ.

“Đại ca.” Bạch Thánh Diêu hung hăng trừng mắt, tay thì cầm xẻng gõ mạnh xuống chảo kêu lên “Ka kia” thật lớn.

“Muội đừng vội Muội đừng vội!” Bạch Thánh Vũ liền không nói nữa, híp mắt cười nhìn tiểu muội của mình, hiện tại mình đừng nên chọc nàng giận thì tốt hơn.

“Lưu Nguyệt, lấy rõ lại đây.” Hoa Khấp Tuyệt lườm đăm đăm quan tâm đôi huynh muội này, nhận lấy rõ Lưu Nguyệt đưa tới, từ trong rổ chọn ra mấy quả Tuyệt Liên, bỏ vào trong nồi.

“Oa, Tuyệt Liên a, Tuyệt cô nương, ngài đang muốn.” Bạch Thánh Vũ từ trong rổ cầm lên một quả, khẽ nhíu mày.

“Thời tiết quá nóng, hạ hỏa.” Hoa Khấp Tuyệt hừ nhẹ, lại thêm một muỗng phấn màu trắng không biết là cái gì vào.

“Mộ Lương đuổi theo nàng dâu, đầu tư thật không nhỏ.” Bạch Thánh Vũ nghĩ giá tiền mấy đóa Tuyết Liên này, âm thầm lắc đầu, bản chất thương nhân liền lộ ra.

“Cưới được Tuyết Tuyết về nhà, tuyệt đối sẽ không lỗ vốn.” Bạch Thánh Diêu bưng tới một đĩa cơm chiên cho Bạch Thánh Vũ, sùng bái nhìn về phái Hoa Khấp Tuyết, nàng đã ngửi được mùi thơm rồi.

“Hy vọng là.” Bạch Thánh Vũ bĩu môi, liền rước lấy ánh mắt lạnh băng của Lưu Nguyệt cùng Bạch Thánh Diêu, lập tức xấu hổ cười cười, “Ta ra ngoài ăn cơm, các người cứ nấu tiếp, các người nấu tiếp!”

“Hừ, nếu ta là nam nhân, nếu không phải Tuyết Tuyết thì không cưới!” Bạch Thánh Diêu hừ nhẹ, đi đến bên cạnh Hoa Khấp Tuyết, “Tuyết Tuyết, Vương Gia thật là hạnh phúc.”

“Mộ Lê hôm nay sẽ đến.” Hoa Khấp Tuyết nhàn nhạt nhìn nàng một cái, quả nhiên là thấy sắc mặt nàng liền biến đổi, lui về bếp của mình, tiếp tục chuẩn bị bữa ăn sáng.

Bạch Thánh Diêu buồn bã nhìn Hoa Khấp Tuyết, bị Tuyết Tuyết bắt được nhược điểm, nàng về sau phải làm thế nào đây.

Hoa Khấp Tuyết mỉm cười, dựa theo phương thuốc đã ghi tiếp tục nấu canh Tuyết Liên.

Cũng không lâu sau, Mộ Lương liền dẫn theo một đám người trở lại.

“Mộ Lương, cùng ta trở về phòng.” Hoa Khấp Tuyết bưng một chén ngọc, nhàn nhạt nhìn Mộ Lương, triều phục màu tím còn chưa kịp thay ra, tôn quý khác thường.

“Được.” Mộ Lương cười dịu dàng, nhận lấy chén trong tay nàng, ôm lấy nàng rời đi.

Loading...

“Chắc chắc, hai vợ chồng son này đang muốn làm gì nha?” Mộ Lê mập mờ cười , đùa bốn bánh trôi trong chén.

“Hắc hắc, vương phi đang muốn Vương Gia chứ sao.” vẻ mặt Trạch Linh cũng mập mờ.

“Đây đều do là Thánh Diêu nấu?” Mộ Lê đột nhiên ý thức được chuyện gì đó, liền nhú mày.

“Ừ.” Bạch Thánh Diêu nhàn nhạt nhìn hắn một cái, không biết hắn muốn làm gì.

“Cảnh Duệ, ta sẽ đều ngự trù qua đây, nàng chỉ là một vị cô nương mà cả ngày phải phục vụ các người như Đại lão như vậy, các người cũng không biết xấu hổ.” Mộ Lê hừ nhẹ.

“A a, đầu bếp kia không phải bảo bối của người sao?” Cảnh Duệ bật cười, gần đây hoàng thượng có chuyện gì thế không biết?

“Có ý kiến?” Mộ Lê hừ nhẹ, dù là bảo bối gì đi nữa cũng không quý trọng bằng Thánh Diêu. Nghĩ đến đây,ddlqd Mộ Lê ngẩn người, tại sao trong đầu mình lại toát ra loại suy nghĩ này?

“Như vậy là tốt nhất, tránh cho có người cho nghĩ tiểu muội của ta là nữ đầu bếp, khi dễ nàng.” Bạch Thánh Vũ lạnh lùng nhìn về phía Mộ Lê, thấy hắn mặt liền biến sắc, trong mắt liền hiện lên tia quỷ dị.

“Ai dám khi dễ nàng?” Mộ Lê liền giận đến tái mặt.

“Các người còn ăn hay không?” đột nhiên Bạch Thánh Diêu vỗ mạnh xuống bàn, lạnh lùng lướt nhìn mọi người.

“Ăn, ăn.” Cảnh Duệ ho khan một cái, tiếp tục ăn cơm.

Bạch Thánh Vũ nhún nhún vai, bày tỏ với tiểu muội là không muốn hắn nói.

Mắt Mộ Lê liền nguy hiểm, đang muốn mở miệng hỏi, lại nghe Lưu Nguyệt bên cạnh khinh thường hừ nhẹ, “Còn không phải công chúa phách lối kia sao, cả ngày nàng ta chỉ kiếm chuyện.”

Sắc mặt Mộ Lê trầm hơn, thì ra là Đông Phương Vũ, nàng trêu chọc hoàng thúc còn chưa đủ, thậm chí ngay cả Thánh Diêu cũng dám trêu chọc tới!

Bạch Thánh Diêu thở dài, gương mặt nhìn sắc mặt Mộ Lê trở nên không tốt lắm, nụ cười liền có chút khổ sở, tại sao lại lo lắng nàng, hẳn có biết hay không cứ như vậy sẽ làm cho nàng ngừng không được

Theo tim của mình mà làm.

Bạch Thánh Diêu lại nghĩ tới lời hôm nay Hoa Kháp

65. Chương 49: Hạ Hoả

Editor: thao1504

“Muội muội. . . . Có gì ăn không?” đáng vẻ Bạch Thánh Vũ nhìn chăm chăm ghé sát vào Bạch Thánh Diêu, hấn đôi bụng lấm rồi , sáng giờ vào triều làm giúp đỡ tới giờ mới có thể trở lại!

“Khụ khụ, Ca, Ca chờ chút, muội giúp ca lấy chút điểm tâm ăn đỡ.” Bạch Thánh Diêu đẩy hấn ra, khoe miệng không nhin được liền co rút.

“Chắc chắc, tiểu muội cùng ca ca cũng đã từng hôn qua, ta nhớ được khi còn bé muội rất đáng yêu còn đòi ta. . . .” Bạch Thánh Vũ vầy vầy quạt hồi tưởng lại chuyện cũ.

“Đại ca.” Bạch Thánh Diêu hung hăng trợn mắt, tay thì cầm xẻng gỗ mạnh xuống chảo kêu lên“Ka kia” thật lớn.

“Muội đừng vội Muội đừng vội!” Bạch Thánh Vũ liền không nói nữa, híp mắt cười nhìn tiểu muội của mình, hiện tại mình đừng nên chọc nàng giận thì tốt hơn.

“Lưu Nguyệt, lấy rổ lại đây.” Hoa Khấp Tuyết lườiddlqd quan tâm đôi huynh muội này, nhận lấy rổ Lưu Nguyệt đưa tới, từ trong rổ chọn ra mấy đoá Tuyết Liên, bỏ vào trong nồi.

“Oa, Tuyết Liên a, Tuyết cô nương, ngài đang muốn. . . .” Bạch Thánh Vũ từ trong rổ cầm lên một đoá, khẽ nhíu mày.

“Thời tiết quá nóng, hạ hoả.” Hoa Khấp Tuyết hừ nhẹ, lại thêm một muống phần màu trắng không biết là cái gì vào.

“Mộ Lương đuổi theo nàng dâu, đầu tư thật không nhỏ.” Bạch Thánh Vũ nghĩ giá tiền mấy đoá Tuyết Liên này, âm thầm lắc đầu, bản chất thương nhân liền lộ ra.

“Cưới được Tuyết Tuyết về nhà, tuyệt đối sẽ không lỗ vốn.” Bạch Thánh Diêu bưng tới một đĩa cơm chiên cho Bạch Thánh Vũ, sùng bái nhìn về phái Hoa Khấp Tuyết, nàng đã ngửi được mùi thơm rồi.

“Hy vọng là. . . .” Bạch Thánh Vũ bĩu môi, liền rước lấy ánh mắt lạnh băng của Lưu Nguyệt cùng Bạch Thánh Diêu, lập tức xấu hổ cười cười, “Ta ra ngoài ăn cơm, các người cứ nấu tiếp, các người nấu tiếp!”

“Hừ, nếu ta là nam nhân, nếu không phải Tuyết Tuyết thì không cưới!” Bạch Thánh Diêu hừ nhẹ, đi đến bên cạnh Hoa Khấp Tuyết, “Tuyết Tuyết, Vương Gia thật là hạnh phúc.”

“Mộ Lê hôm nay sẽ đến.” Hoa Khấp Tuyết nhàn nhạt nhìn nàng một cái, quả nhiên là thấy sắc mặt nàng liền biến đổi, lui về bếp của mình, tiếp tục chuẩn bị bữa ăn sáng.

Bạch Thánh Diêu buồn bã nhìn Hoa Khấp Tuyết, bị Tuyết Tuyết bắt được nhược điểm, nàng về sau phải làm thế nào đây.

Hoa Khấp Tuyết mỉm cười, dựa theo phương thuốc đã ghi tiếp tục nấu canh Tuyết Liên.

Cũng không lâu sau, Mộ Lương liền dẫn theo một đám người trở lại.

“Mộ Lương, cùng ta trở về phòng.” Hoa Khấp Tuyết bưng một chén ngọc, nhàn nhạt nhìn Mộ Lương, triều phục màu tím còn chưa kịp thay ra, tôn quý khác thường.

“Được.” Mộ Lương cười dịu dàng, nhận lấy chén trong tay nàng, ôm lấy nàng rời đi.

“Chắc chắc, hai vợ chồng son này đang muốn làm gì nha?” Mộ Lê mập mờ cười , đùa bốn bánh trôi trong chén.

“Hắc hắc, vương phi đang muốn Vương Gia chứ sao.” vẻ mặt Trạch Linh cũng mập mờ.

“Đây đều do là Thánh Diêu nấu?” Mộ Lê đột nhiên ý thức được chuyện gì đó, liền nhíu mày.

“Ừ.” Bạch Thánh Diêu nhàn nhạt nhìn hấn một cái, không biết hấn muốn làm gì.

“Cảnh Duệ, ta sẽ đều ngự trù qua đây, nàng chỉ là một vị cô nương mà cả ngày phải phục vụ các người như Đại lão như vậy, các người cũng không biết xấu hổ.” Mộ Lê hừ nhẹ.

“A a, đầu bếp kia không phải bảo bối của người sao?” Cảnh Duệ bật cười, gần đây hoàng thượng có chuyện gì thế không biết?

“Có ý kiến?” Mộ Lê hừ nhẹ, dù là bảo bối gì đi nữa cũng không quý trọng bằng Thánh Diêu. . . . Nghĩ đến đây,ddlqd Mộ Lê ngẩn người, tại sao trong đầu mình lại toát ra loại suy nghĩ này?

“Như vậy là tốt nhất, tránh cho có người cho nghĩ tiểu muội của ta là nữ đầu bếp, khi dễ nàng.” Bạch Thánh Vũ lành lùng nhìn về phía Mộ Lê, thấy hần mặt liền biến sắc, trong mắt liền hiện lên tia quỷ dị.

“Ai dám khi dễ nàng?” Mộ Lê liền giận đến tái mặt.

“Các người còn ăn hay không?” đột nhiên Bạch Thánh Diêu vỗ mạnh xuống bàn, lạnh lùng lướt nhìn mọi người.

“Ăn, ăn. . . .” Cảnh Duệ ho khan một cái, tiếp tục ăn cơm.

Bạch Thánh Vũ nhún nhún vai, bày tỏ với tiểu muội là không muốn hần nói.

Mắt Mộ Lê liền nguy hiểm, đang muốn mở miệng hỏi, lại nghe Lưu Nguyệt bên cạnh khinh thường hừ nhẹ, “Còn không phải công chúa phách lối kia sao, cả ngày nàng ta chỉ kiếm chuyện.”

Sắc mặt Mộ Lê trầm hơn, thì ra là Đông Phương Vũ, nàng trêu chọc hoàng thúc còn chưa đủ, thậm chí ngay cả Thánh Diêu cũng dám trêu chọc tới!

Bạch Thánh Diêu thở dài, gương mặt nhìn sắc mặt Mộ Lê trở nên không tốt lắm, nụ cười liền có chút khổ sở, tại sao lại lo lắng nàng, hần có biết hay không cứ như vậy sẽ làm cho nàng ngừng không được

Theo tim của mình mà làm.

Bạch Thánh Diêu lại nghĩ tới lời hôm nay Hoa Khấp Tuyết nói với nàng, mí mắt liền giật giật, lại nhìn về phía Mộ Lê ánh mắt liền trở nên rối rắm, có lẽ, nàng có thể nghe theo ý kiến của Tuyết Tuyết thử một lần, cho mình dừng khí thử một lần, kiềm nén tình cảm trong lòng mình như vậy, thật rất khổ sở.

Noãn Các.

“A Noãn, sao vậy?” Mộ Lương ôm nàng ngồi xuống, vừa cười vừa nhìn chăm chăm àng, vừa mới trở lại liền bị Tiểu cô nương này kêu vào phòng, thật là làm cho hần có chút cảm giác thụ sủng nhược kinh.

“Uống.” Hoa Khấp Tuyết nhàn nhạt nhìn hần, cầm liền hương về phía chén canh Tuyết Liên.

“Được.” trong mắt Mộ Lương tràn đầy ý cười, vợ bé nhỏ đặc biệt chuẩn bị cho hần đây mà, liền cầm chén lên chính uống một ngụm lớn, đợi khi phát hiện mùi vị trong chén, hần liền sững sờ.

“A Noãn. . . . Ta không bị thương hoá (nóng trong người) nha?” Mộ Lương híp mắt ngửi mùi canh Tuyết Liên trong chén, tất cả được liệt trong này đều là Thanh Tâm hạ hoá, liều thuốc lại còn rất nặng.

“Trăng tròn bị phát cuồng khát máu, là bởi vì trong thân thể chàng còn ẩn trong đó chút sát dục, chàng về sau mỗi ngày đều phải uống một chén, có thể tiêu trừ một phần dục vọng bên trong cơ thể chàng.”

Hoa Khấp Tuyết hơi híp mắt, mặc dù không thể trừ tận gốc, nhưng ít ra có thể giảm bớt nỗi khổ sở của hần.

“A Noãn. . . . Ta không muốn uống.” Mộ Lương mấp máy môi, để chén trong tay xuống, chính y thuật của hần không thấp, tất nhiên cũng biết như vậy có tác dụng, nhưng. . . .

“Hừm?” Hoa Khấp Tuyết lạnh lùng nhìn hần, không uống?

“Không uống!” Mộ Lương hừ nhẹ, quay mặt chỗ khác không thèm nhìn nàng.

“Lý do.” Hoa Khấp Tuyết thở dài, cảm thấy tính khí hần hiện giờ giống như tiểu hài tử đang cáu kỉnh.

“Uống thứ này sẽ thanh tâm quả dục, nàng còn muốn phúc ‘ tính ’ hay không?” Mộ Lương tức giận nhìn nàng chăm chăm, trên khuôn mặt tuần mỹ thoảng qua xấu hổ, trong dược liệu này có loại Thanh Dục rất mạnh sẽ làm cho người uống không thể động dục niệm .

“Tại sao?” Hoa Khấp Tuyết ngẩn người, trong mắt tất cả đều là mê mang, cái này với hạnh phúc của nàng có quan hệ gì.

“Nàng còn thử coi là tại sao!” Mộ Lương hơi híp mắt lại, tay đang ôm nàng liền khẽ vuốt lưng của nàng, sao đó cũng vuốt tới vuốt lui eo của nàng, đáy mắt thoảng hiện mập mờ.

Thân thể Hoa Khấp Tuyết liền cứng đờ, hiểu ý hẩn nói là cái gì, khuôn mặt nhỏ nhắn liền ửng hồng nhìn xuống đất.

“Hiểu rồi?” Mộ Lương nhếch môi, đẩy canh Tuyết Liên xa ra, ngón tay nhẹ nhàng nhàng vuốt ve gò má đang nóng bừng của nàng, trong mắt đầy tà khí.

“Ừ.” Hoa Khấp Tuyết gật đầu một cái, tránh thoát ngón tay của hẩn, cúi đầu không nhìn hẩn, nàng nào biết được này còn có “Công hiệu” này.

“Ngoan, về sau chớ làm.” Mộ Lương nâng cầm nàng lên, dịu dàng cười, trong lòng lại nghĩ một số dược liệu thanh hoá gì đó trong dược phòng kia nên lấy toàn bộ ra bỏ hết.

“Chàng vẫn nên uống cái này.” Hoa Khấp Tuyết áp chế khuôn mặt nóng ran xuống, khuôn mặt nhỏ nhắn khôi phục lại vẻ bình tĩnh, nghiêm túc nhìn hẩn.

“Hoa Khấp Tuyết.” Mộ Lương liền nghiêng rặng nghiêng lợi, nhìn người trước mắt mặt đang rất nghiêm túc, trong lòng tức đến chết, lại không có nơi phát tác, có lúc hẩn thật muốn bỏ đầu cô nương này ra xem thử bên trong đang chứa cái gì.

“Cùng lắm thì, về sau sẽ cho chàng bồi bổ lại.” Hoa Khấp Tuyết nói đến đây, mắt có chút lóe lên, gương mặt lại bắt đầu nóng lên.

“Hả?” Mộ Lương nhú mày, tà khí nhìn rồi bật cười, chậm rãi cúi đầu, dùng trán chống lên trán nàng, “A Noãn nghĩ sẽ bồi bổ cho ta thế nào?”

“Với y thuật của chàng, có thể tự mình viết toa.” Hoa Khấp Tuyết mím môi liếc hẩn, dù sao cũng chỉ là thanh tâm quả dục, cũng không phải hoàn toàn tiêu trừ, có thể bù lại.

“Không cần phương thuốc.” nụ cười Mộ Lương càng thêm tà khí, trong mắt lóe sáng tính toán, “Chỉ cần A Noãn nguyện ý mỗi ngày đều trần truồng nằm ở trên giường chờ ta.”

Nháy mắt mặt Hoa Khấp Tuyết liền đen đến thể được chảy ra nước, cầm chén trên bàn lên, trực tiếp bưng chén áp lên miệng hẩn đổ toàn bộ canh trong chén vào miệng hẩn.

Mặt mày Mộ Lương đầy ý cười, phối hợp uống xuống, lại còn liếm liếm miệng tỏ ra ngon vô cùng.

Hoa Khấp Tuyết nhắm lại mắt, mặt liền khôi phục lạnh lùng, nhẹ nhàng đẩy hẩn ra, cầm chén trên bàn lên đi ra khỏi cửa phòng cũng không thèm quay đầu lại, còn không đi ra, nàng sợ nàng sẽ ra tay phế hẩn thật!

Mộ Lương một tay chống đầu, lười biếng cười, biết nàng đã ra khỏi Noãn Các, mới khẽ cười thở dài, “A Noãn, nàng không đầu lại ta đâu.”

Dứt lời, một cái tay khác chậm rãi nâng lên, một tia sáng màu tím nhạt từ đầu ngón tay hẩn lưu chuyển, không lâu sau, một dòng chất lỏng màu trắng nhạt ngưng tụ thành cầu, treo lơ lửng trên lòng bàn tay hẩn, mùi thơm thoang thoảng bay tới, rõ ràng đây là canh Tuyết Liên hẩn mới vừa uống vào.

66. Chương 50: Chương 50

Đi loanh quơnh Thánh Vương phủ đã lâu lắm rồi, cho dù là ai thì cũng thấy nhàm chán. Lúc này, Bạch Thánh Diêu thật sự không chờ được nữa, sau khi đeo bám dai dẳng, nhõng nhẽo dùng đủ mọi biện pháp mềm mỏng cứng rắn cuối cùng cũng lừa gạt được Hoa Khấp Tuyết ra khỏi Thánh Vương phủ.

Ba người Hoa Khấp Tuyết, Bạch Thánh Diêu và Lưu Nguyệt chậm rãi đi dạo ở thành Dương Châu. Hoa Khấp Tuyết dung nhan khuynh thành, Bạch Thánh Diêu hoạt bát động lòng người, Lưu Nguyệt thanh tú tươi tắn. Dọc theo đường đi rước phải ánh mắt của rất nhiều người.

“Tiểu thư, thật sự người phải đeo mặt nạ vào.” Lưu Nguyệt nhú nhú mày nhỏ giọng oán trách, những người này không khỏi quá lớn mật rồi, tiểu thư là người của Vương gia. Bọn họ lại dám tự nhiên quan sát không một chút kiêng nể như vậy.

Hoa Khấp Tuyết nghe vậy, thoáng dừng bước ánh mắt lạnh lùng lướt nhìn qua mọi người, cái nhìn tỏa ra hơi lạnh thấu xương liền cuốn lấy toàn bộ mọi người, tất cả ánh mắt rồi rít thu về.

“Tuyết Tuyết thật lợi hại!” Bạch Thánh Diêu cười híp mắt nhìn nàng, trên mặt đều là bội phục, nàng cứ như vậy đảo mắt qua những người đó cũng không dám nhìn họ nữa.

Hoa Khấp Tuyết thản nhiên nhìn nàng một cái hỏi: “Rốt cuộc là ngươi muốn đi đâu?”

“A! Đúng rồi chúng ta đi đến cửa hàng của Lê cô nương xem một chút đồ trang sức mới ra!” Bạch Thánh Diêu vỗ đầu một cái, lôi kéo Hoa Khấp Tuyết đi về phía trước: “Lưu Nguyệt, nhanh lên!”

Hôm nay tiệm của Lê cô nương trưng bày trang sức mới nàng cũng không thể bỏ qua. Tuy nói nàng ở phương diện này cũng không có gì là yêu thích lắm nhưng yêu thích cái đẹp là thiên tính của nữ tử, nhìn thấy những thứ đẹp dễ dàng nhiên là vẫn muốn xem một chút.

“Được” Lưu Nguyệt đáp lời, chạy đuổi theo sau.

Trong mắt Hoa Khấp Tuyết xẹt qua chút bất đắc dĩ, cũng chỉ là đồ trang sức có cần phải vui mừng đến vậy?

Không bao lâu, ba người đã đến Ngọc Phòng của Lê cô nương, bởi vì Lê cô nương thích dùng nhất là Ngọc Thạch để chế tạo đồ trang sức nên đã lấy cái tên Ngọc Phòng đặt cho cửa tiệm.

“Ôi chào! Thật là đẹp” Bạch Thánh Diêu cầm một cây trâm bạch ngọc ở trên đầu Hoa Khấp Tuyết khoa tay múa chân vài cái, tự đáy lòng than thở: “Tuyết Tuyết, cây trâm này nhất định là chế tạo riêng cho ngươi”

Loading...

Hoa Khấp Tuyết lạnh mặt từ chối cho ý kiến, xung quanh quá đông người nàng không thích.

Ngọc Phòng này luôn buôn bán được lại vừa cho ra sản phẩm mới, tự nhiên sẽ nhiều người hơn bình thường, các nữ nhân ghen tỵ nhìn Hoa Khấp Tuyết còn các nam nhân mỗi một người đều có suy nghĩ muốn lấy được nàng. Có thể tới Ngọc Phòng thì hầu hết đều là con nhà quyền quý lại còn là một mỹ nhân, thử hỏi ai mà không động tâm.

Từng loạt ánh mắt nóng bỏng đặt trên người Hoa Khấp Tuyết làm cho nàng hoàn toàn mất kiên nhẫn, quanh thân tỏa mát ra hơi thở lạnh lẽo, ngay cả Bạch Thánh Diêu cũng thấy lạnh cả người.

“Khụ khụ, chủ quán bực cái này còn có cái này lại giúp ta, Lưu Nguyệt chút nữa ngươi cầm đồ tới ‘Nhàn Thực Cư’ tìm chúng ta!” Bạch Thánh Diêu chỉ vào đồ trang sức trên bàn, trong bụng thầm than lần tới nhất định không thể mang Tuyết Tuyết tới những chỗ đông người, sắc lang quá nhiều!

“Được” Lưu Nguyệt gật đầu một cái đi theo chủ quán vào phía sau, trước khi đi vẫn không quên lo lắng nhìn Hoa Khấp Tuyết một cái, tiểu thư giống như đang tức giận.

“Tuyết Tuyết, chúng ta đi thôi!” Bạch Thánh Diêu không dám chống lại ánh mắt lạnh lẽo của nàng, cười gượng hai tiếng liền muốn kéo nàng đi ra ngoài lại không nghĩ tới bị một nam tử áo đen ngăn lại.

“Cô nương, có thể hay không cho ta biết danh tính?” Nam tử kia dáng dấp mi thanh mục tú nhưng ngược lại ánh mắt tà khí quá nặng, làm phá hư đi phần diện mạo vốn có.

Bạch Thánh Diêu hơi híp mắt lại nhận ra người này là Nhị công tử Lý Ngạn Bác nổi tiếng háo của phủ Trấn Quốc tướng quân sắc lập tức xụ mặt xuống: “Lý công tử, nàng không phải là người mà ngài có thể chọc tới.”

“Thì ra là Bạch cô nương, có một mỹ nhân tuyệt sắc như vậy tại sao lại không nói cho tại hạ biết một tiếng? Nếu không phải hôm nay gặp được chẳng phải tại hạ, phải thương tiếc cả đời sao.” Lý Ngạn Bác cười đến tà khí, người xung quanh nghe được có hăm dọa, cũng có ghen tỵ còn có nữa chính là muốn xem kịch vui. Nhị công tử này háo sắc thành tính, nữ nhân nào sau một lần đùa vui đều bị vứt bỏ

“Người!” Bạch Thánh Diêu có chút tức giận, lo lắng nhìn Hoa Khấp Tuyết một cái. Quả nhiên là trông thấy sắc mặt nàng đã hoàn toàn lạnh xuống

“Cô nương, tại hạ là thật tâm thích người . . .”

Ánh mắt Lệ Ngọc "Bác thường qua tìm dân tào như
Hoa Khấp Tuyền trong mắt không giấu được vọng.

"Cái Hoa Khấp Tuyền mới gần, lãnh lòng như hân
một cái, âm thanh lạnh đến đau người."

"Brecht "Thật là đáng sợ, đây, không nói thêm gì nữa bởi
vì năng lực Lệ Ngọc "Bác đã xong đời, Lệ Ngọc
"Bác này phúc lộc lâu như vậy, cũng là nên duy trì hân
thật là một chút rồi."

"Lệ Ngọc "Bác sắc mắt lập tức cũng đã, ngay sau đó sắc
mắt liền trên xuống hướng như chân chân nữ nhân
tuyệt sắc trước mặt cũng chỉ là có một chút như sắc lại
danh kiến ngoại với hân, chỉ hân hướng qua tư vị của nàng
nhất định sẽ nằm trong đôi mắt thanh lệ làm quên kỷ."

"Ồ ồ ồ, ta còn tưởng là ai thì ra là Tuyền có nương ồ, là
gần của người thật là đáng sợ như là người cũng dân
khí để dân này quên. Máu họ lần trước ta còn chôn
cố tính với người dân."

Đột nhiên, một giọng nữ hân như truyền đến Lệ
Phượng Kỳ và Mộ Lăng "Ngay cũng như là tôi."

"Lệ Phượng Kỳ như khuôn mặt tuyệt sắc của Hoa
Khấp Tuyền trong mắt tất cả đều là ghen tỵ. "Mới không
phải như ta giống với của nàng ta thì có chút nàng cũng
không tin vì rằng là một nhà nữ thì không sợ với mình
còn xinh đẹp hơn."

"Phượng Kỳ, đây có gì lạ không?" Mộ Lăng "Ngay có
chất khắp đều như Hoa Khấp Tuyền mặt cái, kinh
ngạc đi qua chỉ của lại sợ hãi. "Cho tôi hãy giờ nàng vào
chăm chút một chút màu tươi ồ" "Mười "Chức "Ca" hân."

"Nhất quả cũng chỉ là để chơi của vương gia, Lăng "Ngay
ngược sự cái gì?" Lệ Phượng Kỳ không thường họ như.
Ngay sau đó nhìn của đi tới hân cạnh Lệ Ngọc "Bác
nói: "Mới có, lúc trước chính là nữ nhân này đi đã thương
mười!"

"Chỉ ra là người?" Lệ Ngọc "Bác vuốt ve cầm trong
mắt lớn như vậy, thật là đáng sợ, nữ nhân của hoàng thượng
hân đều là người quen. Mối nhân của "Chánh "Vương này
hân cũng không muốn họ quen."

Mọi người xung quanh nhìn nhau "Hoa Khấp Tuyền là
nữ nhân của "Chánh "Vương sắc mắt lập tức liền thay đổi,
ánh mắt thường hai nhân về phía hướng mắt Lệ thị.
"Chánh "Vương của tôn quý hơn cả hoàng thượng làm sao
họ họ dân.

"Ta mặc kệ người?" Mộ Lăng "Ngay đi ra xa một chút,
Lệ Phượng Kỳ tự mình nhìn tìm chỉ để là việc của
nàng ta, nàng ta chỉ là muốn chết rồi."

"Hoa Khấp Tuyền lãnh lãnh lướt nhìn mọi người, ánh
mắt hân như nhếch, lần này Mộ Lăng "Ngay đã có kinh
ngạc từ trước. "Mới vậy, nàng cũng không cần có gì sợ
lắm, họ thường đến người của Mộ gia
Bị=n.đ@n.1c.g#y.đ"n

"Mới có, hân như nhất định phải báo thù cho mười!" Lệ
Phượng Kỳ trên mặt như Mộ Lăng "Ngay mặt cái, lời
kêu lòng tay áo của Lệ Ngọc "Bác mặt hân như
"Hoa Khấp Tuyền, có một chút này nàng không sợ
không lại người?" Mộ Lăng "Mới có có chút hân sắc nhưng
về cùng là người?"

"Hân họ đây là thương nhân?" Lệ Ngọc "Bác cười âm
hiền, ánh mắt chực từ khuôn mặt của Hoa Khấp Tuyền
đến cái cổ trắng như tuyết, hân kết chuyển dừng một cái
đến gần Hoa Khấp Tuyền nói: "Ngươi muốn ngoại
ngôn lên giường của ta hay là."

"Ta muốn mang của người." Hoa Khấp Tuyền hân
huyền lực quanh thân chôn đống đống Lệ Ngọc "Bác
đánh văng ra, trong mắt thoáng qua sự chán ghét."

"Lệ Ngọc "Ngay lãnh, vào đôi hân lực một cái thì đã
đánh thân hân, trong nháy mắt sắc mắt trên xuống không
ngờ có nương như nàng lại có tư vị của như vậy. "Không
ngờ ánh mắt của Mộ Lăng lại sắc như vậy."

Bị=n.đ@n.1c.g#y.đ"n
"Bác này đến trước ngoại, Lệ Ngọc "Bác nhìn hân hân
lực ánh mắt từ hân như Hoa Khấp Tuyền, trên mặt tất
cả đều là thêm đặc: "Kính như không muốn mang
vàng phật."

Mọi người xung quanh nhìn nhau như một chỗ trống,
có người nhìn nhau như người muốn xem kịch vui. Bối sau
Lệ Ngọc "Bác này cũng là tưởng như chỉ hân (con nhà
trường), nên người thật không ngại từ từ nói đến hân
ngoại phúc lộc. Máu đã hân y nữ từ hân xem ra cũng có
chất hân lãnh như này.

"Chánh "Điền, đừng qua mặt hân?" Hoa Khấp Tuyền thân
nhân như "Brecht "Chánh "Điền lên tiếng."

"Brecht "Chánh "Điền cười cười lại về phía sau một chút,
thần tiên người lại Lệ Ngọc "Bác nhìn vào chực từ trong
mắt thường qua hân phật?" Lệ Ngọc "Tuyền Tuyền
lại muốn phật?"

"Ồ?" "Tiểu thư đáng người có nương vui vì cái gì?" Lệ
Nguyệt âm đã trung sắc kỳ quái như "Brecht "Chánh
"Điền mặt cái tuyệt không lo lắng cho tiểu thư nhà mình,
tiểu thư thì lo hân!"

"Mười Tuyền Tuyền đáng người là một chuyển sắc hân
thật? "Brecht "Chánh "Điền hân mặt, giọng nói mới mới như
lại trên "Brecht "Bà hân lần đó, Tuyền Tuyền và "Vương gia
lưu thì chúng lại họ người hân như thế? họ của họ,
đúng người hân không chỉ có người đáng tiểu dân."

"Brecht có người, người vào hân?"

"Lên Nguyệt đi đến vào mặt mới cái, xong đến nhìn về
phía tiểu thư nhà mình hân hân thì có con gái hân qua hân
lên góc vạt của nàng. "Lên Nguyệt đột nhiên sắc
đáng y vào từ của "Brecht "Chánh "Điền."

67. Chương 50: Không Biết Sống Chết

Editor: Mộc Du

Đi loanh quanh Thánh Vương phủ đã lâu lắm rồi, cho dù là ai thì cũng thấy nhàm chán. Lúc này, Bạch Thánh Diêu thật sự không chờ được nữa, sau khi đeo bám dai dẳng, nhõng nhẽo dùng đủ mọi biện pháp mềm mỏng cứng rắn cuối cùng cũng lừa gạt được Hoa Khấp Tuyết ra khỏi Thánh Vương phủ.

Ba người Hoa Khấp Tuyết, Bạch Thánh Diêu và Lưu Nguyệt chậm rãi đi dạo ở thành Dương Châu. Hoa Khấp Tuyết dung nhan khuynh thành, Bạch Thánh Diêu hoạt bát động lòng người, Lưu Nguyệt thanh tú tươi tắn. Dọc theo đường đi rước phải ánh mắt của rất nhiều người.

“Tiểu thư, thật sự người phải đeo mặt nạ vào.” Lưu Nguyệt nhún nhún mày nhỏ giọng oán trách, những người này không khỏi quá lớn mật rồi, tiểu thư là người của Vương gia. Bọn họ lại dám tự nhiên quan sát không một chút kiêng nể như vậy.

Hoa Khấp Tuyết nghe vậy, thoáng dừng bước ánh mắt lạnh lùng lướt nhìn qua mọi người, cái nhìn tỏa ra hơi lạnh thấu xương liền cuốn lấy toàn bộ mọi người, tất cả ánh mắt rồi rít thu về.

“Tuyết Tuyết thật lợi hại!” Bạch Thánh Diêu cười híp mắt nhìn nàng, trên mặt đều là bội phục, nàng cứ như vậy đảo mắt qua những người đó cũng không dám nhìn họ nữa.

Hoa Khấp Tuyết thản nhiên nhìn nàng một cái hỏi: “Rốt cuộc là ngươi muốn đi đâu?”

“A! Đúng rồi chúng ta đi đến cửa hàng của Lê cô nương xem một chút đồ trang sức mới ra!” Bạch Thánh Diêu vỗ đầu một cái, lôi kéo Hoa Khấp Tuyết đi về phía trước: “Lưu Nguyệt, nhanh lên!”

Hôm nay tiệm của Lê cô nương trưng bày trang sức mới nàng cũng không thể bỏ qua. Tuy nói nàng ở phương diện này cũng không có gì là yêu thích lắm nhưng yêu thích cái đẹp là thiên tính của nữ tử, nhìn thấy những thứ đẹp đẽ đương nhiên là vẫn muốn xem một chút.

“Được” Lưu Nguyệt đáp lời, chạy đuổi theo sau.

Trong mắt Hoa Khấp Tuyết xẹt qua chút bất đắc dĩ, cũng chỉ là đồ trang sức có cần phải vui mừng đến vậy?

Không bao lâu, ba người đã đến Ngọc Phòng của Lê cô nương, bởi vì Lê cô nương thích dùng nhất là Ngọc Thạch để chế tạo đồ trang sức nên đã lấy cái tên Ngọc Phòng đặt cho cửa tiệm.

“Ôi chào! Thật là đẹp” Bạch Thánh Diêu cầm một cây trâm bạch ngọc ở trên đầu Hoa Khấp Tuyết khoa tay múa chân vài cái, tự đáy lòng than thở: “Tuyết Tuyết, cây trâm này nhất định là chế tạo riêng cho ngươi”

Hoa Khấp Tuyết lạnh mặt từ chối cho ý kiến, xung quanh quá đông người nàng không thích.

Ngọc Phòng này luôn buôn bán được lại vừa cho ra sản phẩm mới, tự nhiên sẽ nhiều người hơn bình thường, các nữ nhân ghen tỵ nhìn Hoa Khấp Tuyết còn các nam nhân mỗi một người đều có suy nghĩ muốn lấy được nàng. Có thể tới Ngọc Phòng thì hầu hết đều là con nhà quyền quý lại còn là một mỹ nhân, thử hỏi ai mà không động tâm.

Từng loạt ánh mắt nóng bỏng đặt trên người Hoa Khấp Tuyết làm cho nàng hoàn toàn mất kiên nhẫn, quanh thân tỏa mát ra hơi thở lạnh lẽo, ngay cả Bạch Thánh Diêu cũng thấy lạnh cả người.

“Khụ khụ, chủ quán bực cái này còn có cái này lại giúp ta, Lưu Nguyệt chút nữa ngươi cầm đồ tới ‘Nhàn Thực Cư’ tìm chúng ta!” Bạch Thánh Diêu chỉ vào đồ trang sức trên bàn, trong bụng thầm than lần tới nhất định không thể mang Tuyết Tuyết tới những chỗ đông người, sắc lang quá nhiều!

“Được” Lưu Nguyệt gật đầu một cái đi theo chủ quán vào phía sau, trước khi đi vẫn không quên lo lắng nhìn Hoa Khấp Tuyết một cái, tiểu thư giống như đang tức giận.

“Tuyết Tuyết, chúng ta đi thôi!” Bạch Thánh Diêu không dám chống lại ánh mắt lạnh lẽo của nàng, cười gượng hai tiếng liền muốn kéo nàng đi ra ngoài lại không nghĩ tới bị một nam tử áo đen ngăn lại.

“Cô nương, có thể hay không cho ta biết danh tính?” Nam tử kia dáng dấp mi thanh mục tú nhưng ngược lại ánh mắt tà khí quá nặng, làm phá hư đi phần diện mạo vốn có.

Bạch Thánh Diêu hơi híp mắt lại nhận ra người này là Nhị công tử Lý Ngạn Bác nổi tiếng háo của phủ Trấn Quốc tướng quân sắc lập tức xụ mặt xuống: “Lý công tử, nàng không phải là người mà ngài có thể chọc tới.”

“Thì ra là Bạch cô nương, có một mỹ nhân tuyệt sắc như vậy tại sao lại không nói cho tại hạ biết một tiếng? Nếu không phải hôm nay gặp được chẳng phải tại hạ, phải thương tiếc cả đời sao.” Lý Ngạn Bác cười đến tà khí, người xung quanh nghe được có âm mộ, cũng có ghen tỵ còn có nữa chính là muốn xem kịch vui. Nhị công tử này háo sắc thành tính, nữ nhân nào sau một lần đùa vui đều bị vứt bỏ

“Người!” Bạch Thánh Diêu có chút tức giận, lo lắng nhìn Hoa Khấp Tuyết một cái. Quả nhiên là trông thấy sắc mặt nàng đã hoàn toàn lạnh xuống

“Cô nương, tại hạ là thật tâm thích người . . .” Ánh mắt Lý Ngạn Bác thoáng qua tia thâm tà nhìn Hoa Khấp Tuyết trong mắt không giấu dục vọng.

“Cút” Hoa Khấp Tuyết nổi giận, lạnh lùng nhìn hắn một cái, âm thanh lạnh đến dọa người.

Bạch Thánh Diêu thấy vậy, không nói thêm gì nữa bởi vì nàng biết Lý Ngạn Bác đã xong đời. Lý Ngạn Bác này phách lối lâu như vậy, cũng là nên dạy dỗ hắn thật tốt một chút rồi.

Lý Ngạn Bác sắc mặt lập tức cứng đờ, ngay sau đó sắc mặt liền trầm xuống hung hăng nhìn chằm chằm nữ nhân tuyệt sắc trước mặt cũng chỉ là có một chút nhan sắc lại dám kiêu ngạo với hắn, chờ hắn hưởng qua tư vị của nàng nhất định sẽ ném nàng đến quân doanh để làm quân kỹ.

“Ồ ơ, ta còn tưởng là ai thì ra là Tuyết cô nương à, lá gan của ngươi thật là không nhỏ khi dễ người cũng dám khi dễ đến phủ tướng quân. Món nợ lần trước ta còn chưa có tính với ngươi đâu!”

Đột nhiên, một giọng nữ bén nhọn truyền đến Lý Phượng Kỳ và Mộ Lăng Ny cùng nhau đi tới.

Lý Phượng Kỳ nhìn khuôn mặt tuyệt sắc của Hoa Khấp Tuyết trong mắt tất cả đều là ghen tỵ. Nếu không phải nhận ra giọng nói của nàng ta thì có chết nàng cũng không tin rõ ràng là một xấu nữ thế nhưng so với mình còn xinh đẹp hơn.

“Phượng Kỳ, đừng có gây chuyện” Mộ Lăng Ny có chút khiếp đảm nhìn Hoa Khấp Tuyết một cái, kinh ngạc đi qua chỉ còn lại sợ hãi. Cho tới bây giờ nàng vẫn chưa quên một màn máu tanh ở “Nhàn Thực Cư” kia.

” Bất quá cũng chỉ là đồ chơi của vương gia, Lăng Ny ngươi sợ cái gì?” Lý Phượng Kỳ khinh thường hừ nhẹ. Ngay sau đó mỉm cười đi tới bên cạnh Lý Ngạn Bác nói: “Nhị ca, lúc trước chính là nữ nhân này đã đả thương muội!”

“Thì ra là ngươi à!” Lý Ngạn Bác vuốt ve cằm trong mắt lần nữa dấy lên dục vọng, nữ nhân của hoàng thượng hắn đều đã hưởng qua. Nữ nhân của Thánh Vương này hắn cũng không muốn bỏ qua .

Mọi người xung quanh vừa nghe Hoa Khấp Tuyết là nữ nhân của Thánh Vương sắc mặt lập tức liền thay đổi, ánh mắt thương hại nhìn về phía huynh muội Lý thị, Thánh Vương còn tôn quý hơn cả hoàng thượng làm sao bọn họ dám.

“Ta mặc kệ ngươi!” Mộ Lăng Ny đi ra xa một chút, Lý Phượng Kỳ tự mình muốn tìm chết đó là việc của nàng ta, nàng còn chưa có muốn chết đâu.

Hoa Khấp Tuyết lạnh lùng lướt nhìn mọi người, ánh mắt khê nhúc nhích, lần này Mộ Lăng Ny đã có kinh nghiệm từ trước. Như vậy, nàng cũng không cần cố kỵ sẽ làm bị thương đến người của Mộ gia

“Nhị ca, huynh nhất định phải báo thù cho muội!” Lý Phượng Kỳ trợn mắt nhìn Mộ Lăng Ny một cái, lôi kéo ống tay áo của Lý Ngạn Bác về mặt hung dữ nhìn Hoa Khấp Tuyết, có nhị ca ở đây nàng không sợ đánh không lại nàng ta. Mặc dù, nhị ca có chút háo sắc nhưng võ công là cực cao

“Ha ha, đây là đương nhiên” Lý Ngạn Bác cười âm hiểm, ánh mắt chạy từ khuôn mặt của Hoa Khấp Tuyết đến cái cổ trắng như tuyết, hầu kết chuyển động một cái đến gần Hoa Khấp Tuyết nói: “Người muốn ngoan ngoãn lên giường của ta hay là.”

“Ta muốn mạng của ngươi.” Hoa Khấp Tuyết hừ lạnh huyển lực quanh thân chấn động đem Lý Ngạn Bác đánh văng ra, trong mắt thoáng qua sự chán ghét

Lý Ngạn Bác cả kinh, vận đủ huyền lực mới có thể ổn định thân hình, trong nháy mắt sắc mặt trầm xuống không ngờ cô nương như nàng lại có tu vi cao như vậy. Không ngờ ánh mắt của Mộ Lương lại tốt như vậy.

Bàn tay đặt trước ngực, Lý Ngạn Bác vận khởi huyền lực ánh mắt tà khí nhìn Hoa Khấp Tuyết, trên mặt tất cả đều là thâm độc: “Rượu mời không uống muốn uống rượu phạt.”

Mọi người xung quanh tự giác nhường ra một chỗ trống, có người lo lắng, có người muốn xem kịch vui. Dù sao Lý Ngạn Bác này cũng là tướng môn chi hậu (con nhà tướng), nếu huyền thuật không vượt trội thì nào dám kiêu ngạo, phách lối. Mặc dù bạch y nữ tử kia xem ra cũng có chút bản lĩnh nhưng này.

“Thánh Diêu, đứng qua một bên” Hoa KhấpTuyết thản nhiên nhìn Bạch Thánh Diêu lên tiếng.

Bạch Thánh Diêu cười cười lui về phía sau một chút, thuận tiện ngăn lại Lưu Nguyệt mới vừa chạy tới trong mắt thoáng qua hưng phấn: “Lưu Nguyệt, Tuyết Tuyết lại muốn động thủ.”

“Hả?Tiểu thư đánh người cô nương vui vẻ cái gì?” Lưu Nguyệt ôm đồ trang sức kỳ quái nhìn Bạch Thánh Diêu một cái tuyết không lo lắng cho tiểu thư nhà mình, tiểu thư rất lợi hại!

“Nhìn Tuyết Tuyết đánh người là một chuyện rất hưởng thụ” Bạch Thánh Diêu hí mắt, gương mặt mê mẩn nhớ lại trận Bích Ba hồ lần đó, Tuyết Tuyết và Vương gia liên thủ chống lại ba người kia và đám thuộc hạ của họ, đáng người kia không chỉ có duyên đáng thôi đâu.

“Bạch cô nương, người rất bạo lực”.

Lưu Nguyệt dí dỏm cau mũi một cái, xoay đầu nhìn về phía tiểu thư nhà mình bên kia thì có cơn gió lướt qua hất lên góc váy của nàng Lưu Nguyệt đột nhiên rất đồng ý với lời của Bạch Thánh Diêu.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tieu-sung-phi-cua-nhiếp-chính-vương>